

Giới thiệu Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa

- Đẹp trai có ăn được không ???

- Không

- Vậy giá trị của cậu còn chẳng bằng gói mì tôm nữa đó

- Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa nói về... Nguyễn Hoài An, cô gái 17 tuổi với lối sống 3 THAM: THAM ĂN - THAM TIỀN - THAM SỐNG SỢ CHẾT. Tôn chỉ sống của cô là : "Người không vì mình, trời chu đất diệt". Tính cách thì vui vẻ độc lập nhưng lại hơi nhỏ mọn, thực dụng và thù dai...

Một cô gái mạnh mẽ và có phần kỳ quặc như vậy, chàng trai nào sẽ chiếm trọn trái tim cô ??? . Nhiều điều bất ngờ đang chờ đợi ở phía trước trong truyện teen hay này. Tôi chỉ có thể bật mí cho các bạn rằng: Câu chuyện sẽ khiến bạn rơi nước mắt.....như trong Cái Cớ Để Yêu Em, vì cười quá nhiều haha-----*****-----

Đây là tác phẩm đầu tay của mình nên hẳn là rất "non và xanh" với nhiều điều thiếu sót, rất mong các bạn gần xa đón đọc và góp ý giúp mình nhé. mình xin ghi nhận và rút kinh nghiệm. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ nha

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Hoài An Mê Tiền

CHƯƠNG 1: HOÀI AN MÊ TIỀN

Chiếc đồng hồ báo thức cạnh bàn học vui vẻ làm nhiệm vụ của nó bằng cách gào lên từng hồi "Reeng reeng reeng...Reeng reeng reeng..."ngày một dữ dội. Bụp. Đồng hồ tắt ngấm, ai đó trên giường lại tiếp tục chìm trong mộng đẹp.

Tôi mơ thấy mình đang đi lạc trong một miền đất xa lạ, trên người vẫn mặc bộ pijama lúc đi ngủ, bàn chân trần với những ngón sơn xanh, đỏ, tím, vàng sặc sỡ.

"Đây là đâu ???"

Chợt dưới chân dẫm phải thứ gì đó, tôi cúi xuống nhìn, lập tức đôi mắt phát ra ánh sáng so với đèn pha ô tô còn sáng hơn. Tiền...là tiền đó. Từng đồng Đola, Euro rồi năm trăm ngàn đồng quện lấy nhau, trải dài cả một vùng đất.

"MÌNH GIÀU TO RỒI. MÌNH SẴP LÀM BÁ CHỦ THẾ GIỚI NÀY. MUAHAHAHA". Tôi hét lên đầy vui sướng rồi thả mình bơi lội tung tăng trong đồng tiền.

Bỗng từ xa, một người đàn ông trong trang phục công nhân dọn vệ sinh, trong tay là chiếc máy hút bụi khổng lồ. Từng đám tiền bị cuốn bay lên không trung, xoay vòng rồi mất hút trong bụng cái máy góm ghiếc.

"KHÔNG - An hét lên - TRẢ LẠI TIỀN CHO TÔI. TÔI SẼ LIỀU MẠNG VỚI ÔNG. Á Á Á...".

"Hoài An...Hoài An. Dậy. Dậy mau".

Tôi bừng tỉnh, gương mặt của mẹ gần trong gang tấc làm con bé tí thì ngã lộn nhào xuống đất.

"Sao ? Lại mơ thấy tiền phải không ?".

"Ồ, dạ...đâu có đâu " Tôi giấu nhem

"Haha..Thôi đi, có người vừa quờ quạng chân tay vừa rộ lên cười rất là man rợ rồi còn ú ớ kêu "Tiền của tôi..Tiền của tôi" nữa kìa. Con xem, trên miệng vẫn còn nhỏ nước miếng thèm thuồng đó".

Bị mẹ vạch trần, Tôi chỉ còn nước đánh trống lảng " Sao hôm nay đích thân Ma Ma đại nhân lên phòng gọi con dậy thế ???"

"Ôi đây, mẹ quên mất, mau nhắc mông lên cho mẹ. Con có nhớ nay là ngày gì không hả ???"

Ngày gì chứ. "Oái. Tiêu đời con rồi..."

Hôm nay là ngày mình vào lớp 11, lại chuyển sang trường mới, không hiểu đầu óc mụ mị gì mà lại quên bống mất. Thế là bằng tốc độ ánh sáng, con bé đánh răng rửa mặt, trông vào người bộ đồ đi học rồi nhờ bố chở đến trường. May là mẹ cũng kịp nhét vào miệng mình cái bánh bao trước khi con xe của bố phóng về ra đường, Mẹ thật tốt.

Tôi sinh ra trong gia đình bình thường, không giàu mà cũng chẳng nghèo. Thế nhưng để đủ tiềm lực kinh tế cho con cái theo học trường quốc tế mà nhất là cái trường sang chảnh bậc nhất cả nước như GLOBAL thì có có dùng bữa tạ đập thẳng vào đầu tôi cũng không tin.

Vậy sao tôi lại nhiên nhiên trở thành nữ sinh trường đó nhỉ. Haizz kể ra thì cũng dài dòng. Bố tôi có mở một võ đường để dạy Vịnh Xuân Quyền. Một hôm vô tình nghe học sinh khác nhau nộp hồ sơ xin học bổng trong trường quốc tế. Nghe đâu được miễn phí toàn bộ học phí và giáo trình cho mấy năm học lận. Con gái học trường đó đương nhiên là tương lai sáng lạn, bố mẹ cũng được nở mày nở mặt. Thế là bố lần la hỏi chuyện rồi bí mật gửi luôn hồ sơ cho tôi.

Con bé ngây thơ vô số tội vẫn hết ăn lại nằm tận hưởng mùa hè. Một hôm, bố hỏi về nhà, trên tay là thông báo thi đầu vào để lĩnh học bổng. Bố bảo qua vòng hồ sơ rồi, tại tôi có cái Giải nhì cờ vua cấp thành phố nên được đánh giá cao, giờ thi các môn văn hóa nữa là OK.

Cái tôi mới nghĩ thấy học trường quốc tế cũng tốt, tương lai sau này có khả năng kiếm được nhiều tiền hơn nên lao vào ôn ngày ôn đêm.

Ôn giờ trúng 1 trong 3 suất học bổng, mừng rớt nước mắt. Thế nên là hôm nay mới hót hơ hót hải chạy đến trường nhập học như thế này đây.

***

GLOBAL SCHOOL

Cái trường gì đâu mà đẹp thật là đẹp, nếu ví cái trường cũ của tôi là cái đình làng thì hẳn đây là Trung tâm hội nghị Quốc Gia rồi. Cái cổng vào hoành tráng cứ như là Royal City ấy, vào cổng là thấy cái đài phun nước to bự chẳng, hoa lá cây cảnh sắp đặt cầu kỳ, bắt mắt. Trường có 3 dãy nhà, quây lại với nhau thành chữ U. Phía sau là sân bóng rổ, bể bơi và cả sân vận động mini nữa. Chu choa nhất là cái căng tin thì chả khác gì nhà hàng cao cấp lấp lánh ánh đèn rồi mùi thức ăn thơm điếc cả mũi. Hay ya, bỏ mấy tuần cấm mặt vào sách ôn tập của tôi hehe.

Con bé đang khám phá trường mới với cặp mắt đầy ngây thơ, tò mò tọc mạch thì...Bụp...Đầu tôi va ngay vào vật thể không xác định. Xong. Cú tiếp đất bằng mông đẹp mắt.

"Bạn không sao chứ ???"

"Không sao cái con khi. Sao đây đầu rồi đây này." Cả mông cũng nở hoa nữa. May tôi không thốt ra câu cuối. Mẹ dặn con gái phải thùy mị.

Trên đỉnh đầu vang lên tiếng cười khê.

Còn cười nữa. Tôi bức, đang tính ngẩng lên xô 1 trảng vào mặt cái tên đáng ghét nào đó. Nhưng không, không có "mỹ từ" nào được thốt ra bởi trước mắt tôi là một vầng hào quang chói lòa, trung tâm vầng sáng ấy là một nam sinh đẹp như hoa. Không không, ngay cả hoa cũng xách dép cho cậu ấy. Sự bức mình tan biến không để lại dấu vết, chỉ còn lại ánh mắt thất thần cùng với cái miệng há hốc có thể nhét vừa 1 quả trứng gà.

Dường như trước đó đã thấy loại biểu cảm này cả nghìn lần, mỹ nam chỉ cười nhẹ, hỏi lại: "Có đau không"

"À, không...không đau chút nào. Da tớ dày lắm, thế này đau có đáng gì". Chỉ choáng váng ở đầu và mất cảm giác ở mông thôi mà. Tôi thảm thán. Ngó qua cái bảng tên. LÊ CẢNH MINH - 12A1. Ô, hóa ra mỹ nam hơn tôi một tuổi. Tôi mới nhỏ giọng ngọt nhạt:

"Em là học sinh mới nhập học, đường xá chưa được thông thạo, anh có thể chỉ giúp em lớp 11A2 không?"

Mỹ nam lập tức chỉ cho tôi. "Được rồi, mau vào lớp đi, gặp em sau nhé."

Ngẩn ngơ nhìn mỹ nam đi khuất tầm mắt. "Gặp em sau" Hí hí, soái ca vừa nói vậy đúng không.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Đụng Độ

CHƯƠNG 2: ĐỤNG ĐỘ

Quả không hổ danh là trường của “đại gia” có khác, chỉ nhìn học sinh ở đây thôi cũng đủ đoán ra cha mẹ họ giàu cỡ nào. Con gái thì giày cao gót, váy đồng phục cách đầu gối 15cm làm nổi bật đôi chân trắng nõn, ngón tay thon như ngọc được chăm sóc kỹ càng, đeo mấy cái túi chỉ nhìn thôi cũng biết là hàng xa xỉ phẩm. Mấy bạn nam thì đi sneaker đủ loại Neo, New Balance, Adidas, tóc tai vuốt keo bánh chọe. Hay za, mà đặc biệt là cái khí chất sang chảnh hơn người kia thì dù có mặc đồ rách vẫn thấy sang trọng như thường.

Tôi cúi xuống nhìn lại mình. Tôi diện nguyên bộ đồng phục trường cũ, tóc tai buộc đuôi ngựa tối giản, mặt mộc 100%. Miêu tả một cách dễ hiểu thì hệt như con gà công nghiệp lạc giữa bầy công, phượng. Haizz, gà thì gà, ít nhất giá trị kinh tế cao hơn mấy con chỉ suốt ngày lượn qua lượn lại trong sở thú. 11A2 à, hãy chào đón chủ gà công nghiệp này nào.

Vòng vào 1 hồi cũng tìm được lớp của tôi nằm trên tầng 4 khu nhà B. Lúc tôi có mặt ở lớp thì các bạn đã đến đông đủ trong trang phục của trường. Cũng giống các học sinh mà tôi gặp ở sân trường, mấy bạn nữ đó vẫn thản nhiên đi giày cao gót, tóc uốn lượn các kiểu con đà điểu còn gương mặt được trang điểm đúng chuẩn Hàn Quốc. Đang ngơ ngáo ngáo ngáo ngang ngổ dọc, một bạn nữ ở trong lớp đi ra, nhìn tôi từ đầu tới chân rồi hất hàm hỏi: “Tìm ai?”.

Mấy bạn nữ hiếu kỳ khác cũng ngó ra ngoài rồi đoán già đoán non:

“Có phải học sinh trường mình không ???”.

“Không phải đâu, trường mình đào đâu cái thể loại 2 lúa thế này”.

“Chắc là nhân viên dọn vệ sinh mới”.

Máu trong người tôi sôi trào rồi chạy thẳng lên đỉnh đầu. Không được, không được phát hỏa, đây là địa bàn của tụi nó, mình mà manh động là toi mất cái mạng già. Lùi một bước trời cao biển rộng. Hít sâu, hít sâu...

Con công kiêu ngạo trước mặt tôi thấy tôi đứng im không nói, ra chiều tức giận “Ê, sao không trả lời tôi, bộ không hiểu tiếng người hả?”

Nhìn, nhìn xuống. Quân tử trả thù, 10 năm chưa muộn. Này nhé con nhỏ cong cớn, không sớm thì muộn chị đây cũng phải cho em mấy phát lên gối rồi hạ đo ván em trong vòng 1 nốt nhạc cho xem. Tôi ngoài cười trong không cười bên lên đáp: “Hi, thực ra tớ là học sinh m...”

“Cô giáo đến, cả lớp đứng”. Một bạn nữ cao giọng.

Cô giáo trông thấy tôi, nở nụ cười niềm nở:

nụ cười niềm nở:

“Hoài An phải không? Vào đi em”

“Chào cả lớp. Giới thiệu với các em, đây là Hoài An, bạn ấy vừa giành được học bổng toàn phần của nhà trường, từ nay An sẽ trở thành thành viên của lớp mình.”

"Chào mọi người, tớ là Nguyễn Hoài An. Rất vui được làm quen với các bạn".

Không ai tỏ ra hào hứng, nhưng chỉ 5 giây sau bỗng mấy đứa con gái "whoa" lên một tiếng rất to rồi thì thà thì thầm "Ôi, Quân kia, cả mùa hè không thấy cậu ấy rồi".

"Càng lúc càng đẹp trai hơn nhé"

"Tớ nhớ cậu ấy đến phát điên"

Một giọng nam vang lên:

“Thưa cô, em vào lớp”

"Ừ, Quân à, mau vào đi"

Cùng với tiếng nói là tiếng bước chân bước vào cửa lớp. Cả lớp đồng thời “Ồ” lên một tiếng, các bạn nam tỏ ra ngạc nhiên còn các bạn nữ thì đủ loại biểu cảm: từ ngây dại đến vui sướng, kích động đều đủ cả. Tôi cũng tò mò, rốt cuộc mặt ngang mũi dọc cậu ta ra sao mà khiến dân tình một phen dậy sóng như vậy.

Và tôi sốc, không không, phải là cực sốc. Trước mặt tôi là một anh chàng cao khoảng 1m80, da trắng, nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành. Cậu ta mặc quần kaki đen, áo phông trắng đơn giản, chân đi đôi Adidas SuperStar.

“ Anh...Anh...”

Tôi chỉ lắp bắp được mấy chữ như vậy rồi đứng nghệt mặt. Không ngờ lại gặp người quen ở đây, mà người quen cái con khỉ, phải là oan gia mới đứng ấy. Oan gia ngõ hẹp.

Các cụ có nói phải biết tự lượng sức mình, không nên lấy trứng chọi với đá. Đại để là, nếu bạn là trứng gà thì chỉ nên đối đầu với trứng chim cút thôi, chớ có lao đầu vào thứ khác. Đằng này, tôi chẳng những lao đầu vào đá mà còn chọi hẳn vào tảng kim cương cơ.

THIÊN À, LÀN NÀY GÀ CÔNG NGHIỆP ĐỤNG PHẢI ĐẠI NHÂN VẬT RỒI. CỨU MẠNG...

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Trong Cơn Mưa Bông Ngô, Tôi Đã Gặp Một Tên Khốn.

CHƯƠNG 3: TRONG CƠN MƯA BÔNG NGÔ, TÔI ĐÃ GẶP 1 TÊN KHỐN

Rạp chiếu phim Platinum- Trung tâm thương mại The Garden. 3 ngày trước.

Tôi vừa mới tan ca làm, đang hót hơ hót hải thu dọn đồ, thay quần áo. Sờ dĩ có phần hơi vội vàng vì nay có cái hẹn vô cùng quan trọng. Chả là hơi bị phần khởi vụ con gái giành học bổng Global School, mẹ quyết định trích hầu bao khao cả nhà đi ăn thịt nướng Hàn quốc. Ủi chà, tôi từ bé vốn là đứa nhay cảm, mà nhay nhất là với...đồ ăn ngon và tiền. Haizz, trách sao được, đó là lẽ sống của đời tôi mà.

Trong lúc tâm hồn đang lênh bênh trôi theo thịt ba chỉ nướng, ngô ngọt, kim chi và nước sốt, tôi mơ hồ nhìn thấy đôi giày Adidas SuperStar sọc đen. Là quá, tiệc thịt nướng hình như không có món này mà ta??? Những gì diễn ra sau đó khiến tôi ngỡ ra 1 chân lý: “Trong lúc tâm hồn ăn uống trôi dạt, kẻ đáng ghét nhất thế giới không phải IS hay Hitler mà chính là cái tên chia cách bạn với đồ ăn ngon”.

Hãy tưởng tượng bây giờ đang là 8h tối trên kênh TODAY TV, bạn đang xem “Cô dâu 8 tuổi” cùng bà và mẹ, như thường lệ, bạn đang xem một đoạn quay chậm diễn tả nội tâm nhân vật sâu sắc thế này : Sau cú vấp vào món “giày Adidas” chưa rõ mùi vị, tôi đang có cú tung mình lên không trung ở độ cao 1 m so với mặt sàn, xung quanh tôi là những miếng bắp rang bơ thơm lừng bay khắp nơi, cơn mưa bông ngô bao phủ lấy tôi, bông ngô vương trên tóc tôi, trên vai tôi...Trong khung cảnh lãng mạn đó, tôi thấy bộ đồng phục tôi vừa thay, dép của tôi, 1 chiếc giày Adidas cũng bị hất tung lên. Đáng chú ý hơn cả là trong cái đồng ô hợp ấy, xuất hiện một gương mặt vẹo vọ tới cực điểm, độ nhăn nhó so với miệng con khỉ chỉ có hơn không có kém. Quá ấn tượng, lúc tiếp đất tôi sẽ khuyến anh ta thi The Face nếu mùa sau tuyển thí sinh nam.

Nói thì dài dòng vậy, nhưng ngắn ấy thứ chỉ diễn ra trong đúng 2 giây mà thôi. Và phân cảnh phim kết thúc thế này: Hết đoạn Slow motion, thân hình tôi kịp về ra một đường Parapol đẹp mắt trước khi tiếp đất, 2 đầu gối cày trên mặt sàn 30 cm trước khi dừng lại hết như cách Ronaldo ăn mừng bàn thắng trên sân cỏ. Chiếc giày thể thao nửa vịn đáp trúng đầu tôi bé mạp cho chuỗi tai nạn liên hoàn.

Thế đấy, cơn mưa bông ngô đã ngừng. Và mang đến cho tôi một tên khốn.

“Cô đi đứng kiểu gì thế?”

“Anh có mắt không thế?”

“Mông khỉ” và tôi đồng thời la lên. Gì chứ, anh ta sai lẽ ra còn dám lớn tiếng với mình hả. Tôi toan quay lại, làm cho ra ngô ra khoai.

“Này, tôi nói cho anh...”

Không, tôi không nói gì với anh ta cả, bởi vì tôi đang đứng trước một mỹ nam trong các mỹ nam. Anh ta cao 1m80, mặc quần kaki đen, áo thun trắng có vẽ mất tiền, tóc tai rẽ ngôi 3/7 rồi vuốt ngược lên như David Beckham. Kể cả khi anh ta chỉ đi 1 chiếc giày còn bên kia là chân tât thì trông vẫn rất đẹp trai lắm nhé. Mình có từng thấy anh ta trên báo Hoa Học Trò hay trên Kênh 14 chưa nhĩ??? Trong lúc tôi đang lục lại trí nhớ của mệnh thì mỹ nam Mông khỉ đã tiến lại. Không phải muốn đỡ tôi dậy chứ. Ahhihi

Mỹ nam nhìn tôi bằng khuôn mặt đặng đặng sát khí, đôi lông mày còn xô lại với nhau thành hình chữ V cơ. Tiếc là, mỹ nam chỉ là mỹ nam khi anh ta im lặng mà thôi.

“Con gái con đưa gì đi đứng hếch mắt lên trời, mắt cô để trang trí hả. Đã sai lẽ ra còn lớn lối nữa. Bây giờ quần áo của tôi bị bắn đầy pessi rồi, cô tính sao đây???”

“Tính cái đầu anh ấy. Anh không thử nhìn lại bản thân xem, ngồi thì ngồi cho đàng hoàng, cứ chia chân ra như vậy, hại tôi trầy cả đầu gối rồi. Chính anh mới là người cần xin lỗi đấy, đồ nhỏ mọn”. Tôi tức giận, vừa nhặt túi vừa lớn tiếng.

“Cô là nhân viên ở đây???” . Anh ta hỏi, đoạn nhếch môi cười. Sao tôi nghe có mùi nguy hiểm ở đây vậy.

“Phải, rồi sao ???”

Anh ta tiến lại gần, ghé vào sát tai tôi thì thầm :”Cô có tin tôi làm cho cô mất việc dễ như đập chết một con ruồi không???”

Tiến lại gần thêm chút nữa. Anh ta cười rộ lên làm cho mấy vụn lông tay, lông chân của tôi rụng đứng hết lên.

” Cô có muốn biết tôi là ai không?”

Lời lẽ đầy tính đe dọa, công thêm cái mặt không có chút nào bông đùa của anh ta làm tôi toát mồ hôi hột. Không lẽ mình đã động đến đại nhân vật nào rồi sao. Anh ta nói có thể đuổi cổ mình dễ dàng ? Không lẽ anh ta là chủ hệ thống rạp này??? Không đúng, anh ta chắc chỉ xấp xỉ tuổi mình, chả lẽ kinh doanh từ trong trứng. Hay là con trai chủ tịch. Ôi thôi, thần linh ơi, ôi ông bà tổ tiên tam tạng tổ ti cu ri ti muội tam la cà lấu ơi, sao người nỡ đầy dọa một người hiền lành trong sáng, thánh thiện, thủy chung, nét na, thủy mị như con chừ. Công việc của tôi, tiền của tôi, phim của tôi,..Á á á.Hoài An, mau nghĩ cách, không thể để tên “mông khỉ” đắc ý được.

Sau cùng, thu hết về chột dạ và trong, nuốt nuốt nước miếng. Vênh mặt chất vấn lại anh ta:

“Thế anh có biết tôi là ai không?”

“Không” Giọng anh ta hơi mơ hồ

“Vậy thì tốt” Chỉ đợi có thế, tôi 3 chân bốn cẳng bỏ chạy. Anh ta không biết tên tôi, cũng không biết ca làm việc của tôi, lần sau nếu anh ta có đến tìm, tôi sẽ nâng nặc nói anh ta nhầm người thế là xong.

Phải, nếu chỉ có thế là xong, có lẽ mọi chuyện đã khác. Nhưng nếu trên đời có nếu như, tôi đã nếu đi nếu lại cho đến khi thành tỷ phú thì thôi. Haizz, cũng tại tính thù dai của tôi cả.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tôi Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Đại Chiến Trong Toilet

CHƯƠNG 4: ĐẠI CHIẾN TRONG TOILET

“Cái tên chết bầm đó, hại mình chân đau cũng phải chạy bán sống bán chết”.

Tôi vừa đi vừa lầm bầm. Phải vào nhà vệ sinh, xả hết tức dận vào bồn cầu mới được, tiện thể dọn rỗng cái bụng để tôi nay đại chiến thịt nướng kaka. Tôi vội vã chạy vào toilet gần đó, mà khổ nỗi, buồng vệ sinh này hết giấy. Yên vị trong một buồng vệ sinh khác, tôi bắt đầu tận hưởng cái cảm giác mây thứ cận bã trong cơ thể nắm tay nhau chạy ra ngoài. Sở thích có vẻ quái đản, nhưng mà thú nhận đê, bạn cũng thấy cảm giác đó rất phê đúng không ???

Xong xuôi sự vụ, đang tính bò ra ngoài thì nghe cái giọng nam quen quen “Cái con nhỏ khó ưa đó, để mình gặp lần nữa thì mình cho nó ra bã”.

Khoan đã, đây không phải cái tên “mông khỉ” vừa đụng trúng mình sao. Ở mà này, đây là phòng vệ sinh nữ đấy nhé. Thật không ngờ, đẹp trai như ông ấy, tính tình nhỏ mọn thì thôi đi, đằng này lại còn thêm tội biến thái nữa. Thần linh ơi, thời nay trai đẹp đã ít mà chúng nó còn bệnh hoạn nữa. Hichic

Tôi án binh bất động cho đến khi tên kia chui vào buồng vệ sinh lúc này mới rón rén bò ra. Vừa tính chuẩn, mà sức nhớ ra, cái buồng hán vào chính là cái buồng hết giấy, hán sẽ xử lý kiểu gì đây. Đừng hiểu nhầm tôi đang lo lắng cho hán nha, trời sinh tính tôi không chi “Tham ăn-tham tiền-tham sống sợ chết” mà còn thù dai nữa đó. Ai bảo anh ta ngáng chân tôi, còn cản trở công cuộc kiếm tiền của tôi. Tôi phải cho anh ta thấy, ai mới là đũa ra bã, haha.

“Này, anh gì đẹp trai ơi, sắp xong chưa ???”

Im lặng

“Là cô”

“Ahihi, đúng là có duyên kỳ ngộ, chúng ta vừa đàm đạo chưa lâu mà đã gặp anh ở nơi phong thủy hữu tình này, thật là ý trời ahihi”

“Cút. Cô làm gì làm nhảm ở nhà vệ sinh nam thế hả. Lượn mau không tôi gọi bảo vệ lôi cổ cô ra bây giờ”

“VẬY anh thử ra ngó xem anh đang ở nhà vệ sinh nữ hay nam thế. Thật không ngờ, ông trời thật công bằng a. Cho anh nhan sắc hơn người rồi còn khuyến mại thêm một tâm hồn khuyết tật nha”

“Cô...”

“Thôi, tôi không rảnh mà tranh luận với anh, chỉ là có ý tốt nhắc nhở phòng anh vừa vào hết giấy vệ sinh nhé. Thôi, anh cứ thông thả, tôi đi trước”

Tôi nín cười đến sắp ngạt thở, trong buồng vệ sinh kia, bầu không khí im lặng chết chóc bao trùm.

“E hèm,...cô ...còn ở đó không???”

“Sao anh cần tôi giúp gì?”

“À thì, có có thể lấy cho tôi 1 ít giấy không. Tôi không thể cứ thế này ra ngoài”

“Haizz, tôi cũng muốn giúp lắm chứ, mà buồng nào cũng hết rồi, anh bảo tôi phải làm sao???”

“Cô cố ý chơi tôi hả?”

“Tôi đâu có biết anh có sở thích biến thái như vậy đâu mà giăng bẫy trước. Thôi được rồi, để tôi bày cách giúp anh, anh thấy sao???”

“Cô giúp tôi?” Giọng nói mang đầy vẻ đề phòng.

“Biết sao được, tôi vốn là người hiền lương thánh thiện, gặp người người thích, gặp hoa hoa nở, anh đối xử tệ với tôi, còn đòi đuổi việc tôi, còn tôi chỉ biết một lòng lấy ơn báo oán. Ôi thần linh....”

“Thôi được rồi, cô làm tôi bị táo bón...”

“Túm cái quần là tôi sẽ bày cách cho anh, về việc anh có làm theo hay không là tùy ở anh”

“Mau nói”

“Trong cuốn 1001 bí quyết sinh tồn, thì trong trường hợp hết giấy vệ sinh, người ta có 4 cách giải quyết. Mà hay lắm nhé, những người có tính cách khác nhau sẽ giải quyết theo những cách khác ,nhau đó”

“...”

“E hèm,... Nhóm thứ nhất: Những người yêu đuổi, họ dùng ...giấy vệ sinh người khác đã dùng”

“Không được”. Khỏi cần đoán cũng biết mặt tên nào đó đang đen như đít nòi.

“Còn nhóm thứ 2, những kẻ khôn ngoan và tinh quái, họ dùng...tất chân để xử lý. Tôi thấy tất anh cũng bẩn sẵn rồi còn gì “

“KHÔNG ĐỜI NÀO”

“Đừng có hét to như vậy, phụ nữ qua đây lại nghĩ anh có ý đồ xấu với tôi đó”

“Cô...”

“Còn nhóm thứ 3, nhóm tự tin vào bản thân...Tôi thấy anh dùng cách này được đó. Anh biết họ làm thế nào không. Họ cứ để thế mà ra thôi. Tuy có bốc mùi chút, nhưng chỉ cần tỏ vẻ thản nhiên thì không ai chú ý đâu”

“Cô đi đi....đi ngay đi...”

“Nếu anh không chịu, vậy còn một cách nữa, cách này mọi lần anh vẫn làm thế đó”

“Sao cô không chịu nói từ đâu?”

“Là thế này, tôi hỏi anh nhé. Anh dùng đũa bằng tay phải hay trái”

“Tay phải”

“Anh viết bằng tay trái hay tay phải”

“Tay phải”

“VẬY MỖI LẦN ĐI VỆ SINH, ANH DÙNG TAY NÀO ĐỂ XỬ LÝ”

“Tay phải”

“Thì đó, anh cứ dùng tay phải mà giải quyết như mọi lần là xong thôi. Muhahaha”

“TÔI PHẢI GIẾT CÔ...”

“Trước khi động thủ, anh nhớ giải quyết việc kia đi đã. Tôi không muốn chết dưới tay một người không sạch sẽ. Mà nếu có thể, đừng kết liễu tôi bằng tay phải nhé.”

Chỉ tưởng tượng về mặt của tên “mông khỉ” cũng làm cho tôi cười ngặt nghẽo suốt 3 ngày sau đó. Tôi cứ nghĩ, tên đó vì xấu hổ mà không dám tìm tôi gây sự, ai dè 3 ngày sau, tôi và hắn lại gặp nhau, sau này tôi và hắn cũng sẽ thường xuyên nhìn thấy nhau.

Ôi thần linh ơi, ai mà ngờ được, tên xấu tính đó lại là bạn cùng lớp của con chứ. Bi kịch, bi kịch a...

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tôi Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Bằng Hữu Của Tôi.

CHƯƠNG 5: BẰNG HỮU CỦA TÔI

Lớp 11A2, trong không khí có một áp lực vô hình nào đó như muốn bóp chặt lấy tôi. Tên Quân đó nhìn tôi như muốn giết người, tức mình, tôi cũng trừng mắt lại với hắn. Hai luồng ánh mắt va chạm trên không trung tạo ra mấy luồng điện xẹt xẹt tưởng như có thể biến mái tóc mượt mà của cô giáo thành chổi xể ngay lập tức.

“E hèm” nhận thấy bầu không khí có gì không đúng, cô giáo lên tiếng xen ngang “2 em quen nhau?”

Sau câu nói ấy, bỗng dưng cảm thấy sau lưng là một rừng ánh mắt tức giận của hội con gái dành cho mình. Cũng may mấy bạn ấy không phải “Vô Tình tỷ tỷ” trong “Tứ đại danh bồ”, biến dịch ý thành ám khí. Nếu không, mình đã lìa đời trong bộ dạng một con nhím.

Nuốt nuốt nước bọt, tôi cười cười trả lời: “Dạ không có, trông bạn ấy giống bạn khách quen hay mua thịt của mẹ em ngoài chợ thôi”

Tên đó vẫn không nói không rằng từ nãy, còn nhìn tôi cười bí hiểm lắm lắm cho tôi có cảm giác bản thân là món tráng miệng, còn hắn đang trong tâm thế tay dao tay nĩa vậy.

Buổi tập trung kết thúc bằng việc xếp chỗ. Khởi phải nói, tôi được ăn cả rổ “bơ” to. Sau cùng, chỉ có bạn béo ở dãy bàn cuối là mở rộng vòng tay chào đón mình. Xúc động đây. Xém tí thì bật khóc.

Tôi toét miệng cười: “Cảm ơn đã cho tớ ngồi cùng, chỉ có cậu là không lơ đẹp tớ”

Trông thấy nụ cười của tôi, bạn ấy lúng ta lúng túng, chỉnh lại cặp kính cận, lí nhí nói: “À...Ờ... không có gì”

Cuối buổi học, cô giáo dẫn tôi qua phòng Công tác sinh viên lấy đồng phục, bảng tên và giáo trình. Tôi mới té ngửa khi biết một sự thật : Soái ca đựng trứng mình là Hội trưởng hội học sinh nhé. Đúng là người đầu đẹp từ trong ra ngoài. Anh ấy còn khen tên mình hay. Hí hí, tâm hồn cứ gọi là lằng lằng bay bổng. May nhờ đồng giáo trình học cụ nặng trĩu kéo tôi trở lại mặt đất.

“Ê...giấy vệ sinh”

“Giấy vệ sinh” Ai lại có biệt danh xấu xí như vậy.

“Ê...tôi đang gọi cô đó”

Tên Oan gia đứng chặn trước mặt tôi, vóc dáng cao lớn của hắn làm tôi gần như phải ngửa mặt lên trời mới thấy mặt :

“Tôi không tên “Ê”. Cũng không tên “giấy vệ sinh”.

“Tôi thích gọi cô là gì thì gọi, cô quản được chắc”

Tôi bực, trực tiếp bỏ qua anh ta.

“Chào mừng đến 11A2”. Anh ta với theo “Một năm học thú vị đang chờ phía trước. À, hy vọng cô còn trụ được đến cuối năm”. Hần biển mắt sau một tràng cười lớn.

Chắc hẳn anh ta đã chuẩn bị nhiều trò hay để đối phó với tôi đây. Mà thôi kệ “Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn”, đến đâu hay đến đó đi.

Khệ nệ tha được đồng sách vở đồ dùng ra cổng trường mới sức nhớ ra quên mất điện thoại ở nhà. Thế này sao gọi được bố đón. Đang lúng a lúng úng, thì một cái xe đạp điện đồ xịch trước mặt. Là bạn béo ngồi cạnh.

“Sao giờ còn chưa về”. Bạn ấy cười hiền hỏi.

“Tớ không mang điện thoại nên không gọi cho bố đón được. Cậu cho tớ mượn điện thoại nhé “

“Hôm nay về sớm, nhà cậu ở đâu, tớ chờ cậu về”

Tôi cũng chả khách sáo, leo ngay lên xe bạn ấy ngồi. Trên đường 2 đứa chém gió đủ chuyện, hợp nhau ra phết. Bạn bảo bạn tên Trần Gia Bảo, bạn ấy giành được học bổng lúc bắt đầu lên cấp 3 nên vào trước tôi một năm. Bạn còn bảo, vào trường mới nhiều cái bờ ngõ, có gì khó khăn cứ nói với bạn để bạn giúp. Thấy mến bạn ghê. Đúng là bằng hữu tốt.

Buổi tối, bố mẹ có hỏi chuyện trường lớp, tôi ậm ừ : Trường rất đẹp, các bạn rất tốt với con

Thực ra chỉ có một bạn tốt thôi, nhưng thế cũng đủ với tôi rồi.

Đẳng cấp trường quốc tế thể hiện rõ qua bộ đồng phục. Chất liệu tốt, hình thức đẹp. Áo cộc tay giống đồng phục Hải quân, chân váy ngắn trên gối xếp ly lớn, mặc lên xinh ơi là xinh.

Phần thưởng vào cấp 3 của tôi là một chiếc xe đạp điện. Loại thường thôi mà vui hết biết. Từ giờ, Hoài An đã có xe chính chủ rồi nhá, không còn phải chen lấn đi xe của Bộ nữa, hi hi.

Ngày mai cuộc đời tôi sang chương mới rồi, thấy hồi hộp, háo hức lắm. Tự hứa phải học cho tốt, sau này tương lai rộng mở, lắm tiền nhiều của, đã giàu còn đẹp, còn sợ không lấy được soái ca sao. Nói đến soái ca làm tôi nhớ tới anh chàng mình đụng lúc sáng. Tim tự dưng rung lên một ít.

Thôi thôi, không nghĩ lung tung nữa. Hoài An, ngủ ngon nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Hoài An Không Phải Quả Hồng Mềm.

CHƯƠNG 6: HOÀI AN KHÔNG PHẢI QUẢ HỒNG MỀM

Tâm trạng tốt, đến trường gặp Bảo béo cười hihi với bạn. Sau mới phát hiện, trong học bản có quả gắp mặt là một túi muối lớn kèm caption: “Nhặt như nước ốc”. Nét chữ này chắc chắn của con gái.

Hôm qua, tôi mới nói có một câu các bạn đã phán mình nhạt. Nói thêm mấy câu nữa chắc thành không màu, không mùi, không vị quá.

Bạn Bảo béo nhìn thấy cũng chỉ bắt lực cười cười, ra chiều thông cảm. Tôi hỏi, ma mới nào cũng được tiếp đãi thế này ??? Bạn lắc đầu:

“Là do hội ANGLE làm. Ly ly lớp mình cầm đầu nhóm đó. Tụi nó không ưa mấy đứa được vào trường nhờ học bổng, vì thường mấy thành phần này là thường dân, mà tụi nó là giới thượng lưu. Ngang hàng với thường dân là một sự xỉ nhục.”

“Vô lý đừng đừng ra. Ai mà chả giống nhau. Ăn một đầu, đi vệ sinh một đầu. Hít vào Ô xi, thở ra Cacbonic. Trừ phi chúng nó làm ngược lại, nếu không, tớ chẳng tin bọn nó là tầng lớp khác đâu”.

Bảo phì cười nhìn tôi lắc đầu rồi chúi mũi vào quyển sách về Thiên văn học của cậu ấy.

Thế đấy, bị ghét hội đồng chí vì đi một đôi Converse nhái, vì tôi là “thường dân”, không cùng đẳng cấp với bọn họ. Thật không biết nên khóc hay nên cười.

Tôi cũng chả có hơi sức nghĩ ngợi nhuệן mình nhạt hay mặn vì còn mải đối phó với tên chết bầm đang đứng trước mặt.

Đáp lại cái nhìn đầy cảnh giác của tôi là một nụ cười điên đảo chứng sinh:

“Buổi học đầu tiên thế nào ? Có gì không quen không ???”

Hắn là đang quan tâm đến tôi sao , đánh chết cũng không tin. Cơ mà nhất thời bị đờ, chả tìm được câu gì phản bác. Ly Ly- chính là con công kiêu ngạo tôi gặp ở cửa lớp, đi tới vịn vai Quân, giọng ngọt ngào:

“Quân quen bạn ấy à”.

“Ừ”. Hắn lại nhìn tôi cười triu mến. Không, tôi không lầm, là triu mến. “Rất quen là đằng khác”.

Ly Ly sững người, tặng cho tôi một cái nguyệt trước khi bỏ về chỗ.

Tôi định thần, nói nhỏ với Quân : “Anh đang tính giờ trò gì phải không. Anh không cần làm gì, cứ nhìn tôi triu mến như vừa nãy. Tôi sẽ là trường hợp đầu tiên trên thế giới chết vì nổi da gà”.

Lại thêm một nụ cười nữa. Lần này, hắn khoác vai tôi, lại ghé sát tai thì thầm : “Chết sớm thì còn gì vui nữa”.

Trong mắt người khác, hành động này vừa mờ ám lại vừa tình tứ. Mấy bạn gái túm lại thì thầm, vài bạn chẳng ngại ngần trao cho tôi cái liếc xéo. Giờ thì đã hiểu, hắn lợi dụng sức hút của bản thân để rước thêm cho tôi một đồng kẻ thù, cho tôi nhân nha đối phó với bọn họ đến thương vong sút đầu mẻ trán. Hắn chỉ cần ở giữa làm ‘ngư ông đắc lợi’. Thật đáng hận.

Đáng hận hơn nữa là kế hoạch đó lại có tác dụng tức khắc. Hôm sau đến lớp, lúc mở tủ đồ cá nhân thì thấy một chú chuột đang ngủ ngon lành bên trong. Mà không đúng, con chuột chết rồi. Tay chân co quắp, ở miệng còn có vết máu đỏ, khẳng định mới bị đập chết chưa lâu. Hành động gấp như vậy sao. Tôi nhếch mép cười, phải cho họ thấy Hoài An này tuyệt đối không phải quả hồng mềm.

Tôi hét lên điên cuồng như bị dọa cho hoảng sợ. Mặt tái đi, tay run run chỉ vào tủ : “C...có..chu...ột. Có chuột, có ai giúp mình với”. Cậu thật mạnh vào đùi một cái, lập tức nặn ra 2 hàng nước mắt ngắn dài. Nếu đây là một bộ phim, chắc chắn tôi sẽ được đề cử giải Oscar cho hạng mục “Nữ diễn viên diễn sâu nhất”.

Các bạn trong trường xúm lại, nhiều bạn nữ nhìn thấy chuột liền hoảng sợ bịt miệng. Đám đông tách ra , Ly Ly đi cùng 2 bạn gái nữa bước tới, hằm hè nhìn tôi : “Thật tội nghiệp làm sao. Trông cậu ta khóc lóc trông ngu ngu sao á” Đoạn ghé tai tôi “Đây chỉ là cảnh cáo. Tôi không biết cậu quen thân với Quân thế nào. Chỉ cần nhớ rằng, Quân là của tôi, tránh xa cậu ấy ra”.

Tôi bèn meo máo gào to “ Tớ với bạn Quân đó chả có quan hệ gì hết, vậy mà cậu lại tức giận vô cớ đem chuột chết bỏ vào tủ của tớ, tại sao chứ ?”

Mấy học sinh đứng bên ngoài xem kịch vui nhìn Ly Ly chế giễu. Cậu ta then quá hóa giận, quát lớn: “ Đồ ranh con không biết trời cao đất dày là gì. Để tao dạy cho mày một bài học” Nói xong còn định vung tay giáng cho tôi một cái tát.

Tôi đỡ lấy cổ tay của cô ta, nhìn ả bằng ánh mắt lạnh lùng : “ Tôi muốn học điều gì, sẽ nhờ thầy cô dạy, không tới phiên cậu. Tuy vậy, tôi phải phiền cậu chút.” Tôi chỉ chỉ con chuột rồi bảo:

“ Nó vốn dĩ là của cậu, tôi trả nó cho cậu này”.

Sau đó, trong ánh mắt kinh hoàng của đám đông, tôi nhấc con chuột chết ra-bằng tay không-rồi đưa tới trước mặt Ly Ly. Mặt cậu ta cắt không còn giọt máu, tuy nhiên vì quá hoảng sợ nên chỉ có thể đứng chết trân một chỗ, mắt mở lớn. Tôi nhếch miệng cười, đưa tay vẫn còn nắm chặt cổ tay của Ly Ly. Giúp cậu ta nguà lòng bàn tay ra, và nhẹ nhàng....đặt con chuột vào đó.

Hai bạn gái đi cùng Ly Ly hét lớn, Ly Ly mới hoàn hồn vứt con chuột đi xa rồi vừa bỏ chạy vừa ôm mặt khóc rống. Chả lẽ cậu ta quên, tay cậu ta rất mất vệ sinh sao.

Đám đông giải tán, tôi thở phào một hơi. Vẫn biết không thể không dạy cho cậu ta một bài học, nhưng xem chừng, từ nay về sau sẽ khó sống đây.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Rung Động

CHƯƠNG 7: RUNG ĐỘNG

Xưa nay Hoài An tôi vẫn vậy, người không phạm ta, ta không phạm người. Người phạm ta, ta cộng cả gốc lẫn lãi nhân thêm 10 lần rồi trả lại. Từ bé tôi

đã không thuộc dạng bánh bèo. Đường đường là con gái của Võ sư Vịnh Xuân quyền, phải thể hiện ra mình là con nhà võ chứ.

Lại nhớ đến thời nên thiếu đầy huy hoàng của Hoài An.

10 tuổi đã cầm đầu băng nhóm “trộm xoài có tổ chức” gồm 1 tá anh em từ độ tuổi mẫu giáo lớn đến chuẩn bị tốt nghiệp tiểu học. Tổ chức thành công nhiều vụ trộm xoài quy mô lớn trong phạm vi toàn tổ dân phố, lâu lâu đôi gió bằng mấy trò chần kẹo mút, giăng bẫy cho đứa mình ghét bị bố mẹ la. Thủ đoạn từ quang minh chính đại đến mưu hèn kế bẩn đều đã kinh qua. Được toàn thể anh em trong bang tôn là “đệ nhất bản tính” à nhằm “đệ nhất nghĩa hiệp” thật là sáng khoái. Nghĩ lại cái thời oanh liệt đó, thật không khỏi bồi hồi xao xuyến làm sao.

Đám đông đã giải tán từ lâu, con chuột chết được làm lễ an táng trọng thể trong thùng rác.

“**vỗ tay** cũng khá đó”.

Khỏi cần ngẩng lên tôi cũng nhận ra cái giọng đó phát ra từ “dàn âm ly” của ai.

“Cảm ơn, nhờ anh cả đấy”.

Cậu ta tựa lưng vào cửa tủ, ánh mắt chăm chú nhìn tôi ra chiều thú vị lắm.

“Đáng lý tôi phải nhận ra cô là người rất có bản lĩnh từ hôm ở rạp chiếu phim mới phải”

“Đúng đó, mắt nhìn người của cậu quả thực kém, cho nên mới để một kẻ tầm thường như thế đến đối phó tôi. Trông cô ta có vẻ hung hăng đấy, nhưng thực chất chỉ là con hồ con được cắt móng chân đều đặn, hoàn toàn không có sức sát thương gì sất”.

Quản một lần nữa bật cười trước lối so sánh bậc thầy đó. “Cô..thực sự rất thú vị đấy”.

“Quá khen, quá khen.À, nhân tiện nhờ anh chuyển lời với Ly Ly nhé. Lần sau tìm con gì đáng sợ một chút. Mấy con như rắn, rết, sâu, côn trùng gì gì đấy không có tác dụng với tôi đâu.Nói nhỏ cho anh biết nhé, ngày bé, tôi đã nuốt cả thấy 3 con sâu khoai, 5 con cào cào và đập chết không biết bao nhiêu là chuột đấy”.

Hài lòng nhìn thấy gương mặt đẹp trai chuyển từ hồng sang trắng rồi lại xanh lét của hắn. Tôi tiến lại, cố ý vỗ vỗ vai hắn rồi ung dung đi về lớp.

“Chỉ là màn chào hỏi, không cần lưu tâm” Hắn nói sau lưng tôi.

“Ừ, nhưng có vài điều anh phải lưu tâm đó. Tôi vừa cảm con chuột chết đó vung qua vung lại. Giờ mới sực nhớ mình còn chưa có rửa tay qua”.

Muhahaha, đặc tội bản cô nương thù giai nhất hệ mặt trời, chờ chết đi.

Đến lối rẽ ở hành lang, tôi gặp soái ca đã lạc vào giấc mơ đêm qua. Anh ấy đứng đó, ánh nắng bình minh chiếu xuyên qua mái đầu đen mượt, cả thân hình như phát sáng dưới ánh mặt trời.

lãng lãng Ai kéo tôi trở lại mặt đất với.

Anh Cảnh Minh (tên anh ấy), nhìn tôi từ đầu đến chân, nở nụ cười có tác dụng gây mụ mị đầu óc kẻ đối diện:

“Anh đã nghe về vụ vừa rồi, biểu hiện xuất sắc đó”

“Anh là Hội Trưởng hội học sinh mà thấy nữ sinh ức hiếp hội đồng một đứa con gái yếu đuối lại ngồi đó ung dung xem kịch hay sao. Hơi bị tắc trách đấy ạ”.

“Anh thấy họ mới là người bị ức hiếp mà. Nói thật, anh cũng là hội trưởng bù nhìn thôi, mấy chuyện phe phái, phân chia cấp bậc đó đã là truyền thống của trường. Anh cũng vô phương can thiệp” Cảnh Minh nhún vai.

“Nếu một ngày, em ở vào thế bị ức hiếp đến thâm thì anh có ra mặt không ???”

Cảnh Minh xoa đầu tôi.

“Đương nhiên rồi, anh về phe kẻ yếu mà”.

Tôi nghe tim đập bùm bụp trong lồng ngực. Cũng không nhớ bản thân đã về lớp bằng cách nào. Chỉ nhớ suốt buổi học hôm đó, nụ cười trong nắng và cái xoa đầu thần thánh cứ quẩn quanh trong đầu, khiến tôi không còn chú tâm đến giờ học, không còn chú tâm đến mấy ánh mắt thù hận, không còn chú tâm đến lời hỏi thăm của bạn Béo bên cạnh.

Trong lòng như có thứ gì vừa trỗi dậy,khiến tôi vừa thấy ngứa ngáy khó chịu, lại vừa thấy ngọt ngào.

Cuối giờ học, tôi còn nghiêm túc cân nhắc xem có nên đội mũ bảo hiểm hay không, thậm chí còn tính kéo dài lịch gọi đầu sang tuần kế tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Từ Địa Ngục Đến Thiên Đường.

CHƯƠNG 8 : TỪ ĐỊA NGỤC ĐẾN THIÊN ĐƯỜNG

Ai đó nói rằng, nếu cuộc đời có hình dạng giống như đồ thị hàm số, thì nhất định không phải đường thẳng đứng, nằm ngang hay đường chéo mà phải là đồ thị hình Sin lên lên xuống xuống. Nói toẹt ra nghĩa là hết lên voi rồi lại xuống chó ấy. Và tôi đã được trải nghiệm cái cảm giác tuyệt vời ấy, một cách không thể chân thực hơn.

Chiều nay kẹt xe, hót hơ hót hải đến chỗ làm, đang định cầm đầu cầm cổ thay đồng phục cho kịp giờ thì bị anh trưởng bộ phận lôi lại:

“Hoài An, ra anh bảo”

“Ồ, gì ạ”

Anh kéo tôi ra một góc, thì thào :

“Hoài An ơi Hoài An, bao nhiêu người em không đắc tội, sao lại đụng trúng ổ kiến lửa như vậy”.

Trong lúc đầu óc còn mụ mị, chưa hiểu cái mô tê khi gió gì, anh ấy lại bồi thêm:

“Em có quyết định thôi việc rồi đó. Sáng nay trợ lý Sếp tổng đi cùng cậu Quân có qua đây, đích thân chỉ thị cho phòng nhân sự.”

Tôi mới mếu mếu máo máo:

“Làm gì có chuyện đuổi việc nhân viên mà không có lý do như thế chứ. Rõ ràng là vi phạm hợp đồng mà. Anh ơi, anh phải đứng về phía em. Em là nhân viên nhiệt tình chăm chỉ nhất rạp mình mà.”

“Lí do nghỉ là vì có thái độ bất lịch sự với khách hàng. Việc này lại còn là ý của cậu Quân, anh cũng vô phương can thiệp. Mà em đại quá, sao lại đắc tội với con trai duy nhất của Chủ tịch, khác nào trúng chọi đá chứ”.

Con trai Chủ tịch. Không ngờ những điều mình suy đoán lại là sự thật. Sau một hồi khóc nháo, nước mắt nước mũi ròng ròng mà không lay chuyển được tình thế, tôi bèn ngậm đắng nuốt cay, biến đau thương thành hành động. Mua ngay vé của phim “Me before you”, gọi 1 lúc 2 nước 2 bông ngô hầm hầm chui vào rạp ngồi.

Nắm từng nắm bông ngô lớn nhét đầy miệng nhai soạt soạt, tưởng tượng mớ bông ngô trong miệng là tay, chân, đầu, tim gan phèo phổi của tên chết bầm đó mà ngấu nghiến. Hắn ta là ai chứ, chỉ thờ ơ một cái đã lấy đi sự nghiệp của tôi, làm chết đói con lợn đất của tôi, phủ sạch mồ hôi công sức của tôi. Thật đáng hận, đáng hận. Càng nghĩ càng ức chế, cuối cùng không kìm được mà bật khóc ngon lành.

Trên màn hình lớn đang chiếu đoạn Will tặng cho Louisa đôi tất ong nghệ, những tràng cười lớn vang lên trong rạp, nhỏ dần rồi im bặt bởi những tiếng khóc rống cắt ngang với âm lượng ngày một lớn và cấp độ ngày càng gia tăng

*nức nở*hức hức*huhu*OA OA*GÀO THÉT*

“TÊN CHẾT BẦM ...TÔI NGUYỄN RỬA ANH...OA OA OA”

Rồi khỏi rạp chiếu với bông mắt sung vù, trong lòng có một tẹo áy náy với cặp đôi ngồi cạnh. Chắc họ bị kinh sợ không ít...

Cái đó có gì đáng nói chứ, việc đáng nói ở đây là : HOÀI AN TÔI CHÍNH THỨC THẤT NGHIỆP RỒI.

Lang thang lang thang giết thời gian, lơ ngơ thế nào lại gặp được bạn béo trong bộ đồng phục Highland Coffee. Ồ, hóa ra bạn làm thêm ở đây. Bạn nói bạn vừa hết ca, đang chuẩn bị về. Trông bạn vẫn tròn tròn, đáng yêu lại thêm phần gần gũi, dễ mến nữa. Đứng trước vẻ mặt ấy, tôi cũng quên cả buồn.

Trông thấy mặt tôi buồn thiu, bạn mới hỏi han xem tôi có gì không ổn không. Nỗi đau vừa được kìm nén hơn 60 phút đồng hồ lại có dịp bộc phát. Con bé lại bật khóc ngon lành. Hai bạn bối ra bối rồi thì thăm:

“Có gì từ từ nói. Mọi người đang nhìn kìa. Họ đang nghĩ tớ “lấy thịt đè người”, bắt nạt cậu đấy”.

Xong bị bạn kéo vào trong quán ngồi, còn gọi tốt bụng gọi cho tôi 1 bánh mì thịt nướng, 1 freeze trà xanh nữa. Hành động mang than sưởi ấm trong ngày đông lạnh của bạn làm tôi xúc động, xem tí lại lệ tuôn đầy mặt.

Tôi vừa ngặm bánh mì, vừa kể cho bạn ngon ngành về mối tình ngang trái à nhầm mối hận sâu sắc giữa tôi và tên chết bầm. Bạn chỉ ngồi chăm chú lắng nghe.

“Thế đấy, cái tên nhỏ mọn đó đã đui việc mình chỉ trong một nốt nhạc. Bảo, cậu nói xem, mấy đứa nhà giàu đều quái thai giống nhau phải không?”

Bảo nghe thế chỉ cười, không phản bác cũng không tán thành nhận định của tôi. Rút cho tôi tờ giấy ăn thứ 10, cậu ấy kết luận:

“Thôi được rồi, chốt lại là cậu đang thất nghiệp đúng không, đừng bi thương nữa. Nghe tớ nói này, cậu có muốn làm nhân viên phục vụ quán cà phê không ???”

Tôi nuốt ực miếng bánh mì trong miệng, nhìn cậu ấy say đắm bằng ánh mắt của con cún nhìn khúc xương lớn.

Chiều hôm ấy, bên trong quán cà phê đông đúc, Hoài An đã gặp được thiên thần hộ mệnh của đời mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiễn Ra, Tờ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Tuyên Chiến

CHƯƠNG 9: TUYÊN CHIẾN

Hôm sau đến lớp, việc đầu tiên tôi làm là tới tìm tên Quân đó tính sổ.

Trông thấy bản mặt hầm hầm của tôi, hắn còn cười rất mãn nguyện:

“Tôi cũng đoán cậu sẽ tìm tôi, không ngờ lại sớm vậy”

“Này, anh có thể bớt nhỏ mọn chút không hả, Dùng thủ đoạn để đối phó với một đứa con gái thấy hà hê lắm sao?”

“Ăn nói cho đàng hoàng nha. Là cậu có thái độ không đúng với khách hàng, tự làm tự chịu chứ sao ?”

“Anh...anh rõ ràng đang lấy việc công trả thù riêng.”

“Ồ, tôi thế đấy, làm gì được nhau nào?”

“Anh...anh. Có bản lĩnh thì quang minh chính đại đấu 1-1 với tôi, đừng dùng mưu hèn kế bẩn như thế”.

“Một chọi một. Cô thật không biết tự lượng sức mình”.

Con thịnh nộ trong tôi lan tỏa từ đỉnh đầu đến ngón chân cái rồi bùng lên dữ dội. Khinh người quá đáng. Không biết sáng nay đã ăn nhầm cái gì, tôi hầm hầm chạy lên bục giảng, lấy thước gỗ cái rầm vào mặt bàn, chỉ thẳng tay vào mặt Quân hét lớn:

“Cả lớp nghe đây, tôi Nguyễn Hoài An chính thức thách đấu với Trần Minh Quân”. Hừ, xem ai mới là kẻ không biết lượng sức.

Màn tuyên bố hùng hồn kéo theo vô số ánh mắt sững sờ của dân tình. Bọn con gái tò mò về khinh thường, mấy đứa con trai thì trưng ra vẻ mặt chờ xem kịch vui. Duy chỉ có bạn Béo là dành cho tôi ánh mắt lo lắng.

5 giây im lặng.

“Nếu cậu thua”. Hắn rút cuộc chịu mở miệng

“Nếu thua, tôi sẵn sàng làm bất cứ việc gì anh yêu cầu. Đổi lại...”. Tôi cười như không cười:

“Nếu anh thua, anh phải mặc quần đùi hoa chạy 3 vòng quanh sân trường, vừa chạy vừa hô “Hoài An vạn tuế””.

Cả lớp cười rộ lên, mấy đứa con trai không kiêng nể bỏ ra bàn cười lăn lộn.

Về mặt hắn rõ ràng đông cứng lại một chút, sau đó nhanh chóng giãn ra. Thông thả đi lên bục giảng, mặt đối mặt với tôi, dần từng chữ một: “Cậu không hối hận chứ ?”

“Tuyệt đối không”. Tôi khẳng định.

Hắn nhìn tôi rất lâu, ánh nhìn chăm chú như khiêu khích, lại như tìm tòi rồi lại có phần thích thú.

“Được, tôi chấp nhận lời thách đấu của cậu”.

Một loạt âm thanh hú hét kích động nổi lên. Bọn con gái hò reo :

“Minh Quân ơi, cậu nhất định chiến thắng”.

“Minh Quân ơi, tớ tin tưởng ở cậu”.

“Minh Quân ơi...”

Minh Quân cái con khi, hôn quân thì có.

“E hèm...Anh thấy 2 đứa đang cần 1 trọng tài phải không ?”

Tiếng nói cất lên từ cửa lớp, chính là anh ấy – Cảnh Minh của tôi đang lười biếng tựa cửa, nhìn tôi và Quân chăm chú.

“Anh cũng có thời gian quan tâm mấy chuyện này sao?”. Quân cần nhần.

Cảnh Minh cười. “Đừng quên anh là Hội trưởng hội học sinh đó. Hơn nữa, hiếm có cơ hội chứng kiến em họ rạng ngời chói lóa của anh phải cúi đầu, đương nhiên không thể bỏ qua rồi”

“Sao anh khẳng định em sẽ thua chứ”. Quân nhăn mặt, rõ ràng không hài lòng với câu trả lời vừa rồi.

“Chỉ là...”. Cảnh Minh đưa mắt nhìn tôi “Anh có cảm giác như vậy”.

Tôi từ nãy giờ vẫn tròn mắt nghe họ người đối kẻ đáp. Đầu óc mọi khi vẫn nhạy bén linh hoạt bỗng dưng ù lì chậm chạp. Theo những gì nghe được thì Cảnh Minh và Quân là hai anh em họ. Khác họ vậy là anh em bên ngoại. Ôi giờ ơi, “ăn-bơ-li-vơ-bồ”, cái tên đáng ghét đó lại chung huyết thống với một người đẹp cả hình thức lẫn tâm hồn như Cảnh Minh á. Chẳng khác nào bãi ấy trâu với bánh ga tô vậy, không có chút nào liên quan hết.

Anh Cảnh Minh hỏi tôi có đồng ý để anh làm trọng tài không. Tôi gật đầu cái rụp. Với tôi, việc đó cũng coi như có thêm động lực để phấn đấu, Nếu chiến thắng, tôi có thể làm bề mặt cái đứa tôi ghét cay ghét đắng, hơn nữa cũng khắc sâu thêm ấn tượng của tôi trong mắt anh ấy. Cơ mà, lỡ anh ấy lại bênh em họ mà ghét tôi thì sao ? Nghĩ vậy, anh ấy đâu có giống tên hôn quân kia đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Trận Chiến Đầu Tiên

CHƯƠNG 10: TRẬN CHIẾN ĐẦU TIÊN

Tôi và Quân thống nhất sẽ thi đấu 3 hạng mục. Là con gái nên tôi được ưu tiên chọn 2 trong 3 hạng mục. Đương nhiên tôi sẽ không bỏ qua một ưu thế lớn như vậy. Bây giờ việc cần làm là dồn hết mọi nỗ lực cho trận chiến.

Việc tôi công khai tuyên chiến với hotboy Quân đã trở thành chủ đề hót số một cho mọi cuộc buôn dưa trong phạm vi toàn trường. Trên Fanpage của Hội học sinh Global còn mở một cuộc thi dự đoán kết quả chung cuộc, thực chất là một vụ cá cược trá hình. Tỷ lệ hiện tại đang là 1 ăn 4 và 99% bình luận trên đó đều nghiêng về phe Quân.

Còn tôi từ một con bé vô danh bỗng trở thành nhân vật được săn đón nhất nhì trường. Bất kể đi đến căng tin, thư viện, nhà thi đấu đều có vô số ánh mắt dõi theo, họ thì thầm về tôi với cái tên “con bé đối đầu với hotboy khối 11”. Tôi cũng bắt lực trước sự nổi tiếng bất đắc dĩ này.

Trở về bàn học, tôi ủ oải nằm rạp ra bàn. Bảo ngồi cạnh lay vai tôi:

“Hoài An, Hoài An, tớ có cái này cho bạn này.”

Bảo béo chìa ra 2 tấm băng đỏ buộc đầu, loại người ta hay dùng để cổ vũ bóng đá ấy, trên đó còn có 4 chữ màu vàng bắt mắt “HOÀI AN CHIẾN THẮNG”. Cậu ấy nói thêm : “Là tớ tự chuẩn bị đó. Cậu yên tâm, dù mọi người có đứng hết về phe Quân thì vẫn còn tớ luôn ủng hộ cậu.”

Tôi cảm động, nước mắt lưng tròng nhìn cậu ấy, Từ khi tôi vào trường, ngoài soái ca của tôi ra, cậu ấy là người cho tôi cảm giác ấm áp nhất. Cậu ấy cứ như món quà mà thượng đế tặng cho tôi vì tôi là một đứa bé ngoan vậy. Tôi cười vang, đưa tay quàng qua cổ cậu ấy, vui vẻ nói :

“Được. Bão béo cậu nghe đây. Hoài An sẽ không làm cậu thất vọng đâu.”

Người cậu ấy hơi cứng lại trước cử chỉ thân mật của tôi. Lúc ngẩng lên, tôi vô tình bắt gặp tên Quân quay lại nhìn tôi. Cậu ta nhìn chằm chằm tôi và Bão – vẫn trong tư thế ôm vai bá cổ, mặt có gì khó chịu lắm. Hờ hờ, cậu ta đang lo lắng vì tinh thần thi đấu của tôi rất tốt chứ gì.

Lượt đầu đầu tiên là do tôi chỉ định hạng mục. Suy đi tính lại, tôi chọn cờ vua. Dù gì tôi cũng có ưu thế hơn vì đã đoạt giải cấp thành phố hồi năm ngoái. Tôi nắm chắc 10 phần sẽ hạ hấn dễ dàng.

Địa điểm thi lần này là lớp học. Bộ cờ vua đã được sắp sẵn lên chiếc bàn giữa lớp. Xung quanh tôi và Quân, vòng vây đã kín đặc bao gồm các bạn trong lớp và vô số học sinh lớp khác cũng tò mò đến xem.

Trong lúc chuẩn bị thi đấu, tôi còn nghe 1 bạn phóng viên của Hội học sinh Global cầm Micro, giọng oang oang trước máy quay:

“Thưa toàn thể thầy cô và các bạn. Chỉ ít phút nữa màn đối đầu này lửa sẽ diễn ra giữa Nguyễn Hoài An và Trần Minh Quân lớp 11A2. Trận đấu đã thu hút sự quan tâm rất lớn của toàn thể học sinh trong trường. Rốt cuộc kết quả ra sao. Hãy cho chúng tôi biết dự đoán của bạn tại Fanpage “Hội học sinh trường Global”, phần thưởng lớn đang chờ đợi những người thông thái.”

Đứng cạnh tôi là Bão béo, chúng tôi đeo sợi băng Bão chuẩn bị, trông khí thế ngút trời. Tên hôn quân thấy vậy chế giễu:

“Này, cô tưởng mình đang thi “Đường lên đỉnh Olympia” chắc”.

Tôi phớt lờ hấn, quay sang nói với Cảnh Minh bằng giọng dịu dàng đến tôi cũng ngạc nhiên:

“Anh ơi, bắt đầu được rồi ạ”.

Cảnh Minh cười, đứng lên thông báo:

“Đây là lượt đầu đầu tiên trong 3 ván đấu. Hạng mục Cờ Vua do Hoài An chỉ định. Chúng ta chỉ đấu duy nhất một ván để phân định thắng thua. Hai bạn có ý kiến gì thêm không.” Nhận được 2 cái lắc đầu. Anh đồng dục tuyên bố: “Trận đấu chính thức bắt đầu”.

Ban đầu tôi khá chủ quan, cứ nghĩ sẽ nhanh chóng hạ được hấn. Nhưng tôi đã nhầm, tay này chơi cờ rất khá, thậm chí ngang cơ tôi luôn. Tại sao mình không gặp hấn ở giải cờ vua năm ngoái nhỉ. Cái tên hôn quân đó lúc chơi cờ cứ như một người khác vậy. Suy nghĩ thấu đáo, từng đường đi nước bước đều tính toán kỹ càng. Sau 40 phút toát mồ hôi hột, rốt cuộc tôi cũng tìm ra một sơ hở nhỏ của hấn, dốc toàn lực dồn hấn vào chân tường. Kết quả chung cuộc, tôi thắng.

Tôi nhảy cẫng lên sung sướng, nắm chặt 2 tay Bão béo lắc mạnh “Bão ơi tớ thắng rồi này, tớ giỏi quá đi mất”.

Tên Quân đó nhìn một màn ăn mừng trước mắt liền tức giận bỏ đi. Chắc lòng tự trọng bị tổn thương hehe.

Cảnh Minh cười lớn, vui vẻ thông báo tôi là người thắng cuộc, còn vỗ vai tôi khen “Giỏi lắm Hoài An” hại tôi bị đơ mắt một lúc.

Bạn phóng viên lại oang oang tiếp tục công việc của mình :

“Cô gái Hoài An đã có được chiến thắng đầu tiên cho mình, đây quả là khởi đầu rất thuận lợi. Có vẻ như tình thế không giống như dự đoán của hầu hết chúng ta. Vẫn còn cơ hội cho bạn thay đổi quyết định. Hãy truy cập trang Fanpage của Hội học sinh và cho chúng tôi biết ý kiến của bạn.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thất Thủ

CHƯƠNG 11: THẤT THỦ

Bão có vẻ rất vui mừng trước chiến thắng đầu tiên của tôi. Để động viên tinh thần sĩ tử, cậu ấy còn nhiệt tình mời tôi đi ăn đồ Hàn Quốc. Một bàn lớn đầy Gimbap, gà rán cay, gà sốt phô mai, canh kim chi được bày ra. Tôi hạnh phúc vô bờ, thầm cảm tạ ông trời cho tôi người bạn tốt, còn cao hứng hát nghêu ngao:

“An cũng chỉ là con gái thôi

Buồn là ăn, vui ăn càng nhiều”

Hại Bảo tí thì sặc Coca. Nhớ lại cái bản mặt đen thui của Quân, tâm tình càng thêm vui sướng. Ôi chao, đúng là một ngày tuyệt vời.

“Tiếp theo cậu định làm thế nào ?”

“Thừa thắng xông lên, một cước đạp chết hần”.

Tôi vừa trả lời Bảo vừa nhét một miếng Gà sốt phô mai vào miệng. Hương vị thật tuyệt.

“Nhưng mà, hạng mục lần sau do hần chọn, lỡ trúng vào sở đoản của cậu thì sao ?”

Tôi ngừng ăn, chìm trong suy tư. Lỡ như tôi thất thủ lần này, tinh thần thi đấu giảm sút rồi thua nốt lần sau. Thế chẳng khác nào nộp mình cho cộp rồi. Vô đầu bút tai nghĩ đối sách. Không biết hôm trước thói mồm thói miệng thế nào lại mạnh miệng tuyên bố sẽ làm bất cứ điều gì hần yêu cầu nếu bị thua. Nghĩ lại, đúng là cái mồm làm hại cái thân. Lỡ hần vui tính lên, bắt mình hóa trang thành “Xúi Ván dờ dại” đuổi bướm hái hoa khắp trường thì ngày mai cũng không cần ra đường gặp người.

Thấy tôi rầu rĩ, Bảo lên tiếng động viên:

“Đây là tở nói lỡ như thôi, cậu đã thắng 1 ván coi như đã nắm chắc 30% phần thắng. Cậu chỉ cần thắng trong hạng mục của cậu đã đủ áp đảo Quân rồi” Bảo nói thêm:

“Cậu bản lĩnh đầy mình như vậy, Quân tuyệt đối không phải đối thủ của cậu”.

“Thật không ???”. Tôi xốc lại tinh thần, thi đấu phải có lòng tin vào chính mình, nếu sợ hãi thì chẳng khác nào chưa ra trận đã buông giáp đầu hàng rồi. Tôi hùng hổ cầm 1 miếng Gimhap chiến lên tuyên bố:

“Hôn quân chỉ là một miếng com cuộn nhỏ bé.” Tôi nhét miếng com vào miệng, vừa ngồm ngoàm nhai vừa khẳng định “Hoài An có thể nuốt gọn trong vòng một nốt nh...hụ... huh...hụ”

Gương mặt Quân chỉ cách tôi 2 bước chân hiện lên với trạng thái cau có tối đa. Miếng com mắc trong cổ họng tôi nghẹn ứ, khiến tôi nuốt không được mà nhả cũng không xong. Mặt tôi đỏ bừng, nước mắt nước mũi tèm lem. Bảo phải liên tục vỗ lưng cho tôi, đưa nước cho tôi. Phù, cuối cùng cũng nuốt trôi, tôi ngồi thụp xuống ho sặc sụa, hại Bảo lo lắng chân tay cuống quýt cả lên.

“Ha ha ha, đây có được gọi là báo ứng không nhĩ”. Giọng lãnh lớt của con chim Hoàng Yến nào đó cất lên. Theo sau đó là vô số tiếng cười khà ồ.

Giờ tôi mới để ý, theo sau Quân là một đám các bạn nam có, nữ có. Là hội Angle của Ly Ly. Quân cũng cười, nhưng cái cười chả được tươi cho lắm.

Tôi lập tức lấy lại phong độ, chế giễu :

“Tôi tưởng chỉ người thắng cuộc mới tụ họp ăn mừng thôi. Ai ngờ, kẻ thua cuộc cũng tùm tùm lại. Để chia buồn, hay là rút kinh nghiệm thế”.

Quân tiến lại gần tôi, người hơi khom xuống đến khi mặt hần cách mặt tôi chỉ 5cm

“Đừng vội đắc ý. Cậu vừa nói tôi là miếng com cuộn. Và nó vừa xem hại chết cậu đó”.

Khoảng cách quá gần khiến hơi thở nam tính của Quân phả lên mặt tôi, một dòng nhiệt từ đầu cuộn cuộn bốc lên khiến má tôi nóng bừng, cảm giác lỗ tai sắp xì ra khói. Tôi xích người ra xa, cười hi hi che giấu cảm giác xấu hổ:

“Com hôm nay hơi khô”

Thấy vẻ mặt như mặt trời mọc của tôi, Quân tỏ ra hài lòng, cùng tốp người phía sau đi sang quán lẩu băng chuyền đối diện.

Nhìn bóng lưng của cậu ta, tôi bỗng dưng có một cảm giác bất an khó tả, trong lòng có một linh cảm rất xấu và hình ảnh “Xúi Ván” hái hoa bắt bướm cứ lảng vảng mãi trong đầu tôi.

Hạng mục thứ 2 được công bố 2 ngày sau đó. Là Bóng rổ. Chết tiệt. Mặc dù tôi chơi bóng rổ không tệ, nhưng rõ ràng với chiều cao và vóc dáng như vậy, Quân hoàn toàn chiếm thế thượng phong. Cũng may không đối đầu trực diện, chỉ là thay phiên nhau ném 5 quả vào rổ ở cùng một cự ly, ai ném trúng nhiều hơn là thắng cuộc.

Địa điểm lần này tổ chức ở nhà thi đấu trong nhà. Tôi không có nhiều thời gian để chuẩn bị nên tương đối lo lắng.

Bảo béo với sợi băng đô trên đầu như lần trước vui vẻ đưa tôi chai C2 còn vỗ vỗ vai tôi động viên. Tôi lắc đầu, nói vừa rồi đã uống khá nhiều nước.

Còn 30 phút nữa tới giờ đấu. Tôi ngồi ở băng ghế cạnh sân, quay lưng lại với khán đài. Học sinh trong trường gần như lấp kín khán đài, lần này, bên phía ủng hộ Quân còn có cả một đội cổ động của trường. Các cô nàng xinh xắn trong trang phục cổ động, cầm 2 cục bông vàng nhún nhảy như con chơi chơi, miệng không ngừng gào lớn “Minh Quân chiến thắng” “Minh Quân số 1”. Tôi cũng chả thèm bận tâm.

Đã 15 phút, Bảo vẫn chưa về. Tôi thấy lo lo, cứ ngó ngang ngó dọc suốt.

Phịch. Cái ghế bên cạnh tôi đã có chủ, Quân ngồi cạnh tôi, 2 tay xoay xoay quả bóng màu cam, nghiêng đầu nhìn tôi cười. Cho xin đi, tôi biết cậu đẹp trai nhưng sử dụng Mỹ nam kế lúc này quả không thích hợp. Thấy vẻ thờ ơ của tôi, hẳn ta tỏ ra không vui:

“Sao, thấy lo lắng phải không. Hay là tôi cho cô một cơ hội, chịu thua từ bây giờ cho khỏi mất thời gian”.

“Nếu tôi có thua cũng sẽ thua một cách minh bạch. Không cần anh bận tâm”. Tôi bực dọc bỏ lại hân mấy câu rồi bỏ đi tìm Bảo. Nhưng đúng lúc đó thì Cảnh Minh tới báo đã đến giờ đấu rồi. Tôi cuống lên. Bảo béo ơi cậu đang chết chỗ nào thế. Không có cậu ai động viên tớ đây, tớ lo lắm, cậu mau lăn ra đây.

Dù đã xin anh Minh cho trì hoãn 15 phút nữa, Bảo vẫn như một làn khói, mất tích không để lại dấu vết.

Đám đông bắt đầu la ó, tôi phải bắt đầu cuộc đấu trong tâm trạng pháp phòng không yên. Kết quả 4-5. Tôi thua.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiễn Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Thủ Đoạn Hèn Hạ

CHƯƠNG 12: THỦ ĐOẠN HÈN HẠ

Thông báo kết quả ván đấu vừa vang lên, tôi đã chạy vọt đi tìm Bảo. Mà chưa kịp đi xa, đã thấy cậu ấy lù lù đi tới. Tay ôm ngang bụng, mặt tái mét. Tôi chẳng để tâm, lao đến xạc cho cậu ấy 1 trận:

“Rốt cuộc cậu chết ở đâu mà giờ mới ló mặt ra hả. Tớ thua rồi cậu biết không ? Tớ thua rồi. Tất cả là tại cậu”.

Tôi vung tay đánh vào vai cậu ấy vài cái cho hả giận. Bảo ngược lại không chống chế, ngồi sụp xuống, mặt càng ngày càng tái mét. Nhận thấy điểm không ổn, tôi cúi xuống lay lay vai cậu ấy: “Cậu sao thế, Bảo, nói tớ nghe”.

“Tớ bị đau bụng. Cô y tá của trường nói tớ bị cho uống thuốc xổ. Là chai C2 đó”.

“Chai nước đo là cậu mua mà. Sao có thể...”.

“Tớ cũng không rõ”. Như nhớ ra điều gì, Bảo tức giận: “Là hội Angle, lúc tớ mua nước về, bọn họ túm lại trêu chọc tớ, còn giật chai nước trên tay tớ mãi sau mới trả lại. Có thể bọn nó đã bỏ thuốc vào. Hoài An, tớ xin lỗi, là tại tớ hết”. Nói xong, mặt Bảo càng nhăn nhó hơn, cuối cùng, cậu ấy lấp bấp

“Không được, tớ...tớ..phải vào nhà vệ sinh” rồi ù té chạy.

Tôi vẫn đứng đó, 2 tay nắm chặt. Cậu ta muốn chiến thắng như vậy, sẵn sàng hại người khác để đạt mục đích sao. Chai nước đó đáng ra là Bảo mua cho tôi, nếu tôi uống nó, thì giờ này...Tôi không muốn nghĩ thêm nữa, chỉ nhắm chặt mắt, kiềm nén nỗi ức chế đang ngùn ngụt cháy trong huyết quản.

“Tôi không làm trò đó”

Tôi hé mắt, Quân đang đứng trước mặt tôi. Hiển nhiên cậu ta đã nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện. Về mặt hàm hằm tức giận. Buồn cười thật, người nên giận phải là tôi mới đúng.

Tôi nhìn cậu ta chằm chằm rồi quay lưng bỏ đi. Tôi không muốn đôi co với cậu ta, bởi vì tôi buồn bã, bởi vì tôi thất vọng, bởi vì tôi...hụt hẫng. Vừa được 2 bước, cổ tay đã bị ai đó nắm chặt kéo giật lại. Chúng tôi mặt đối mặt với nhau. Quân giữ hết lên:

“Tôi nhắc lại, tôi không làm trò đó”.

Tôi giật phắt tay ra, nhếch mép cười:

“Thứ nhất, tôi chưa buộc tội anh, là anh nằng nặc thanh minh với tôi trước. Thứ hai, trước trận đấu anh nói cho tôi cơ hội để nhận thua, là vì cái này sao. Thứ 3, anh không trực tiếp làm nhưng anh có dám khẳng định, anh không có chút gì liên quan không ???”

Quân nghẹn họng, trân trối nhìn tôi.

“Nói thật, tôi thấy rất thất vọng về anh”. Bỏ lại câu nói ấy, tôi vùng chạy tìm Bảo. Tôi không muốn đối diện với anh ta thêm một chút nào nữa.

Sau khi vào nhà vệ sinh khoảng 5 lần nữa, thuốc của cô y tá mới bắt đầu có tác dụng. Giờ cậu ấy phải truyền nước trong phòng y tế. Tòí áy này lên tiếng:

“Xin lỗi cậu nhé Bảo. Tớ đã trách lầm cậu, còn đánh cậu nữa”.

Bảo lắc đầu nguầy nguậy “ Là tớ thiếu cảnh giác. Cũng may cậu không uống chai nước đó, nếu không tớ sẽ ân hận cả đời. Xin lỗi cậu nhé, tớ đã không ở bên cạnh lúc cậu cần tớ nhất, làm cậu thua cuộc, là lỗi của tớ”.

“Không đâu. Lần này tớ cũng nghĩ mình không thắng được Quân. Nhưng cậu yên tâm, vòng sau tớ sẽ dùng sức chín trâu hai hổ đánh cho cậu ta không còn một mảnh giáp, trả thù cho cậu.”

Hôm sau đến lớp. Không khí rất khác lạ.

Ly Ly đang ôm mặt khóc tu tu, mấy đứa xung quanh xúm xít lại an ủi. Tuấn, 1 đứa trong nhóm bạn của Ly Ly thì mặt mũi thâm tím như vừa tông đầu vào cột điện. Vừa có án mạng xảy ra sao ?

Bảo thấy tới đến, vội vàng kéo tôi ngồi xuống rồi thì thầm: “ Tuấn xin lỗi tớ rồi. Cậu ấy nói cậu ấy chỉ đùa một chút, không có ác ý”.

“ Không có ác ý cái khi mồm, cậu nhìn xem. Chỉ đùa cho vui mà cậu đã hao mất vài cân thịt, lúc đùa không vui thật không dám tưởng tượng tiếp”. Xong tôi giật mình “Không lẽ, cậu đánh Tuấn thành ra như vậy?”. Nói xong cũng cảm thấy vô lý đành đứng. Bảo hiền lành dễ thương là vậy, con kiến cậu ấy còn không nỡ giết.

Bảo lắc đầu nguầy nguậy: “Là Quân. Hôm qua cậu ấy gọi điện cho tớ, hỏi ngọn ngành vụ hôm trước. Sáng nay, lúc đến cửa thang máy, tớ thấy ồn ào ở chân cầu thang bộ nên tò mò ngó vào thì thấy Quân đang đánh sát khí đi ra. Một lúc sau, Ly Ly khóc lóc chạy ra, theo sau là Tuấn, mặt mũi bầm dập. Tớ chả hiểu mô tê gì sất, tự dưng thấy Tuấn đến lí nhí xin lỗi.”

Tôi rớt cuộc tiêu hóa hết mớ thông tin Bảo đem đến. Theo như lời Bảo nói thì Quân có vẻ vô tội trong vụ này. Ai mà biết được, cậu ta chỉ dằn dặt như vậy để khỏi bị tôi căm ghét thôi. Ôi ôi, ghét nhau sẵn rồi, ghét thêm tí nữa có sao đâu mà cậu ta phải kỳ công vậy. Có thể cậu ta làm thế để khỏi mang tiếng chơi xấu. Haizz tóm lại là vẫn đầy một bụng khúc mắc.

Thêm một điểm nhấn nữa cho buổi sáng ngày hôm nay. Quân đổi chỗ. Trước giờ cậu ta vẫn ngồi cạnh Ly Ly. Đột nhiên hâm dờ lên xuống ngồi cạnh Phong. Bây giờ, cậu ấy chỉ trên tôi một bàn, có điều khác đây. Ly Ly thấy thế càng khóc lóc dữ dội hơn. Quân quay xuống nhìn tôi, mà tôi lơ đẹp cậu ta. Muốn tôi hoàn toàn tin cậu, còn lâu lắm.

Quân có vẻ không vui, cậu ta quay lên, không nói gì. Lúc tan học, cậu ta đi xuống chỗ tôi, nhân lúc không ai chú ý nhét vào tay tôi một mẫu giấy.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nhỉ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cậu Ta Thực Chất Là Một Tên Ngốc.

CHƯƠNG 13: CẬU TA THỰC CHẤT LÀ MỘT TÊN NGỐC

Tò mò, tôi mở ra xem. Nét chữ con trai cứng rắn, chỉ vài chữ cụt lùn: “Sau giờ học ở ghế đá số 12. Tôi đợi cậu”.

Sao, giờ lại muốn gọi mình ra nói chuyện phải trái à. Nói thật, tôi vẫn chưa hết giận cậu ta về vụ của Bảo. Có thể cậu ta không trực tiếp nhúng tay vào, nhưng hành động của tụi Angle đó, không phải đùa vì muốn cậu ấy thắng sao. Thôi, mặc kệ cậu ta, nhìn thấy mặt cậu ta là tôi lại xúc động muốn đánh người.

Sau giờ học, Bảo rủ tôi đi mua sách thiên văn học với cậu ấy. Đúng là chưa thấy con mọt sách nào bự như cậu ta. Bảo thích sách Khoa học, tôi thì chỉ thích đọc mấy cuốn lãng mạn bay bổng, nào nề sụt mướt thôi. Dạo qua cửa hàng sách gần trường, chọn qua lựa lại cuối cùng cũng được mấy cuốn. Xong 2 đứa lại lê la ăn kem cây dài ngoằng ở quán cạnh đấy nữa. Đang vui vui về về thì con mưa rào vô duyên cất ngang. Hai đứa phải phi xe vào trú mưa dưới mái hiên nhà sách.

Lúc này, tôi lại nhớ tới cuộc hẹn với Quân. Đã tan học được 1 tiếng, cậu ta chắc đã tức giận bỏ về từ đời nào rồi. Tự nói với mình vậy, nhưng bản thân lại thấy hơi áy náy vì đã bỏ về mà không báo trước. Lỡ như....

“Bảo này, tớ vừa nhớ ra là quên tập vở ở trường. Cậu cứ về trước nhé. Chiều gặp nhau ở chỗ làm thêm”.

Mưa bót nặng hạt, tôi đội mũ bảo hiểm rồi phóng xe đạp điện về trường. Sau lưng tôi, tiếng Bảo hòa lẫn với tiếng mưa tí tách:

“Hoài An, đợi tạnh mưa đã”.

Trường học vắng te, có lẽ Quân đã về. Tôi tự giễu mình, có lẽ mình đã lo lắng thừa thãi rồi. Để kiểm chứng suy đoán của mình, tôi tìm cái ghế đá số 12, và cảnh tượng đập vào mắt tôi, khiến tôi ngạc nhiên đến đơ cả người.

Ghế đá số 12 được đặt dưới gốc bằng lăng đã già lắm rồi. Tán cây rộng che phủ chiếc ghế. Tuy vậy, những cơn mưa cuối hè vẫn cố tình xuyên thủng tán lá làm ướt sũng bất cứ kẻ ngốc nào cố chấp ngồi dưới tầng cây.

Và kẻ ngốc đó đang ngồi thẩn người ở đó, mưa lặng lẽ rơi trên tóc, trên vai cậu ấy, làm mái đầu thời thượng của cậu ấy ướt sũng, dính chặt vào khuôn mặt đẹp trai, rõ nước tí tách lên vai cậu ấy. Chiếc áo ướt đến độ dính chặt lấy thân hình, từ góc độ này có thể nhìn thấy mờ mờ vóc người vạm vỡ bên trong. Từ góc độ này, trông Quân lại có gì cô đơn quá. Bức tranh mỹ nam dưới mưa quả là cực phẩm nhân gian, có thể làm nhỏ dãi bất kỳ trái tim thiếu nữ háo sắc nào. Hey hey, Hoài An, nghĩ đi đâu thế hả. Tôi lắc mạnh đầu, xua đi mấy ý nghĩ đen tối vừa đi lạc trong não.

Nhìn thấy tôi, Quân đứng dậy, trái với suy đoán của tôi, cậu ta không tức giận, không to tiếng, chỉ nhìn tôi rất lâu bằng đôi hơi sáng lên:

“Rốt cuộc thì cậu cũng đến”.

Tôi bước lại, dò xét cậu ta, mấy lời cần nhả định nói bỗng dính chặt lấy cổ họng, không sao thốt ra được. Cuối cùng, tôi chỉ lắc đầu:

“Trông thông minh sáng láng là vậy, không ngờ cậu lại là một tên đại ngốc”.

Vì bộ quần áo dầm mưa đã ướt, tôi bảo cậu ta vào lấy đồng phục thể dục mặc vào. Rồi cậu ấy kéo tôi ra quán trà sữa gần công, cậu ấy có chuyện muốn nói. Ồ, thì đi.

Tôi đẩy ly Capuchino còn tỏa khói về phía cậu ta. Tôi thì uống trà ô mai chua chua ngọt ngọt. Dầm mưa một hồi khiến đôi môi hoàn hảo có vẻ nhợt nhạt hơn, tuy thế vẫn không mất đi vẻ điển trai Hàn Quốc của Quân, lại còn thêm phần phong trần trong đó. Quân uống một ngụm cà phê nhỏ, nâng mắt lên nhìn tôi.

Tôi rất không tự nhiên e hèm một tiếng, che dấu vẻ mặt nghiến cứa trai đẹp lộ liễu vừa rồi.

“Sao cậu biết tôi sẽ đến?”

“Vì tôi tin cậu chưa hoàn toàn mất hết lương tâm”

“Ặc. Tôi nói này, cái trường to như lâu đài như vậy, IQ có thấp cỡ nào cũng phải biết tìm một chỗ mà trú mưa chứ. Nào cậu dầm mưa đến hông rồi hả???”

Quân cười, không phản bác lời tôi. Yên lặng một lúc, cậu ta lên tiếng:

“An này, về chuyện của Bảo, tôi xin lỗi. Thực ra...”

“Cậu không cần xin lỗi, Bảo có nói tôi nghe chuyện Tuấn nhận lỗi sáng nay. Nhưng này, giải quyết mọi việc bằng nắm đấm chưa bao giờ là ý hay đâu nhé”.

Quân cười, vẻ mặt trở nên vui tươi lạ thường.

“Tôi ghét nhất là bị hiểu nhầm”

“Tôi cũng nghĩ mặc dù anh tính tình nhỏ nhen nhưng không đến nỗi dờ dáy trò mèo đó”

“@.@”

Quân lại yên lặng, nhìn tôi hóp miệng cổ sức hút miếng thạch dừa tắc trong ống hút. Hôm nay cậu ta yên lặng một cách kỳ lạ, khác với cái mồm chua ngoa độc địa mọi khi.

“Hắt xì...hắt xì...hắt xì...”

“Ê, hắt hơi thì quay qua chỗ khác. Mặt tôi sắp thành vũng nước rồi đó” Tôi cản nhắc.

Quân với tờ giấy ăn lau mũi, nhìn tôi chăm chú:

“Lượt đầu thứ 3, cô dự định thế nào”

Còn tưởng hôm nay đối tính hiền lành, hóa ra dụ dỗ tôi nói ra hạng mục thi đấu trước để chuẩn bị.

“Còn 2 ngày nữa mới công bố mà, anh cứ ăn ngon ngủ kỹ, giặt sạch sẽ cái quần đùi hoa mà anh ưng ý nhất rồi chờ đợi đến ngày thi hành án thôi”.

“Cô tự tin quá nhỏ. Có biết cô đang đối đầu với người đàn ông bản lĩnh nhất Global không?”

“Haizz, anh bị đám nữ sinh mê trai tung hô đến mức ảo tưởng sức mạnh quá nặng rồi. Thế giả sử, giả sử thôi nhé, lỡ tôi thua, anh tính xử tôi thế nào???”

Quân không trả lời câu hỏi của tôi, chỉ nhìn tôi cười một cách bí ẩn. Trông cái mặt gian gian của cậu ta làm tôi rùng mình khe khẽ. Với tính cách quái đản của anh ta, án phạt tuyệt đối là một bộ óc từ bi như tôi không thể tưởng tượng đến.

“Mà thôi, anh chả cần nghĩ hình phạt cho mất công, chả có cơ hội dùng đến đâu. Tôi nhất định phải khiến anh thân bại danh liệt. Thù cũ nợ mới trả một thế luôn”

“Cô thù dai ghê nhỉ”.

“Anh thử tưởng tượng mình ngoan oai là ngoan mà bị bỏ mẹ cắt tiền tiêu vặt xem có thấy oan ức không?”

“...”

Đây chính xác là lần nói chuyện lâu nhất của tôi và hán từ trước đến nay. Có lẽ 2 bộ não bị dính nước mưa nên đồng thời bị “âm IC” một lúc. Dù vẫn ghét hán như gi cơ mà ít ra nhìn bản mặt hán tôi cũng không đến nỗi muốn chồm lên đá đá như trước.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiễn Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Ưu Điểm Vượt Trội Của Hoài An Là Gì???

CHƯƠNG 14: ƯU ĐIỂM VƯỢT TRỘI CỦA HOÀI AN LÀ GÌ

Càng gần ngày công bố hạng mục đầu, Tôi càng đau đầu hơn.

Dạo một vòng trên Website của Hội học sinh, tâm trạng lại càng bất ổn. Mân Long tranh Hổ đầu của tôi và Quân đã chiếm 2/3 trang chủ. Đập vào mắt là cái Baner to đùng của chương trình dự đoán kết quả chung cuộc. Bên dưới là mấy bài báo giật tít đùng đùng:

“Hoàng tử Minh Quân đối đầu với Lọ lem Hoài An. Kết thúc nào cho cả hai”. Kinh dị.

“Đếm ngược đến giây phút diễn ra cuộc so găng thể kỷ tại Global, ai sẽ bị dẫm đạp dưới chân”.

“Đổ máu tại Global.Hồ và nai – cuộc chiến không cân sức”.

Tôi tắt phụt điện thoại. Giật tít thế này có chết người không cơ chứ.

Mỗi lần nghĩ đến điệu cười bí ẩn của Quân, tôi lại hoang mang tột độ. Ôi danh dự của tôi, công cuộc trả thù của tôi.Nhất định tôi phải thắng. A a a, làm sao đây.

Bảo béo quay sang thấy ma nữ tóc tai bù xù gương mặt thất thần bên cạnh thì giật bản mình xem thì rớt khỏi ghế.

“Cậu đang cosplay nhân vật kinh dị nào thế ???”

“Hu hu Bảo ơi cậu phải tìm cách giúp tớ, tớ không muốn là “Xúi vãn dờ dại” đâu ?”

“Lại vụ đầu đá. Cậu đã có ý tưởng gì cho hạng mục cuối cùng chưa ?”

“Thì đây, tớ đang đau hết cả đầu đây. Phải chọn lĩnh vực nào mà tớ hoàn toàn chiếm thế thượng phong, hạ gục hán trong vòng một nốt nhạc ấy”

“Để thôi, chọn lĩnh vực nào mà cậu tự tin nhất, bất khả chiến bại ấy”

Cái tôi tự tin nhất ah. Cờ vua thì đầu rồi, học hành thì cũng khá nhưng không phải giỏi nhất. Cái gì nhỉ. Tôi xịu mặt:

“Haizz, thực sự ngoài ăn và ngủ ra, tớ hoàn toàn là một đứa vô dụng”.

“Vậy thì ăn đi”. Bảo băng quơ nhấc.

Mất tôi từ tối tăm như ma xó lập tức rực sáng như đèn pin. Đúng rồi, chính là nó, chính là nó, mình thắng chắc rồi.

“A A A. Bảo ơi cậu chính là vị cứu tinh của đời tớ. Cậu là người đáng yêu, thánh thiện, chính trực, dễ thương, thủy chung, son sắc, anh hùng, bất khuất, trung hậu, đảm đang...Cậu là...”

“Thôi được rồi, mọi người đang chú ý đó” Bảo xấu hổ thì thầm. Bộ dạng cute bẽn lẽn khiến tôi xúc động muốn cắn cậu ấy một cái.

“Lần này, cậu ta chết chắc rồi. Muhahaha”.

Tôi đến gặp Cảnh Minh sau một buổi chiều tan học. Thấp thoáng thấy bóng hình mình thầm thương trộm nhớ bấy lâu, tôi phải cố nén xúc động muốn chạy đến ôm chầm anh ấy, hic hic. Mặc dù tôi và Cảnh Minh vẫn thường gặp nhau trong các lượt đấu, song do phải tập trung tinh thần sức lực cho cuộc thi mà tôi không dám ho he gì cả. Chỉ lâu lâu quay qua nhìn trộm một cái thôi.

Cảnh Minh đang cặm cụi bên đồng giấy tờ gì đó ở phòng Công tác sinh viên. Bộ dạng chuyên tâm làm việc của anh ấy trông thật là quyến rũ. Thực tế là với tôi, anh ấy làm gì cũng quyến rũ hết, có khi anh ấy đi vệ sinh cũng sẽ tỏa ra sức hút đến nghẹt thở ấy chứ, tất nhiên là còn đi kèm với...nghẹt mũi nữa.

Nghे tiếng gõ cửa, soái ca chậm rãi ngẩng đầu, khi nhận ra tôi, anh ấy nở ụ cười hào phóng làm hai má tôi nóng bừng cả lên. Tôi lúng túng cúi đầu, đến ngồi vào chiếc ghế đối diện. Bộ dạng rụt rè, cẩn trọng như nhân chứng đi lấy lời khai ở tòa án. Tôi ngại ngùng mở lời:

“Thật ra, em đến là vì hạng mục cuối cùng đó, em đã quyết định xong rồi”.

Cảnh Minh ngừng mọi công việc, thích thú nhìn tôi: “Là lĩnh vực nào, mau nói cho anh biết. Văn thơ, văn nghệ ca múa hay hùng biện ???”

“Đều không phải ạ”

“Hử”

“Thực ra là độ sức ăn thôi ạ”

Cảnh Minh bị đơ trong 2 giây, sau đó bật cười lớn: “Thú vị, thú vị lắm. Nhưng mà trông em nhỏ con vậy, có nắm chắc phần thắng không ???”

Tôi cười, vỗ ngực tự đắc: “Cái này thì anh yên tâm, Hoài An bẩm sinh vô dụng nhưng riêng chuyện ăn ngủ là coi khắp thiên hạ không có đối thủ đấy”.

Anh ấy lại nhìn tôi bằng cặp mắt tìm tòi pha chút nghiền ngẫm

“Hoài An này, em...đặc biệt thật đó”.

Ồi trời ơi, bà con làng trên xóm dưới ơi, tôi có nghe nhầm không đấy. Soái ca nói tôi đặc biệt. Nghĩa là trong lòng anh ấy, tôi khác với người con gái khác. Nghĩa là vị trí của tôi trong lòng anh ấy cao hơn những người khác, nghĩa là anh ấy đã bắt đầu chú ý đến tôi. A a a, tôi hét lên một vạn lần trong lòng. Sau đó trung ra vẻ mặt e lệ mà hỏi:

“Đặc biệt ở điểm nào ạ”

“Em biết không, trước ngày em đến đây, Quân là một đứa tính tình không nóng không lạnh, khá dửng dưng vô cảm. Ít có chuyện gì khiến nó phải để tâm quá nhiều, ít có cô gái nào được nó chú ý quá nhiều. Nhưng em đến và mọi thứ đã thay đổi, và thay đổi chóng mặt luôn”

Xong, Mặt con bé nghệt ra như ngỗng ị. Hóa ra là đặc biệt ở chỗ, làm cho tên hôn quân từ “hạnh nùng boy” sang “phá thối boy”, thật là vinh dự quá đi. Đang lúc tâm trạng buồn bực, miệng nhanh hơn não thế nào lại bật miệng phun một câu:

“Thế đối với anh, em có điểm nào đặc biệt không?”. Tôi lập tức muốn cắn lưỡi tự vẫn nhưng “một lời nói ra, ngựa giòi đuôi không kịp”, bèn cà cuống sửa lời:

“Ý em là, anh có thấy em không bình thường so với mọi người không?”

Cảnh Minh cười, vờn tay xoa đầu tôi: “Không bình thường chút nào, ngược lại rất sôi nổi và đáng yêu”

Hơ hơ, tôi đang bay, đang bay bà con ạ. Bởi vì bàn chân không còn cảm giác với mặt đất nữa, tâm hồn trôi bồng bềnh theo những cảm xúc sung sướng, hạnh phúc, ánh mắt mê man, nụ cười khờ dại như đứa vừa...trốn trại.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Thừa Nước Đục Thả Câu.

CHƯƠNG 15: THỪA NƯỚC ĐỤC THẢ CẦU

Ngồi tạm một cái ghế đá bên cạnh một gốc cây để bình ổn lại tinh thần sau pha chấn động tâm lý, tôi vui vẻ hát ngẫu ngao. Một đám nữ sinh đi qua thấy tôi thì chụm mỏ vào bàn tán quên trời đất, quên cả nhân vật chính đang ngồi lù lù một đồng ở đó.

“Các cậu biết gì không ? Cái vụ cá độ kết quả ấy. Tỷ lệ đặt cược giờ là 1 ăn 10 rồi đó”

“Oái, hôm trước mới có 1 ăn 4 mà”

“Thì đó, bây giờ đầu 2 lượt rồi mà tỷ số lại đang ngang bằng. Tuy là số người cược vào Quân hoàn toàn áp đảo nhưng vẫn có người tin vào bản lĩnh của con nhỏ đó. Ý mấy bạn sao ?”

“Thì còn sao nữa, con bé còi cọc đấy thì có bản lĩnh gì. Lần trước thắng chẳng qua là do may mắn. Quân của chúng ta tài giỏi như vậy, không cần đầu tui cũng biết kết quả luôn rồi”

Bàn tán chán chê, đàn ong bướm ồn ào rớt cuộc cũng chịu lượn đi, trước lúc đi còn khuyến mại cho tôi mấy cái liếc xéo. Ô hay chưa, cùng là con gái với nhau, không nói đôi lời động viên cổ vũ thì thôi lại tốn lên theo trai đẹp. Chị đây cũng chả cần mấy cung ủng hộ nhé.

Mà bọn nó vừa mới nói cái gì nhở. Tỷ lệ đặt cược là 1 ăn 10. Nghĩa là đặt 100k được 1 triệu, đặt 1 triệu ăn 10 triệu. Nói đến tiền một cái là đầu óc nhạy bén hẳn ra. Suy nghĩ 5 giây, cuối cùng giống như nhà vệ sinh bị tắc lâu ngày vừa được thông. Tôi reo lên: “Bingo. Cơ hội phát tài đến rồi”. Sau đó lập tức chạy đi tìm Bảo béo.

Bảo béo đang trong thư viện cầm cuội đọc một cuốn sách dày cộp. Tôi dám cá là lại sách Thiên Văn học cho coi. Tôi gấp cái rụp cuốn sách của cậu ấy, lấy 2 tay ép chặt 2 má núng nính mỡ vừa lắc lắc:

“Bảo béo, tớ có một kế hoạch cực kỳ, cực kỳ xuất sắc muốn bàn bạc với cậu đây.”

“Ồ chiến ì ở tay a ời tép”

“Hừ”

Bảo đưa tay gỡ 2 cánh tay tôi xuống, quên mất tôi vẫn còn ép chặt má cậu ấy, hại Bảo méo xệch cả miệng.

Tôi cười hi hi. Quay ngang quay dọc xem có ai ở gần đó không mới ghé sát tai cậu ấy thì thầm.

Nghe xong Bảo cười rạng rỡ, gật gù nói:

“Không ngờ những chuyện như vậy cậu cũng nghĩ ra. Đúng là thừa nước đục thả câu mà, thông minh, thông minh lắm”

“Hề hề, quyết định thế nhá”

Chẳng là thế này. Tôi nắm đến 90% phần thắng ở ván này cho nên cơ hội tôi thắng chung cuộc là rất cao. Như vậy, nếu tham gia vụ cá cược mà đặt trứng tôi thì không phải một cục tiền rơi trứng đầu hay sao. Cơ mà tôi lại là bên thi đấu. Không tham gia được, đành phải nhờ Bảo ra mặt giúp. Nếu làm ăn trót lọt, tôi sẽ chiêu đãi cậu ấy một bữa ra trò.

Gần 2 tháng hề làm thêm trong rạp chiếu phim, sau khi trừ tiền tiêu vặt tôi cũng chắt bóp được 3 triệu rưỡi. Bỏ heo đất 1 triệu rưỡi, còn 2 triệu tiền mặt. Không biết có nên dốc hết hầu bao cho vụ này không ??? Ngộ nhờ mà tôi thua, ngoài việc mất hết thể diện ra thì còn mất sạch tiền nữa. Thẻ diện mặt có thể đòi lại chứ tiền mặt là không cánh mà bay đó. Haizz, mà thôi kệ đi, được ăn cả ngã về không. Giờ phải đảm bảo tôi là kẻ chiến thắng cuối cùng. 20 triệu, tặn 20 triệu đó.

Thấy mùi tiền là không biết trời trăng gì luôn. Làm xong bài tập là leo lên giường ngủ khi khi. Đêm còn mơ thấy Cảnh Minh trịnh trọng đến cầm một bao tiền phần thưởng trao cho mình, xong còn thom chọt một cái vào má mình nữa chứ. Ôi ôi, tôi thích cái phần quà của nhà tài trợ này quá đi à. Đêm hôm đang ngủ, mắt mũi nhắm nghiền mà miệng cười không ngậm lại được.

Hôm sau mang tiền cho Bảo. Bảo bỏ thêm 2 triệu nữa vào rồi đặt cược luôn thể. Tôi mới hỏi, Ủa không sợ tôi thua mất tiền của ông à. Bảo lắc đầu nói tin tưởng ở An 100% luôn á. Vui ơi là vui.

Hai đứa đang tùm đầu xì xầm to nhỏ, thấy có đám con trai đi qua, bàn tán lào xào về vụ cá cược gì đó. Trông thấy tôi, một bạn nam xinh trai, có kum đồng tiền 2 bên má ghé lại hỏi:

“Hoài An, cậu tự tin bao nhiêu % cho trận sắp tới?”

Tôi cười, hỏi ngược lại bạn ấy: “Vậy trong vụ này, cậu đặt cược ai thắng?”

Cậu ấy nấn cầm suy tư một lát rồi thành thật nói:

“Thực lòng mà nói, bản lĩnh của Quân không nhỏ đâu nhé. Nhưng mà...” Cậu ấy quay sang tôi, vỗ vai cười “Hoài An cậu cũng không phải dạng vừa đâu. Cho nên, tôi đã dốc gia tài của tôi đặt cược cho cậu rồi. Cậu đừng làm tôi thất vọng đó”.

Tâm tình phải nói là cực kỳ, cực kỳ vui sướng. Cứ nghĩ cả cái trường to oạch này chỉ có Bảo ủng hộ, hóa ra vẫn còn có những chiến hữu khác. Tôi khoái chí cười lớn, khoác vai cậu ấy nói nhỏ: “Đề tở nói điều này cho cậu. Hôm đấy, cậu phải chuẩn bị tâm lý dần là vừa. Bởi vì...không cẩn thận, cậu có thể bị tiền đề chết đó”.

Cậu ta ngửa cổ cười haha, trước khi đi còn nháy mắt với tôi ra chiều thân thiết lắm. Lúc tôi quay lại, thấy mặt Bảo đen thui, mình mới quay ra hỏi bạn có phải bị trúng gió không ? Bảo nhăn mặt nói không phải, rồi bỏ lên thư viện đọc sách. Ô hay, hôm nay Big Hero của tôi làm sao mà “chịu khổ” như phụ nữ đến tháng thế hử.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tở Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Trước Giờ Đấu

CHƯƠNG 16: TRƯỚC GIỜ ĐẤU

Tôi mất ngủ đêm mới mới nghĩ ra món mình lựa chọn trong lượt đấu là gì. Mỳ tôm – chính là món ăn thần thánh đó, gần gũi, quen thuộc, phổ biến. Như vậy, vấn đề chỉ là sức ăn của ai tốt hơn thôi.

Tối hôm trước lúc thi đấu, tôi uống trước 10 viên Berberin để phòng ngừa bạn Tào Tháo qua chơi. Đã dặn lòng nhịn bữa tối để dành bụng cho ngày mai, thế mà mẹ lại làm món thịt kho tàu tôi kết nhất. Tôi không thể kiềm lòng xoi thêm 3 bát cơm, tự an ủi rằng, sáng mai dậy sớm làm bạn với nhà vệ sinh 30 phút là của thiên lại trả địa thôi.

***

Nhà ăn xa xỉ được chọn làm nơi diễn ra ván đấu quyết định. Tôi vào trường cũng lâu rồi mà số lần đến đây tính trên đầu ngón tay thôi. Vì sao á, thì là nhà ăn rất tiện nghi, điều hòa rất mát, anh chị phục vụ rất thân thiện, có điều xuất ăn có giá cắt cổ. Một lần quên mang cơm trưa phải ăn ở đây mà tôi lệ rơi đầy mặt. Ăn xong còn tiếc rẻ chưa dám đi vệ sinh ngay, hại tôi hôm sau táo bón gần chết. Chỉ điều ấy thôi đủ biến cảm tình về cái “nhà hàng 3 sao” này trong tôi tụt xuống mức âm.

Trọng tài, 2 đấu sĩ, cổ động viên đã đến đông đủ. Nhà ăn đã dọn một thùng mỳ Cung Đình, bình nước sôi và 2 cái bát tô cỡ khổng lồ lên mặt bàn.

Tôi và Quân ngồi đối diện. Hai luồng ánh mắt va chạm tóe ra những tia điện xẹt xẹt trên không trung (ấy là do tôi tưởng tượng thế). Quân đang nhìn tôi, nét mặt mang ý cười nhàn nhạt, tôi mất lớn mất bé trừng cậu ta một hồi, phát hiện dường như ánh mắt cậu ấy không toát ra nhiều địch ý, chỉ chăm chú nhìn tôi, đáy mắt còn đọng lại một chút dịu dàng. Dịu dàng ? Hoài An ah, hôm nay trời nắng quá nên dây thần kinh nào đó của mày bị hỏng rồi sao.

Thực ra, hấn nhìn tôi như thế để cho có vẻ ... phong độ cho mấy đứa con gái vây xung quanh xem thôi. Mày xem, có mấy em lớp dưới còn then thùng đồ mặt, nẩy đứa còn lên lên lòi điện thoại ra chụp kìa. Khiếp, tưởng đây là Fan Meeting của cậu đó chắc. Tôi bủi môi dài thườn thượt, cố xua cái vẻ mặt dịu dàng không tương kìa ra khỏi đầu.

Trong thời gian 2 bên khởi động, chuẩn bị thi đấu. Cậu bạn “Loa phát thanh” của Hội học sinh vượt vòng vây chen vào giữa 2 chúng tôi. Quệt vội mồ hôi trên trán, cậu ta lập tức khôi phục vẻ chuyên nghiệp, cười vui vẻ:

“Trước khi trận đấu thể kỷ bắt đầu, tôi có thể phỏng vấn 2 bạn một chút không ?”

Chưa đợi chúng tôi đồng ý, cậu ấy đã chìa thẳng Micro về phía tôi, chất vấn :

“Hoài An, động lực nào khiến bạn mạo hiểm thách đấu Minh Quân ?”

“Có thù tất báo, biến đau thương thành hành động”

“Nói vậy, cậu ấy từng làm tổn thương cậu. Cậu ấy đá cậu theo cô gái khác sao sao”

Tôi đen mặt, đang tính phản bác thì nghe giọng lười nhác của Quân “Trước khi nói câu đó, cậu phải nhìn xem đối tượng là ai chứ. Trông tôi có khả năng để ý đến cô ta sao ?”

Mặt tôi từ đen kịt chuyển sang đỏ bừng. Bạn phóng viên nhanh nhẩu tiếp tục hỏi : “Hai bạn đánh giá về đối thủ của mình như thế nào ?”

Quân nhàn nhạt nhìn tôi, sau đó đáp ngắn gọn “Thù dai, cứng đầu, khó hiểu”

Tôi nhìn anh ta đầy mỉa mai, quay sang trả lời bạn phóng viên “Nhỏ mọn, kiêu kiệu, cong cớn”.

Nụ cười nhẹ trên mặt Quân đông cứng lại, sau đó từ từ giãn ra, cậu ấy chồm người về phía trước, rút ngắn khoảng cách với tôi “Tôi đã chuẩn bị cho cậu món quà cực kỳ đặc biệt. Những cũng đừng mong ngóng quá mà nhận thua sớm. Ráng cầm cự lâu một chút cho đỡ mất mặt”

Tôi cũng cười, đáp lại anh ta đầy thách thức “Ồ, trùng hợp làm sao, tôi cũng có quà cho cậu. Về phần là quà gì, lát cậu tự khám phá cho thêm phần bất ngờ nhé”.

Thấy nhiệt độ giữa 2 người đang gia tăng chóng mặt, cậu phóng viên nhanh chân tìm đường thoát thân bèn cảm ơn qua loa mấy câu rồi chuồn thẳng.

Cảnh Minh đã sắp xếp mọi thứ xong xuôi, đứng dậy trình trọng thông báo:

“Thưa các bạn, ván đấu ngày hôm nay sẽ quyết định thắng bại cuối cùng của trận thách đấu. Sau ít phút nữa, chúng ta sẽ rõ ai sẽ là người chấp nhận làm theo hình phạt mà người thắng đề ra. Sau đây, tôi xin phổ biến luật chơi : với hạng mục độ sức ăn, món được chọn là Mỹ tôm. Hai bạn sẽ ăn 5 gói mỹ một lần, chú ý phải ăn hết 5 gói mới tính một lượt. Nếu cả 2 đối thủ đều bỏ cuộc giữa chừng, chúng tôi sẽ dựa vào số mỹ trong bát để phân định. Ai còn ít mỹ hơn, người đó giành chiến thắng”

Chị phụ việc nhà ăn nhanh nhẹn bóc 5 gói mỹ bỏ vào 2 bát, đổ nước sôi, đậy nắp. Hai phút sau, trận đấu chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiễn Ra, Tờ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Phân Định Thắng Thua

CHƯƠNG 17: PHÂN ĐỊNH THẮNG THUA

Sau tiếng báo hiệu của Cảnh Minh, tôi và Quân cùng cầm đầu vào bát mỹ nghi ngút khói. Ừm, mùi vị không tệ. Tôi húp soạt soạt. Bên kia Quân từ tốn hơn nhưng với lợi thế mềm rộng, cậu ta nhét từng miếng mỹ lớn vào miệng nhai ngon lành, mắt còn héch lên nhìn tôi như muốn bảo “Dạ dày dài 3cm mà muốn đầu với tôi, mơ tưởng”.

Tôi lập tức hăng máu, trong đầu tưởng tượng tên Quân trong bộ dạng quần đùi hoa, chạy khắp trường hô vang “Hoài An vạn tuế”. Cảm giác sướng khoái lan khắp người, khí thế dâng bừng bừng, húp mì bằng tốc độ ánh sáng. Bảo béo bên cạnh đầu đầy mồ hôi, không biết kiếm đâu cái quạt tròn, một tay quạt phành phạch, một tay liên tục phục vụ nước uống cho tôi, tâm trạng sốt sắng như bà mẹ có sĩ tử thi đại học.

5 bát mỹ đầu tiên, tôi và Quân đều ăn hết trong thời gian suýt soát nhau. Sang lượt 5 bát mỹ thứ 2, cục diện đã có chút thay đổi. Trong khi tôi vẫn chưa mất đi nhiệt huyết, tốc độ ăn mỹ của Quân có vẻ hơi chậm một chút. Đã đuối rồi sao. Tôi cười lạnh, đang định phun ra một câu chế giễu cậu ta thì bị sặc nước mỹ, phải ngừng ăn liên tục ho. Bảo béo sột xình xịch lên, lấy nước cho tôi. Luôn mồm hỏi “Không sao chứ Hoài An. Còn ăn được không ? Có phải rất khó chịu trong bụng không ?” Tôi lấy lại phong độ sau 10 giây, trấn an Bảo : “Tờ không sao, thể này đã là gì” sau đó tiếp tục cầm đầu vào bát mỹ không lờ.

Lượt ăn thứ hai, tôi vượt trước về thời gian. Trong lúc tôi ung dung đợi lượt mỹ thứ 3 được chuẩn bị, Quân vẫn đang ngạc ngoài húp hết nước trong bát mỹ.

Lượt ba này, tốc độ tôi hơi giảm một chút, không phải vì no. Trước đây, hồi lớp 9 tôi và anh họ đã từng chơi trò này, kỷ lục lần đó của tôi là 20 gói mỹ cơ. Sau khi thắng cuộc, tôi được anh họ chở đi mua một đôi giày búp bê xinh lắm, giờ vẫn giữ để mỗi lần anh đến chơi lại có dịp tự đắc. Sờ đi tôi ăn chậm lại vì sợ bụng đã lưng lửng rồi, ăn nhanh ăn vội mà “Biu-ti-phun” ra đây là chết dở, vừa thua cuộc lại vừa mất hết mặt mũi.

Bên kia, Quân cũng đang nhăn nhó, động tác nhai mỹ cứng nhắc. Cứ như trong miệng cậu ta không phải mỹ tôm mà là quyển bài tập đại số vậy. Lòng thương người lại nổi lên (haizz, sao tôi lại có thể thánh thiện ngay với cả kẻ thù của mình như vậy), lên tiếng động viên cậu ta:

“Đừng chán nản, hay coi như đây là món ăn duy nhất mà cậu có thể ăn trong cuộc đời, cậu sẽ không thấy chán ghét nữa. Hay là cậu cứ tưởng tượng mình là con bọ hung đang gặm nhấm bãi “ấy trâu” không lờ ý. Bọ hung thì chỉ thích “ấy trâu” thôi cho nên lúc nào nó cũng có thể ăn “ấy trâu” một cách ngon lành.”

Nghe tôi lái nhai, sắc mặt của Quân càng trở nên khó coi. Miếng mỹ tôm cậu ta ngậm trong miệng đã lâu mà chưa nuốt xuống, mặt cậu ta thuận ra, hình như còn có dấu hiệu muốn “cho ra”. Tôi hốt hoảng lên tiếng:

“Hãy hãy, nuốt xuống, nuốt xuống. Cậu đừng có làm tôi mất khẩu vị như vậy chứ”. Haizz, nếu cậu ta nghe lời tôi nói thì đâu đến nỗi.

Càng về cuối, tốc độ ăn của 2 bên đã chậm hẳn lại, so với hổ vồ sói ngoạm như lúc đầu, giờ chỉ như “thú săn mồi ăn chay”. Tôi chậm rãi húp nước mì còn lại khá nhiều trong bát. Quân đang máy móc cho mì vào miệng, nuốt xuống một cách khó khăn. Cuối cùng, hắn đặt cái “cạch” bát mỹ lên bàn, khó nhọc tuyên bố : “Tôi bỏ cuộc”.

3 chữ vàng thoát ra từ cái mồn rộng, kéo theo nhiều gương mặt sùng sốt của mấy bạn nữ, các bạn nam đập bàn tức giận, mấy bạn nhảy cảm hơn còn bật khóc nức nở - chắc do thua cuộc, cậu bạn má núm hời thăm tôi hôm trước miệng cười rộng ngoác đến mang tai, 2 mắt nổi lên ký hiệu đồng Đola lấp lánh.

Tôi điềm tĩnh uống hết nước mỳ, đặt bát không xuống bàn, nở nụ cười miễn cưỡng với cậu ta:

“Được, sáng mai, tập trung trước sảnh tòa A, thực hiện yêu cầu của tôi. Để tôi nhắc cho cậu nhớ, ngoài quần đùi hoa ra, cậu không được mặc bất cứ thứ gì khác”

Quần đen mặt, gào lên: “Cô định đối xử với tôi như thế thật”

Tôi gật gù: “Kể ra thì cũng không nên cho lắm. Khổ nỗi tôi đầu óc hạn hẹp, không nghĩ được hình phạt nào độc ác hơn”.

“...” Quần tức giận bỏ ra ngoài. Xung quanh tôi, một tràng vỗ tay và một hồi hú hét không ngừng của đám con trai nổi lên. Họ còn hô “Hoài An vô đối” nữa cơ. Vui thế chứ lì. Sau ngày mai thì 20 triệu sẽ nằm trong túi tôi. Muhahaha

Đám đông tụ tập chúc mừng bàn tán một lúc rồi cũng giải tán. Đang khua chân múa tay ba hoa với Bảo béo thì bất gặp khuôn mặt đầy ý cười của Cảnh Minh nhìn tôi. Tôi bước lại, hướng ánh mắt chờ mong lời khen ngợi từ anh ấy. Cảnh Minh xoa đầu tôi cười: “Không ngờ em nhỏ xíu thế này mà sức ăn lại khủng khiếp như vậy. Từ giờ nên gọi em là Hoài An hay Hoài “Ăn” đây, cô bé”

Ôi, cái từ “cô bé” thoát ra từ miệng anh ấy mới ngọt ngào làm sao. Cảnh Minh đã rời khỏi nhà ăn từ lâu mà nụ cười của anh cứ vương vấn trong đầu tôi mãi.

Thấy bộ dạng ngẩn ngơ của tôi, Bảo xụ mặt hỏi: “Cậu thích Cảnh Minh phải không?”

Bị nói trúng tim đen, tôi chối bay chối biến: “Đâu có, cậu nghĩ linh tinh gì thế. Nào chiến hữu tốt của tớ, đi thôi, nay tớ phải khao cậu một bữa ra trò”

“Cậu vẫn ăn được nữa á”

“Hó, ừ nhì. Thôi không ăn thì uống vậy. Minh đi uống trà sữa đi”

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Kỳ Quan Thứ 8 Của Thế Giới

CHƯƠNG 18: KỶ QUAN THỨ 8 CỦA THẾ GIỚI

Sáng nay tôi dậy sớm hơn thường lệ, có lẽ do tâm trạng háo hức hồi hộp. Cứ nghĩ đến vẻ mặt của tên đó trong cái quần đùi hoa là tôi lại không nhịn được ngoác mồn cười lớn. Bỏ tôi chuẩn bị ra nhà văn hóa dạy võ cũng ngoài lại hỏi: “Hôm nay con trúng số à?”

Tôi ôm tay bó, mặt sáng bừng: “Còn hơn cả trúng số bó ạ”

Lúc đến trường, ngược lên sảnh tòa A đã thấy từng đám học sinh đứng kín đặc, tay lăm lăm điện thoại di động, mấy bạn còn mang cả máy chụp ảnh và quay phim kỹ thuật cao đến, cứ như sắp có “Ôp pa Hàn Quốc” nào sắp ghé trường ấy. Cũng đúng thôi, “Ôp pa Việt Nam” sắp tới từ phong cách thời trang đến biểu cảm “nạnh nùng” chắc hẳn không thua kém sao hạng A nào đâu nhé.

Tôi với Bảo đứng tám chuyện dài cổ, cuối cùng siêu sao cũng xuất hiện. Cậu ta khoác một tấm khăn tắm lớn, trùm kín người, nhìn tôi bằng ánh mắt giận giữ đầy bất lực. Tôi cười, chỉ buông ra một từ: “Cởi”.

Chiếc khăn tắm được vứt một bên, lộ ra nửa thân trên đang còi trần của Quân. Cậu ta có nước da trắng (công từ bột mỳ), dáng người cân đối không béo không gầy, bụng và bắp tay còn ẩn hiện cơ bắp.

Tôi công khai thưởng thức vẻ đẹp của nữ nam trước mặt. Quả không tồi nha. Mấy bạn nữ vừa giật mình tỉnh dậy, lia điện thoại, máy ảnh chụp tách tách. Mấy bạn khác định lực kém hơn, trực tiếp xịt máu mũi.

Tuy vậy, có một điểm mà tôi không hài lòng. Bởi cái Quần đùi hoa mà tôi kỳ vọng không thấy đâu, thay vào đó là một cái quần đùi...kể ca-rô. Tôi nhú mày, phàn nàn, mắt dán chặt vào cái quần:

“Quy định của tôi là quần đùi hoa, cậu đang mặc cái quái gì thế?”.

Nhận thấy ánh nhìn không kiên nhẫn của tôi, cậu ta hơi không tự nhiên lấy hai tay chấp đàng trước, gân cổ cãi: “Tôi lấy đâu ra quần đùi hoa chứ. Cậu thử hỏi cả trường xem có thằng con trai nào mua quần đùi hoa để mặc chứ. Nếu có cậu mượn về đây, tôi mặc cho cậu xem”. Nói xong mặt cậu ta vênh lên đầy đắc ý.

Tôi gắt gù: “Cố ý chống đối phải không. Thôi được rồi, vì lòng trước sẽ phát sinh tình huống vừa rồi. Tôi đã đích thân chuẩn bị trang phục cho cậu rồi”. Nói xong, tôi bình tĩnh tháo ba lô, lôi ra cái túi màu trắng, ném về phía cậu ta. Quần sừng sốt mở túi ra xem. Đem chiếc quần gio lên, anh ta gào vào mặt tôi:

“Cô điên à. Tôi không mặc. Có chết tôi cũng không mặc nó”.

Phản ứng “xù lông nhím” của Quân cũng là điều tôi đã định lường trước. Nhìn cái mặt cậu ta đỏ gay, cầm cái quần hoa tôi mua lác đầu nguầy nguậy trông ngộ ngộ mà dễ thương quá. Cũng dễ hiểu thôi, cái quần đấy có thể coi là cực phẩm trong các loại cực phẩm. Tôi đã mất cả buổi vòng vèo trong khu quần áo của siêu thị, lượn đi lượn lại cuối cùng tìm thấy nó trong khu vực “thời trang phụ nữ”. Chiếc quần màu vàng nhạt, rộng, độ dài vừa phải. Hoa tiết là những bông hoa 6 cánh kiểu bông lớp 1 hay vẽ, cánh đủ các màu sắc bắt mắt. Đặc biệt, 2 bông hoa to nhất trong số đó được đặt ở vị trí..trung tâm cái quần, cả đằng sau lẫn đằng trước. Toát mồ hôi mới tìm được báu vật như vậy, cậu ta lại ngúng nguẩy không chịu, thật là phụ một tấm chân tình của tôi đó.

“Không mặc cũng phải mặc. Bộ tính nuốt lời hả. Cái quần của cậu không hợp lệ. Một là cậu mặc cái quần này. Hai là không mặc gì cả.”

Thấy thái độ kiên quyết của tôi, kèm thêm mấy lời bàn tán xa gần của đám đông xung quanh. Cậu ta ôm một bụng uất hận, hằm hằm đi về phía phòng thay đồ.

10 phút trôi qua. “Trai đẹp hơn hoa” xuất hiện, đám đông tự động rẽ đường, máy ảnh chớp flash liên tục như sao Hollywood sải bước trên thảm đỏ Cannes. Tôi nhìn bộ dáng cậu ta từ trên xuống dưới. Khoe miệng co rút liên tục. Những gì tôi nhìn thấy có lẽ nên được xếp vào hàng “Kỳ quan thứ 8 của thế giới”. Cực phẩm, tuyệt đối là cực phẩm.

Đám đông cười rộ lên không ngừng. Mặt Quân đỏ bừng, bộ dáng chật vật không biết do tức giận hay xấu hổ. Có lẽ là cả hai. Tôi e hèm một tiếng, cố gắng nén tràng cười trong lồng ngực

“Bắt đầu được rồi”À. Tôi bổ sung: “Nhớ hô ‘Hoài An vạn tuế’ nhá”

“Kỳ quan thứ 8” bắt đầu hành trình đáng nhớ và cũng đáng quên nhất trong cuộc đời mình. Vừa chạy, vừa hằm hằm hô: “Hoài An vạn tuế”. Giọng sao thiếu thành ý như vậy, cứ như đang gào “Hoài An chết bầm” không bằng. Nhưng thôi, tôi cũng buông tha cho trái tim nhỏ bé đang chịu nhiều đá kích của Quân. Mỗi khi Quân chạy qua đoạn nào, sân trường lại dậy sóng đoạn đó.

Bạn phóng viên của hội học sinh lia máy theo Quân, ánh mắt chăm chú, miệng há ra rất lâu chưa ngậm lại. Lần đầu tiên trong cuộc đời, Hoài An tôi có cảm giác thành tựu như thế.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Trò Trả Thù Trẻ Con

CHƯƠNG 19: TRÒ TRẢ THÙ TRẺ CON

Ừ thì vinh quang, ừ thì hạ hạ. Nhưng sao trong lòng tôi lại dấy lên cảm giác tội lỗi. Kỳ lạ thật. Trước nay tôi luôn cho rằng “người không vì mình, trời chu đất diệt”, nếu tôi thua, có khi tôi còn thảm hơn bây giờ ấy chứ. Nhưng mà...Thôi, không “nhưng” cái mẹ gì hết...

Tôi đang trong ca làm thêm, từ hồi Bảo xin cho tôi một chân phục vụ ở đây, cuộc đời cứ gọi là nở hoa rực rỡ. Lương cũng ổn, môi trường cũng ổn, lại được làm cùng thằng bạn chí cốt, chả lúc nào thấy buồn. Bảo béo vừa pha xong một ly trà sen vàng cho khách, quay qua thấy bản mặt bản thân của tôi, mới lại đẩy đẩy vai tôi: “Cậu lại bận kiếm lại tiền thắng cuộc à ?”

Tôi bủi môi: “Cậu làm như Hoài An tớ lúc nào cũng chỉ biết đến tiền không bằng”

“Không phải sao ?” Trên mặt Bảo hiện lên một dấu hỏi to đùng, rõ ràng chả tin tưởng lời tôi nói mấy.

Tôi đâu có nói dối, ngoài tiền ra tôi còn hay nghĩ đến gia đình, chuyện học hành, đồ ăn ngon này, với cả...Cảnh Minh nữa.

Haizz, không biết số tôi còn phải yêu đơn phương đến bao giờ...Liệu tôi có nên tổ chức một cuộc tấn công trực diện giành lấy trái tim hoàng tử không nữa. Nghĩ cũng hơi sợ. Cảnh Minh là ai chứ, nhân vật được các bạn nữ săn đón nhất nhì trường, tỉ lệ chọi chắc 1 trên 1000 luôn ấy. Tính tôi tham sống

sợ chết. Tranh giành trai đẹp, vừa mất mặt, lại sút đầu nề trán, ngộ nhờ không thành công thì mất cả chì lẫn chài chứ đùa.

Haizz...Có cách nào khiến cho Cảnh Minh tự giác thích mình không nhờ ? Ôi, đầu đầu chết mất...

Tôi gặp lại Quân đã là 2 hôm sau. À quên, sau vụ “quần đùi hoa”, cậu ta báo ốm, trốn học 2 ngày. Chắc do quá mất mặt, ở nhà gặm nhấm nỗi xấu hổ và chinh đồn lại phong độ. Cứ nghĩ sẽ gặp một bộ dáng “ù rừ như cái quần cũ” của cậu ta, ai dè vẫn nhon nhon tự đắc khác thường. Tôi mới thắc mắc quá, hỏi một câu thật lòng:

“Cậu làm sao vượt qua được nỗi đau này ?”

Biết cậu ta nói gì không, cậu ta chẳng nói cái gì sất, chỉ nhìn tôi cười hiền, xoa đầu tôi đầy dịu dàng, xong mới huyt sáo bỏ đi.

Ăn-bơ-li-vơ-bồ. Tôi bị đơ hần 3 giây. Việc này có thể giải thích rằng cú sốc tinh thần quá lớn vừa rồi đã khiến cậu ta bị sang chấn tâm lý không nhỏ. Ôi, tội nghiệp thằng bé...

Sau giây phút bị thương nồng đậm, tôi mới phát hiện ra ánh mắt mọi người nhìn tôi có gì khác thường. Mắt tôi có gì sao ??? Tôi vô thức sờ sờ mặt mình. Không có nhoeen mắt, không có di mồi. Sáng nay dù suốt muộn học, tôi vẫn đánh răng rửa mặt đầy đủ mà. Trong lúc tự kiểm điểm lại quá trình vệ sinh cá nhân, Cảnh Minh rẽ đám đông tiến đến. Anh ấy nhìn tôi, ánh mắt hơi tối lại:

“Ai làm trò trẻ con này ?”

Trong lúc tôi lơ mơ không hiểu chuyện quái gì đang xảy ra. Anh ấy đã vươn tay, với lấy một lọn tóc trên đầu tôi. Chết tiệt. Là bã kẹo cao su. Ôi tức chết lên được.

Cách duy nhất để xử lý cái bã kẹo dai hơn đĩa là cắt phăng nó đi. Người ta nói “Cái răng, cái tóc là góc con người”, vì tên chết bầm đó mà tôi bị mất một góc. Tóc ơi, chị sẽ đòi cho em một cái công đạo.

Tôi âm thầm lòi 18 đời họ hàng hắc hắc của cái tên Quân thối tha ra hỏi thăm một lần. Dĩ nhiên là loại Cảnh Minh ra. Tôi dờ khóc dờ cười mỉa mai: “Em họ anh trẻ con thật đó”.

Sau khi lòi được cái của nợ ra khỏi đầu, nổi tức giận vẫn chưa thuyên giảm. Vứt toẹt xuống đất, tôi vừa lấy chân di di dậm dậm vừa mắng: “Cái tên nhỏ mọn, tôi nguyện rửa anh bẹp dí như cái bã kẹo”

Tiếc là tên đó chưa bị quả báo thì tôi đã lãnh hậu quả do nóng giận mất khôn. Bây giờ, thay vì dính vào tóc thì cái bã kẹo đang chết dí dưới cái đế giày của tôi. Haizz, đúng là không cái đại nào như cái đại nào. Đành thất thểu vào nhà vệ sinh, dùng dao rọc giấy hì hục cạy, bộ dáng hết sức chật vật.

Trong lớp 11A2 hôm nay bỗng dưng xuất hiện một mặt trời. Chính là cái bán mặt tôi lúc này. Mà cái điều làm tôi tức hơn nữa là thủ phạm lại tỏ ra bình thường như nước chanh thêm đường cơ chứ.

“Này, có gan làm có gan chịu. Thua rồi còn dờ mảy trò trẻ con như vậy chả quân tử tẹo nào”. Tôi mĩa mai.

“Tôi cũng đâu có nhận mình là quân tử. Mấy thứ đó phiền phức lắm. Làm soái ca cũng đủ mệt rồi”.

Tôi xém ngất, chém gió cấp 12 chứ chả ít. Tôi thì chả muốn dây dưa với cậu ta thêm một phút giây nào nữa. Thôi thì cũng làm cậu ta mất mặt rồi. Tiền cá cược cũng nắm chắc trong tay rồi, coi như nhượng bộ cậu ta một lần đi.

“Được rồi, tôi làm cậu xấu mặt, cậu làm tôi tức chết. Chúng ta hòa. Từ giờ thấy nhau thì vui lòng tránh xa xa một chút. Thấy cậu là y rằng chả có gì tốt đẹp. Tôi còn bao nhiêu việc phải làm, chả hơi đâu mà đôi co với cậu”

“Nhưng mà, tôi lại muốn dây dưa với cậu mãi thế này thì phải làm sao ?” Quân nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Ê, mặt dày vừa thôi chứ. Mà thôi tùy cậu, muốn làm gì thì làm. Tôi có phải mẹ cậu đâu mà quản”

Tôi đi thẳng về chỗ. Nghĩ lại, sao cái câu “muốn dây dưa với cậu mãi” của cậu ta nghe nó mờ ám thế chứ lị...

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiễn Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Thi Giữa Kỳ.

CHƯƠNG 20: THI GIỮA KỲ

Ngoài vụ xung đột nảy lửa với soái ca siêu cấp lầy cộng thêm việc mấy đứa con gái trong lớp không ưa tôi, mọi việc ở Global School vẫn khá suôn sẻ. Thoát một cái đã thi giữa kỳ, với tôi, kỳ thi này tương đối quan trọng, vì nó ảnh hưởng đến điểm tổng kết mà điểm tổng kết thì quyết định đến học bổng của tôi. Một cục tiền đó, không thể lơ là.

Giờ sinh hoạt lớp, cô giáo phổ biến quy chế thi, các môn thi đợt này. Sau cùng, cô chốt lại: “Kỳ thi này là để các em đánh giá lại năng lực của mình. Lần này, ngoài việc tự ôn tập, cô muốn các em hãy ôn tập theo cặp, những bạn học khá hãy giúp đỡ những bạn yếu hơn, giúp nhau cùng tiến bộ, cũng coi như là một cách củng cố thêm kiến thức. Các em hãy đăng ký ôn theo cặp hoặc nhóm. Nhóm nào các bạn học kém hơn được tăng xếp hạng so với kỳ trước, cô sẽ cộng cho các bạn trong nhóm 10 điểm thi đua cá nhân. Cuối giờ học ngày mai, lớp trưởng nộp lại danh sách nhóm cho cô nhé.”

Cộng 10 điểm thi đua cá nhân, điểm này quan trọng lắm nhá, phải đạt 90 điểm mới đủ điều kiện xét học bổng đấy.

Cơ mà trong lớp, ngoài Bảo ra, tôi chả chơi với ai. Bảo thì khỏi cần kèm, cậu ấy giỏi hơn cả tôi nữa. Giờ làm thế nào? Hay đi dụ dỗ mấy bạn nam trong lớp xem, hẳn cũng có người hứng thú chứ. Kết quả, mấy bạn lắc đầu nguầy nguậy, nói đã có nhóm học từ kỳ trước rồi, ga gắm mỗi mồm, chả có bạn nào muốn tách nhóm. Bảo cũng có nhóm với một bạn nữ khác, dĩ nhiên, tôi không thể chung nhóm với cậu ấy. Ok, tôi thừa nhận, mị lực của Hoài An tôi cũng rất hạn chế đi.

Hôm sau, dùng một cái, lớp trưởng thông báo tôi sẽ chung nhóm học với Quân. Oắt dờ heo? Chung nhóm với cậu ta thì thà đơn thương độc mã còn hơn. Lục tục lên hỏi lớp trưởng xem có nhầm lẫn gì không, đi qua bị tên Quân lôi lại “Yên tâm đi, tôi sẽ chiều cổ cậu”. Quân đắc ý.

“Chiều cổ cái đầu cậu, đừng nói vụ này do cậu sắp xếp nhá. Thảo nào không ai chịu chung nhóm với tôi hết”.

“Cậu không biết gì hả. Nhóm học này đã được sắp xếp từ lớp 10 rồi. Cậu vừa vào, đương nhiên không thể tìm nhóm dễ dàng. Bây giờ không có nhóm thì sau này cũng không, như vậy, cậu cũng đừng mong đạt 90 điểm thi đua cá nhân”.

Điều kỳ lạ là, tôi lại thấy mấy lời vừa rồi rất lọt tai mới chết. Cậu ta cũng hiểu tôi phết đấy. Thời thì có còn hơn không. Tất cả vì học bổng.

Cuối giờ học, đang lui cui bỏ mấy thứ linh tinh vào túi đồ cá nhân, cái tên đáng ghét không biết từ đâu thông thả đi đến. “Ê, đưa điện thoại đây”. Cậu ta ngó lăm lăm cái điện thoại trên tay tôi.

“Làm gì?”

“Thì cứ đưa đây”. Dứt lời, cậu ta giắt phắt cái điện thoại, nhanh chóng bấm một dãy số, ấn “call”. Quăng lại cái điện thoại cho tôi, cậu ta đáp cụt lùn:

“Lưu vào, muốn gặp còn biết đường mà gọi”

Ai muốn gặp cậu chứ. Thú thực, tôi chưa thấy ai xin số mà thô lỗ như cậu ta. Thôi, không chấp trẻ con...

Buổi tối, cơm nước no say, đang tính giờ bài tập toán ra làm thì điện thoại đổ chuông. Số lạ.

“Alo Ai đấy ạ?”

“Cậu không lưu số tôi?” Giọng nói ẩn chứa tức giận. À, ra là cậu ta.

“Ừ, không lưu, có sao không?”

“Đừng nhiều lời, ngày mai gặp ở đâu?”

Tôi vẫn ngơ ngơ chưa bắt kịp tiến độ, mơ hồ hỏi: “Tôi không nhớ có từng hẹn gặp cậu lúc nào nha”

“Cái tên ngốc nhà cậu, thi giữa kỳ đến đấy rồi, đã chung nhóm rồi cậu phải chịu trách nhiệm với tôi đi chứ”.

Sao tôi nghe trong giọng cậu ta lại có chút dỗi hờn. Haizz, tôi day day trán, không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại chung nhóm với cái tên không đội trời chung này.

“Cậu biết đấy, tôi và cậu là do hoàn cảnh xô đẩy mới chung nhóm với nhau. Theo lẽ thường chúng ta cứ nói đến câu thứ 3 là quay ra tổng xi và đối phương rồi còn nhóm nhieć cái khi gì. Hay là thế này, tôi sẽ đưa đề cương ôn tập các môn cho cậu, đánh dấu những điểm cần lưu ý lại, cậu chỉ cần ôn tập theo là OK, đỡ phải trông thấy mặt nhau, làm đối phương mất hứng?”

“KHÔNG ĐƯỢC !!!” Tiếng cậu ta như chọc thủng cái loa điện thoại trực tiếp xuyên thẳng vào màng nhĩ tôi. Tôi để điện thoại xa tai một chút, tiếng thế như lợn bị chọc tiết vẫn tiếp tục vang ra:

“Không được, nhất định không. Cậu làm vậy là chống đối. Một con ngoan trò giỏi, học sinh gương mẫu điển hình như tôi làm sao có thể làm trò gian dối như vậy. Cậu làm thế là đang hạ thấp danh dự và uy tín của tôi, nói cách khác là đang xỉ nhục tôi. Nói cho cậu biết...”

“Thôi được rồi”, tôi xen ngang, chặt đứt bài diễn văn đầy bịa đặt kia. “Tôi nói này, đời tôi đã thấy nhiều loại người, nhưng cái thể loại tự gieo khổ vào người như cậu thì nay mới thấy lần đầu đấy. Cậu khoái cãi nhau với tôi lắm hả?”

“Tôi nói cho cậu biết, tôi cực lực phản đối ý kiến của cậu. Nếu cậu bỏ rơi tôi, tôi sẽ nói với cô chủ nhiệm, cậu sẽ bị khiển trách cho xem. Mà cậu thật kỳ lạ, chung nhóm với tôi là vinh dự đặc biệt. Biết bao bạn gái trong lớp mơ thể chỗ cậu. Cậu có biết Minh Quân tôi là một chàng trai ấm áp như gió xuân, dịu dàng như nắng sớm, gặp hoa hoa nở, gặp người người thích, tôi là....”

“Thôi được rồi. Đừng cãi nhau nữa. Ngày mai 5h chiều gặp nhau ở Highland Coffee đường X. Tôi thua cậu rồi”

Quân cười, hiển nhiên khá hài lòng về câu trả lời của tôi. Mòn tra tấn màng nhĩ kết thúc. Tôi xoa xoa lỗ tai, sao cái số tôi cứ phải dính kè kè với cái tên hôn quân đó chứ.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tôi Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tôi Muốn Tìm Hiểu Cậu.

CHƯƠNG 21: TÔI MUỐN TÌM HIỂU CẬU

Thi giữa kỳ là kỳ thi đầu tiên của tôi từ khi đến Global School. Khác với trường cấp 3 tôi từng học. Global đánh giá sinh viên theo xếp hạng về điểm số qua từng kỳ thi và tính chung cho toàn khối luôn.

Nghe mấy bạn trong lớp bàn tán thì từ khi vào trường Bảo béo luôn chễm chệ đứng Top làm cho cái bạn đứng đầu mấy năm trước vô cùng tức tối.

Hơ hờ, đương nhiên rồi, Bảo béo là ai chứ, sức ăn như vậy, đương nhiên sức học so với mọi người lại càng cao gấp bội rồi. Nhưng mà Bảo à cậu đừng đắc chí vội, cậu còn non nớt ở đầu bảng bởi vì Hoài An này chưa có xuất hiện thôi. Tôi sẽ cho cậu nếm mùi xếp sau haha. Nghĩ vậy, tôi lôi giấy bút ra, lập một bản kế hoạch ôn thi tỉ mỉ chi tiết, dĩ nhiên là cũng lên lịch học nhóm luôn cho tôi và Quân nữa, không thể bỏ lỡ 10 điểm thi đua cá nhân được.

***

Chỗ làm thêm

Hôm nay đông khách quá, lượt đến, lượt đi chóng cả mặt, quan trọng là còn có sự xuất hiện của một nhân vật đặc biệt.

“Cho một trà thạch đào size lớn”.

Tôi ngẩng lên. Là Quân. Hôm nay cậu ta mặc áo phông, quần jean trông năng động, đứng đó nhìn tôi cười tươi rói. Tôi cảm thán, quả nhiên là trai đẹp, có khi mặc áo mưa cũng đẹp nốt.

Tính tiền xong, tôi nói nhỏ: “Chờ tôi 1 lát. 15 phút nữa mới hết ca”.

Bảo béo trông thấy ngạc nhiên hỏi: “Sao cậu ta mò được đến tận đây?”

“Là tớ rủ cậu ta đến”.

Bảo sững sốt, cái miệng đáng yêu há hốc ra. “Cậu với hắn biến thù thành bạn từ hồi nào vậy?”

“Không chỉ biến thù thành bạn, giờ bọn tớ còn là “đôi bạn cùng tiến” nữa cơ”. Tôi thở dài.

Tan ca, tôi tới chỗ Quân ngồi, Bảo béo cũng lật đặt theo sau.

“Ê, sách vở cậu đâu. Bộ cậu tưởng tôi với cậu đang đi hẹn hò chắc.” Tôi cần nhẫn.

Bảo béo rõ ràng khó chịu khi nghe tôi nói thế, cậu ta trừng mắt nhìn Quân.

“Hôm nay buổi đầu, coi như chúng ta dành thời gian tìm hiểu nhau đi. OK?”. Quân nháy mắt với tôi đầy điệu nghệ.

” Ê Bảo, cậu ở đây làm gì thế. Tôi nhớ là cậu đâu có chung nhóm với tụi này?”

“Tôi rảnh, được chưa?” Bảo nhăn nhó.

“Nhưng mà tôi không rảnh tiếp chuyện cậu. Tôi phải dành thời gian tìm hiểu An”

Tôi trực tiếp phun ngụm nước trong miệng ra ngoài, lên giọng giảng hòa:

“Được rồi, được rồi. Hai cậu đừng tranh qua cãi lại như mấy bà bán cá như thế. Bảo ơi, cậu cứ về trước đi, không phải đợi tớ đâu, mai gặp nhau ở trường nhé”. Tôi quay sang Quân: “Còn cậu, đừng có một câu ‘tìm hiểu’, 2 câu ‘tìm hiểu’ như thế, tôi phát sốt. Tôi chả cần ‘tìm’ cũng ‘hiểu’ rõ cậu lắm rồi.”

Quân cười sáng lạng như ánh mặt trời “Chúng ta quả là sinh ra để làm tri kỷ của nhau”.

Tôi ghen hòng, tự hỏi có phải do cậu ta đọc tiểu thuyết ngôn tình nhiều quá không. Tôi đập lên mặt bàn kế hoạch ôn tập mà tôi chuẩn bị, bảo Quân xem xem có gì thắc mắc không. Cậu ta liếc qua một lượt, quay sang nhìn tôi rất chi là nghiêm túc:

“An, cậu làm chỗ này lâu chưa? Từ khi bị đuổi khỏi rạp chiếu phim à? Cậu với Bảo béo thân nhau lắm à. Tôi thấy cậu ta đối với cậu không bình thường. Còn nữa...”

“Ngừng. Máy việc đó thì có liên quan gì?”

“Tôi quan tâm đến bạn cùng nhóm không được sao?”

Sau đó, Quân lại tiếp tục quá trình hỏi cung đầy phần khích của mình. Tôi ậm ừ trả lời rồi kết thúc luôn buổi hẹn ở đây.

Đang tính đặt mông lên xe đạp điện phóng về thì bị kéo lại.

“Cậu chờ tôi về đi”. Mặt Quân phụng phịu, y như trẻ con làm nũng. Tôi chìa cho cậu ta cái bản mặt lạnh như tiền: “Nhà cậu ở đâu?”

“Vũ Trọng Phụng”. Mặt Quân sáng ngời.

Tôi nhìn Quân cười đến rung động lòng người.

“May quá, tôi với cậu...ngược đường” rồi phóng xe đi mất. Sau đó còn bỏ lại một câu: “Cậu đến đây bằng gì thì lăn về bằng cái đó đi.”

He he, chẳng cần quay lại tôi cũng tưởng tượng được cái bản mặt ngán tũn của cậu ta.

Mấy ngày sau đó, Quân hoàn thành xuất sắc vai diễn trong phim “đôi bạn cùng tiến” với tôi, lúc nào cậu ta cũng kề kề cạnh tôi. Bên tai tôi lúc nào cũng văng vẳng:

“Hoài An này...”

“An ơi...”

“Bạn thân mến.....”

Thật sự muốn điếc đặc trong giây lát. Mỗi lần cậu ta thốt ra một câu là vô văn ánh mắt thù địch của hội con gái bắn về phía tôi. OK, cậu không làm thế thì người ta cũng đủ ghét tôi rồi, ngừng làm trò vô bổ được không?

Cất. Diễn hơi sâu. Tôi gào thét trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Sự Dối Hòn Của Bảo Béo.

CHƯƠNG 22: SỰ DỐI HÒN CỦA BẢO BÉO

Sau mấy ngày đau đầu với cái đuôi bắt đắc đi, tôi cũng xuôi tay mặc cho số phận đưa đẩy. Bây giờ cặp đôi “Hoài An và cái đuôi” đang ngồi trong thư viện nghiền cứu bài vở.

Quân thực chất khá là thông minh, chỉ là hơi lười học xúi thôi cho nên tôi cũng không quá vất vả. Đang dở một bộ đáng “cô giáo như mẹ hiền” tận tình hướng dẫn cậu ta thì bất gặp hoàng tử trong mơ, thiên sứ của đời tôi, chủ nhân của trái tim tôi đi ngang qua.

Cảnh Minh vẫn đẹp rạng ngời trong bộ đồng phục, vẻ đẹp của anh ấy khiến mọi bóng đèn trong thư viện trở nên vô tác dụng. Trên tay cầm vài cuốn sách, anh ấy tùy tiện tìm một bàn trống ngồi xuống, cách chỗ tôi không xa.

Lâu lắm lắm mới có cơ hội ngắm trai đẹp công khai như vậy, tôi dễ gì bỏ qua. Đẹp hết sách vở qua một bên, tôi hai tay chống cằm làm bộ dáng mơ màng. Ánh mắt mãnh liệt nhìn về phía ai đó, về mặt không chút nào che giấu sự say mê, nhớ nhung và....thèm khát.

Trong giây phút này, tôi chỉ ước mình là quyền sách trên tay anh ấy, để được mặt đối mặt với anh ấy, để được ngón tay thon dài của anh ấy nhẹ nhàng nâng niu...A a Chi nghĩ đến thôi cũng thấy sướng tê cả người.

Ai đó ngồi cạnh đang diễn bộ dáng “con ngoan trò giỏi” lâu quá không thấy tôi chỉ dẫn gì thì ngẩng lên nhìn. Phát hiện ra về mặt mê trai không chút nào che giấu của tôi, lại nhìn theo hướng ánh mắt tôi, mặt cậu ta bỗng đen thui. Cậu ta có ý gào to: “Hoài An, cậu chảy nước miếng kìa”.

Thư viện không lớn, lại vốn yên tĩnh, hiển nhiên là Cảnh Minh cũng nghe được mấy lời vừa rồi. Anh ấy ngẩng lên nhìn tôi, rồi lắc đầu cười cười.

Mặt tôi đỏ như quả cà chua. Ôi ôi xấu hổ chết mất. Ai đó làm ơn cho tôi cái xềng, tôi cần đào một cái hố để chui xuống ngay lúc này. Hu hu, còn đâu hình ảnh điệu dáng e lệ mà tôi dày công xây dựng chứ. Tất cả là tại cái mồm thối bên cạnh. Tôi tức mình, quay sang cho tên đó một trận tổng si vãi:

“Cậu không nói, không ai bảo cậu cầm nhế. Đang học bài quay sang hóng hớt chuyện người lớn làm gì. Cậu làm cho tôi mất hết thể diện rồi cậu biết không?”

Quân đắc chí gân cổ lên cãi: “Này này, một vừa hai phải thôi nhế, cậu đến thư viện để học hay để ngắm giai hả. Hơn nữa tôi đâu có nói sai sự thật. Rõ ràng nước miếng của cậu đã chảy ròng ròng kìa. Còn nữa....”

Tôi sợ Cảnh Minh lại nghe thấy mấy lời nói nhăng cuội của Quân rồi lại mất điểm trầm trọng, đành vội vàng vàng lấy tay bịt chặt cái mồm vẹt bên cạnh lại. Tien thế đập vào chân cậu ta một cái rồi đau dưới gầm bàn. Hai bên giằng co hết sức căng thẳng, mặt đỏ tía tai. Đúng lúc ấy, Bảo béo với chồng sách thiên văn học dây cộp quen thuộc đi qua trông thấy. Trên mặt cậu ấy nổi lên giông bão đen kịt, nhìn chăm chăm tôi và Quân một hồi rồi tức giận bỏ đi. Tôi bị đơ, dừng mọi động tác tấn công lại. Bảo sao thế nhỉ, dạo này cậu ấy lạ lắm, cứ hay câu giận vô cớ thôi.

“Ưm Ưm Ưm Ưm”. Đưa bên cạnh ư ừ rên.

“Đàn ông con trai phải ăn to nói lớn lên, nói cái gì lúng ba lúng búng trong miệng thế”.

“Ưm Ưm Ưm Ưm”

“Hờ, rút cuộc là cậu muốn nói cái quái gì thế?”

“Bỏ tay cậu ra” Quân rút cuộc cũng gỡ được tay tôi ra khỏi cái mồm vẹt của cậu ta, vừa thở hắt hắt vừa tức giận quát.

Ồ, mãi nghĩ chuyện của Bảo cho nên tôi vẫn Bảo trì động tác bịt miệng cậu ta này giờ.

“Cậu nói xem, Bảo béo vừa rồi sao lại giận dữ như vậy?”. Tôi thắc mắc.

“Cậu ta ý à.” Quân cười.”Chắc là đang ghen với tôi đó”.

Ghen? Tôi với Quân đang sứt đầu mẻ trán mà cậu ấy ghen cái nỗi gì? Không lẽ Bảo béo nhà ta có xu hướng thích ngược? Tôi lắc đầu, quay sang Quân thờ dài:

“Con trai đúng là giống sinh vật khó hiểu.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tôi Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Rạn Nứt

CHƯƠNG 23: RẠN NÚT

Chả còn tâm trạng nào học hành. Tôi thu sách vở lại rồi đuổi theo Bảo. Đến chân cậu thang thì bắt kịp cậu ấy.

“Bảo ơi, chờ tớ đã.”

Nghe thấy tiếng tôi, Bảo chẳng thèm trả lời, mặt gườm gườm, cầm đầu đi thẳng. Tôi vội vã kéo cánh tay béo múp của cậu ấy, mặt đối mặt với cậu ấy mà rằng:

“Cậu sao thế. Giận gì thì phải nói cho tớ biết. Cậu cứ im im như thế, ai biết đường nào mà chiều.”

Bảo gào lên:

“Ừ đây, tớ khó chiều, tớ giận dỗi vớ vẩn, đầu như Quân ngọt ngọt ngào ngào, một câu “Hoài An”, hai câu “Hoài An”, hai người suốt ngày dính nhau như sam, tớ tưởng cậu quên mất tớ là bạn cậu rồi”.

Tôi sôi máu bật lại:

“Ê, sao cậu vô lý dùng dùng thế hả. Sao tự dưng lại lôi Quân vào việc này?”

“Giờ lại còn bênh nhau nữa đấy. Ờ tớ vô lý đấy, không thích thì nghỉ chơi luôn đi.” Bảo cúi ằm lên rồi quay đầu đi thẳng.

Tôi cũng bực, chả thiết trời trăng gì nữa, cũng gào lên sau lưng cậu ta:

“Nghỉ chơi thì nghỉ chơi. Ai thèm quan tâm chứ”.

Bảo không dừng lại, tốc độ còn nhanh hơn lúc trước nữa.

Tôi sôi máu xong, lại thấy ức, cổ họng nghẹn ứ lại, chả muốn khóc đâu ấy, mà không biết nước ở đâu ngập ngựa ở hai hốc mắt. Tôi ngồi tụt xuống bậc cầu thang, lặng lẽ khóc. Từ khi tôi vào trường, Bảo là người bạn đầu tiên của tôi. Cậu ấy là người quan tâm, lo lắng cho tôi nhất. Không có cậu ấy, có lẽ tôi khó mà thích nghi với môi trường toàn tiểu thư, công tử này. Vậy mà tôi lại bốc đồng lên, cãi nhau 2, 3 câu là muốn nghỉ chơi với cậu ấy. Không có cậu ấy, ai ở bên cạnh tôi? Càng nghĩ càng thấy tủi, gục mặt vào đầu gối khóc nức lên.

Chợt nghe sau lưng có tiếng cười khúc khích, tiếng bước chân lép cộp bước xuống cầu thang, rồi có ai đó ngồi xổm xuống trước mặt tôi. Tôi một bộ dạng nước mắt nước mũi tèm lem ngẩng đầu lên. Là Quân, cậu ấy chăm chú nhìn tôi, ánh mắt toát lên vẻ dịu dàng, quan tâm và cả...đau lòng nữa. Có lẽ mấy thứ đó là do tôi hoang tưởng thôi, bởi vì ngay lập tức, cậu ta ôm bụng cười phá lên:

“Muhahaha, bình thường đã ngốc nghếch xấu xí rồi, giờ còn khóc lóc ỉ ỏi. Eo ơi, trông mặt cậu ngu ngu chết đi được ấy.”

Thế đấy, đáng lí tôi không nên trông chờ sự tử tế từ cậu ta mới phải, tôi phải mộng tưởng đây, trực tiếp bỏ qua cậu ta đi thẳng. Quân thấy thế đứng dậy đuổi theo tôi.

“Ê ê, giận gì mà giận chứ. Tôi đang quan tâm cậu mà”.

Quan tâm con khỉ, quan tâm mà như vậy thì cậu cứ vô tâm đi cho tôi nhờ. Chưa hết buồn vì cãi nhau với Bảo. Giờ lại thêm bực mình vì anh chàng vô duyên này. Cái ngày gì thế không biết.

Quân lại đuổi theo, kéo tay tôi lại, đặt vào lòng bàn tay tôi một tờ giấy ăn.

“Được rồi, đừng giận nữa, lau nước mắt nước mũi đi, cậu cứ để thế ra đường sẽ dọa trẻ con sợ chạy đó.”

Tôi cảm động nhận lấy tờ giấy, lau nước mắt rồi xì mũi một cái thật lớn đoạn nhìn cậu ta bằng ánh mắt cảm kích. Tuy hơi thô lỗ nhưng ít nhất cậu ta cũng quan tâm đến tôi. Đang tính lí nhí cảm ơn thì cậu ta xua tay:

“Thôi không cần cảm ơn tôi đâu. Tờ giấy ấy tôi định dùng để đi vệ sinh, nhưng trông thấy bộ dáng bi hài của cậu tự dưng tôi hết muốn đi rồi, cho cậu đây”.

Nói rồi cậu ta nhanh trí chuồn đi bằng tốc độ ánh sáng, bỏ lại tôi ngẩn tò te với tờ giấy ăn đầy nước mũi trên tay. À không, tờ giấy vệ sinh mới đúng...

“A A A. HÔN QUÂN. CẬU CHẾT VỚI TÔI”

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiềm Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chiến Tranh Lạnh.

CHƯƠNG 24: CHIẾN TRANH LẠNH

Tôi với Bảo béo chính thức bước vào thời kỳ chiến tranh lạnh. Bảo thì chuyển sang ngồi với Mai Anh cùng nhóm cậu ấy. Trông hai người ấy à, thù thù thù thì thân thiết lắm. Trông rõ ghét. Bỏ tôi ở nơi cuối dãy hắt hiu một mình. Quân thấy vậy thì quay xuống hỏi han:

“Ê có muốn tôi xuống ngồi cùng cho vui hơn?”

Tôi là tôi vẫn ức cái vụ giấy vệ sinh lấm, lờm cậu ta một cái rồi phán một câu xanh rờn:

“Cho xin đi. Cậu không ngồi cùng tôi còn được sống ngày tháng sống yên bề lạng. Cậu ngồi cùng rồi thiên hạ đại loạn, tôi không chết cũng tử vong. Mà tôi thì còn yêu cái mạng già này lấm.”

Chứ sao nữa, Quân vừa ngó ý ngồi cùng (mặc dù tôi biết chỉ là hỏi đều thôi) mà đã có một rùng ánh mắt sắc bén bắn lại đây. Thật không dám tưởng tượng, lúc Quân ngồi thật thì mấy con công kênh kiệu kia có trực tiếp lại mổ chết tôi hay không.

Bảo nghe thấy ồn ào cũng quay xuống nhìn tôi, lại bắt gặp ánh mắt của tôi, cậu ta lập tức quay đầu lên. Hừ, cậu đối xử với tôi như vậy sao. Đừng có mà hời hợt đây nhé.

Nhưng mà người hời hợt trước lại là tôi. Văng cậu ấy, chả ai buồn nói chuyện với tôi, chẳng ai hỏi han tôi. Giữa lớp học 50 con người mà cứ ngỡ ngồi một mình trong rạp chiếu phim vậy. Trên lớp đã vậy, ở chỗ làm Bảo cũng làm mặt lạnh với tôi nốt. Bắt buộc lấm thì cậu ấy mới mở miệng trả lời. Mấy anh chị cùng làm hỏi han 2 đứa có chuyện gì à, tôi chỉ cười cười chả biết trả lời sao.

Mấy ngày này nếu không nhờ cái đuôi phiền phức và nhiều lời bên cạnh, chắc tôi cũng đến nhốt mình trong nhà vệ sinh tự kỷ mất. Đang vẩn vơ suy nghĩ, Quân ngồi cạnh phán một câu xanh rờn:

“Ồi dào, mặc kệ tên béo đó đi, cứ yên tâm ở bên tôi, tôi sẽ lo cho cậu suốt đời”.

Tôi đang ngửa cổ uống nước lọc, nghe đến đó thì giật mình, ngụm nước trong miệng toàn bộ phun hết lên mặt cậu ta. Quân giã nảy ra khỏi ghế, gào lên:

“Khiếp. Mặt vệ sinh chết đi được. Lớp 3 cậu có được học môn sức khỏe không thế?”

Tôi vuốt vuốt ngực bình ổn tinh thần đoạn mắng lại cậu ta:

“Ai bảo cậu nói mấy cái lời ghê tởm như vậy làm gì. Ai cần cậu lo suốt đời hả. Trong lòng tôi thì Bảo béo vẫn là nhất nhá.”

“Xi, người ta bỏ mặc cậu từ hồi nào rồi mà còn tiếc. Cậu đúng là có phúc mà không biết hưởng. Cậu có biết Minh Quân tôi là ai không. Một chàng trai ấm áp như gió xuân, dịu dàng như nắng sớm, gặp người người thích, gặp hoa hoa nở, tôi...”

Tôi ôm đầu, chịu đựng bài diễn văn tự ca ngợi mà trước đó tôi đã nghe đủ 101 lần. Chợt tôi thấy nhớ Bảo béo dịu dàng điềm đạm của tôi quá. Ai đó làm ơn đổi cái tên đang thao thao bất tuyệt bên cạnh lấy Bảo béo về cho tôi đi.

***

Từ ngày nghỉ chơi với Bảo, sức ăn của tôi giảm hẳn. Buổi tối thường ăn 3 bát đầy thì giờ chỉ ăn hơn 2 bát rưỡi là không có tâm trạng ăn tiếp làm bố mẹ lo lắng không thôi:

“Ô hay con bé này, dạo này làm sao mà ăn uống ư ờ ời thế hở, ngày trước đến bữa nó chỉ hận không ăn luôn cái bát cơm mà ?”

Chị Minh lắc đầu, nhìn tôi về từng trái:

“Theo như con quan sát thì chắc là con bé đang yêu đấy bố ạ”

“CÁI GÌ???”

Cả hai bố mẹ đều tròn mắt nhìn nhau. Tôi hết hồn xoa xoa hai lỗ tai đau nhức, lờm chị Minh một cái, đoạn quay sang dụ dỗ giải thích:

“Chị Minh nói mà bố mẹ cũng tin sao? Dạo gần đây chuẩn bị thi giữa kỳ, con hơi lo lắng nên phong độ ăn uống có phần giảm sút thôi”.

Bố mẹ thở phào nhìn nhau. Mẹ lại mở miệng:

“Nói cũng phải. Hoài An nhà mình là ai chứ. Nhìn từ chân lên đầu chả có tí nào dụ dỗ thực nữ. Tính tình lại thô lỗ, ngang ngược. Ai yêu được nó thì chỉ có hai trường hợp...”

Tôi đen mặt. Mẹ à, tốt xấu gì con cũng là con gái mẹ, không thể chừa cho con chút mặt mũi hay sao? Bố chẳng để ý đến bản mặt khó coi của tôi, quay sang hỏi mẹ “Hai trường hợp nào?”

Mẹ húng hắng ho rồi tiếp lời:

“Một là khẩu vị nặng, có xu hướng thích ngược. Hai là...đầu óc không bình thường”.

“Mẹ...”Tôi kêu lên ai oán.

“Mẹ mẹ cái gì, còn không mau đi rửa bát”.

Thế đấy, đũa bạn chỉ cốt đã chơi trò hòn dỗi, đến cả gia đình cũng hòa nhau ăn hiếp mình. Hoài An à, số mày thật khổ a.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiễn Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Chơi Lại Từ Đầu.

CHƯƠNG 25: CHƠI LẠI TỪ ĐẦU

Xử lý xong một đồng bài tập trên lớp, tôi lại chống cằm trầm tư. Tình trạng một mình một chiến tuyến này cứ tái diễn thì tôi đâm đầu vào chần tịt kỷ mất.

A a a. Sắp phát điên rồi. Có nên xin lỗi Bảo béo không đây.

Bùm, hai vai tôi xuất hiện 2 vị thần, thiên sứ ở vai phải và quỷ satan ở vai trái, hai người quay qua cãi nhau ôm tôi, cái mà người ta hay gọi là “đấu tranh tư tưởng” đó.

“Hoài An, hãy mở rộng trái tim mình, bao dung độ lượng với người khác, mau đi xin lỗi đi”.

Satan vai trái lấy cái chạc 3 chân gõ vào đầu thiên sứ:

“Xin lỗi cái gì mà xin lỗi. Như vậy khác nào tự làm nhục mình. Hoài An, cậu mà xin lỗi là chết với tôi.”

“Cố chấp là nguồn gốc của mọi khổ đau. Hoài An, quay đầu là bờ”.

“Bờ cái đầu ông ấy. Quay đầu là tường thì có...”

Hai ông thần cãi nhau inh ỏi, suýt nữa lao qua quyết chiến sinh tử. Tôi đau đầu muốn chết, đập bàn hét:

“Đủ rồi, cút hết đi cho tôi.”

Bùm, hai ông thần biến mất, bỏ lại cho tôi một mớ bong bong. Giờ mà đi xin lỗi thì chẳng phải mất hết sĩ diện sao? Không được, không được. Nhưng mà sĩ diện là cái quái gì chứ, có ăn được đâu mà phải giữ khư khư như vậy. Chỉ cần tôi làm hòa, cuộc đời Hoài An từ mù mịt buồn tẻ lại trở nên vui tươi sáng sủa. Ấy là còn chưa kể, Bảo còn hay dẫn tôi đi ăn đồ ăn ngon nữa. Nhắc mới nhớ, lâu nay giận nhau, tôi bỗng dưng mất đi một đồng quyền lợi nhé. Mang đồ ăn ngon và niềm vui ra so với sĩ diện, đương nhiên tôi đã quẳng cái thứ vô dụng mang tên “Sĩ diện” ra sau đầu. Lòng thâm hạ quyết tâm, ngày mai phải làm hòa với Bảo.

Định bụng sáng dậy sớm đến trường gấp báo trước khi vào lớp, khổ nỗi dạo này nghĩ đến Bảo hơi nhiều, đâm ra ám ảnh. Đêm hôm qua còn mơ thấy Bảo hăm hăm tức giận chạy đến, quăng một đồng đồ ăn vào mặt tôi quát:

“Hoài An, cậu phải ăn hết chỗ này thì tôi mới tha thứ cho cậu, nếu không, cả đời này tôi sẽ không thèm nhìn mặt cậu nữa.”

Tôi 2 mắt long lanh nhìn Bảo:

“Được, tớ ăn. Đưa tớ 10 phần như vậy, tớ cũng ăn bằng hết. Chúng ta làm hòa đi”.

Nói rồi, tôi dùng sức chín trâu hai hổ xử lý đồng đồ ăn. Khổ nỗi, tôi càng ăn thì đồ ăn lại càng nhiều lên. Tôi gặm xong cái đùi gà, lại thấy một cái y chang xuất hiện. Tôi sợ hãi, lại ra sức ăn nhanh hơn nữa. Đang nhồm nhoàm gặm đùi gà, thì nghe tiếng mẹ gọi dồn dập:

“Dậy, dậy. Có biết mấy giờ rồi không? Con gái con đưa gì ngủ mà nghiêng răng kèn kẹt như thế hả?”

Tôi bật dậy, ôi suýt nữa thì muộn giờ học. Tôi đánh bả bụng, nhịn đến lúc tan học sẽ đến xin lỗi Bảo.

Tan học, tôi cố tình nán lại chờ Bảo. Lúc này, cả lớp đã về vắng. Tôi đang định mon men lại chỗ cậu ấy, thì thấy Bảo thu dọn xong đồ đạc thì khoác cặp về thẳng. Tôi lập cập đuổi theo.

“Bảo ơi, chờ đã”.

Bảo hình như vẫn còn giận lắm, lờ tịt tôi, cắm đầu đi nhanh hơn. Tôi quýnh lên, chân nọ đá chân kia vội vã đuổi theo. Thế là “Oạch” một cái, tôi tẹo chân ngã dúi, lại bonus thêm quả trán đập mạnh xuống sân.

Trời đất quay cuồng, sao rơi đầy đầu. Bảo béo lúc này mới quay lại nhìn tôi, thấy tôi ngã chống vó mới vội vã quay lại đỡ tôi, gương mặt tràn đầy lo lắng.

Đích xác là chân tôi rất đau, đầu sưng u một cục, cũng không quá nghiêm trọng, nhưng tôi phải lợi dụng tình cảnh bi đát này làm cho Bảo mềm lòng. Nghĩ vậy, tôi nặn ra hai hàng nước mắt ngắn dài, mếu máo:

“A ui... Đau quá. Tớ thực sự không xong rồi. A chân tớ không còn cảm giác gì nữa. Có lẽ tớ không thể đi lại được nữa rồi...Tớ phải ngồi xe lăn cả đời rồi...huhu”

Bảo sốt xình xịch lên, vội vã cởi giày tôi xa, cẩn thận xem xét. Tôi nhăn mặt kêu, cậu ấy lại thập phần cẩn thận hơn. Xem qua xem lại một hồi, cậu ấy thở phào:

“Yên tâm, cậu chỉ bị bong gân thôi, không tàn phế được đâu...”

“Cậu hết giận tớ rồi à?”. Tôi dè dặt hỏi.

“Hoài An ngốc. Tớ không giận, chỉ là tớ muốn bình tâm suy xét một chút...”

“Suy xét điều gì?” Tôi mơ hồ hỏi.

Bảo nhìn sau vào đôi mắt tôi, gương mặt đáng yêu tràn đầy vẻ nghiêm túc.

“Về bản thân tớ. Bởi vì tớ phát hiện ra, tớ đối với cậu...” Bảo ngập ngừng, rõ ràng muốn nói gì đó lại thôi. Nhìn thấy bản mặt lơ ngơ con cày tơ của tôi, cậu ấy chỉ thờ dài.

“Được rồi. Để tớ đưa cậu về.”

Tôi vui vẻ, mặc kệ cậu ấy muốn nói gì, tôi chỉ biết chắc một điều, chúng tôi đã không còn giận nhau nữa. Tôi hấp tấp đứng dậy, lập tức ngã dúi vào lòng Bảo. Dù không đến nỗi tàn phế, nhưng tôi không thể lập tức đi lại bình thường, nơi cổ chân đau buốt lên. Bảo đỡ lấy tôi, ân cần đề nghị:

“Hay là, tớ công cậu nhé.”

Nói rồi, Bảo ngồi xuống, chìa tấm lưng rộng lớn của cậu ấy về phía tôi. Tôi hơi ngại, 17 năm sống trên đời, nào đã được con trai công bao giờ. Tôi dè dặt ngả người lên lưng cậu ấy, quàng tay ôm cổ Bảo. Bảo rõ ràng cứng đờ người trước động tác của tôi, mặt cậu ấy đỏ bừng lên tưởng như có thể bốc khói. Cậu ấy đứng dậy, chậm chậm tiến về phía trước. Tấm lưng của một người 95 kí lô quả là rất lớn, tôi hơi ngại, nhưng lại có cảm giác yên tâm kỳ lạ. Tầng đá đè nặng trong lòng cuối cùng cũng bỏ xuống được. Tôi thở phào, nghe niềm vui dần lan tỏa trong lòng.

Sân trường đầy nắng. Cậu học sinh béo ú công một cô bạn tí hon đang vui vẻ nói cười. Cái bóng hai người đổ xuống nền sân gạch cũng tươi vui lạ thường.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiềm Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Ngọt Ngào.

CHƯƠNG 26: NGỌT NGÀO

Nắng ấm tràn qua cửa sổ căn phòng nhỏ, gió cũng tranh thủ lùa vào, làm kêu leng keng chiếc chuông gió nhỏ treo bên cửa.

Khung cảnh nên thơ như vậy nên tiếp diễn thế này: Trên chiếc giường trắng tinh khôi, cô gái nhỏ nằm cuộn trong tấm chăn mỏng, chỉ hé ra nửa khuôn mặt xinh đẹp vô cùng. Mắt cô nhắm nghiền, lông mi dài cong cong lay động, môi đỏ hồng mím lại. Nắng ấm làm cô thức giấc, mở đôi mắt to tròn ra, nhẹ nhàng nở nụ cười đón ngày mới...

Cất.

Mấy thứ như vậy chỉ xuất hiện trên phim thôi. Lấy ngay Hoài An tôi là minh chứng sống đây, bộ dạng lúc ngủ dậy của tôi như thế này này:

Nắng chẳng kiêng dè gì mà rọi thẳng vào mặt tôi như là đi ăn trộm bị chiếu đèn pin lên mặt. Tôi cau có cầu nhau vài câu, chớp chớp miêng vài cái rồi lại trằm chằm ngủ tiếp. Chân tay dằng thật lớn thành hình chữ X để bảo vệ lãnh thổ, tư thế ngủ vô cùng khiếm nhã. Điện thoại thật vô cùng khó ưa khi đứng lúc này lại dội một hồi chuông vui vẻ vào tai tôi. Con bé tức tối ngồi dậy, mái tóc ngang lưng bù xù như một tháng chưa chải đầu, mắt nhắm mắt mở đầy ngái ngủ, trên khóe mắt còn vương cái gì ướt to đùng. Miệng há ra vô hồn, khóe miệng vẫn còn đọng nước miếng.

Bản thân tôi cảm thấy vô cùng may mắn khi 17 năm nay chưa để cho một thằng con trai nào chứng kiến bộ dạng này, nếu không, chút duyên dáng còn sót lại cũng không cánh mà bay. Bản thân nghĩ ngợi, quên mất điện thoại vẫn đang reo ồm ồm, tôi với tay lên từ đầu giường, bấm nghe. Đầu dây bên kia vang lên giọng nói quen thuộc:

“Hoài An, mau chuẩn bị rồi xuống nhà tớ đèo cậu đi học. Tớ đang đợi rồi nè.”

“Bảo hử. Ở ngày gì mà cậu lại rảnh rồi thế?”

“Ngày gì đâu. Chân cậu đang đau mà. Được rồi, xuống nhanh tớ đợi.”

Nghe cái giọng nói ân cần này, tôi chợt thấy sống mũi cay cay. Big Hero của tôi lúc nào cũng dịu dàng như vậy. Nếu cậu ấy bốt béo thì hẳn sẽ là Soái ca trong truyền thuyết rồi. Ở mà cậu ấy làm soái ca thì chắc gì đã chơi với tôi chứ. Thôi không nghĩ nhiều nữa...

Hôm qua đuổi theo Bảo nên bị bong gân, tôi về còn sưng đỏ lên. Đầu cũng bị u một cục, thấm vô cùng. Mẹ phải đắp thuốc mấy lần mới bớt sưng. Cho nên lúc này, tôi đành tập tễnh lê cái chân đau xuống nhà. Vì không muốn Bảo chờ, tôi chỉ đánh răng rửa mặt qua loa rồi thay đồng phục là đi luôn.

Mở cổng bước ra ngoài, thấy cậu ấy đang ngồi trên xe đạp, một chân chống xuống đất, kiên nhẫn chờ đợi. Tuy béo nhưng Bảo lại rất cao, ước chừng 1m77, 1m78 gì đó, gương mặt đeo kính toát lên đầy vẻ tri thức, gương mặt trắng hồng đáng yêu sinh động dưới nắng sớm. Tôi ngần ngừ ngắm nhìn, đột nhiên nảy ra suy nghĩ: Nếu cậu ấy gầy đi vài chục kí lô, có lẽ nhan sắc còn sánh ngang với Cảnh Minh và hôn quân ấy chứ.

Bảo béo quay sang, bắt gặp vẻ mặt nghệt ra như ngỗng ị của tôi thì cười nhẹ, vẫy tay với tôi. Tôi bước lại gần, cậu ấy liếc chân tôi rồi mặt tôi một lượt, còn sờ nhẹ lên miêng dán vết thương trên đầu tôi, đầu lòng nói:

“Còn đau lắm không? Đều tại tớ hết, nếu tớ không giận cậu...”

Tôi lắc đầu, cắt lời Bảo:

“Hoài An tớ bản lĩnh đây mình, mấy thứ nhỏ nhặt này có là gì. Cậu không biết đâu, ngày bé tớ chơi đá bóng với mấy đứa trong ngõ còn bị sút cho một cú đi đòi cái răng cửa ấy chứ.”

Bảo chỉ cười, xoa nhẹ đầu tôi, xong rút ra từ trong balo một bắp ngô nướng phô mai và một hộp sữa.

“Cậu nhất định là chưa ăn gì đúng không. Mau ăn đi, đừng để đói bụng.”

Tôi nhận lấy, rung rung xúc động mà rằng:

“Bảo à, cậu đúng là người tốt nhất hệ mặt trời luôn đó.”

Đạo Phật nói cái gì nhỉ. À đúng rồi: “Qua con bĩ cực đến hồi thái lai”. Sau chuyện lần này, tôi càng thêm trân quý thêm tình bạn này, dặn lòng không bao giờ đánh mất một người bạn đáng yêu như cậu ấy.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiễn Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Con Lợn Nái.

CHƯƠNG 27: CON LỢN NÁI

Xe của Bảo đỗ xích trước cổng. Cậu ấy để tôi lên bậc hè rồi dặn dò: “Chờ tớ ở đây, cát xe xong tớ ra dìu cậu vào.”

Tôi ngoan ngoãn đứng chờ cậu ấy, mắt rảnh rỗi nhìn dòng xe hơi sang trọng dừng đỗ tấp nập ở cổng. Ly ly bước xuống từ chiếc Lexus đỏ chói, nhìn khoa trương hết như con người cậu ta. Mấy cô bạn chung nhóm với Ly Ly cũng được tài xế riêng đưa đón bằng xe sang đến trường. Đến cái cậu bạn 2 má lúm tôi gặp vụ cá cược hôm trước cũng bước xuống từ một chiếc Camry. Thu hút sự chú ý của tôi nhất có lẽ là chiếc BMW 750i sang chảnh, chỉ nhìn cũng biết giá trên trời. Đang tò mò chủ nhân của chiếc xe này thì một đôi giày thể thao nam quen quen xuất hiện. Quân bước xuống từ chiếc BMW kia, balo khoác lệch về một bên, dáng vẻ bất cần, gương mặt yêu nghiệt kia làm tôi bản thân mất một lúc. Haizz, định lực của mình thật kém quá. Lúc định thần lại thì cậu ta đã đứng lù lù trước mặt tôi, gương mặt chăm chú gần trong gang tấc làm tôi giật nảy mình xem thì ngà dúi dụi.

Tôi hơi lùi lại, nhìn cậu ta đầy cảnh giác. Mới sáng sớm nha, cậu đừng phá hỏng tâm trạng tốt đẹp của tôi nha.

Quân nhìn chăm chăm vào mặt tôi, rồi lại nhìn cái chân quần băng trắng của tôi, mở miệng phán:

“Hôm qua trượt chân xuống hồ phân hay sao mà nay thành thương binh liệt sĩ thế này?”

Máu nóng trong người tôi sôi trào, trên đỉnh đầu khói bốc lên mù mịt. Cái tên này không chọc tôi tức giận thì không xong à. Tôi bực bội xỏ một tràng vào mặt Quân:

“Này, lí tưởng của đời cậu là khiến tôi chết vì tức à. Sao cái miệng nhỏ xinh của cậu cứ thốt ra những câu bốc mùi như thế chứ?”

Quân nhún nhún vai: “Biết sao được. Tôi lại thấy bộ dáng gương nhai múa vuốt này của cậu rất đáng yêu nên không nhịn được trêu đùa cậu chút.”

Nghe mấy câu biện hộ của cậu ta làm tôi tức càng thêm tức. Thôi được rồi, nóng giận hại thân, tôi quay mặt sang chỗ khác, ném cho cậu ta ột quả “bơ” to đùng.

Yên lặng một lúc, Quân từ sau lưng tôi nhỏ giọng:

“Được rồi, chắc cậu đau lắm đúng không? Tôi làm cậu giận, là tôi sai. Nào , làm đi.”

Tôi quay mặt lại, thấy Quân đang ngồi chân quỳ chân chống dưới đất, quay tám lưng rộng về phía tôi. Tôi hơi khó hiểu, cậu ta tỏ thái độ ăn năn, rồi còn bảo tôi “làm đi”. Làm đi là làm cái gì nhỉ? Tôi tò mò. Chẳng lẽ cậu ta biết sai, muốn tôi trút giận lên cậu ta để xả tức sao. Ô hô hô, sáng nay tên này ăn phải đồ ăn hết hạn sử dụng à, sao tính nết thay đổi chóng mặt thế.

Tôi nghĩ ngợi đôi chút. Ừm, cậu ta đã có thành ý như vậy, tôi cũng sẽ nương tay một chút. Vậy là tôi giơ chân lên, đập vào lưng cậu ta một phát. Bị tấn công bất ngờ, Quân cứ vậy mà ngã chúi đầu xuống đất, mông chống lên trời, tư thế vô cùng mới lạ, đẹp mắt. Cảm giác nhìn người gặp họa quả là vô cùng khoái hoạt, tôi không khách khí ngẩng đầu cười to.

Quân lồm cồm bò dậy, gào lên rõ to:

“Hoài An, cậu làm trò gì vậy hả?”

“Ồ, không phải vừa nãy cậu bảo tôi làm đi, không phải là trút giận lên lưng cậu sao?”

Quân bực mình, chạy đến cốc vào đầu tôi rõ đau:

“Ngu ngốc. Nào cậu bị hỏng chỗ nào rồi hả? Trông ranh ma lém lỉnh vậy mà chậm hiểu thế. Tôi bảo cậu lên lưng, tôi công cậu vào lớp.”

Tôi há hốc mồm, khiếp sợ nhìn Quân. Cứ như là thấy cậu ta nuốt trứng một con ếch vậy. Tôi tiến lại sờ sờ trán Quân. Nhiệt độ bình thường. Tôi thở dài:

“Gần đây chắc cậu gặp cú sốc nào lớn lắm phải không. Thôi bỏ đi, cậu không bình thường thì thôi, còn tôi vẫn còn tham sống sợ chết lắm. Vẫn nên đợi Bão ở đây thì hơn.”

“Ý cậu là tôi bị thần kinh hả?” Mặt Quân đen kịt.

Tôi chả thèm quan tâm, quẳng cho cậu ta cái bản mặt biết-rồi-còn-hỏi.

Quân giận sôi người, xồng xộc chạy lại chỗ tôi, rồi vác tôi lên vai đi thẳng.

Tôi hoảng hồn, tự dung thấy trời đất đảo lộn, máu trong cơ thể chảy ầm ầm về não, mắt giờ chỉ còn thấy nền gạch trên sân, đôi giày thể thao, đôi chân dài và...một nửa cái mông của ai đó.

“A A A. Thả tôi xuống ngay, cậu...cậu...cái tên biến thái này. Cứu ...cứu mạng.” Tôi vừa la hét, vừa giãy giụa, tay nắm thùm thụp vào lưng cậu ta.

Quân bực mình, đánh mạnh vào mông tôi một phát:

“Đừng nháo, không thì tôi sẽ cho cậu tiếp đất bằng mông đấy.”

Tôi quên cả phản kháng. Cậu...cậu ta vừa mới đánh vào mông tôi đúng không? Ồi thôi, 17 năm mặc quần áo của tôi. Ngay cả bố tôi cũng chưa từng làm thế, vậy mà cậu ta...cậu ta...cậu ta vừa mới hủy đi sự trong trắng của tôi. Huhuhu. Tôi không muốn sống nữa. Ồi mông ơi là mông, đã để em chịu ảm ức rồi.

Cứ thế, Quân vác tôi đi trong ánh mắt bàng hoàng xen lẫn khiếp sợ của các bạn nữ. Các bạn nam thì hứng thú đầy mình, còn tranh thủ lôi điện thoại ra làm vài tấm, hẳn là tối nay trên Face lại dậy sóng một phen cho xem.

Quân thả tôi xuống cạnh bạn học. Tôi thở hổn hển, mặt đỏ bừng do bị chúc đầu xuống đất quá lâu, run run chỉ vào cậu ta:

“Cậu...cậu...cậu vừa đánh vào mông....”

Liếc sang thấy một rừng ánh mắt tò mò lẫn chờ mong, tôi ngậm miệng. Bị tước đoạt sự trong trắng mà còn rêu rao cho cả trường biết thì nào tôi làm bằng phân à. Đành ngậm đắng nuốt cay đứng lờm cậu ta.

“Sao? Bây giờ biết đầu óc tôi bình thường rồi chứ?” Cậu ta đắm đắm vai, liếc tôi “Trông nhỏ con là thế, vậy mà vừa nãy, tôi còn tưởng mình đang vác con lợn nái.”

Tôi cầm nín. Được rồi. You win. You win. OK?

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiễn Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Tin Đồn Thất Thiệt

CHƯƠNG 28: TIN ĐỒN THẤT THIỆT

Cái mồm thối của tôi quả thật cũng có điểm lợi hại. Sáng nay mới phán vụ tôi bị cái tên chết dẫm vác đi khắp trường như một con lợn sẽ gây nhiều sóng gió là y rằng tôi về có biến.

Ăn cơm xong tranh thủ lượn lờ Facebook like dạo, gặp ngay cái tin sốt dẻo trên Fanpage Hội học sinh Global:

“HOT: Cặp đôi oan gia chính thức xác lập quan hệ, bị bắt gặp có hành động thân mật tại sân trường.”

Dưới bài báo là cái hình Quân hùng hổ vác tôi đi trên sân. Nếu như Quân với vẻ mặt dương dương tự đắc, soái khí ngời ngời thì tôi lại bù xù như con ma điên, mặt mày nhần nhó như quả táo tàu. Bộ dạng thảm đến nỗi Zombie đập mồ sống dậy cũng không dám nhận làm đồng bọn. Cái này gọi là “hành động thân mật”, cái này gọi là “xác lập quan hệ”. Con mẹ nó chứ đúng là “có tiếng mà không có miếng”. Đứa nào viết bài báo này, hẳn là cái tên phóng viên mỏ nhọn của Ban tuyên truyền đây mà. Khôn hồn thì trốn cho kỹ kẻo bị tôi chop được thì 17 mùa hoa cứt lợn của cậu sẽ kết thúc đấy.

Tôi đập bàn, vò đầu bứt tóc. Thật là, muốn làm dân thường cũng khó nữa. Sau khi bình ổn lại tinh thần, tôi im hơi lặng tiếng vào mục “Còm men” xem phản ứng của dân tình.

Nickname “Chim lợn”: “Khẩu vị của Quân thật sự là khác người.” Đồ chim lợn, mở mồm ra là không có ý tốt.

Nick “Thích nói đùa”: “Sau vụ quần đùi hoa, có vẻ cậu ta chưa rút ra kinh nghiệm thì phải. Một like cho sự quả cảm thấy chết không sờn của cậu. Muhahaha...”

Nick “Công chúa mộng mơ”: “Chẳng hiểu con bé Hoài An này có gì tốt, “điện nước” thì chấp chòn, tính tình lại quái gở. Cậu ta làm tôi nhớ đến chị bán Bún đậu mắm tôm đầu ngõ. Quân à, cậu có cần tôi mua hộ thuốc đau mắt không???” Nói cho mà biết, bà đây cả đời chưa từng đụng qua mắm tôm nhé...

“Chúng ta cùng lập “Hội những người muốn đè bẹp ruột con bé Hoài An” đi!!!

“Hoài An à, sao cậu có thể hủy hoại cuộc đời một soái ca như thế!!!”

Vân vân và mây mây...

Các người đừng ức hiếp người quá đáng nhé. Trong vụ này, tôi rõ ràng là người bị hại mà, sao lại biến thành “Hái hoa tặc vô liêm xỉ” rồi. Thật ủy khuất cho tôi với cái mồm của tôi nhé.

Gru....Cái tên hôn quân đáng kiếp đó, hại tôi lại rước thêm một đồng anti đây này. Vớ lấy điện thoại, tôi tức tốc hỏi tội cái tên sao chổi ám tôi cả đêm lẫn ngày.

“Alo” Một giọng lười biếng vang lên ở đầu dây, tôi còn nghe ra ý cười khe khẽ trong đó

“Lô với tô cái gì. Xem cậu đã gây ra chuyện tốt gì. 17 năm giữ gìn của tôi bị hủy trong tay cậu rồi. Con bà nó, tôi còn chưa có công khai yêu ai đâu. Giờ cậu mau mau lên Face đính chính ngay và luôn đi. Nếu không ngày mai, tôi sẽ bị hội con gái mờ mắt vì cậu nhỏ sạch đến sợi lông cuối cùng trên người mất.”

Bên tai vang lên tiếng cười khe. “Tôi tưởng trình độ mặt dày của cậu đã đạt đến cảnh giới cao nhất rồi. Mấy chuyện nhỏ nhặt này cũng khiến cậu bị dả kích sao? Mà cậu nói cậu chưa công khai yêu ai, là thật chứ?”

“Đương nhiên là.... À mà đây không phải vấn đề quan trọng. Quan trọng là tôi đang bị người người nhà nhà vui đập không thương tiếc. Nếu đồng comment kia mà biết nói là tôi được tắm gội trong bể nước miếng rồi. Giờ cậu tính làm gì???”

“Làm gì là làm gì??? Tòii...cứ để vậy thôi. Soái ca vạn người mê như tôi không sợ ảnh hưởng, một nhân vật nho nhỏ như cậu có gì phải sợ. Còn chưa kể sau vụ này cả trường biết đến cậu, thích thế còn gì. Đúng là “đã nghiện lại còn ngại”

“Nghien cái con khi, tôi nói cho cậu hay, cậu không đĩnh chính lại, tôi sẽ cho cậu biết tay. Alo ...alo...alo”

Tút...tút...tút...Tin hiệu tắt ngấm. Tôi bức mình ngồi xuống bàn thờ phỉ phò. Thôi chết, Cảnh Minh của tôi, anh ấy có đọc được những lời đặt điều này không? Anh ấy có nghi ngờ sự chung thủy của tôi không? Ôi không, Cảnh Minh của em, cho dù có bị cả thế giới dè bẹp thì em vẫn sẽ cố nhồm dậy nói “Em yêu anh” mà. Không được, ngày mai phải lập tức tìm anh ấy đĩnh chính mới được.

A...A...A Hoài An ơi, năm nay sao quả tạ chiều mệnh hay sao mà thảm quá...

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tôi Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Tôi Mới Chính Là Bạn Trai Hoài An

CHƯƠNG 29: TÔI MỚI CHÍNH LÀ BẠN TRAI HOÀI AN

Sáng ra đến trường một cái là chạy đến Văn phòng “Hội học sinh” ngay. Cảnh Minh ơi Cảnh Minh, ngàn vạn lần đừng hoài nghi tấm chân tình của em nhé.

Rốt cuộc, người trong mộng không gặp, gặp ngay cái tên mỏ nhọn Ban truyền thông. Đúng lúc lắm, bà đây đang bức dọc thiếu chỗ để phát tiết đây.

Nhìn thấy tôi từ xa, tên đó đã biết điều bước lùi ra định lùi mất. Tôi nhanh tay túm được cổ hần, dòn hần vào một góc:

“Nói. Có phải cậu chê tôi quá lương thiện hay là coi thường bản lĩnh của tôi mà dám đặt điều vu cáo tôi thế hả. Cậu có muốn thử cảm giác mặc quần hoa chạy quanh sân như Quân không??? Hay là, tôi để cậu trực tiếp khóa thân luôn???” Nói xong tôi còn cố tình liếc xuống nửa thân dưới của cậu ta.

Theo phản xạ, cậu ta lấy 2 tay che đùi, 2 chân va vào nhau lập cập, bèn cười cười dờ giọng thảo mai:

“Hoài An, cậu là người hiền lương thực đức, tấm lòng từ bi sảng ngang Quan âm bồ tát, cậu tuyệt đối sẽ không làm tổn thương những tâm hồn yếu ớt như tôi đâu. Hơn nữa, vì tính chất công việc nên tôi mới phải làm vậy. Tôi cũng định giấu nhẹm đi nhưng mà lương tâm nghề nghiệp không cho phép nên...”

“Lương tâm nghề nghiệp của cậu sao lại méo mó như vậy hả, nào đến đây, tôi phải cho cậu nếm mấy đường Vịnh Xuân Quyền gia truyền nhà tôi...”

Đang lúc mỏ nhọn khóc lóc xin tha thứ thì Cảnh Minh xuất hiện ở ngưỡng cửa. Chết rồi, không thể để anh ấy thấy bộ dạng gương nhai múa vuốt của tôi, ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình tượng. Tôi bèn buông tay đang nắm cổ áo tên trước mặt, vuốt vuốt cho phẳng rồi cười hihi:

“Cậu thật là bất cần, sao lại để bản thân ngã chổng vó như vậy. Lần sau đi nhớ nhìn đường một chút.”

Tên “mỏ nhọn” há hốc miệng ra, có chút không phản ứng kịp với thái độ vừa mưa gió bão bùng bỗng chốc trở thành ầm áp gió xuân. Tôi đành phải ghé sát tai cậu ta, nghiêng răng phun một chữ: “Biến”

Nhận được lệnh đặc xá, cậu ta rất thức thời chạy xa khỏi tôi bằng tốc độ ánh sáng. Một chốc đã biến mất không một chút dấu vết. Tôi quay lại, vuốt tóc nở nụ cười e ấp tương đối buồn nôn với Cảnh Minh:

“Ahihi. Thực ra em đến để giải thích. Thực ra em với Quân không...”

Đang bèn lên tường trình thì một cánh tay khoác trên vai tôi khiến tôi giật bắn.

“Sao vậy, “Hơ nĩ”?”

Trước mắt tôi là gương mặt đẹp trai phóng đại trước mắt, miệng còn cong cong ý cười không che dấu.

“Quân nghe “Hơ nĩ” nhắc tên Quân. Hơ ni oi, mới một ngày không gặp đã thấy nhớ rồi sao?”

Tôi xoa xoa 2 tay cố ngăn cảm giác rùng mình. Cái tên này bệnh trĩ tái phát hay sao mà nói mấy câu khiến người nghe bị táo bón thế hả. Tôi cố nén giận, nhích nhích xa một chút, tiếp tục công cuộc giải thích.

“Thực ra bài báo đó nói sai sự thật. Em và Quân sao có thể...”

“Đúng vậy, em và An sao có thể công khai yêu nhau trước toàn trường như vậy. Bọn em chỉ muốn âm thầm lặng lẽ ở bên nhau thôi. Phải không

“hơ...Ní”

Chữ cuối cùng giọng cậu ta trở nên cao vút vì tôi đã không kìm chế được đập mạnh vào chân hắn. Đang tính quay qua giải thích tiếp thì Cảnh Minh đã nờ nộ cười ầm áp nói:

“Ừm, anh cũng thấy mừng cho hai đứa. Anh chấm 2 đứa lâu rồi đó. Nhớ là đừng sao nhãng học hành nhé.” Xong còn nháy mắt động viên tôi rồi bước về lớp.

Thế này là sao? Mặt tôi mếu xệch, cái gì mà “anh mừng cho 2 đứa”. Chẳng lẽ, anh ấy không khó chịu khi thấy tôi bên người khác sao. Ôi, con tim bé bỏng của tôi, nó đang rỉ máu. Tôi về phải báo mẹ nấu mấy món bổ máu để bù đắp uuhu...

Chẳng buồn nhìn cái tên đáng ghét đang cười sảng lạn bên cạnh, tôi lê tấm thân đầy vết thương về lớp.

“Ồ, hơ ni,,,”

“HƠ HƠ CÁI ĐẦU CẬU ẤY. CẬU CÒN PHUN THÊM CÂU NỮA TÔI SẼ HƠ CÁI MÔNG CẬU CHÁY ĐEN THUI ĐẤY.”

Tôi uất ức gào lên rồi chạy một mạch về lớp. Sau lưng vẫn vang vọng cái giọng éo éo “Hơ ni, chờ Quân cùng về lớp....”

Cứ tưởng được buông tha chút ít. Ai dè, vừa vào cửa lớp mọi người đã ồ hét lên bàn tán, còn nhìn tôi và cái bâng bâng ánh mắt thương hại xen lẫn vui vẻ khi thấy người gặp họa. Tôi chậm chậm quay mặt lại, đập vào mắt tôi là 5 chữ được viết in hoa cực lớn bằng phấn màu:

“HOÀI AN. ĐI CHẾT ĐI”

Tôi không rõ trong lòng có tư vị gì khi đọc được dòng chữ đó. Tức giận có, bất mãn có, tủi thân có. Hay thật, các người tưởng mình là ai mà thay tôi quyết định sống chết chứ. Rốt cuộc tôi đã làm gì tổn hại đến cộng đồng của các người. Tôi cố đè nén giọt nước mắt nóng hổi chực trào ra hai bên má, tay nắm chặt giẻ lau bảng, đang tính lau sạch dòng chữ chướng mắt kia.

Chợt giẻ trong tay bị người nào đó đoạt lấy. Là Bảo béo. Cậu ấy sầm mặt, xóa sạch sẽ mấy chữ trên bảng rồi quay sang mặt đối mặt với tôi. Vóc dáng cao lớn của cậu ấy bao phủ lấy tôi, cậu ấy nhìn tôi bằng ánh mắt lo lắng xen lẫn tức giận, phần nộ xen lẫn yêu thương. Sau đó, cậu ấy đã có một động thái mà tôi có đập đầu vào tường đến mức hôn mê cũng không thể tưởng tượng nổi: Cậu ấy giữ chặt lấy gương mặt nhỏ nhắn của tôi, ấn lên trán tôi một nụ hôn, sau đó mạnh mẽ cầm chặt tay tôi, hùng hồn tuyên bố:

“Cả lớp nghe đây. Hoài An và Quân vốn dĩ không có quan hệ gì cả. Bởi vì TÔI MỚI CHÍNH LÀ BẠN TRAI HOÀI AN.”

Lời tác giả: Hờ hờ. Các bạn không ngờ Bảo béo nhút nhát lại có màn “anh hùng cứu mỹ nhân” oách thế phải không?

Độc giả: Xời, tác giả có ăn nhầm cái gì mà lại để một anh béo như vậy làm “nam có thể chính” chứ.

Tác giả: Bảo béo đâu, ra lăn một lượt bẹp ruột mấy vị bất mãn kia đi haha

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiễn Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Kẻ Sĩ Có Thể Nhục, Chứ Không Thể Chết.

CHƯƠNG 30: KẺ SĨ CÓ THỂ NHỤC, CHỨ KHÔNG THỂ CHỊU CHẾT.

“OANH”. Có một cú nổ dữ dội vừa xảy ra trong đầu tôi làm cho cơ mặt, cơ quan vận động, cơ quan tiêu hóa, cơ quan bài tiết, cơ quan hô hấp gì gì đó đều rơi vào trạng thái chết lâm sàng. Và câu đầu tiên nảy ra trong đầu tôi chính là:

“ÂU MAI GÓT”!!! Cái quái gì đang diễn ra vậy ????

Tôi bảo trì trạng thái mất to như quả trứng chim cút, mồm rộng như quả trứng gà nhìn Bảo. Bảo cũng nhìn lại tôi bằng gương mặt hết sức chăm chú. Ánh mắt của cậu ấy rất kiên định, lại pha chút chân thành cùng bất an. Tôi bắt đầu hoài nghi đây có phải cậu bạn khổng lồ mang trái tim yếu đuối ngồi bên cạnh tôi mỗi ngày hay không.

Sau giây phút đứng hình, tôi bắt đầu suy nghĩ lại căn nguyên mọi việc. Đầu tiên là nổ ra nghi án tôi và Quân hẹn hò này. Sau đó, mấy bạn nữ quay ra căm ghét tôi, nói xấu tôi trên bảng. Bảo béo mới đi lên giúp tôi xóa sạch mấy chữ ác ý kia, đồng thời hôn cái "chụt" vào trán tôi và tuyên bố cậu ấy là bạn trai tôi. Vậy đơn giản chỉ là Bảo béo đã đứng ra giải vây cho tôi. Và để chặt đứt nghi ngờ của mọi người, cậu ấy phải dùng hành động và lời nói của mình để chứng minh tôi và tên hôn quân đó chả có gì dính dáng đến nhau. Ừm là vậy đó.

Mà khoan khoan đã. Hôn... Là hôn á.... Bảo béo, cậu ấy vừa... hôn tôi á.... Chuẩn rồi, đến lúc này cảm xúc ảm áp, ngura ngura ở trên trán vẫn còn lưu lại lúc cậu ấy chạm môi vào. Trời ạ, lúc này dây thần kinh xấu hổ của tôi mới tỉnh lại sau thời gian chết lâm sàng, vội vã hoạt động hết công suất bằng việc đưa một dòng nhiệt khí cuộn cuộn bốc lên khiến gương mặt nhỏ nhắn của tôi đỏ bừng như sắp phát nổ. Tôi có cảm giác đỉnh đầu và hai lỗ tai sắp xì ra khói y như ấm nước đang sôi.

Ôi thôi thôi, 17 năm mặc quần áo của tôi, nụ hôn đầu của tôi, cảm xúc yêu đương mãnh liệt của tôi... cứ vậy qua đi sao. Tôi thề là trong những giấc mơ kinh khủng nhất, tôi cũng chẳng ngờ rằng nụ hôn đầu của tôi lại dành cho cậu bạn thân đáng yêu trước mặt. Bị kịch, thật quá bị kịch. Trời ạ, tôi ôm đầu than thở. Bảo béo à, cậu muốn giúp đỡ tớ cũng được nhưng mà có cần "điên sâu" như thế không.

Lúc tôi đang mải mê vò đầu bứt tóc tưởng niệm nụ hôn đầu đã ra đi một cách lặng xệch, thì từ cửa lớp, một đại nhân vật nữa lại cất tiếng:

"Có đúng không???"

Là Quân, cậu ta lười biếng đứng tựa cửa, xem ra đã đứng đấy từ lâu, gương mặt toát lên vẻ phong lưu lãng tử. Con mẹ nó, đây là lúc nào rồi mà còn bày ra cái bản mặt đẹp trai dọa người xong rồi hỏi người ta một câu không đầu không đuôi thế chứ. Quân nhún nhát ngược mắt nhìn tôi, cái nhìn tìm tòi như muốn xuyên thủng người tôi, lại ẩn chứa vẻ tức giận không rõ. Thấy tôi không trả lời, cậu ta lặp lại câu hỏi bằng giọng không kiên nhẫn:

"Tôi hỏi chuyện Bảo nói có đúng không???"

Tôi bị thái độ của cậu ta làm cho hoảng sợ, len lén nuốt nước bọt. Bảo béo nói gì nhỉ. À ừm nói mình và Quân không có quan hệ, còn nói Bảo béo là bạn trai tôi. Câu đầu tiên thì chuẩn rồi, còn câu sau thì... Tôi len lén nhìn Bảo, rồi lại len lén nhìn xuống lớp, ở đó có một rừng ánh mắt đang chăm chú soi từng cái thờ ra hít vào của tôi, mấy bạn nữ còn khần trương hơn nữa. Đến nỗi tôi cảm giác, nếu tôi nói điều gì không đúng với kỳ vọng của bọn họ, một đồng người dưới kia sẽ biến hình thành Supper Man sau đó dùng ánh mắt nướng tôi thành con lợn quay cháy khét. Tôi cố sức trấn an mình, nờ nụ cười đúng chuẩn hoa hậu thân thiện với mọi người, sau đó quay sang Quân chậm chậm gật đầu.

Hèn không quan trọng, quan trọng là phải sống đã.

Quân híp mắt nhìn tôi, gằn giọng hỏi lại: "Cậu chắc chứ???"

Tôi lại máy móc gật đầu, lần này dứt khoát hơn lần trước. Trong mấy giây ngắn ngủi kia, tôi đã nghĩ kỹ rồi. Đầu tiên là phải phui sạch quan hệ với tên ôn thần này, dính đến hắn là chẳng có gì tốt đẹp. Hai là để khẳng định lòng tin của mọi người, tôi cũng nhân cơ hội quan hệ với Bảo để tui con gái yên tâm là tôi không giành Mỹ nam nhà bọn họ, như thế cuộc sống cũng dễ thở hơn. Dù sao thì Bảo béo cũng đã nhập vai rồi, tôi ngại gì không phối hợp một chút chứ. Người phương Đông nói cái gì mà "Kẻ sĩ có thể chết, chứ không thể chịu nhục". Sau mười bảy năm lăn lộn giang hồ, Hoài An tôi mới rút ra một chân lý hoàn toàn trái ngược: "Kẻ sĩ có thể nhục, chứ không thể chịu chết."

Quân nhận được đáp án của tôi thì đen mặt. Cậu ấy nhìn chăm chăm tôi bằng con mắt khát máu những tưởng một phát cắn tôi chết ngẻo, sau đó quay sang gườm gườm nhìn Bảo. Bảo cũng không chịu thua kém, cũng trừng mắt nhìn lại cậu ta. Tôi lại sốc lần 2. Nay Bảo béo ăn phải cái gì mà dùng cảm quá vậy. Tôi chưa kịp thốt ra câu khen ngợi thì đã thấy Quân khoác Balo bỏ đi.

Hôm ấy, Quân trốn học.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Osin Không Dễ nằm

CHƯƠNG 31: Ô SIN KHÔNG DỄ "NÀM"

Sau sự vụ động trời hôm đó, tôi và Bảo đã có cuộc nói chuyện nghiêm túc tại quán Trà sữa gần trường.

"Bảo béo này..." Tôi ngưng ngừng mở lời...

Bảo béo vẫn chăm chú nhìn tôi nãy giờ, làm tôi càng mất tự nhiên.

“Về cái chuyện kia...” Tôi ngập ngừng. “Cảm ơn cậu đã giải vây cho tớ.”

“Cậu không cần cảm ơn. Tớ chỉ nói những gì nên nói.”

Tôi mờ mịt. Những gì nên nói là sao???

“Dù sao tớ cũng xin lỗi vì đã để mọi người hiểu nhầm quan hệ giữa tớ với cậu.” Tôi tiếp lời. “Thêm nữa, cái kia, cái hành động lúc nãy của cậu ấy, cậu cứ làm như chưa có gì xảy ra nhé.”

Gương mặt của Bảo thoáng hiện lên chút thất vọng, nhưng rất nhanh qua đi, giống như chỉ là ảo giác. Bảo ngẩng lên, hỏi tôi bằng giọng nghiêm túc: “Vừa rồi là nụ hôn đầu của cậu???”

Tôi đỏ bừng mặt, hôn trán cũng tính là hôn phải không???

Thấy vậy, Bảo lại nói tiếp:

“Hoài An, mẫu người mà cậu thích là như thế nào vậy???”

Rất nhanh trong đầu tôi xuất hiện gương mặt Cảnh Minh, thế là quên bồng ngượng ngùng, tôi đáp liền tù tì:

“Người tớ thích là người có trái tim ấm áp như gió xuân, nụ cười rạng rỡ như nắng mai. Chỉ cần nhìn vào nụ cười ấy là mọi muộn phiền lo âu đều tan biến hết. Mỗi cái xoa đầu, mỗi câu nói của người đó sẽ làm tớ cả thao thức, lúc mơ miêng cũng mỉm cười rộng ngoác đến mang tai. Là người có chức có quyền nhưng không hề khinh người quá đáng, luôn quan tâm giúp đỡ người khác...”

“Quả nhiên không có người béo”. Bảo cười, sau đó nhìn thẳng tôi: “Cậu thích Cảnh Minh à?”

Tôi nuốt trũng viên trân châu trong miệng, tròn mắt hỏi: “Lộ liễu như vậy sao???”

Bảo béo lắc đầu. “Tớ đương nhiên là hiểu cậu. Nhưng mà, Cảnh Minh, anh ấy không phải là người thích hợp với cậu.”

“Cả cậu cũng cho là tớ mơ mộng hão huyền phải không???” Bảo định nói gì đó, nhưng tôi đã nói tiếp: “Tớ biết, tớ chỉ là con bé chuyển trường khờ khạo, thuộc tầng lớp bình dân, cũng chẳng xinh đẹp lộng lẫy, lấy gì so sánh với một người hoàn hảo như anh ấy??? Nhưng mà tớ lại không thể kìm lòng mà nghĩ về anh ấy, không thể ngừng say mê nụ cười của anh ấy. Mỗi lần được anh ấy khen, tim tớ lại nhảy Disco trong lồng ngực. Có lẽ tình yêu vốn kì lạ như vậy. Như là con gà công nghiệp đem lòng yêu một con công. Vẫn biết rất là khờ dại nhưng lại không thể ngừng mê say, ngừng mơ mộng. Tớ ngốc lắm đúng không???”

Bảo béo nhìn tôi, im lặng hồi lâu, sau cũng cậu ấy mở miệng:

“Hoài An, vốn dĩ cậu không phải là gà công nghiệp. Với tớ, cậu vẫn luôn là chú công xinh đẹp, đáng yêu nhất.”

Tôi cười hề hề, Bảo béo thay đổi rồi, trình độ an ủi người khác cũng được nâng lên một tầm cao mới.

****

Buổi học hôm nay, Quân cáo ốm để trốn học. Ôm cái con khi, sáng nay vẫn còn nheo nhéo “hơ nĩ” “hơ nĩ” với tôi mà. Hay là lúc sáng bị tôi phui sạch quan hệ nên tự ái lên cao nên không còn mặt mũi gặp người??? Cái cậu này ngộ ghê, tôi chỉ nói sự thật thì cậu ta giận cái gì chứ???

Hôm sau, Quân lại tiếp tục cáo ốm

Hôm sau nữa, cũng chả thấy mặt cậu ta.

Tôi hơi bồn chồn, hay cậu ta ốm thật. Cuối giờ học, cô giáo mới gọi tôi lên hỏi về Quân, bảo tôi nên quan tâm đến bạn cùng nhóm xít. Cô ơi, bạn cùng nhóm nhưng lúc nào cũng chỉ muốn bỏ vào mặt nhau thôi cô ạ. Cuối cùng thì bản tính hiền lành thánh thiện của tôi trỗi dậy (nhiều lúc tôi hoài nghi kiếp trước mình có phải là một vị cao tăng đắc đạo nào đó không? A di đà Phật), tôi phải đi hỏi mấy bạn nam trong lớp địa chỉ nhà Quân rồi mò đến.

Chu choa cheng ơi. Cái nhà gì đâu mà to thật to. Nhà cho người hay cho voi không biết. Cái nhà to thế, một ngày chạy lên chạy xuống mấy chục lần thì đùa khờ re như tôi cũng lẫn quay ra ngất mất. Ở nơi đất chật người đông, một mét vuông đất 100 người chen chúc thế này mà nhà cậu ta còn có cả khoảng sân vườn xanh ngắt, lại còn xây nhà cho cún ở nữa. Xa xỉ, quá là xa xỉ.

Tôi đang ôm khư khư cái balo, dùng bộ mặt nhà quê ngó ngang ngó dọc thì cánh cổng sắt bật mở. Một chị gái khoảng hơn 30 tuổi, cao 3m bẻ đôi, nước da đen nhẻm, ấn tượng nhất là hàm răng ăn đu đủ không cần thìa thò đầu ra, nhìn tôi từ đầu đến cuối rồi phán: “Tìm ai???”

Tôi còn chưa hết bàng hoàng trước nhan sắc “chim rơi, cá nổi” của chị, thì thấy chị đã bữu môi dài thườn thượt:

“Thôi thôi, khỏi *lời* đi. Tồi *nà* tôi biết tông rồi. Chắc *nà* cô ở quê *nên* trên *lây* xin *nằm* ô sin đúng không??? Đi đi, nhà *lây* đủ người rồi, *nằm* gì cần *nằm* người *nằm* *lữa*”

Nụ cười của tôi đông cứng lại trên mặt. Tôi xoa xoa lỗ tai, cố gắng dùng vốn từ vựng 17 năm của mình phiên dịch mấy “lời vàng ý ngọc” kia. Sau khi nghe thùng mới phùng phùng tức giận. Tôi mặc dù trông không được “chảnh chó” như bọn nhà giàu nhưng chí ít cũng thuộc dạng “thanh tú đáng yêu” chứ. Sao chỉ trong vòng một nốt nhạc đã xuống cấp thành “gái quê ra phố” rồi, lại còn tranh cử chân “ô sin” nữa. Lần đầu tiên trong đời, tôi thấy đau lòng về nhan sắc của mình đến vậy. Đang định gân cổ lên giải thích thì “vù” một con gió mang theo hương “rò má nỏ” nam tính đập thẳng vào mặt. Sau đó tôi thấy mình rơi vào một cái ôm cũng sức mùi “rò má nỏ” luôn.

“Hoài An, tớ biết là trong lòng cậu có tớ mà.” Ai đó thì thầm

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32: Dương Quý Phi

CHƯƠNG 32: DƯƠNG QUÝ PHI

Oái. Còn chưa hết sững sốt vì bị “cường ôm” thì đã nghe giọng hôn quân văng vẳng bên tai. Cái gì mà “trong lòng cậu có tớ chứ”, tên này nghĩ học mấy hôm xong não cũng bị lụt luôn rồi à.

“Ê ê, cậu đừng có nói mấy lời buồn nôn như vậy chứ.” Tôi tránh thoát cái ôm nhiệt tình của cậu ta, xích người nhòm cậu ta từ đầu đến chân.

Khụ khụ. Nhòm xong thì não tôi lập tức bật ra hai chữ “Biến thái” không không là “Đại biến thái”.

Quần vừa gói đầu, tóc còn ướt, cái này bình thường.

Gương mặt đẹp trai trắng trẻo, cái này bình thường.

Áo phong hình Iron man, cái này bình thường.

Đép đi trong nhà, cái này bình thường.

Bởi vì hết thấy lí do làm cậu ta trở thành đại biến thái chính là cái quần. Ôi ông bà tổ tiên, tam tạng tổ tí, cu ri ti muộn, tam là cà lấu oi, cái quần...chính là nó. Cậu ta đang mặc....cái quần đùi hoa của phụ nữ mà tôi bắt cậu ta mặc hôm thua cuộc. Ôi trời ơi, có chết đi sống lại 7 lần tôi vẫn nhận ra cái quần đùi với mấy bông hoa lõe lợt “huyền thoại” ấy. Ai mà ngờ được là cậu ta chưa bấm vằm nó ra, lại còn đem mặc đi tung tăng nữa chứ??? Dọa người, hết sức dọa người.

Nhận thấy ánh nhìn chăm chú vào nơi nào đó của tôi, cậu ta xấu hổ gãi đầu: “Khụ, ừ thì tôi thấy rất hợp với mình nên mặc thôi.”

Hợp??? Không ngờ gu thời trang của cậu ta lại “nữ tính” như vậy. À há, giờ thì tôi hiểu tại sao cậu ta lại là “mỹ nam lạnh lùng” trong mắt mấy bạn nữ. Hóa ra tên này là “trai cong”. Chắc chắn. Nghĩ mà tiếc. Cái mặt đẹp trai thế kia mà chỉ nhìn được chứ không ăn được. Mấy Fan cuồng của cậu ta mà biết thì sẽ tuyệt thực 7 ngày 7 đêm cho xem.

Trong khi tôi còn đang tưởng tượng Quân vừa nép mình e ấp trong vòng tay của một anh 6 múi cơ bắt vạm vỡ, vừa hí hí cười duyên dáng thì ai đó đã lôi tuột tôi vào nhà. Sau lưng tôi, “bông mẫu đơn” nở muộn vẫn còn lâu bầu:

“Ồ hay, cái cô *lầy nà* bạn cậu chủ hử. Sao không *lói sớm*, *nằm* tôi phải *lói* ra rả từ *lầy* tới giờ.”

Yên vị trên bộ Salon màu gia bò to oạch trong phòng khách, tôi tròn mắt nhìn người đang nhăn nhó trước mặt:

“Hử, tôi biết ngày mà, cái con trâu đất như cậu đâu phải nói ồm là ồm được ngay đâu. Khỏe re thế này sao không vác xác đi học. Hại tôi bị cô phê bình một trận.”

Quần cười, ngồi phịch xuống cạnh tôi, lấy cho tôi một dấm nho trên bàn nói:

“Tôi không nghĩ thì làm sao thấy được tâm chân tình của cậu chứ? Ôi, Hoài An, tớ cảm động quá đi mất.” Bừa nói vừa gục mặt vào tay tôi xụi xụi xụi.

Tôi một cước đá bay Quân ra xa, hừ, đã lừa bà còn tranh thủ chiếm tiện nghi hả. Quân cười hề hề, không thèm để ý cái lườm nguyền của tôi, cậu ấy quay sang nói với “bông mẫu đơn” vẫn ngoảnh chăm chăm tôi từ nãy:

“Dương quý phi, chị đi pha nước cam cho Hoài An đi.”

“Ặc, ặc...Đương...Đương quý phi...” Tôi nuốt trũng quả nho, tròn mắt nhìn hai người.

Đương quý phi cũng tròn mắt nhìn tôi:

“Có gì *nà* đâu. Cậu chủ gọi tôi như vậy, còn *lời* tôi *nà* cô gái xinh đẹp nhất mà cậu từng gặp. Hồi còn chưa *nên* trên *lày*, tôi còn *nà* hoa khôi của *nàng* đấy. Chả thế mà, mấy anh trai *nàng* hải tôi không *nấy lên* có ai dám hỏi đâu. Hí hí.” Trước khi rời đi còn liếc mắt cười duyên với Quân.

Tôi lại nuốt trũng một quả nho nữa, nhìn Quân bằng ánh mắt khâm phục, “gu thẩm mỹ” của cậu, không thể dùng hai chữ “khác người” để hình dung.

Quân lại mặt dày ngồi sát lại gần tôi, ân cần giải thích:

“Chị ấy tên là Dương Thị Phi, nên tôi gọi là “Đương Quý Phi” cho nó sang chảnh. Chị ấy làm ở đây được 5 năm rồi, tính tình hơi hâm nhưng mà khá vui. Chị ấy đã vượt qua năm vòng khảo nghiệm của mẹ tôi, mà chủ yếu là nhờ vẻ đẹp “càng tìm càng ẩn” kia nên mới được tuyển. Mẹ sợ, bố lém phếng với người làm.”

Đối với mẹ Quân, tôi phải âm thầm gior một ngón cái trong lòng. Thủ đoạn nhường này, người bình thường không thể so sánh.

Quân lại khoác vai tôi, thủ thỉ thủ thỉ: “Hoài An, cậu thật vô tâm. Tớ biến mất lâu như vậy, mà cậu lại chẳng một lời hỏi thăm. Cậu có biết tớ mòn mỏi chờ tin nhắn hay cuộc gọi từ cậu, tâm hồn héo mòn đến mất ăn mất ngủ cậu biết không. Giờ nhìn thấy cậu ở trước mặt, tớ cảm động quá. Tớ quyết định tha thứ cho cậu. Đùng bao giờ rời xa tớ nữa nhé. Hức hức.” Diễn xong màn ca thán thương tâm liệt phế, cậu ta lại tranh thủ gục vào vai tôi, khóc nức lên.

Tôi không ngần ngại lại đập cho cậu ta một cước bắn xuống đất, khinh thường liếc cậu ta:

“Mấy ngày nay cậu nghĩ là do bệnh thần kinh tái phát phải không, sao lại có thể phát ngôn mấy câu buồn ị mà không hề đỏ mặt thế hả. Bác tôi làm ở trại Châu Quý(bệnh viện tâm thần) đấy, tôi sắp xếp cho cậu một suất điều trị nội trú nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Hội Thi king-Queen

CHƯƠNG 33: HỘI THI “KING-QUEEN”

Lời tác giả: Đọc “còm men” cuối truyện thấy các chế thảcc mắc không biết ai là nam chính. Em xin trả lời là em...không biết, vì giờ mà biết các chế lại nghi em dàn xếp kết quả hehe. Em thấy cứ để “Béo ca”, “Quần đùi hoa” và “soái ca ôn nhu” Cảnh Minh bung xõa hết mình đi. Ai bản lĩnh hơn người em sẽ gả Hoài An cho, hê hê.

Sau cùng, cảm ơn các chế đã ủng hộ đưa con tinh thần của em. Chúc các chế năm học mới hừng khởi...

Sau khi tiếp đất thêm vài lần nữa, Quân cuối cùng cũng chịu an phận ngồi cách xa một chút, cơ mà bản tính dai như đĩa vẫn không buông tha:

“Hoài An, cậu nói xem, giữa tớ với Bảo, cậu thích ai hơn???”

“Bảo béo”. Tôi trả lời ngay tặc lự. Bảo lúc nào cũng làm tôi vui, còn cậu thì toàn mang rắc rối cho tôi.

“Vậy, cậu hay nghĩ đến ai hơn?”

“Bảo béo”. Hồi thừa, cậu ấy là bạn thân tôi đấy.

“Vậy, giữa tôi và Bảo, ai đẹp trai hơn???”

Câu này khó à nha. Tôi suy nghĩ một chút rồi phán: “Nếu Bảo giảm béo, so về nhan sắc, cậu chắc chắn phải xách dép cho Bảo.”

Quân đen mặt, cuối cùng gào lên:

“Vậy nếu tôi và Bảo béo cùng rơi xuống nước, cậu sẽ cứu ai?”

“Đứng nhìn. Tôi không biết bơi.”

“Trời ạ, cậu phải nói là, dù không biết bơi nhưng vì lo lắng nên sẽ nhảy xuống. Cho dù không được sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm nhưng nguyên chết cùng ngày cùng tháng cùng năm với Quân chứ. Cậu chẳng hiểu phong tình cái mẹ gì.”

Tôi ném cho cậu ta một ánh mắt khinh thường.

“Ngu gì chết. Hoài An tôi còn chưa giàu có, còn chưa ăn đủ các món ngon trên đời, còn chưa đi spa chăm sóc da, còn chưa đưa bố mẹ du lịch vòng quanh thế giới. Không đâu vì một tên ất ơ như cậu mà chết có mà tôi bị sâu ăn mất não hử.”

Uống hết nửa cốc nước cam, tôi lại mở miệng:

“Mà Bảo bơi rất giỏi, còn cậu thì lại có tên trong câu lạc bộ bơi của trường. Tưởng tôi ngu chắc.”

Trong lúc lơ đãng, tôi vô tình nhìn thấy một tấm ảnh treo trên tường cạnh cầu thang. Ảnh chụp hai người con trai, đẹp trai ngồi ngồi đang cười rạo rờ. Là Quân và Cảnh Minh. Tôi phi lại gần, nhìn ngắm mê say. Quân thấy vậy đắc chí: “Haha, giờ cậu mới nhận thấy mỹ lực của tôi đúng không?”

“Cậu có ảnh này thu nhỏ không. Hay là File mềm cũng được, cho tôi được không?”

Mắt Quân sáng long lanh nhìn tôi. “Được được. Không ngờ cậu lại hâm mộ tôi như thế đấy”. Nói xong lục tục chạy lên nhà lấy quyển Album to oạch xuống.

Lật dở Album để tìm ảnh, tôi phát hiện thực ra, cậu ta đẹp trai từ bé tí. Mà mấy cái ảnh trường lớp, y rằng lại có một đám con gái bu quanh, hai mắt trái tím lấp lánh. Hử, đúng là đồ lăng nhăng từ trong trứng. Mà chú ý hơn cả là cái ảnh cậu ta tròn 1 tuổi. Mắt nai đen ngơ ngác, ngồi trên giường lớn, quan trọng là....khôa thân hoàn toàn. Trong lúc Quân mãi lục lọi đồng ảnh, tôi len lén lấy điện thoại ra chụp lại. Muhahaha, sau này cậu dám bắt nạt tôi, tôi sẽ tung ảnh lên Fanpage “Hội học sinh” sau đó giật tít: “Hot boy Minh Quân lộ ảnh giường chiếu gây sốt”. Hoặc là mở bán đấu giá cho hội fan cuồng của cậu ta, hẳn là mấy đứa sẽ tranh giành nhau mua giá cao. Nghĩ vậy, tôi quay sang Quân nở nụ cười đầy toan tính.

***

Cuối cùng thì Hotboy cũng chịu đi học lại, thi giữa kỳ đến nơi rồi, đứa nào cũng cắm đầu học. Sau 2 tuần vật vả cuối cùng cũng qua mùa thi cử. Tôi làm bài tương đối tốt, Quân cũng không tệ. Hy vọng Quân thắng hạng để tôi còn được cộng điểm thi đua hihi.

Thi xong tâm trạng cực kỳ thoải mái, chiều nay còn hẹn Bảo ra trung tâm thương mại ăn chơi nhảy múa đã đời. Vui quá vui.

Quân dạo này lạ lắm, ra dáng con ngoan trò giỏi lắm nhé. Lâu lâu còn quay xuống nhìn tôi cười khá ái làm tôi nổi mấy tảng da gà. Hôm nay tiết sinh hoạt chủ nhiệm, cô giáo hào hứng phổ biến hội thi thường niên của trường:

“Năm nay hội thi “King-Queen” sẽ được tổ chức đúng dịp 20-11. Cơ cấu giải thưởng cũng rất lớn. Giải nhất 7 triệu, giải nhì 4 triệu, giải ba 3 triệu, giải khuyến khích 1,5 triệu. Không giới hạn số đội tham gia của một lớp. Các cặp sẽ thi 4 vòng: Kiến Thức, IQ và Tài Năng và Hóa Trang. Đội nào có tổng điểm ba vòng cao nhất sẽ giành chiến thắng. Cô ủng hộ các bạn tự tin đi thi mang vinh quang về cho lớp nhé.”

Mắt tôi lập tức sáng như đèn pha ô tô, tiền, là tiền đây. Nắm chặt tay Bảo, kích động nói:

“Bảo béo, chúng ta cùng tham gia hội thi đi.”

Bảo nhìn tôi bằng ánh mắt khiếp sợ: “Hoài An à, chỉ trai xinh gái đẹp mới tham gia cái này thôi.”

“Tớ mặc kệ. Tớ với cậu đặc biệt như vậy càng được chú ý chứ sao. Bọn mình không thể làm diễn viên quần chúng mãi được.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Bản Lĩnh Của quần Đùi Hoa

CHƯƠNG 34: BẢN LĨNH CỦA “QUẦN ĐÙI HOA”

Ban đầu Bảo chỉ chịu đầu, nói ngoại hình của bạn sẽ làm xấu mặt tôi. Tôi mặc kệ, giờ mọi thủ đoạn từ mềm mỏng lôi kéo đến cứng rắn ép buộc rồi cả mỹ nhân kế, khổ nhục kế, dạ dày kế, “bơ” kế. Bảo béo thấy quyết tâm muốn tỏa sáng của tôi (thực ra chủ yếu là vì tiền thôi) thì cũng xuôi xuôi, đồng ý kết hợp với tôi thành một “cặp đôi hoàn hảo” chưa từng có tiền lệ xuất hiện trong Hội thi “King-Queen” trước giờ. Cũng may cái hội thi khi gió kia không giới hạn cân nặng haha.

Sau khi phân tích tới lui, thấy cái “cấp pò” này cũng có nhiều ưu thế vượt trội đấy nhé. Thứ nhất, chân tôi không dài nhưng mà não cũng không hề ngắn nhé. Kết hợp với trí thông minh đứng top của Bảo thì chúng tôi đã đè bẹp các đối thủ khác ở vòng Kiến thức và IQ rồi. Hai vòng còn lại chỉ cần cố hết sức là không phải không có cơ hội thắng. Nghĩ vậy, nụ cười trên môi được kéo dài bán kính ra đến tận mang tai.

Đang mơ mơ màng màng tưởng tượng ra cảnh tôi và Bảo lên nhận 7 triệu tiền thưởng trong ánh mắt tiếc hận của đối thủ và cái nhìn triu mến của Cảnh Minh là người ngơ ngác đã lảng lảng muốn rời khỏi mặt đất rồi. Đang lúc thăng hoa như thế thì một khuôn mặt đẹp trai ở đâu xò đến trước mặt, làm con bé rơi bịch một phát từ thiên đường xuống mặt đất. Cái tên Quân quân què này cứ như có năng khiếu làm tụt cảm xúc người đối diện sao ấy. Chị bực rồi đấy nhá.

“Hoài An, Hoài An...”

Ai đó vỗ mặt dày lay lay vai tôi.

“Có lời mau nói, có rắm mau thả.” Tôi nguyệt hấn.

Quân làm như không nghe thấy lời thô thiển đó của tôi, tiếp tục trình bày:

“Cậu đi thi “King-Queen” với tôi nhá. Tôi đảm bảo chúng ta sẽ thắng.”

Tôi liếc Quân: “Cậu dựa vào đâu nói chúng ta nhất định thắng.”

Quân vênh mặt, làm một dáng “Ngọc thụ lâm phong”, soái khí đầy trời.

“Dựa vào khuôn mặt đẹp trai vạn người mê này.”

Tôi nhòm từ đầu đến chân cậu ta. Ừ thì cũng đẹp trai, so với Bảo thì Quân có vẻ có lợi thế hơn về hai phần thi sau. Nhưng mà so bì về kiến thức, cậu ta không có cửa với “Béo ca” nhà tôi nhá. Chốt: Ngoài đẹp trai ra thì tên này chả được cái nước mẹ gì.

Tôi quay sang hỏi cậu ta một câu rất chi là nghiêm túc:

“Đẹp trai có ăn được không?”

“Không.” Quân trả lời, giọng hơi mơ hồ.

Tôi bĩu môi dài thườn thượt: “Vậy thì... cậu còn chẳng bằng một gói mì tôm nữa...”

Có đứa đen mặt, tự ái gào lên: “Hừ, tôi sẽ đi thi kiếm 7 triệu về mua cho cậu đủ 1400 gói mì tôm cho xem. Lúc đó cậu đừng có mà tiếc hận đến lệ rơi đầy mặt nhá.” Nói xong thì ngúng nguẩy quay đi bỏ về.

Tôi cũng mặc kệ “cậu bé dối hòn” ấy. Bảo béo đi căng tin về, mang cho tôi một chai sữa dâu.

“Quân vừa nói gì với cậu vậy?” Liếc thấy khuôn mặt đen như đất nòi của ai kia, Bảo thắc mắc.

“À, cậu ta rủ tớ thi “King-Queen”.

Bảo béo ngừng mọi động tác, quay sang hỏi tôi giọng gấp gáp: “Rồi...rồi sao. Cậu có đồng ý không???”

Tôi nhìn Bảo cười: “Tất nhiên là không. Cái tên này phiền lắm. Tớ thi với hắn là không xong với hội con gái hâm mộ hắn đâu. Với lại, Quân làm sao sánh được với bạn thân nhất hệ mặt trời của tớ chứ.”

Bảo thở ra một hơi nhẹ nhõm, có vẻ rất hài lòng về câu trả lời của tôi làm tôi quên bống mất là cậu ấy bị tôi dùng thủ đoạn ép buộc tham gia cơ đấy.

Cứ thế liên minh “Chàng béo dịu dàng và cô nàng bình dân” được thành lập, hùng hục khí thế tranh tiền thưởng.

Giờ tan trường, sau khi chia tay Bảo béo, đang tính đạp xe về thì bị ai đó chặn lại. Lại là cậu ta. Tôi xoa xoa thái dương. Cái cậu nhóc này, phiền chết được.

“Lại sao nữa?” Tôi hỏi bằng giọng không kiên nhẫn.

“Nghe nói cậu bắt cặp với Bảo để tham gia hội thi.”

Thấy khuôn mặt tôi lộ rõ vẻ “biết-rồi-còn-hỏi”, cậu ta lắc đầu, vờ tay sờ trán tôi:

“Không sốt. Thế cậu bệnh gì mà lại làm chuyện ngớ ngẩn thế. Nói cho cậu biết, cơ hội thắng của cậu bằng không nhé.”

Tôi bĩu môi, không cho là đúng:

“Bảo thì sao? Cậu ấy thông minh, học giỏi. Chúng tôi lại rất ăn ý nữa. Có cơ hội thắng hay không, phải chờ đến cuối cùng mới biết được. Còn cậu, cậu

có bản lĩnh gì ???” Thú thực, tôi rất bức cái thái độ coi thường Bảo béo của cái tên trước mặt.

“Tôi có bản lĩnh gì ư???” Quân nhìn tôi với vẻ mặt đầy bí ẩn. “Được, tôi sẽ cho Hoài An cậu mở rộng tầm mắt.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tờ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Giọng Ca Vàng Trong Truyền Thuyết.

CHƯƠNG 35: GIỌNG CA VÀNG TRONG TRUYỀN THUYẾT

Khẳng định hùng hồn xong, Quân giật phắt cái xe đạp điện trong tay tôi, nằng nặc đòi tôi theo cậu ta đến một nơi. Xem ra tôi mà không đi là sẽ không xong với con người đầy một bụng âm ức trước mặt này. Ồ đi thì đi, ai sợ ai chứ.

Yên vị trên xe, Quân quay xuống nhắc nhở: “Ôm cho chắc vào, tôi đi ẩu lắm đó.” Sau đó còn nở nụ cười rõ gian nữa. Tôi mặc kệ, chỉ bám 2 tay vào yên xe.

Chiếc xe đạp điện băng băng trên đường phố. Đang ngon lành thì tự dưng “hự” một phát. Phanh gấp làm tôi không kịp trở tay thay quần áo, cả người đập mạnh vào lưng cậu ta. Ai đó đang mang một tâm tình vui sướng ở phía trước, bỗng thấy gì đó không đúng bèn quay lại. Hóa ra đập vào lưng cậu ta là cái balo tôi đeo đằng trước, dĩ nhiên là không như cậu ta kỳ vọng, bèn hậm hực quay lên đi tiếp. Tôi cười gian. Tưởng chiếm tiện nghi của chị mà dễ à. Muhahaha.

Xe dừng trước một quán cà phê có cách trang trí rất dễ thương, điểm đặc biệt là ở phía trung tâm còn bày một sân khấu mini và có cả ban nhạc ở đó. Sau khi yên vị ở một bàn nhỏ xinh, Quân đắc ý quay sang nói với tôi:

“Hoài An, tôi sẽ cho cậu thấy tài năng thực sự của Minh Quân này là gì.”

Sau đó lật đặt đi lên chỗ ban nhạc, thì thầm vào tai họ gì đó. Cậu ta đồng dạng tiến ra giữa sân khấu, cầm micro hướng về phía tôi:

“Hoài An, bài hát này tôi dành riêng tặng cậu.”

Cả căn phòng rộng lớn lập tức bảo trì mọi động tác, hết quay sang nhìn tôi rồi lại nhìn Quân. Mấy cô gái trẻ còn ngó tôi bằng ánh mắt hâm mộ pha chút ghen tị nữa cơ. Eo ôi, ngại thế không biết. Trước đây nghe mấy lời ngọt ngào của tên này là thấy buồn nôn, giờ nghe xong vẫn...buồn nôn như thường nhưng còn xen lẫn cảm giác...tự đắc. Thôi thì cứ để cho mọi người hiểu nhầm một chút, có mắt gì đâu mà sợ.

Trên sân khấu, nhạc nền đã bắt đầu vang lên. Là bài “Trót yêu” của Trung Quân. Quân đứng đó, ánh đèn màu phủ lên người làm tôn lên vẻ đẹp trai nam tính và vóc dáng cao lớn hoàn mỹ của cậu ta. Quân hướng ánh mắt về phía tôi, cười nhẹ, bộ dáng vô cùng đẹp trai, vô cùng phong tình, vô cùng nghệ sĩ. Cả căn phòng chìm đắm trong tiếng nhạc, mấy cô gái vẫn không rời mắt khỏi Quân, có vẻ như đang nín thở chờ đợi tiếng hát động lòng người cất lên. Và cuối cùng, thời khắc ấy đã đến:

“Người nói...ôi.ôi.yêu...anh đi.i.i.

Người nói...ôi.ôi.. thương anh đi.i.i

Đề cho... con tim này đừng ngóng trông hao gầy...àyy

Ú ươ...Ú ươ...ơ...hớ hớ hớ...

Người nói...ôi...ôi...”

Nụ cười của tôi đông cứng lại trên mặt, khóe miệng co rút liên tục, không biết là do quá xúc động hay do quá bàng hoàng.

Cậu ta đang...hát đấy ư. Lời bài hát sâu lắng qua cái miệng xinh đẹp kia lại trở thành những tiếng rên rên rĩ, những tiếng “ú.ớ” quặn lòng người nghe.

Không phải cậu ta đang hát. Là đang...đọc điệu văn đám ma. Nhất định là thế.

Trên kia, Quân vẫn đang chìm đắm trong cảm xúc của riêng mình, mắt nhắm nghiền, như một nghệ sĩ đang “felling”. Lâu lâu, cậu ta hé mắt ra nhìn tôi, ánh nhìn đầy trĩu mến, chất chứa bao cảm xúc. Tôi nuốt nước bọt cái ực, không dám nhìn vào đôi mắt cháy bỏng kia.

Nhìn xung quanh, tôi cũng phì cười trước phản ứng của mọi người trước “giọng ca vàng trong truyền thuyết”. Dù loại biểu cảm từ bàng hoàng đến hốt hoảng, đến tiếc nuối, có cả sợ hãi nữa đang biểu lộ một cách chân thực trên những khuôn mặt mặt chữ “O”, mồm chữ “A” bên cạnh.

Bài hát đã kết thúc.

5 giây

10 giây

Không ai nói gì.

Không ai động đậy.

Mọi người vẫn còn chưa dứt ra được cảm xúc mãnh liệt mà ca khúc kia mang lại. Anh chủ quán là người đầu tiên tỉnh lại. Lịch sự nở một tràng vỗ tay. Mọi người cũng sức tỉnh, vỗ tay theo một cách máy móc.

Quán hơn hờ bước xuống cạnh tôi, phấn khích hỏi: “Sao, cậu thấy tôi hát thế nào? Có giống ca sĩ chuyên nghiệp không???”

Mặt tôi tái mét, gian nan lắm mới nặn ra mấy chữ: “À...ừ...Cậu hát...rất có ....cảm xúc. Làm cho tôi....rất...xúc động.” Nói xong cảm tưởng như mình vừa rặn ra cục ấy do táo bón mà cổ sống cổ chết không chịu ra ngoài vậy. Phù, nhẹ cả người...

Quán càng kích động, lay vai tôi: “Đấy, tôi đã nói với cậu rồi. Bản lĩnh của tôi người thường đâu thể so sánh. Hay là, tôi lên hát tặng cậu vài bài nữa nhé.”

Xung quanh tôi liên tục vang lên tiếng hút khí. Quán lại rơi vào trạng thái im lặng. Mọi người đều đổ dồn ánh mắt nhìn tôi. Như thể nếu tôi dám gạt đầu, họ sẽ lập tức xông vào đâm tôi vỡ mồm ấy.

Tôi vô thức lấy tay che mồm, nở nụ cười thảo mai với Quán:

“À, không, không cần đâu. Chỉ cần một bài hát, cậu đã làm tôi thấy bội phục muôn phần. Minh Quân à, cậu quả là kỳ tài trăm năm hiếm gặp.”

Xung quanh lại lần lượt vang lên tiếng vỗ tay nhẹ nhõm. Mọi người lại tiếp tục chúc đầu vào nhau truyện trò.

Tôi xin chốt lại thêm một lần nữa: “Cái thằng nhóc này, ngoài đẹp trai ra thì chẳng được cái nước mẹ gì.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tôi Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Số Phận Của Cục Shit Trên Tàu Vũ Trụ

CHƯƠNG 36: SỐ PHẬN CỦA CỤC SHIT TRÊN TÀU VŨ TRỤ

Lời tác giả: Tôi đã trở lại và...ăn hại hơn xưa. Để tạ lỗi vì đã mất tích hơi lâu nên hôm nay tôi sẽ đăng 2 chương liền nhé. Một lát nữa sẽ đăng chương 37. Cảm ơn cả nhà đã không bỏ rơi tôi. Yêu cả nhà...

*****

Hai ngày sau, Quán hoàn thành xuất sắc vai trò của 1 bã kẹo cao su, đeo bám tôi mọi lúc mọi nơi. Vì sao ư??? Thì là bức xúc vì tôi đã chứng kiến “tài năng vượt trội” của hắn mà vẫn nhất quyết không cùng chung chiến tuyến đi thi King-Queen.

Sau đó, tôi phải uốn lưỡi bảy lần, trình bày với cậu ta rằng: ông bà ta bảo: “nồi nào úp vung đó”; tôi vung méo thì thôi cũng tìm cái nồi vẹo nào đó mới hợp lý, còn cậu ta đường đường là cái “chảo vàng” to tổ bố, tôi sao có thể sánh bằng. Với lại, nếu một nhân vật nho nhỏ như tôi đứng cạnh vàng thái dương là cậu ta, tôi sẽ bị hào quang của cậu ấy làm cho lu mờ, vân vân và mây mây....” Đấy, tảng bốc cậu ta gây cả lưỡi mới được khoan hồng. Nếu không, chỉ tưởng tượng 2 tuần tới ngày nào cũng nghe cậu ta hát từ sáng đến trưa, từ trưa đến tối thì chưa kịp thì thổ đã tẩu hỏa nhập ma, lên thẳng bàn thờ ngắm gà khỏa thân rồi. Hú hồn...

Quên mất, mình hẹn Bảo béo trong thư viện bàn về vụ “King-Queen”. Bảo béo vẫn như những lần trước, cầm đầu vào cuốn sách về Thiên Văn học dày sụ của cậu ấy. Tôi tò mò:

“Bảo à, sau này ước mơ của cậu là trở thành nhà Thiên Văn học à, hay là nhà du hành vũ trụ thể ???”

“Ờ ờ, ngày xưa tớ cũng muốn làm nhà du hành vũ trụ đấy”

“Thế sao giờ, cậu không muốn làm nữa???”

Bảo nhìn tôi rất lâu, sau đó mở miệng: “Bởi vì, lúc tớ đang cách trái đất cả triệu năm ánh sáng, lỡ người tớ yêu bị một tên vô lại nào đó hốt mất thì sao???”

Tôi thẳng thừng mắng cậu ta không có tiền đồ, sau đó sực nhớ ra điều gì, quay ra chất vấn Bảo:

“Cậu thích làm nhà du hành vũ trụ vậy, chắc hiểu biết về lĩnh vực này cũng rất sâu phải không???”

“Rất sâu thì không dám nhận, cũng là có tìm hiểu thôi”

“Trong tàu vũ trụ không có trọng lực, có phải lúc hất xì thì cả người sẽ bị bắn ra đằng sau không?”

“Ờ, phải, Hoài An thông minh lắm”

“Thế, khi cậu đi ỉ, trên đó mọi thứ cứ lơ lửng như vậy, cục shít sẽ trôi lênh bênh trên tàu, rồi đập trúng đầu cậu thì sao. Thêm nữa, nếu cậu bị tiêu chảy, trong khoang không phải sẽ biến thành một con mura toàn “chất lỏng có mùi” đó hay sao? Còn nữa...”

Bảo béo cắt ngang lời tôi, mặt đã đỏ bừng vì sắc nước: “An ơi là An, cậu có thể nói về vấn đề nào sạch sẽ hơn được không? Thực ra, trên tàu, thiết bị vệ sinh không giống như ở trái đất. Khi cậu vừa...khụ...cho ra, thì lập tức sẽ có thiết bị hút sạch, không để phân tán trên tàu.”

Vậy à, tôi đâm chiều, cứ ngỡ con người dễ ra, bị đầy đọa mười mấy năm học đến đâu to mắt trở đã khổ, nay tôi thấy ít ra mình vẫn thấy may mắn hơn cục shít bên ngoài không gian, không được hưởng cuộc đời của một cục shít thông thường. Vừa mới tôi ra, chưa kịp hít thở không khí bên ngoài, chưa kịp phun một câu “hế lô” đã bị hút tọt vào bồn. Tôi lắc đầu: hồng nhan bạc mệnh.

Nén bi thương, tôi vào Bảo hăng say luận bàn kế hoạch giật giải King Queen, lúc trở ra, tôi thấy Cảnh Minh ở phía bên kia hành lang. Anh ấy đang cầm đầu vào điện thoại, có vẻ nhận được tin nhắn của ai đó. Anh ấy dừng lại đọc hăng say và...nở nụ cười.

Cái nụ cười này, về mặt này quen quen. À, đó chính là cái vẻ mặt vui sướng ngẩn ngơ của tôi mỗi khi được anh ấy xoa đầu, được anh ấy khen “giỏi lắm”. Không lẽ...Là ai, là đứa nào đã giành Cảnh Minh của tôi. Không được, tôi còn chưa chính thức ngỏ lời với anh ấy cơ mà... Tôi bỗng thấy mình giống cục shít trên tàu vũ trụ, chưa kịp hé răng nói yêu người ta đã bị hút tọt vào cái bồn toàn “em gái nuôi”. Huhu, tôi đau lòng quá, muốn đâm đầu vào bồn cầu quá.

“Bảo này, từ khi vào trường, cậu có thấy Cảnh Minh, anh ấy có quan hệ tình cảm với ai không?” Tôi hỏi, tràn trề hy vọng, ngàn vạn lần đừng nói “có” nhé.

Bảo nhìn tôi, suy nghĩ một chút rồi nói: “Um, chưa đâu, cậu ấy nổi tiếng nhất nhì trường, là đối tượng số một trong lòng các bạn nữ, nhưng mà tuyệt nhiên chưa từng thấy cậu ấy công khai thích hay theo đuổi ai cả.”

Tôi thờ phào, có lẽ tôi đa nghi rồi, anh ấy vẫn là “hoa chưa có chủ”, “vườn không nhà trồng”. Ờ ờ, chắc là lúc này Viettel nhắn tin khuyến mại 50% giá trị thẻ nạp chứ gì.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Tổ Tình Bằng Lời Ca

CHƯƠNG 37: TỔ TÌNH BẰNG LỜI CA

“Cái chảo vàng” cuối cùng cũng tìm được đối tượng “môn đăng hậu đới”, là bạn Nhi lớp trưởng. Tôi còn tưởng cậu ta chọn Lyly chứ. Công nhận khéo chọn, Nhi học giỏi, xinh xắn, một trời một vực so với đứa “hảo mịn hơn mông” là Lyly.

Hai vòng thi đầu diễn ra gay go, ác liệt. Bảo béo đã giỏi rồi, nhưng mà “núi cao còn có núi cao hơn”, sau 2 vòng thi, team Hoài An chỉ xếp vị trí thứ 3. Quân và Nhi theo sát ở vị trí số 5. Hơi thất vọng một chút nhưng thôi, có tên trong top 10 để tiếp tục đấu 2 vòng cuối là được rồi.

*****

Vòng thi tài năng.

Hội trường lớn đã được trang hoàng lộng lẫy, các bạn học sinh đã ngồi chật kín các khán đài. Trong đám đông ồn ào còn nổi lên hẳn một cái băng rôn to đùng, trên đó là cái bản mặt không lần đi đâu được của bạn “quần hoa” với dòng chữ “Quân ơi, chiến thắng nhé. Bọn tớ mãi ở bên cậu.”

Tôi bĩu môi, quả nhiên bông hoa này đi đến đâu cũng kéo theo một đám ong bướm ồn ào. Lát nữa để cả hội trường chứng kiến chất giọng “hoang dã đầy thú tính” của cậu ta xem có còn hô “Bọn tớ mãi bên cậu” không.

Phần thi của Quân đến rồi này, tôi háo hức ngóng cổ ra ngoài sân khấu, chờ đợi khán đài bùng nổ. Cơ mà bị bất ngờ, Quân và Nhi không hát, họ nhảy.

Nhạc nền bài “Một nhà” vang lên. Quân đóng vai chú rể, Nhi trong vai cô dâu với chiếc váy cưới trắng tinh khôi chỉ dài đến đầu gối. Hai anh chị nhảy nhót tung tăng đầy ắp ý, nhìn nhau cứ gọi là “tình như cái bình”...

Màn trình diễn kết thúc.

Cả hội trường bùng nổ, hú hét ầm ĩ.

Mấy bạn nam còn gào lên: “Hôn đi...Hôn đi..”

Hừ, trông chường mắt kinh lên được. Ô mà sao tôi lại thấy chường mắt, đâu có liên quan đến mình chứ. Ờ thì... vì họ làm tốt vậy, sẽ làm tăng thêm áp lực cho đội của tôi chứ sao.

“Hoài An, đến lượt chúng ta rồi.”

Bảo béo bước tới, nhìn tôi dịu dàng. Hôm nay tôi hát, Bảo thì đệm ghita, mãi gần đây mới phát hiện tài lẻ này của cậu bạn, thậm chí cậu ấy đàn rất hay nữa. Trang phục biểu diễn cũng không có gì cầu kỳ, tôi mặc áo dài trắng mướt của chị. Tôi rất thích tà áo dài, mặc lên trông dịu dàng, nữ tính, khác hẳn Hoài An thô thiển, hùng hục mọi khi. Tôi phát hiện hôm nay Bảo toàn nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy.

“Ê, mặt tớ có gì dính lên à, sao cậu cứ nhìn tớ chằm chằm thế???”

Bảo lắc đầu, đưa tay vuốt lại tóc tôi, nói: “Hoài An mặc áo dài rất đẹp, ra dáng thiếu nữ lắm.”

Mặt tôi đỏ bừng, ra sân khấu vẫn còn thấy vui sướng lâng lâng.

Tôi và Bảo ngồi xuống chiếc ghế được đặt sẵn ở sân khấu. Trong lúc Bảo thử dây đàn, tôi đưa mắt nhìn khán đài một lần. Cảnh Minh hôm nay ngồi ở vị trí giám khảo, đương nhiên rồi, anh ấy là chủ tịch hội Học sinh mà. Người đầu mà đứng cũng đẹp trai, ngồi cũng đẹp trai, ngẩng lên cũng đẹp trai, cúi xuống cũng đẹp trai. Tùm cái quần là đẹp “không góc chết”, bảo sao Hoài An tôi không mê như điều đó.

Bên cạnh Cảnh Minh là “Quần Hoa” đã đổi lại quần áo, cậu ta đứng khoanh tay nhìn tôi, mặt còn vênh vênh tự đắc, như kiểu đang hát cảm với tôi rằng “Ê Hoài An, hẳn là cậu đang tiếc đứt ruột vì đã để lỡ con gà đẻ trứng vàng là tôi đúng không.” Xi, tôi ném cho hắn một ánh mắt xem thường, nghĩ bụng “cậu đẻ trứng vàng hay trứng ung thì liên quan méo gì đến bát cơm nhà tôi.”

Phần trình diễn đã bắt đầu, tiếng ghita vang lên nhịp nhàng, tôi nắm chặt Micro, cất tiếng hát:

“Những yêu cầu một thời...

Là bài thơ em viết...tặng anh- tình yêu đầu tiên mộng mơ

Từng dòng mực tím nghiêng nghiêng trên trang giấy học trò

Những khao khát một ngày...

Là được nhìn theo bóng hình quen từ sân trường qua ô cửa sổ

Nụ cười thân thương, dịu dàng ánh mắt khi anh gặp em

Và có lẽ em yêu anh là như thế..."

Tôi vừa hát, vừa dúi mắt đặt lên người Cảnh Minh. Bài hát này tôi dành tặng riêng cho anh ấy, coi như là qua ca từ mà bày tỏ tình cảm với anh.

Không biết anh ấy có hiểu không. Tôi vừa hát, vừa nhìn anh say đắm, tưởng như đất trời lùi xa hết, cả hội trường rộng lớn chỉ có riêng tôi và anh ấy.

Cảnh Minh liếc nhìn tôi, mỉm cười, vẫn là nụ cười tỏa nắng ấy. Tim tôi đập bùm bùm trong lồng ngực nhưng vẫn cố gắng giữ nhịp, hát thật tình cảm. Đường như hát không chưa đủ, tôi phải biểu thị bằng hành động khác nữa. Nghĩ vậy, tôi dùng ánh mắt phóng điện khóa chặt anh ấy và nhẹ nhàng....chóp chóp mắt.

Cảnh Minh nhìn tôi, chớp mắt một cái.

Tôi mừng hóm, chớp chớp mắt thêm 2 cái.

Anh ấy hơi khó hiểu, lại chớp chớp...

Tôi vui quá, vừa rồi tôi dùng cái chớp mắt nói cho anh biết tôi thích anh ấy. Anh ấy chớp lại, lẽ nào....

Ồi vui quá, tôi liếc mắt chớp, chớp, chớp đến hoa mắt. Đang điên cuồng chớp, tự dưng thấy tầm mắt bị che bởi tên “Quần hoa” đáng ghét. Hắn cố tình dịch nửa cái móng qua, che gần hết Cảnh Minh của tôi. Tôi bức, may cho hắn là tôi đang trên sân khấu, nếu không, tôi sẽ xuống tọng cái Micro này vào miệng cậu ta. Chẳng còn cách nào khác, tôi bèn vừa hát, vừa nghiêng người một góc 30 độ để nhìn Cảnh Minh.

"Bài thơ em viết cho anh ngày ấy

Bài thơ giấu kín những nỗi niềm người con gái

Đã yêu anh, đã nhớ anh, đã chờ anh

Từng giây từng phút trôi qua..."

Quần thấy mắt tôi lại bắt đầu chớp, cho nên rất không có ý tốt dịch hẳn cái móng sang, che hết Cảnh Minh của tôi. Bức mình, tôi trừng mắt nhìn hắn, lại phát hiện hắn nhìn tôi rất lạ. Không phải châm biếm, không phải khiêu khích mà rất dịu dàng, rất chuyên chú. Ánh mắt này có phần tương tự ánh mắt Bảo nhìn tôi hồi nãy. Tôi quay sang nhìn Bảo, Bảo cũng nhìn tôi bằng ánh mắt y hệt Quân.

Ô hay. Hai cái người này nay ăn phải thứ gì vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đường Tình Chông Chên

CHƯƠNG 38: ĐƯỜNG TÌNH CHÔNG CHÊN

Thế đấy, tiết mục kết thúc trong sự bức bối và băn khoăn của nhân vật chính. Bức bối vì màn tỏ tình nóng bỏng bị cái móng vô duyên của tên đáng ghét kia cản trở. Băn khoăn vì không biết “béo ca” nhà tôi và bạn “quần hoa” vô lại kia có phát hiện mới gì về tôi mà cứ nhিম chằm chằm làm tôi dưng hết cả tóc gáy, tí nữa biến ca khúc “Ngây ngô” thành “Ngớ ngẩn”.

Phản ứng của dân tình cũng tương đối tốt, tuy không được nồng nhiệt bằng tiết mục nhảy nhót trước đó. Tôi liếc một vòng hội trường. Cảnh Minh nhìn tôi cười rạng rỡ, gờn gợn cái vẻ phía tôi. Quần quần què vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt mê man không rõ ý nghĩa, thôi kệ hắn. Đáng chú ý nhất trong số khán giả là bạn phóng viên của “Hội học sinh”, gào tên tôi khàn cả cổ, sau đó còn làm động tác hôn gió bắn chiu chiu về phía tôi. Khiếp quá, may mà tôi thân thủ tốt, né được, mấy nụ hôn gió bay thẳng vào mặt Bảo bên cạnh. Trên đây ghế đầu, bạn nam má lúm đồng tiền ủng hộ tôi vụ thách đấu cũng cười như mùa thu tỏa nắng, cậu bạn liên tục huýt gió, còn nháy mắt với tôi mấy cái nữa. Tôi phải nói là sướng hết cả người ấy. Mẹ cứ nói cái gì mà thách đàn ông mạng đáng dập phụ nữ như tôi mấy thanh niên còn hận không vác dép chạy xa chứ ai mà thích cho được. Đây mẹ xem con gái mẹ này, dù ít dù nhiều cũng có 2 anh ủng hộ ra mặt đấy.

Đang nhon nhon tự đắc thì bạn MC đã đuổi cổ xuống khán đài không thương tiếc. Bảo béo cắt đàn ghita, lấy cho tôi một chai nước còn gát gù khen:

“Hoài An làm tốt lắm. Tớ nghĩ chắc mình sẽ vào Top 5 đấy.”

Tôi mừng hóm, vào Top 5 là kiểu gì cũng được giải, mà được giải là thế nào cũng có tiền. Hô hô, Hoài An ơi Hoài An, không uổng công bấy lâu sống hiền lành thánh thiện, tu thân tích đức. Năm nay cứ như được ông Thần Tài ị trúng đầu hay sao mà tiền bạc vào ầm ầm như lũ quét và sạt lở đất ấy. Tự hứa phải tu dưỡng tốt hơn để năm sau, năm sau nữa, ông Tài ông thương ông ị thêm mấy phát nữa, mà không không, cầu Trời cho ông ấy bị Tào Tháo đuổi đi cho nó nhiều nhiều tài lộc rớt xuống đầu chút.

Đang mơ mộng về cái hệ bài tiết của ông Thần Tài thì bị giật bản mình vì một tiếng “E hèm” rõ to. Tỉnh lại đã thấy Quần đứng lù lù trước mặt. Lại muốn gì đây, chị là chị vẫn còn bức cái móng của em lắm đấy.

“Không ngờ Hoài An cậu cũng có chút bản lĩnh đấy. Tuy thật lòng mà nói giọng hát có phần thua kém tôi nhưng thôi, như thế cũng không đến nỗi quá thảm họa.”

Suýt chút nữa thì tôi phun hết chỗ nước trong miệng lên mặt cậu ta. Cái gì mà giọng hát có phần thua kém cậu ta. Vâng vâng đúng rồi, so về sức hủy diệt và khả năng làm kích động lòng người thì tôi làm sao so sánh được với giọng ca “ông tổ của Vịt đực” là cậu ta. Mà thôi, cũng không nên so đo làm gì, ngộ nhờ làm cậu ta tự ái, tổ chức luôn Liveshow ở đây thì về rửa tai 10 lần cũng không hết ám ảnh. Hoài An tôi mặc dù trung thực thẳng thắn nhưng mà vẫn nên bảo toàn cái mạng còm này trước. Nghĩ vậy, tôi bèn nặn ra một nụ cười chẳng được thiện chí cho lắm, nói:

“Cái đó là đương nhiên. Tôi biết thân biết phận nên nào dám cùng cậu song ca. Nếu không hôm nay sợ là xây 10 cái biệt thự vẫn còn dư thừa gạch đá ấy chứ.” Sau đó ngó thấy chai sữa đậu trên tay cậu ta, mới cười hi hi nói: “Sao cậu cầm chai đó này giờ không uống đi.” Ngó lên, thấy cậu ta hơi lúng túng, chả lẽ...

“E hèm, hay là cậu đang quan tâm đến tôi nên cố tình đem nước qua???” Tôi cười gian.

Mặt cậu ta rõ ràng đỏ lên một chút, sau đó ngó thấy chai nước trên tay tôi, cậu ta tự dưng nổi cáu: “Ai thèm quan tâm đến cậu chứ. Cái này tôi mua cho tôi, được chưa.”

Sau đó mở nước ra tu ừng ực. “Mà cậu cũng đâu cần người ta quan tâm nữa, anh chàng của cậu đã mua nước cho rồi còn gì.” Sau đó quay đi đi thẳng.

Ô hay cái thằng nhóc này hay chưa. Tự dưng thì nổi điên cái gì??? Đàn ông đàn ông gì mà giấy trước vừa cười tươi như Hoa cứt lợn giây sau đã cáu bẳn như mồm tôm hết hạn sử dụng rồi. Thiết nghĩ, muốn nắm bắt được tâm lý thằng cha này, cứ phải mời đủ 100 chuyên gia tâm lý học giỏi nhất đến luận bàn ba ngày ba đêm mới có kết quả.

Đang gật gù tán thưởng cái phát kiến xuất sắc vừa rồi thì nhìn thấy Cảnh Minh bước tới. Có phải...Có phải anh ấy đến để cho mình câu trả lời. Ôi làm sao bây giờ, mình hồi hộp quá, mình xúc động quá. Lỡ như anh ấy đến tỏ tình với mình thì sao nhỉ, vừa này anh ấy chớp mắt nhiệt tình thế còn gì. Ôi nghĩ đến đây là tim đã đập rộn ràng, ruột gan phèo phối cứ gọi là “lăn lộn trộn vào nhau”, tay chân thì cứ xoắn quây hết cả lên. Bình tĩnh, hít sâu, hít sâu.

Cảnh Minh bước đến bên cạnh, nhìn tôi cười triu mến: “Không ngờ Hoài An mà anh biết lại có nhiều tài lẻ như vậy. Anh hơi bị bất ngờ luôn đấy.”

Ôi, Cảnh Minh của em, anh có thể khen ngợi em vào lúc khác được không. Đừng làm em phải chờ đợi thêm nữa, nếu không trước khi anh bày tỏ em đã lên cơn đau tim mà chết mất. Cơ mà đợi mãi, đợi mãi chả thấy chàng mở lời. Tôi bèn lên tiếng gợi ý:

“À, vâng...Cảm ơn anh đã khích lệ ạ. Anh này...Vừa này...Khi đang biểu diễn ấy, em có...chớp mắt với anh...anh...anh có hiểu không????” Càng nói đầu tôi càng cúi thấp xuống, tai thì đỏ lựng hết lên.

“À, đương nhiên là anh hiểu chứ...”

Trái tim tôi đập cái “Bang” một cái trong ngực. Chúng ta quả là một đôi trời sinh, tâm ý tương thông. Cho dù thiên chân vạn ngữ gói gém trong một cái chớp mắt, anh ấy nhìn một cái liền hiểu. Cảnh Minh ơi Cảnh Minh, anh không về tay em thì quả là đi ngược ý trời. Đang mừng như điên trong lòng thì Cảnh Minh lại tiếp tục:

“Thực ra, em không cần làm như thế thì anh cũng sẽ làm...”

Tim tôi lại đập “Bang Bang” thêm hai phát nữa. Trời ơi, hóa ra trước giờ anh ấy cũng thích mình, cũng có ý định bày tỏ với mình. Thiên địa quý thần ơi, vậy anh còn đợi cái quái gì nữa mà không phun ra câu chốt hạ đi...Em là em không thể đợi thêm một phút giây nào nữa rồi, chỉ hận không nhảy bổ lên hôn anh ấy 100 phát thôi.

“Um, em không cần làm thế thì anh cũng sẽ chăm cho em vào Top 5 thôi.” Cảnh Minh vẫn chậm rãi tiếp lời.

Xong.

Mặt con bé nghệt ra, chả hiểu cái mô tê gì sất.

Sao lại Top 5, Top 10 ở đây, không phải là “Anh yêu em” à. Cảm giác lúc này cứ như là, châm sẵn quả pháo hoa, chạy xa năm mét, bật tai hào hứng chờ đợi nó vụt sáng rực rỡ mà vào giây cuối cùng lại phát hiện đây là quả pháo xịt vậy. Cho nên tôi rất không kiên nhẫn mà hỏi lại:

“Lúc này em chớp mắt với anh, sau đó anh chớp lại, sau đó em lại chớp, sau đó anh lại chớp chớp... Anh có hiểu là em muốn nói gì không????”

“Đương nhiên là anh hiểu chứ”

Tôi thở phào, người tôi yêu trí tuệ đương nhiên là tuyệt đỉnh rồi.

“Em muốn nói với anh là chăm cho em điểm cao để em vào Top 5 phải không????” Cảnh Minh tự tin nói.

Tôi tròn tròn mắt nhìn người trước mặt. Rõ ràng là ánh mắt phóng điện, rõ ràng là cái chớp mắt chan chứa tình cảm, sao trong mắt anh ấy lại thành “hỏi lộ ban giám khảo để xin điểm” vậy.

Tôi ôm đầu đau khổ, rất muốn đập đầu Cảnh Minh vào tường cho tỉnh ra. Từ khi oe oe chào đời đến giờ, ngoài cái lần chơi trốn tìm với lũ bạn bị ngã úp mặt vào bãi phân trâu ra, đây là lần đầu tiên trong đời tôi có cảm giác thất bại đến vậy.

Thiên à, sao đường tình duyên của con lại éo le đến vậy.

Chương 39: Ta Hận Ngôn Tình, Ta Thù Phim Hàn Quốc

CHƯƠNG 39: TA HẬN NGÔN TÌNH, TA THÙ PHIM HÀN QUỐC

Người xưa có câu: “Nhân vô thập toàn”, tức con người sinh ra chẳng có ai hoàn hảo. Từ lúc tiếng sét ái tình đánh trúng đầu khét lẹt, tôi đã nghĩ: “Ồ, tí nữa bị các cụ lừa. Các cụ hóa ra cũng có lúc lảm cẩm, bằng chứng là Cảnh Minh của tôi chính là mẫu người toàn diện đến từng milimet. Đẹp trai, học giỏi, dịu dàng, tâm lý,...Nói về ưu điểm thì phải viết kín 4 mặt giấy A4. Những tưởng người đàn ông lý tưởng ấy chính là đại diện cho vẻ đẹp toàn thiện toàn mỹ, ai dè... Đẹp thì có đẹp. Nhưng mà....hơi chậm hiểu. Nghĩ đến đây tôi không khỏi vỗ đùi cái “đét” một cái mà thừa nhận rằng: Các cụ đã phán là chỉ có chuẩn.

Nhiều lúc tôi tức mình, chỉ muốn nhảy chồm lên nắm cổ áo người đó mà quát thẳng vào mặt anh là:

“NÀY, EM THÍCH ANH ĐẾN MẮT ĂN MẮT NGỦ, ANH THÍCH EM THÌ MAU XỎ THẮNG VÀO MẶT EM ĐÂY. NGAY VÀ LUÔN ĐỂ EM ĐỒ MẮT THỜI GIAN TÌM THẮNG KHÁC.”

Nhưng mà, nghĩ đến hình ảnh dịu dàng e lệ đầy công xây dựng bấy lâu, tôi đành nhịn xuống. Hừ, cứ chờ anh roi tọt vào rọ của em mà xem, em sẽ bắt anh trả cả gốc lẫn lãi.

To mòm là thế, nhưng vẫn bị buồn mắt mấy hôm ấy. May mà cũng lọt vào Top 5 để thi vòng cuối, nếu không Hoài An tôi sẽ lao ngay ra hàng, xăm hai chữ “hận đời” vào mõng.

Vòng cuối chỉ còn 5 cặp đôi tham gia, cái tên đẹp trai “Quân quần què” đương nhiên không thể thiếu phần rồi. Chung kết sẽ diễn ra cùng ngày với Prom của Nhà trường nhân ngày Nhà Giáo Việt Nam, hôm ấy sẽ tổng kết điểm và trao giải cho các cặp luôn thể.

Từ hôm qua đến giờ trong đầu chỉ nghĩ đến phần thi “Hóa trang”. Vụ này tôi chả rành. Ngày trước học trường bình dân còn chả biết mùi Prom nó như nào nói gì đến Hóa trang. Cho nên, “biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”, vẫn nên đi thám thính một chút thì hơn.

*****

Tôi vừa gặp bạn phóng viên của Hội học sinh về. Không biết tôi đã vô ý cho bạn ấy ăn gì mà bạn tỏ ra ái mộ tôi ghê lắm. Tôi chỉ cần nở nụ cười hờ hờ đủ 8 cái răng đúng chuẩn Hoa hậu với bạn ấy là bao nhiêu tim gan phèo phổi cũng lòi ra cho tôi xem hết.

Qua tìm hiểu, tôi được biết lễ hội Hóa trang là hoạt động thường niên của trường nhưng năm nay lại trở thành một phần của cuộc thi King-Queen. Nó gần giống như là việc bạn cosplay các nhân vật nổi tiếng như công chúa, hoàng tử, siêu anh hùng các thứ các thứ tùy thích, miễn là nổi bật được giữa đám đông. Tiệc hóa trang ở Global phổ biến nhất là các cặp đôi hoàng tử, công chúa, nào là “Xin-đơ-rên-la”, nào là “A-ri-eo” tuyệt nhiên không có các nhân vật phản diện hoặc xấu như ma cầu kiều thẳng gù nhà thờ đức bà hay mụ phù thủy. Cũng dễ hiểu thôi, cái máu sang chảnh cao quý nó ngấm vào xương tủy của đám con nhà giàu này rồi, ngay cả lúc biến hình cũng chọn nhân vật đẹp để diễn đạo chúng sinh mới chịu cơ.

Bây giờ đầu đầu nhất là tìm được hình tượng hóa trang cho tôi với Bảo. Chúng tôi đã nghĩ nát óc nguyên một buổi chiều mà không có ý tưởng khả quan nào. Vụ hóa trang thành hoàng tử công chúa bị dẹp từ đầu.

Đừng hỏi vì sao.

Bạn có thấy hoàng tử nào số đo vòng 2 là 120cm và công chúa nhân hậu nào có cái mặt gian như tôi chưa???

Sau cùng, tôi mới nảy ra ý tưởng độc như con nòng nọc luôn. Giữa một rừng Hoàng tử công chúa váy áo, vàng bạc châu báu lấp lánh lung linh bỗng xuất hiện một đôi gà béo mập, chỉ nghĩ thôi cũng thấy nổi bật nhường nào, thu hút nhường nào. Cái giải phụ “Cặp đôi ấn tượng” không nằm trong túi tôi thì hơi bị uống.

****

Tối nay, khuôn viên vườn hoa trường Global như được khoác thêm chiếc áo đính kim sa rực rỡ. Giống như phép màu từ chiếc đũa phép của bà tiên đang hiện diện, biến những lùm cây tối đen bỗng lung linh ánh đèn rực rỡ. Bóng bay, sợi kim tuyến và hoa tràn ngập một góc trời tô điểm cho đêm Prom một sắc màu cổ tích lấp lánh.

Mấy ông tác giả truyện cổ tích không có ư loài gà, bằng chứng là chả mấy khi chúng được đường hoàng làm nhân vật chính, lâu lâu xuất hiện 1 lần thì đến 90% là trên bàn ăn hoặc là khóa thân tắm nước nóng trong nồi thối. Không sao, Hoài An tôi hôm nay sẽ làm nên lịch sử. Hãy xem 2 con gà ú na ú nằm đê bẹp đám công nương quý tộc kia như thế nào.

Đúng như dự đoán, trong 5 cặp đôi cuối cùng, có đến 4 cặp trai tài gái sắc váy áo sang trọng. Đúng là người đẹp vì lụa, lụa tốt vì phân. Cái tên “quần hoa” nhặng nhít thiếu đứng đắn kia lúc khoác lên bộ âu phục trong cùng đường hoàng lịch lãm, khí chất hơn người làm tôi cũng không nhịn được nhìn

thêm vài lần, những lúc như thế Bảo lại dẫm lên chân tôi đau điếng làm tôi giật mình tỉnh lại.

Cặp đôi gà mái mơ và gà trống mập chào sân bằng bài nhảy vui nhộn trên nền nhạc “gà mà không gáy là con gà con...” làm hội trường cười nghiêng ngả. Ăn điểm rồi haha.

****

Lột được cái đầu gà to tổ chẳng ra khỏi đầu, tôi vội vã lấp cái dạ dày đang rên xiết bằng mấy cái Cupcake ở khu ẩm thực. Mà khổ nỗi, cái tay linh hoạt hàng ngày bị thế chỗ bởi cái cánh gà béo mập toàn bông, không tài nào cầm nổi thứ gì, mà không thể lột ra lúc này được. Đang lúc tiếc hận nhìn đám đồ ăn thơm phức trên bàn thì một chiếc Cupcake dâu tây đã chia đến trước mặt.

Theo như dự báo của cơ quan Khí tượng Thủy Văn Trung Ương, tối nay thời tiết không có gì bất thường. Thế thì cái bạn Quân này ăn phải cái gì mà tự dung tốt bụng thế. Hay là trong bánh có độc.

À quên, Hoàng tử thì đương nhiên phải hào hoa lịch thiệp ngay cả với một con gà chứ. Tôi chả khách sao ngoạm một miếng lớn. Ừm, mùi vị không tệ.

Đúng lúc ấy thì một đám đông rần rần kéo qua, chắc sang bên sân khấu xem nhảy hiphop, cơ mà cái lối đi thì chật chội, con gà là tôi thì lại kèn càng. Hậu quả là sau một cú hích nhẹ nhàng, mẹ mái mơ nặng nề đổ kèn ra mặt đất, Quân trông thấy cũng phi thân tới cứu giá. Cái tên hậu đậu ấy, bản lĩnh hạn chế thì đứng im đó đi, đằng này lại sốt sắng nhảy bổ vào, cuối cùng trượt tay dẫn đến một tai họa khủng khiếp.

Trong lúc thân hình tôi nện xuống mặt đất một cú đau điếng, tôi thấy cái bánh cắn dở trên tay Quân bay lên vẽ ra một đường vòng cung rồi đập trúng mắt bên trái của tôi. Mẹ kiếp có phải tên này cố ý không vậy. Qua cái mắt phải tôi thấy thân hình cao lớn của quần hoa đang bay lại phía này. Tình huống này có phần quen quen.

Phải rồi, trong 101 cuốn ngôn tình cầu huyết từng đọc và 102 bộ phim Hàn Quốc từng xem, motif này đang được ưa chuộng số 1. Tôi đoán chắc tình huống tiếp theo sẽ là như thế này: Tôi ngã, Quân muốn đỡ nhưng lại bị tuột tay nên 2 người sẽ cùng ngã ra đất, nữ dưới nam trên không chừa một khe hở nào (cảm nghĩ bậy), sau đó, gương mặt của nam chính gần trong gang tấc, môi mỏng cũng đập trúng đôi môi của nữ chính. Mà theo đúng mô típ thì mắt nữ chính phải trợn ngược lên như bị sét đánh, sau đó cánh 2 người khóa môi sẽ được quay từ góc trái, góc phải, góc nghiêng, bên trên, bên dưới, quanh nhanh, quay chậm chiếm đến 15 phút của bộ phim mới chịu ngừng.

Khụ, có lí nào, tôi sắp đón nụ hôn đầu trong một tình huống lãng mạn cầu huyết thế này??? Hự, mặc dù ghét tên này bỏ mẹ nhưng phải công nhận, nụ hôn đầu dành cho một thằng cha đẹp trai, răng không vỡ, miệng không hôi ầu cũng là may mắn rồi. Mặc dù không phải người trong mộng nhưng thôi cũng coi như là thực tập lấy kinh nghiệm đi. Nếu không có lựa chọn nào khác thì cứ...hường thụ đi vậy.

Từng đây suy nghĩ chạy xẹt qua đầu tôi trong vòng ¼ giây ngắn ngủi. Tôi phối hợp diễn đúng mô típ, trợn ngược cái mắt phải còn lại lên, miệng còn hơi chu ra, cả người rơi vào trạng thái chiến đấu cao độ.

Nhưng mà khoan đã...

Vị trí này...

Có gì đó không đúng...

Không hiểu sao trong ¼ giây cuối cùng, khi trông thấy hàm răng sáng bóng đang nhe ra của Quân, tôi chợt có dự cảm vô cùng xấu...

Hai giây sau khi thảm kịch xảy ra, Hoài An tôi đã thề với trời rằng: Ngay trong tối nay sẽ về đốt hết đồng ngôn tình trên giá, xóa sạch mấy bộ phim Hàn Quốc trong máy tính.

Đốt hết.

Xóa hết.

Con mẹ nó cái gì mà mô típ, cái gì mà lãng mạn.

Gạt người. Gạt người hết sức.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Bà Cô An Mũi Vẹo

CHƯƠNG 40: BÀ CÔ AN MŨI VỆO

Trong mọi trường hợp, mọi hoàn cảnh, bạn có biết từ nào là đáng hận nhất không?

Đó chính là “SAI SỐ”.

Cú ngã đúng kỹ thuật, chính xác về thời gian, không gian và địa điểm, có điều bị sai số “2cm”. Quân có ngã lên người tôi thật, nhưng mà bị lệch 2cm lên phía trên. Giờ thì bạn tưởng tượng được rồi chứ. Chẳng có cảm giác mềm mại ấm áp ở môi, chẳng có hai mắt nhìn nhau tóe lửa. Thứ tôi cảm nhận đầu tiên là cú va đập vào trán với sức mạnh kinh hoàng, cảm tưởng đầu tôi sắp nứt làm đôi như quả dưa bở bị chín quá. Sau đó là cái mồm rộng đáng lý nên đặt ở đôi môi đang chu sẵn thì lại vừa vụn đáp trúng cái mũi của tôi. Tôi chỉ nghe cái “phập” một cái. Mũi của tôi lập tức biến mất trong miệng cậu ta.

Đau quá.

Đau đến mất cảm giác.

Nước mắt lập tức tuôn ra như vỡ đê.

Bạn cứ tưởng tượng, bị “bộ nhá” của một thanh niên đang tuổi ăn tuổi lớn bổ xuống. Lại được yểm trợ bởi quán tính và trọng lực của cả một cái thân hình cao lớn bầy chực ký lô mà xem. Có khi còn mạnh hơn cả cú tát kinh hoàng của siêu cá mập Megalodon ấy chứ.

Mà cái tên chết dẫm đang đề lên người tôi còn thù người ra đó làm gì, không mau lăn ra chỗ khác. Hu hu, cái mũi của tôi sắp bị cậu ta cắn đứt rồi. Đúng là cái tên sao chổi, đụng đâu đen đó mà. Bây giờ phải làm sao, nhan sắc đã hạn chế, giờ lại bonus thêm quả mũi vệo nữa, anh mắt lác còn chả nhìn đến nữa là soái ca Cảnh Minh của tôi.

Chả lẽ Hoài An tôi phải sống cô quạnh cả đời với cái mũi vệo hay sao??? Đi chết đây...

Con lợn chết đang đề lên tôi bỗng dung nhúc nhích, nhấc người qua một bên, vội vàng kéo tôi dậy. Lúc này trông tôi chật vật thê thảm: tóc tai rối tung, mặt thì nham nhở bánh kem, trán thì sưng to một cục, cái mũi thì đỏ rực còn phồng to như quả cà chua.

Quân run run chỉ vào mặt tôi, mặt cắt không còn giọt máu:

“Hoa...Hoài An, mặt...mặt cậu...Hự”

Tên kia chỉ lấp bắp được vài tiếng rồi lăn quay ra bất tỉnh nhân sự. Ô hay, rõ ràng ngã lên đệm thịt là mình đây, đến cái móng chân còn chả sút thì ngất cái nỗi gì. Hừ, đúng là thằng bánh bèo vô dụng.

Nhưng mà bỗng dung cảm giác trong mũi có thứ gì ấm nóng đang tuôn trào. Tôi vội đưa tay sờ nhẹ lên mũi, đưa ra ánh sáng nhìn cho rõ. Ừ, màu đỏ, hơi nóng, chảy từ mũi ra thì chắc là máu rồi.

Hóa ra tên kia bị chứng sợ máu...

Hả, máu...là máu đấy, không phải nước mũi đâu...

Thôi xong, cuộc đời Hoài An oai phong lẫm liệt, lừng lẫy năm châu, chấn động địa cầu chỉ kéo dài đến mùa hoa cứt lợn thứ 17. Trên đời có hàng triệu kiểu chết, ai ngờ tôi lại bị cắn vào mũi mà chết...

Ôi, Cha mẹ yêu dấu! Trong giờ phút cuối cùng của cuộc đời, con chỉ muốn nói là con yêu bố mẹ rất nhiều, thêm nữa con không cố ý ăn vụng thịt bò khô trong tủ lạnh rồi đổ cho con mèo Ú đâu. Chị yêu quý ơi, em thề em chỉ vô ý tiết lộ chị có bạn trai với mẹ thôi,..huhu.

Tay vô thức sờ lên mũi, máu vẫn còn chảy, một màu đỏ chói mắt. 2 giây sau, tôi thấy bầu trời nhiều sao một cách bất thường, đầu óc thì quay vòng chóng mặt. Đến vòng thứ 19, 20 gì đấy, tôi không đếm nổi nữa mà lăn đùng ra ngất xui.

Trước khi ngã lăn ra, chỉ kịp thấy gương mặt hoảng hốt như sắp khóc của Bảo và mấy câu nói bập bõm lảng đảng trong không khí:

“Hoài An, đừng chết....”

****

Không gian lụi xa vô hạn.

Tôi đang đi bộ trên một miền đất trắng xóa vô định. Dưới chân trải đầy cánh hoa hồng đỏ thắm.

Lẽ đường sang trọng, ngập nển và hoa.

Tôi phát hiện mình đang mặc trang phục cô dâu, trùm lên đầu chiếc khăn voan mỏng, chậm chậm tiến lên phía trước. Tôi mờ mờ nhìn thấy Cảnh Minh trong trang phục chú rể, đẹp trai một cách chói mắt, đang mỉm cười nhìn tôi. Nhạc du dương bên tai, tôi nắm tay Cảnh Minh. Chúng tôi cùng làm lễ tuyên thệ vợ chồng trước mặt ông cha xứ. Sau đó, Cảnh Minh từ từ vén khăn trùm đầu của tôi lên.

“Á Á Á.”

Cánh Minh lùi lại vài bước rồi ngã ngồi lên mặt đất, run run chỉ vào mặt tôi:

“Cô... cô... Người ta nói mũi cô vẹo, xấu như ma cầu. Tôi không tin, vẫn quyết cưới cô. Ai ngờ, cô đúng là An mũi vẹo, xấu đến mức ma cũng không thèm cầu.”

Tôi lập tức khóc rống lên: “Cánh Minh ơi, anh đừng như vậy. Ngoại trừ mũi vẹo ra, mọi thứ của em đều xinh đẹp hoàn hảo mà. Em sẽ để dành tiền đi sửa mũi. Đừng bỏ em”

“Quên mẹ cái mùa xuân ấy đi. Bao nhiêu cô chân dài mặt xinh đang xếp hàng chờ cưới tôi. Có ngu đâu mà đi rước một đứa mũi vẹo về làm vợ.” Cánh Minh khinh thường nói rồi bỏ chạy bằng tốc độ ánh sáng.

Tôi gào khóc như điên, miệng không ngừng hô:

“Đừng bỏ em

Em sẽ đi sửa mũi.

Mũi em không vẹo.

Không vẹo mà...Hức hức hức...”

***

“Hoài An...Mau tỉnh dậy. Mau tỉnh dậy.”

Cơ thể bị rung lắc mãnh liệt làm tôi bừng tỉnh. Tôi mở bừng mắt, thấy gương mặt lo lắng của Bảo gần trong gang tấc mới thờ phào nhẹ nhõm. Phù...hóa ra là mơ.

“Hoài An. Cậu tỉnh rồi. Cậu làm tớ lo muốn chết. Bây giờ cậu có đau chỗ nào không, có chỗ nào không thoải mái không???”

Tôi phát hiện mình đang nằm trên phòng y tế, bộ đồ gà mái đã được cởi bỏ, bánh kem trên mặt cũng được lau sạch sẽ. Um, có chỗ nào khó chịu không à ? Có đây, móng thì tê rần, trán đau nhức, mũi thì bông rớt cả lên. Phải rồi, mũi, cái mũi của tôi.

“Gương...gương...Tớ muốn soi gương.”

Bảo khó hiểu, lấy gương cho tôi. Ngoại trừ cái cục u trên trán thì đập vào mắt chính là cái mũi đồ ùng, sưng tấy hết sức dọa người.

Xong rồi.

Cánh Minh bỏ tôi là mơ nhưng cái mũi vẹo lại là thật.

Tôi lập tức ôm tay Bảo như chết đuối vớ được cọc:

“Huhu..Tớ không muốn sống nữa. Nhan sắc vốn ít ỏi của tớ nay bị xóa sổ luôn rồi. Vậy là tớ phải làm bà cô suốt đời rồi. Làm sao đây...huhu”

Bảo đau lòng vỗ vai tôi, khẳng định chắc nịch:

“Đừng sợ, nó chỉ sưng mấy hôm thôi. Kể cả nó sưng đến hết đời, tớ sẽ không để cậu làm bà cô đâu mà lo.”

Đang tính rên rĩ một hồi thì thấy Bảo bị đẩy qua một bên, cả người tôi rơi vào một vòng tay rộng lớn, ngày một siết chặt. Ai đó gục lên vai tôi, thổn thức:

“Hoài An, tôi cứ nghĩ cả đời không được gặp cậu nữa. Tôi chưa từng sợ hãi như thế. Đừng lo, tôi sẽ chịu trách nhiệm với tổn thương của cậu. Chịu trách nhiệm đến hết đời luôn.”

Con bé cứ gọi là bị đứng hình toàn tập luôn.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Nụ Hôn Bất Ngờ

CHƯƠNG 41: NỤ HÔN BẤT NGỜ

Sau một hồi ngơ ngẩn ngẩn cuối cùng cũng lấy lại tinh thần. Đẩy mạnh tên mè neho xuống đất.

“Ai cần cậu chịu trách nhiệm. Cậu biến khỏi đây cho tôi. Đi đi...Đi ngay đi.”

Tôi vừa che cái mũi sung đỏ, vừa quát thẳng vào mặt ai đó. Quân vẫn không chịu từ bỏ, hai tay níu chặt lấy vai tôi: “Hoài An, tớ biết cậu giận. Xin lỗi, tớ không cố ý làm cậu bị thương...” Nói xong lại kiên trì ôm tôi vào lòng, chẳng may lại va ngay vào cái mũi của tôi, làm tôi đau đến chảy nước mắt.

Tôi không thể kiên nhẫn thêm, tránh khỏi cái ôm của hắn, tức giận ném gối vào tên đó mà quát lên:

“Nếu cậu biết lỗi thì từ nay trở đi vui lòng tránh xa tôi ra một chút. Đừng mang thêm rắc rối cho tôi nữa.”

Nói rồi tôi nằm vật xuống giường, trùm chăn khóc ầm lên. Bên tai loáng thoáng tiếng Bảo: “Quân à, cậu về đi. Có tôi ở đây với An rồi.”

Tôi cứ vậy nằm đó, thút tha thút thít khóc. Bảo cũng không nói gì, chỉ yên lặng ngồi bên cạnh.

Chờ đến lúc tiếng khóc nhỏ dần rồi im bật, Bảo mới lật chăn, kéo tôi ngồi dậy, lấy tay lau nước mắt còn vương trên má tôi, đau lòng nói:

“Nhìn xem...Trán sung...Mũi sung...Giờ đến hai mắt cũng sung húp lên rồi. Đừng lo, chỉ cần cậu chịu khó bôi thuốc, mấy ngày nữa sẽ hết đau, cậu sẽ lại trở thành Hoài An xinh đẹp, đáng yêu.”

Bảo ngừng một chút, lại nói: “Mà tớ có tin vui cho cậu, chúng ta có giải trong hội thi lần này đó. Giải ba.”

Mặt tôi trong phút chốc bỗng bừng sáng, ba triệu tiền thưởng. Muhahaha, quả nhiên chỉ có tiền mới là thuốc giảm đau hữu hiệu nhất. Xong nhớ ra vấn đề gì đó, quay sang thắc mắc:

“Thế cặp Quân-Nhi thì sao? Đội ấy có giải không???” Cầu trời lạy phật, cầu co cậu ta “giải rút” cũng không được.

“Giải nhất”. Câu trả lời của Bảo làm niềm vui của tôi tụt còn một nửa. Hừ, cuộc đời này thật thiếu công bằng, cái tên bất tài đó quả là may mắn.

Quân nhìn tôi hồi lâu, nói bằng giọng không rõ vui buồn: “Cậu...đường như rất quan tâm đến Quân.”

“Quan tâm gì chứ. Tớ còn hận không đâm chết cậu ta như đâm một con kiến ấy.” Tôi trợn mắt.

“Dù ghét hay không, ít nhất...cậu cũng thường xuyên nghĩ về cậu ta. Tớ thấy hơi lo lắng...”

Lo lắng. Lo lắng điều gì nhỉ. Tôi ngơ ngác nhìn Bảo, hy vọng từ khuôn mặt béo mập kia nhìn ra chút gợi ý nhưng trước giờ, tìm hiểu tâm lý bọn con trai với tôi cũng khó như đi vệ sinh bị táo bón vậy. Cho nên tôi bỏ cuộc, để mặc Bảo đưa về nhà.

***

Sáng sớm, vác cái bộ mặt chán nản như thảm chùi chân ra khỏi nhà thì bắt gặp cảnh tượng khiến tôi suýt té ngựa.

Đậu trước cửa nhà là chiếc BMW 750i trông cực kỳ quen mắt. Nắng sớm chiếu lên chiếc xe bóng loáng làm khúc xạ lên nhưng tia sáng lấp lánh như pha lê. Ánh sáng ấy hắt lên người chàng trai đứng cạnh đó, làm tôn lên vóc dáng cao lớn bánh bao. Cậu ta đi giày thể thao, mặc đồng phục Global school, gương mặt không đẹp trai không lấy tiền đang nhìn tôi nở nụ cười áp áp hơn cả nắng mai.

“Danh lam thắng cảnh” này đủ làm cho ai đó chưa ăn sáng cũng cảm thấy bội thực. Khóe miệng tôi co rút, xém chút nữa thì buông ra lời tán thưởng tận đáy lòng, may mà kịp nhớ ra đây chính là cái tên sao chổi hại mình thành thương bệnh binh tối qua.

Lập tức điều chỉnh lại tâm lý, tôi chìa cho cậu ta bàn mặt lạnh như tiền. Đi thẳng ra chiếc xe đạp điện Bảo đang chờ ở gần đó. Cơ mà chưa kịp đến nơi thì bị một cánh tay rắn chắc giữ lấy. Quân nhìn chăm chăm vào tôi, xoa nhẹ nhẹ lên miếng băng gạc trên trán, bá đạo tuyên bố:

“Từ nay đến hết năm học, tôi sẽ chịu trách nhiệm đưa đón cậu đi học.”

Choang. Vẻ mặt lạnh như tiền của tôi lập tức bị đập bể, quay sang há hốc miệng nhìn cậu ta. Không lẽ đây chính là hành vi “chịu trách nhiệm” hắn nói tối qua. Khóe miệng tôi giật giật. Giá xăng thì tăng, phí đường bộ cũng cao dần đều. Mà cái tên dở hơi này phung phí tiền bạc và sức lực đi đưa đón một đứa chân tay lành lặn, có phương tiện chính chủ là tôi đây hắn một năm liền. Có cần lãng phí như vậy không.

Hừ, cậu thích ném tiền ra ngoài cửa xe thì tôi chịu ngồi trong chiếc xe đó nhìn cậu ném chắt.

“Tôi nói này, tôi đập trán, vẹo mũi và ê mông, chứ hai chân lành lặn chả sút mè gì. Cho nên, cảm ơn thành ý của cậu. Phiền cậu cứ lặn khỏi tầm mắt tôi là Hoài An này đã cảm kích lắm rồi.”

Nói xong, ném cho cậu ta bản mặt “người dung ngược lồi.” Nhảy tốt lên xe Bảo phi đến trường.

Trên đường phố đông đúc, có anh bạn béo khổng lồ chở một cô bạn tí hon trên chiếc xe đạp điện bé xíu, vừa đi vừa cười nói haha. Chiếc xe màu đen hiệu BMW vẫn cần mẫn theo sau, trong xe có chứa một anh chàng đẹp trai với bản mặt đen như đất nồi.

****

Buổi chiều phải học thể dục nên trưa tôi và Bảo thống nhất ở lại trường ăn trưa luôn.

Đang ngồi trên ghế đá chờ Bảo qua Lotteria mua “hăm bơ go” với gà rán về, thì đã bị ai đó lôi đi xềnh xệch.

“Này này, tôi đâu phải chị Dương quý phi giúp việc nhà cậu mà cậu có quyền lôi tôi đi như cái chó lau nhà thế.”

Quần dừng bước, quay lại nhìn tôi, lông mày hơi nhíu lại: “Đương nhiên cậu không phải Dương quý phi rồi.” Ngừng một chút, cậu ta hơi cúi người nhìn tôi cười gian: “Bối vì, với tôi thì cậu là Hoàng hậu cơ mà.”

Tôi đen mặt. Hừ, rõ ràng cậu ta cố tình xuyên tạc câu nói của tôi.

Quảng tôi xuống một cái ghế trong căng tin – chính là cái nhà hàng ba sao trứ danh, Quân đẩy cuốn menu dày cộp tới: “Chọn đi, bất cứ thứ gì cậu muốn ăn.”

Tôi ngo ngắc. Cái thằng cha này mời người ta ăn cơm mà thô lỗ như sai người ta rửa bát vậy.

“Không cần. Tôi ăn cùng Bảo. Mà đã nói là tránh xa tôi ra cơ mà.”

Nói xong, đang tính nhồm dậy bỏ đi thì bị Quân ấn trở lại.

“Ngồi yên đó cho tôi. Cậu không ăn tôi cũng có cách bắt cậu phải ăn.” Nói xong thông thả gọi lên một bàn đầy đồ ăn. Đầy đủ cả sắc-hương vị. Về mặt của tôi có chút dao động, phải công nhận, đứng trước đồ ăn ngon thì định lực của tôi rất kém cỏi. Tuy vậy vẫn cố tình bày ra vẻ mặt lạnh lùng.

“Cậu muốn ăn thì đi mà ăn. Tôi không ăn, cậu ép được tôi chắc.”

Quân quay sang nhìn tôi, hai khóe môi hơi cong nhẹ, sau đó nụ cười ngày một sâu thêm, cuối cùng bật ra thành một tràng cười chói mắt. Không hiểu sao khi nhìn vào nụ cười man rợ ấy, tôi cứ có cảm giác rung mình liên tục, trong đầu như có dự cảm không lành.

Cậu ta đột nhiên ngừng cười. Lấy một tốc độ “sét đánh không kịp bưng tai” hôn cái “chụt” vào má tôi.

Trong đầu tôi như có thứ gì vừa nổ “đoàng” một tiếng, mắt mở lớn như sắp rơi ra đến nơi, khuôn mặt nóng bừng như bị ai thả vào nồi nước sôi. Bên tai vang lên tiếng cảnh cáo của ai đó:

“Cậu thử nói không lần nữa xem. Tôi không ngại phạt cậu như vừa rồi. Mà lần tới...không phải ở má đâu.”

Cậu ta...cậu ta. Hừ, đã chiếm tiện nghi của tôi mà còn lớn tiếng đe dọa. Từ khi cha sinh mẹ đẻ tới giờ, chỉ có Hoài An tôi bắt nạt đứa khác. Nay bỗng nhiên phong độ giảm sút bị một tên vô lại đùa giỡn. Thật là tức chết mà. Tôi thà chết cũng sẽ không ăn, tọng vào mồm cũng không ăn.

Tôi quay sang trừng mắt giận giữ với cậu ta, quát lên:

“Tôi không...um”

Câu nói của tôi bị phun ra nửa chừng rồi lặn mất trong cổ họng, bởi vì đôi môi nhỏ bé đã bị một đôi môi khác chiếm hữu.

Tôi trợn mắt, thấy gương mặt của Quân gần trong gang tấc, mắt cậu ta nhắm nghiền, hàng mi dài hơi run run. Nụ hôn chóng vánh chỉ diễn ra trong hai giây.

Lúc đôi môi cậu ta rời khỏi. Tôi mới khôi phục thần trí, trong đầu đánh “ầm ầm” hai tiếng.

Hắn...hắn...thế nhưng lại dám...hôn tôi, lại còn...hôn môi. Ôi trời ơi...

Tôi kinh hãi, tay run run chỉ cậu ta nhưng lắp bắp mãi không nói lên lời. Quân ngược lại trông rất mãn nguyện, quay sang cười với tôi:

“Còn ngo ngắc cái gì. Không mau ăn hết chỗ này cho tôi. Nếu không...” Cậu ta cố ý kéo dài ngữ điệu “Tôi không ngại diễn lại cảnh vừa rồi vài chục lần nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tôi Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Lại Bị Bắt Nạt

CHƯƠNG 42: LẠI BỊ BẮT NẠT

Hoài An tôi không sợ trời không sợ đất, vậy mà cái cách đe dọa kỳ quặc này làm tôi sợ đến toát mồ hôi hột. Nghe vậy, tôi hốt hoảng lấy tay bịt chặt miệng, lí nhí nói:

“Tôi ăn...Tôi ăn. Cậu đừng qua đây.”

Thấy vẻ sợ sệt của tôi, Quân gật đầu hài lòng. Cậu ta nhàn nhã khoanh tay trước ngực, nhàn nhã ngắm tôi vật lộn với một bàn đầy đồ ăn. Tôi vừa ăn vừa nhìn qua cậu ta, thấy gương mặt Quân ánh lên vẻ dịu dàng chuyên chú, lại thêm vẻ ân cần cùng cung chiêu. Mà khoan, mấy tính từ đó tuyệt đối không thể dùng để miêu tả biểu hiện của tên này được. Hắn là sao chổi, kẻ không đội trời chung với tôi đó.

Sau một hồi chiến đấu hăng say, cuối cùng tôi cũng càn quét sạch sẽ đồ ăn trên bàn. Quân xoa đầu tôi nhẹ nhẹ “Ngoan lắm” sau đó lấy giấy ăn, tỉ mỉ lau từng ngón tay dính bẩn của tôi. Hành động này làm cho tôi suýt thì cắn vào lưỡi, rõ ràng bị động tác này làm cho kinh hãi đến độ cứ để cậu ta càn thận lau sạch hết hai bàn tay mà không có chút phản kháng nào.

Xong xuôi, cậu ta ngẩng lên nhìn tôi. Trông thấy gương mặt ngơ ngác cùng hoài nghi của tôi thì cười khề.

“Cậu là con nít sao. Sao lại để tay dính đầy đồ ăn thế. Phải rồi, còn một nơi dính bẩn nữa này.”

Nói xong, cậu ta lấy hai tay giữ chặt lấy gương mặt tèm lem của tôi. Trong lúc tôi còn lơ mơ không hiểu thì đã thấy đôi môi hoàn hảo của cậu ấy ấn lên môi tôi một nụ hôn. Lần này lâu hơn lần trước một chút.

Tìm tôi gia tốc trong lồng ngực. Nụ hôn nhẹ nhưng mang theo sự bá đạo không che dấu của người kia, buộc tôi không được tránh né. Các dây thần kinh trong người như dựng đứng hết lên, chân tay bỗng dưng cảm thấy thừa thãi, vô dụng. Tất cả mọi giác quan dường như đều dồn cả về nơi tiếp xúc thân mật kia. Tôi không còn nghĩ được gì, chỉ bất động đón nhận nụ hôn kia. Trong lòng như có ngọn lửa nhỏ bùng cháy, ngày một lan rộng ra, làm đỏ bừng hai tai.

Mất 10 phút tôi mới ổn định được nhịp thở và ra sức trấn an trái tim đang nhảy tung tung trong ngực. Chết tiệt, hôm nay tôi bị cậu ta bắt nạt triệt để, không chiếm được mấy may mắn thế nào. Con xúc động qua đi nhường chỗ cho sự tức giận ùn ùn kéo tới:

“Cậu...đồ tiểu nhân...Cậu nói lời không giữ lời. Cậu...”

Quân cắt ngang lời tôi: “Tôi không giữ lời khi nào?”

“Vừa rồi tôi đã ăn hết đồ ăn rồi. Thế mà cậu vẫn...” Tôi không thể nào thốt ra cái từ kia.

Quân cười càng sáng khoái, ghé sát tai tôi thì thầm:

“Vừa nãy tôi không có hôn cậu. Chỉ là...giúp cậu lau sạch thức ăn dính trên miệng thôi.” Nói xong đứng dậy ung dung xò tay túi quần rồi đi.

Tôi được một phen cứng họng. “Lau sạch thức ăn?” Đúng là đồ ngu biện mà.

Lúc này mới sực nhớ ra, tôi vừa trơ mắt nhìn hắn cướp đi nụ hôn đầu đúng nghĩa của tôi...những hai lần liền. Cái này không phải dành cho Cảnh Minh yêu dấu của tôi sao. Huhu. Hoài An ơi Hoài An, trong đầu mày là não hay là cảm lộn thế. Mọi ngày nhanh hoạt mau lẹ lắm mà, sao lúc nãy lại trơ như khúc gỗ thế.

A A..Đi chết đây.

Không được. Trước khi chết phải đi báo thù kẻ đã ức hiếp mình trước đã. Nói rồi, tôi đứng bật dậy, chạy theo tên khốn vừa rồi đi.

Tôi nào có biết rằng, hành động ám muội vừa rồi giữa tôi và Quân đã bị chụp lại không bỏ sót chút nào.

Sầm sầm chạy ra tìm tên vô lại kia tính sổ, cơ mà quên mất mình vừa tiêu hóa vài cái kí lô thức ăn. Bây giờ cảm giác giống như nuốt quả tạ 5kg vào dạ dày, không sao lê nổi tấm thân còm. Cuối cùng, tôi dừng lại, bám tay vào một gốc cây lớn, thở hổn hển. Vừa lúc thấy Bảo vội vàng vàng chạy về phía tôi, trên tay đầy túi lớn túi nhỏ thức ăn. Bảo dừng lại trước mặt tôi, thở ra một hơi:

“Đội lâu không An. Chắc cậu đói bụng lắm.”

Tôi ngẩng lên nhìn Bảo, nét mặt cậu ấy ánh lên vẻ sốt sắng, hơi thở vẫn còn gấp gáp vì vừa phải chạy bộ một quãng, giữa tiết trời tháng 11 mà trán cậu ấy rịn ra một tầng mồ hôi mỏng. Cảm giác có lỗi trào lên trong lòng tôi.

Bảo ơi Bảo hồi... Trong lúc cậu vội vã đi mua đồ ăn thì người bạn này của cậu đang vui mặt vào đông đồ ăn chất cao như núi, no đến nỗi trọng lượng tăng vài kg rồi. Có điều, không ngờ nhìn thấy bộ dáng thất vọng của cậu ấy, tôi vui vẻ nở nụ cười, che đi sự cảm động trong mắt:

“À, ờ...Tớ sắp ngất vì đói rồi. Chúng ta mau ăn thôi.”

Và sau đó, khỏi nói cũng biết, tôi ăn hamburger gà mà tưởng đang gặm cái giấy tờ dục mồn để, ăn gà rán mà tưởng đang ăn bánh bao chay.

Ờ...

Không biết cái “Ờ” thứ mấy rồi, tôi vuốt ngực, ngăn đồng thức ăn chen chúc trong dạ dày không dất tay nhau ra ngoài. Trong đầu lại hiện lên gương mặt tà mị, yêu nghiệt của tên vô lại nào đó. Vô thức sờ sờ lên môi, cảm giác ấm nóng, ngứa ngứa vẫn còn đọng lại. Dư âm về mấy nụ hôn chóng vánh cứ lảng vảng trong đầu, đã bay mấy kiến thức Hình học đang nghe bên tai. Tôi vô đầu, bứt tóc. Chết tiệt, không biết kiếp trước tôi có lỡ mong oánh rầm lên đầu hấn không mà kiếp này bị hấn ám què như âm hồn bất tán. Hồn quân ơi hồn quân, kiếp nào ra kiếp đó, cậu không nên vì một quả rầm mà giày vò một người trong sáng thánh thiện đáng yêu dễ mến như tôi chứ.

Bảo béo giải xong bài tập Hình, quay sang nhìn tôi sùng sốt:

“Hoài An, cậu bị sốt phải không. Sao mặt lại đỏ bừng bừng như thế.”

Chết cha. Tâm tình nhộn nhạo tràn ra cả mặt thế này. Tôi xấu hổ “e hèm” một tiếng, tính ngẩng đầu giải thích thì bất gặp ánh mắt Quân ở bàn trên dãy bên kia. Cậu chăm chú ngó tôi bằng đôi mắt sáng bừng như vừa nghe tin trúng số, khóe môi kéo lên thành một đường cong biểu lộ cậu ta đang rất vui vẻ và đắc ý.

Đắc ý?

Lẽ nào cậu ta biết trong đầu tôi đang nghĩ gì?

Oimeoi...

Mặt tôi cơ hồ còn đỏ hơn nữa. Tôi luống cuống cúi gằm mặt xuống, tránh ánh mắt chế nhạo kia đồng thời lý nhí nói với Bảo: “Tớ không sao, chỉ là... hơi nóng một chút. Đúng rồi, thời tiết kiểu gì nóng khủng khiếp như vậy.”

Trên đầu vang lên giọng nói đầy thắc mắc:

“Nóng khủng khiếp? Hoài An, bây giờ là cuối tháng 11 đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Trong Cái Khó Ló Cái Khôn

Buổi sáng đầu đông, bầu trời cời bỏ tấm áo xanh dịu mát của mùa thu để khoác lên mình chiếc măng-tô màu xám bao trùm lên nền trời. Không khí không mát mẻ như vào thu cũng không lạnh cắt da cắt thịt như cuối đông mà mang một chút se se thấm vào lòng người, càng làm người ta thêm cái cảm giác vòng tay ôm sau lưng ai đó. Tôi lững thững đi về phía lớp học, mấy hôm nay, tôi từ chối việc Bảo đưa đón tận nơi, vì cảm thấy làm thế, chân tay tự dưng thừa thãi quá.

Vô thức gờ tay sờ sờ mũi. Qua mấy ngày chăm chỉ bôi thuốc, cái mũi của tôi đã khôi phục bộ dáng nhỏ xinh lúc trước. Ồn ào...Không vẹo, cũng không đỏ ửng như chú hề nữa. Nếu không, với bản tính thù dai của tôi, cái tên hôn quân gây họa kia tuyệt đối không được sống thoải mái.

Rảo bước về phía cầu thang bộ, tôi không có thói quen đi thang máy vì tôi ghét cảm giác nhốt mình trong một cái hộp kín biết di động, cảm tưởng như bản thân bị lệ thuộc hoàn toàn vào thứ gì đó vô cùng không thoải mái.

Đang mãi miên man suy nghĩ thì cánh tay bị kéo mạnh. Tôi còn chưa hiểu mô tê khi gió gì đã bị dòn vào một góc dưới chân cầu thang. Trước mắt hiện ra 4,5 gương mặt muốn không quen cũng khó. Chính là Lyly và hội “thiên thần” gì đó của cậu ta. Lúc này mới nhớ ra, từ sau lần cho thuốc xổ vào đồ uống của Bảo đến nay thì cái hội “tâm thần” à nhầm “thiên thần” này không còn đến trực tiếp gây sự với tôi nữa. Dĩ nhiên mấy lời đá dũa, chọc ngoáy thì đều như vắt chanh rồi.

Tôi nhướn mắt nhìn khắp lượt, lạnh nhạt lên tiếng:

“Có chuyện gì.”

Lyly nhìn tôi chằm chằm bằng ánh mắt xem thường pha lẫn ghen ghét. Ờ này, tôi không có ăn mất bữa sáng của cậu đâu, làm gì mà nhìn tôi nồng nặc mùi thuốc súng như vậy. Chỉ thấy Lyly nhếch mép khinh thường:

“Hoài An này, tôi biết cậu IQ không được cao, nhưng ít ra cũng không hoàn toàn ngu ngốc chứ? Tôi biết mấy cô gái bình dân như cậu luôn tìm cách dụ dỗ mấy anh chàng thiếu gia giàu có hòng kiếm cái mỏ để đào. Nhưng mà, cậu không thông minh một chút mà nghĩ xem, người như cậu, lấy gì mà sánh được với Minh Quân chứ. Đúng là không biết trời cao đất dày là gì.”

Xì, lại là cái đề tài cũ rích này, cậu ta nói hoài không chán sao? Hừ, không dung lại bị coi là “chuyên gia” đào mỏ. Minh Quân yêu dấu của cậu, có đáng đến tận miệng tôi còn chê không ăn nữa là... Chắc chắn... Không biết là gu thẩm mỹ của tôi có vấn đề hay là thị lực của các cậu quá kém chứ tôi chả thấy nam thần trong mắt các bạn có mấy cái phẩm chất tiêu biểu của soái ca như: đẹp trai, lãng mạn, dịu dàng... Ấy là còn chưa kể, hành động và lời nói của cậu ta hội tụ đầy đủ phẩm chất của một tên vô lại điển hình. Haizz, tôi day day thái dương, thờ dài một hơi:

“Con mắt nào của cậu thấy tôi câu dẫn Minh Quân nhà cậu. Thêm nữa, tôi xin nhắc lại lần thứ $n + 1$ là: Với cái tên vô lại đó, tôi hoàn toàn không có hứng thú.”

Nghe tôi nói xong, sắc mặt của Lyly chẳng những không hòa hoãn lại mà thậm chí còn sa sầm hơn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hừ, đúng là miệng lưỡi lợi hại, nói dối không chớp mắt. Vậy thử xem xem, mấy thứ này là gì?”

Cậu ta ném vào mặt tôi mấy bức ảnh, tôi tò mò nhặt lên xem thử, lập tức vẻ mặt ung dung nhàn nhả của tôi bị chấn động. Mấy bức ảnh chụp trong căng tin của trường, chụp tôi và Quân. Cái thì chụp cậu ta hôn má tôi, cái thì chụp cậu ta tỉ mỉ lau thức ăn trên tay tôi, sốc nhất là bức cậu ta giữ chặt lấy gương mặt tôi, hai chúng tôi... môi chạm môi. Nếu không phải tôi chính là cô gái trong bức ảnh này, tôi cũng sẽ nghĩ đây là ảnh chụp một cặp đôi đang yêu đương nồng thắm, chàng thì vẻ mặt toe toét như hoa cút lộn, nàng thì vẻ mặt then thùng ngơ ngác. Thôi xong, thế này có trăm cái miệng cũng khó mà giải thích.

Tôi nuốt nước bọt cái ực, ngẩng lên nhìn đám người trước mặt. Lyly có vẻ rất tức tối, nhìn tôi bằng ánh mắt rực lửa, khuôn mặt đỏ bừng vì nghiêng răng quá lâu. Ừa, không phải muốn đánh người chứ. Xem xét tương quan lực lượng, năm chọi một, cho dù tôi có mượn được anh Ngộ Không 72 phép thần thông cũng chưa chắc tránh được bị dân cho một trận bẹp ruột. Tôi than thầm: Đúng là vừa tránh được đồng phân bỏ đã dẫm ngay phải đồng cút chó. Vừa hết kiếp mũi vẹo đã được biên chế vào hội người tàn tật. Huhu, các cụ nói cấm có sai, tôi đây chính là Hồng nhan bầm dập a...

Tôi cố sức trấn định, nặn ra một nụ cười méo mó hơn cả khóc, vội vã trấn an quần chúng kích động:

“Ui dào ôi, thì ra là mấy hình này. Chắc hẳn các bạn đây là nóng giận mất khôn đây mà, nếu không bằng bộ não thiên tài, trí thông minh tuyệt vời của mọi người, sao lại không nhìn ra mấy bức ảnh có vấn đề chứ.”

Nhận ra mọi người đang dùng ánh mắt ngơ ngác nhìn mình, tôi tiếp tục tài năng uốn lưỡi thiên bẩm:

“Đây này, nếu để ý kỹ, các cậu sẽ thấy, trong ảnh, tôi hai tay buông thõng, đứng yên bất động, gương mặt toát lên vẻ ngu ngốc không hiểu chuyện quái gì xảy ra chứng tỏ, tôi đang ở thế bị động. Còn phía Quân, có thể cậu ấy cố tình dàn xếp cảnh tình cảm với tôi là để thử tâm chân tình của các cậu, xem các cậu có tức giận không, xem các cậu có vì mấy hành động con con này mà rời bỏ cậu ấy hay không. Thêm nữa, hành động này gián tiếp đẩy tôi vào hoàn cảnh người người chán ghét. Đây chính là một mũi tên trúng 2 con chim.”

Tôi nuốt nước bọt cái “ực” một cái, thần nhiên nói phét:

“Thêm nữa, các cậu không nên chỉ nhìn ảnh mà tin tưởng tôi với Quân có quan hệ tình cảm. Bởi vì... Quân làm thế để đánh lạc hướng chú ý của tôi, sau đó nhân lúc tôi còn ngơ ngác ngắc đã lén bỏ thuốc sô vào chỗ thức ăn. Ôi trời ơi các cậu không biết chứ, hôm qua tổng cộng tôi phải đi vệ sinh mười hai lần, uống hết 50 viên Becherin và truyền thêm 2 chai nước biển thì hôm nay mới đủ khí lực đứng đây phân bua trước mặt mọi người đây.”

Nói xong, tôi già vơi ôm bụng, nhăn nhó: “A ui, nói đến làm tôi lại muốn đi nhà xí đây. Hu hu, tôi thật đáng thương, vừa mới chạy Marathon tranh huy chương Olympic với anh Tào Tháo xong mà giờ lại bị nghi ngờ câu dẫn người khác. A ui, cái tên đó, tôi chỉ hận không cho tên đó vào máy xay sinh tố mà nghiền nát áy chứ, yêu đương cái mẹ gì.”

Nghe tôi gào lên the thé như lợn bị chọc tiết, mấy tiểu thư nghe chừng cũng nguôi ngoai, hoặc là không chịu nổi bài điệu văn thê lương của tôi, Lyly không kiên nhẫn phát tay:

“Đủ rồi, tôi không quan tâm cậu sống hay chết. Chỉ cần cậu nhớ một điều. Cậu và Quân, hai người mãi mãi ở hai thế giới khác nhau, giống như Osin và chủ nhà, bà bán thịt lợn với doanh nhân thành đạt vậy. Cho nên, tốt nhất cậu nên tránh Quân xa một chút. Tôi không có kiên nhẫn nhắc nhở lần thứ hai đâu.”

Đám phá thối đi khỏi, chân mày tôi từ từ giãn ra, vẻ nhăn nhó nhanh chóng biến thành lạnh nhạt. Hừ, quân tử trả thù 10 năm không muộn, hôm nay các người bắt nạt tôi, coi chừng tôi đáp trả gấp 10 lần đó, mấy đứa nào mện hơn mông.

***

Thả mình xuống một cái ghế trên sân trường, nhìn mấy bức ảnh trong tay, lòng tôi lại dâng lên một con bực bội khó kiềm chế. Cảm tưởng như gần đây tôi chỉ làm đúng hai việc: Ăn và xử lý rắc rối mà Quân gây ra cho tôi. Cho nên, tôi phải phục ở đây, chờ tên đó tới trường làm cho ra lẽ, đòi lại công bằng cho chính mình. Đang phùng phùng tức giận thì nghe thấy một âm thanh trong trẻo mà tôi vẫn nghe trong những giấc mơ ngọt ngào nhất:

“Hoài An..”

Ngẩng đầu lên, tôi thấy Cảnh Minh đang bước tới. Ánh nắng nhạt của buổi sớm mùa đông nhẹ nhàng phủ xuống đôi vai rộng, làm ánh lên nụ cười dịu dàng như sương mai. Dù chỉ khoác lên mình bộ đồng phục như bao người nhưng ở Cảnh Minh lại tỏa ra khí chất nhẹ nhàng trầm ổn đủ để thu hút mọi ánh nhìn. Tôi chăm chú nhìn như muốn nuốt luôn anh ấy vào bụng. Đây, soái ca là phải như vậy...Chả hiểu thằng cha đựng đầu hồng đó, nhăn nhăn nhở nhở như hôn quân lại được mấy đứa con gái mê mẩn đến vậy. Khoảng cách ngày một gần, lúc này tôi từ trong mê man tỉnh lại, phát hiện tay tôi cầm mấy bức ảnh ám muội kia.

Không được, Cảnh Minh mà thấy thì hỏng bét.

Giấu đầu bây giờ. Tôi đâm cuống.Cập sách vừa này đã ném trên lớp rồi.

Làm sao đây.

Cuối cùng, dưới tình huống quần bách, trong cái khó ló cái khôn. Tôi vội vàng vội tập ảnh, đặt xuống ghế đá rồi ...ngồi đè lên. Cái mông vừa vận che kín mít.

Phù, thờ ra một hơi. Tôi ngẩng lên nhìn Cảnh Minh cười rạng rỡ như “Liên Xô được mùa.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Vé Mời Đặc Biệt

CHƯƠNG 44: VÉ MỜI ĐẶC BIỆT

Lời tác giả: Lại là tớ đây. Sau một thời gian trời sứt thất thường, bạn Mây đã đi vào quỹ đạo như trước. Xin lỗi các bạn vì việc ra chap thất thường thời gian qua, cảm ơn mọi người đã dành tình cảm cho An heo, "quần hoa", Bảo béo và Cảnh Minh của tớ. Tớ xin hứa sẽ...vùi dập, giày vò các bạn ấy nhiều hơn nữa trong thời gian tới hehe.

Mong cả nhà tiếp tục ủng hộ truyện, ai có góp ý thì comment bên dưới để tớ rút kinh nghiệm nhé.

Cả nhà đọc truyện vui vẻ...

****

Cảnh Minh dễ thương, Cảnh Minh đáng yêu, Cảnh Minh đẹp trai, Cảnh Minh không bánh bèò...

Đó chính là những gì hiện lên trong đầu tôi sau cuộc tán gẫu với người tình trong mộng. Chờ khi anh ấy về tay tôi rồi, mỗi ngày tôi sẽ bắt anh ấy thơm má phải của tôi 10 lần, má trái 10 lần, thơm trán 10 lần, thơm tay 10 lần, còn môi....hí hí 100 lần. Cả ngày chỉ ăn và thơm Hoài An thôi hehe. Ai bảo anh ấy bắt tôi ủ bệnh tương tư lâu như thế.

Lôi mấy tấm ảnh chết dí dưới mông ra nhìn lại. Eo, trông mà phát buồn nôn. Phải tiêu hủy bằng chứng ngay lập tức, nếu không Cảnh Minh sẽ nghĩ tôi là cái thứ đào hoa, mất trái ngó anh say đắm, mất phải đã la liếm thằng khác. Ủ ôi, ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình tượng.

“Tay nghề kém quá!!!”

Đang nghĩ cách phi tang vật chứng thì trên đỉnh đầu vọng đến một giọng nói quen thuộc. Cái con người học dốt môn Ngữ văn, chuyên trị phun ra một câu không đầu không cuối, không hợp ngữ cảnh, “chưa khai vị đã xơi món tráng miệng” này còn ai ngoài mỹ nam “quần hoa” của chúng ta. Ấy mới nhớ ra nụ hôn đầu chính hiệu của Hoài An đã trao gửi cho cái mồm rọng của tên vô lại này. Chắc chắn, nghĩ mà bực.

Quần tự nhiên ngồi xuống cạnh tôi, với tay giật mấy tấm ảnh, ngắm nghía, bình phẩm cứ như Host Thanh Hằng ở “Việt Nam nết có tố” không bằng:

“Tấm này không đủ ánh sáng.”

“Tấm này thần thái của tôi chưa được sang chảnh lắm”.

“Tấm này trông tương ấn của cậu giống con lợn vục cám quá”.

“Tấm này chưa lột tả được hết nhan sắc của tôi.”

Thờ dài một cái, Quân phun một câu chốt hạ: “Bọn paparazi này làm ăn chả có tâm cái méo gì.”

Ờ này, người bị hại là cậu đó, cậu có thể ngạc nhiên, có thể tức giận, có thể chửi thề, có thể đập phá đồ đạc chứ tuyệt đối không thể bình thản thế được. Hay là cậu ta có dính líu gì đến vụ này??? Tôi ngoảnh chăm chăm cái mặt gian bẩm sinh của Quân, hồng tìm ra chút sơ hở nào đó.

“Đừng nói với tôi là cậu “rảnh rồi sinh nông nổi” chủ mưu mấy trò nhảm nhí này nhá. Cũng bởi mấy tấm ảnh này mà tôi suýt bị tấn cho như từ đến con mèo Ú nhà tôi cũng không nhận ra đây.”

Quân ngửa cổ cười khanh khách, tiếng cười trong trẻo như chiếc chuông bạc, đánh tan sương mù buổi sớm.

“Tuy rằng với cậu tôi thường có những hành động đến chính tôi cũng không hiểu nổi, nhưng mấy trò mèo này thì tôi không có hứng. Chắc chắn, mất điểm chết được.”

Tôi tròn mắt nhìn hấn. Trong lòng tôi cậu làm gì có điểm nào mà mất?

Quân nói với tôi cậu ta sẽ xử lý mấy tấm ảnh. Ờ thôi cũng bớt được một việc.

***

Bảo béo nay đến trường muộn hơn hẳn mọi ngày, vừa đặt mông xuống ghế thì chuông báo giờ vào học vang lên. Cậu ấy thờ phỉ phò, đưa tay quệt mồ hôi đầm đìa trên trán.

“Nay cậu dậy muộn hả. Trông cậu cứ như vừa vượt sa mạc Sahara đến đây ý.”

Bảo cười, không nói gì cả. Tôi hơi bị hoài nghi, từ lúc biết cậu ấy, chưa bao giờ thấy cậu ấy ngủ nướng đến độ muộn học như thế này.

Đến giờ ăn trưa, Bảo lại làm tôi ngạc nhiên đến độ suýt thì té ghế. Khẩu phần ăn của cậu ấy đã cắt giảm xuống chỉ còn một nửa so với mọi ngày, còn ít hơn cả phần ăn của tôi. Mấy loại nước có ga cũng được thay bằng nước lọc. Nhận thấy ánh mắt suy tư của tôi, Bảo cười:

“Đạo này bụng tớ hơi yếu, nên ăn đồ thanh đạm một chút mới tốt.”

Câu trả lời này rõ ràng không thỏa mãn được nỗi hiềm nghi trong lòng tôi. Ngày trước dù bị uống thuốc xổ, làm người tình của anh Tào Tháo nguyên ngày, thế mà hôm sau cậu ấy cũng chẳng nề hà cùng tôi đi ăn quán vỉa hè. Bỗng dưng trong đầu tôi nhớ đến tình tiết quen thuộc trong mấy bộ phim Hàn Quốc dài tập trên ti vi. Nam chính mắc bệnh hiểm nghèo nhưng cố tình giấu mọi người. Anh ta sẽ có một số biểu hiện hơi lạ như là trễ giờ, lúc phát bệnh đau đến mức toát mồ hôi cũng giả vờ không sao, còn kiêng một số đồ ăn nữa.

Biểu hiện của Bảo hiện giờ...

Có lẽ nào...Cậu ấy sắp...

Nước mắt của tôi lập tức trào ra hai hốc mắt như máy bơm công suất lớn, ôm tay Bảo khóc rống lên:

“Ồi Bảo ơi là Bảo ơi. Cậu đang mắc bệnh hiểm nghèo đúng không? Hức hức Bảo ơi cậu đừng chết. Cậu không thể bỏ tớ sống cô độc trên cõi đời này. Nếu thế tớ sẽ không tha thứ cho cậu. Hu hu. Ồi Bảo ơi là Bảo ơi...”

Bảo bị mấy lời nói của tôi dọa cho sặc thức ăn. Cậu ấy phải ôm ngực ho đến chảy nước mắt. Tôi bèn ngưng khóc, quay sang vỗ lưng cho cậu ấy.

“Khụ khụ, Hoài An. Ai nói với cậu là tớ sắp chết?”

Sau đó như nghĩ ngợi điều gì. Bảo cười lớn, sau đó vurun tay lau nước mắt cho tôi, vừa quay người đối diện tôi mà nói:

“Hoài An ngốc. Cậu đáng yêu như vậy, sao tớ có thể bỏ cậu mà đi được? Lỡ như đồ ngốc nhà cậu bị tên vô lại nào đó cướp mất, tớ có chết cũng phải đập mồ sống dậy đêm đêm hù chết tên đó thì thôi.”

Tôi bị mấy lời nói của Bảo chọc cười. Tôi bừa môi:

“Hừ, sau này tớ lấy chồng sao có thể bên cậu mãi. Cậu thử hù chồng yêu Cảnh Minh của tớ xem. Tớ sẽ học một khóa “Trừ tà cấp tốc” đánh nát cái mông cậu cho xem”

***

Ăn trưa xong vác cái bụng no đi quanh vườn hoa của trường cho xuôi com, tình cờ nghe được một tin hết sức có giá trị:

“Các cậu biết gì chưa. Cuối tuần này sinh nhật anh Cảnh Minh đó.” Một nữ sinh dáng vẻ xinh đẹp, trên tay cầm chiếc Iphone 6 plus, vừa soi gương vừa tán gẫu.

“Ôi, thế á. Nhưng mà vô ích thôi. Anh ấy chẳng bao giờ tổ chức rầm rộ cả. Năm nào cũng làm một bữa tiệc nhỏ mời mười mấy hai mươi người thân thuộc nhất mà thôi. Cho nên, mấy Fan girl như chúng ta chẳng có dịp mà xuất hiện trong một dịp đặc biệt như thế. Chỉ còn cách là tặng quà ở trường thôi.” Một cô bạn khác thờ dãi nói.

“Ước gì tôi được làm người yêu anh Cảnh Minh. Tôi sẽ diện một bộ váy đẹp nhất trong tiệc sinh nhật, tay trong tay cùng anh ấy khiêu vũ trong ánh nhìn thèm khát của các cô gái. Ôi thánh thần ơi. Chắc lúc đấy tôi vui mừng đến té xỉu mất.” Một cô gái khác xen vào. Cả đám lập tức cười rộ lên.

Mất tôi lập tức sáng quắc. Sinh nhật Cảnh Minh. Lấy tay tự gõ lên đầu mấy cái đau điếng. Ôi trời, sao tôi lại không chú ý đến chi tiết này cơ chứ. Nhưng mà mấy bạn nữ đó nói, tiệc sinh nhật chỉ có mười mấy người thân thuộc nhất tham gia mà thôi. Không biết đối với anh ấy, tôi có thuộc khu vực “thân thuộc nhất” hay không.

Hừ, không được. Nhất định tôi phải có mặt trong tiệc sinh nhật của Cảnh Minh. Vợ tương lai cơ mà, không thể vắng mặt trong một dịp như thế.

Chắc tôi phải đánh động cho anh ấy biết. Có lẽ anh ấy sẽ ngỏ lời mời sớm thôi.

Và thế là, trong mấy ngày liên tiếp, tôi và Cảnh Minh luôn “vô tình” gặp nhau 3 lần một ngày đều như vắt chanh.

“Hi Cảnh Minh. Buổi sáng tốt lành.”

“A anh Minh, lại gặp anh ở thư viện rồi.”

“Ôi anh Cảnh Minh. Trùng hợp thật. Anh cũng đi vệ sinh sao?”

Cơ mà, anh ấy không có vẻ gì là muốn mời tôi dự tiệc hết. Vẫn là vẻ dịu dàng, ôn nhu thường ngày, không có gì khác biệt.

Tôi lại mặt dày lượn qua lượn lại trước mặt anh ấy thêm vài lần nữa...Cũng chẳng thay đổi được gì.

Tôi xụ mặt. Lẽ nào, trong lòng anh ấy, tôi cũng giống như những nữ sinh khác, anh ấy chỉ coi tôi là một fan girl mà thôi.

Tôi chán nản. Oi hồi Ông Tư Bà Nguyệt, hai người đang nghỉ ngơi ở viện dưỡng lão hay sao mà tặc trách quá vậy. Đang có một cuộc tình ngang trái đang cần 2 người tác hợp này. Ông bà mau mau quảng sơi dây thừng xuống đây để con trời chặt Cảnh Minh lại với.

Haizz. Lẽ nào tôi thực sự không có cơ hội xuất hiện trong một ngày đặc biệt như thế???

Tôi ngồi trên ghế đá vò đầu bứt tóc đầy đau khổ. Trong lúc tâm tình rơi xuống vực sâu vạn trượng, thì nhận ra có một tia sáng chọt lóe lên giữa đêm đen...

Từ đằng xa, một nam sinh cao khoảng 1m80, thân hình cao ráo sáng sủa. Khoác lên mình bộ đồng phục Global trông càng bảnh bao bắt mắt. Cậu ta vừa đi vừa xỏ túi quần, miệng huýt sao lú lo cho thấy tâm tình không tệ. Nhìn thấy cảnh này, trong đầu suy tính một chút, mắt đột nhiên sáng bừng như đèn pha.

Hôn quân, em họ Cảnh Minh, đích thị là vé mời đặc biệt để tôi đến dự sinh nhật anh ấy rồi.

Muhahaha. Mọi khi thấy thằng nhóc này là chỉ muốn đâm cho bẹp ruột, sao hôm nay nhìn đi nhìn lại thấy thuận mắt dễ thương quá đi à.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tờ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Vịt Nhà Hóa Vịt Trời

CHƯƠNG 45: VỊT NHÀ HÓA VỊT GIÒI

Tôi dịu dàng tiến lại, nở nụ cười thảo mai với Quân:

“Hóa ra là cậu, thật trùng hợp cậu cũng đi dạo dưới sân trường sao. Ahihi, mau qua đây. Lâu lắm rồi chúng ta không tâm sự cùng nhau. Tôi có rất nhiều điều muốn giải bày cùng cậu.”

Miếng Quân há hốc như quả trứng gà, nhìn tôi bằng ánh mắt kính hãi không nói nên lời. Cũng phải thôi, trong một trăm cuộc chạm trán với cậu ta thì đến 99 lần tôi dùng giọng điệu “dúi đục chấm mắm cáy” thô thiển để đối đáp. Hôm nay tự dưng đổi sang ngọt ngào êm ái như vậy, cậu ta tạm thời chưa kịp thích nghi là phải.

Quân hoa đề mặc tôi kéo lại ngồi ghế đá, hai tay còn ôm khư khư lấy ngực, cả người trong trạng thái cảnh giác cao độ, như thể đề phòng tôi lập tức hóa sói nhảy bổ vào...cường gian cậu ta không bằng.

Làm như không thấy vẻ mặt sợ hãi của Quân, tôi nở nụ cười ngọt ngào:

“Cuối tuần này, cậu có dự định gì không???”

Quân ngẩn ra, nghĩ ngợi đôi chút, lập tức mắt sáng bừng, lắc mạnh vai tôi kích động nói:

“Lẽ nào cậu muốn hẹn hò với tôi.”

Tôi tròn trắng mắt nhìn hắn. Hẹn hò quả rắm ấy. Tôi chỉ thăm dò chút thôi mà.

Quân buông tôi ra, nghĩ ngợi đôi chút rồi nói:

“Ừm mà không được. Cuối tuần tôi có việc quan trọng cần làm. Thế này đi, trừ hôm ấy ra, tôi sẽ hẹn hò với cậu tất cả những ngày còn lại trong năm. Thế nào???”

Tôi xém tí thì ngất xỉu. Tên này, so về độ hoang tưởng thì chỉ có bệnh nhân tâm thần mới là đối thủ của cậu ta. Giả vờ ngây thơ con gà mái mọ, tôi ngu ngơ hỏi:

“Việc quan trọng? Là việc gì thế?”

“À, là sinh nhật ông anh Cảnh Minh nhà tôi đó.” Quân thoải mái đáp.

Tôi lập tức đổi sắc mặt, hào hứng lôi kéo cánh tay cậu ấy:

“Cậu cho tôi đi cùng với được không? Tôi chỉ cần cậu cùng đi đến đó. Sau đó, đường ai nấy đi, tôi sẽ không làm vướng bận chân tay của cậu đâu.”

Quân quay sang nhìn tôi hồi lâu, nét mặt vui vẻ lập tức biến mất. Cậu ta ỉu xìu tựa vào lưng ghế.

“Xời. Còn tưởng sáng ra cửa cậu dầm phải đồng phân chó nên lên con chấp mạch muốn hẹn hò với tôi. Hóa ra là lợi dụng tôi để tham dự sinh nhật Cảnh Minh.”

Bị cậu ta vạch mặt, tôi cũng không thanh minh, yên lặng thừa nhận. Quân thờ dài, tiếp lời:

“Anh Cảnh Minh có điểm gì đặc biệt mà khiến cậu yêu thích như vậy. Thật không nhìn ra, cậu và anh ấy có điểm gì hợp nhau.”

Hừ, sao cả Quân và Bảo đều nói những lời giống nhau như vậy. Thích thì thích thôi, cần méo gì lí do chứ. Hay là cậu ta cũng cho rằng, tôi một góc cũng không xứng với anh họ của hắn.

Một nỗi bức dọc không biết từ đâu ùn ùn kéo tới. Tôi hằm hằm đứng dậy, nhăn mặt càu nhàu:

“Rốt cuộc là cậu không muốn cho tôi đi cùng đúng không. Sao phải vòng vo nhiều lời như thế.” Nói xong ngúng nguẩy tính bỏ đi.

Vừa đi được mấy bước, một giọng nói lười biếng phía sau vang lên.

“Ai nói tôi không muốn cậu đi cùng.”

“Có điều...”Quân cố ý bỏ dở câu nói một đoạn...”Tôi có một điều kiện.”

Tôi quay người lại. Quân ngồi đó, hai tay gối ra sau đầu, nhàn nhả tựa vào thành ghế nhìn tôi. Dưới ánh nắng yếu ớt của tháng mười một, gương mặt Quân bừng sáng như một ánh lửa nhỏ. Dù có ghét cậu ta đến mấy, tôi cũng phải thú nhận, mỗi lần trông thấy Quân, tôi đều bị thất thần mấy giây. Gương mặt cậu ta hướng về phía tôi, cánh môi hơi nhếch lên tạo thành một đường cong tà mị, ánh mắt chăm chú theo dõi tôi mang theo vẻ thích thú, tự mãn và ranh mãnh. Tôi rùng mình một cái. Mỗi lần cậu ta nhìn tôi như thế, y như rằng có chuyện tôi tệ xảy ra...

****

Tối chủ nhật, thời tiết vô cùng đẹp. Tối nay tạnh ráo, không khí mang một chút se lạnh đầu đông nhưng chưa đến mức phải trùm lên người mấy cái áo len dày sụ. Tiệc sinh nhật lúc 8 giờ, cho nên Hoài An tôi đã lục tục chuẩn bị từ 5 giờ chiều. Trước đó tắm rửa kỳ cọ thơm tho mất nguyên một tiếng đồng hồ, sau đó vội vàng ăn chút gì đó và lúc này, đang nghiêm túc nhờ chị Nhi trang điểm cho.

Chị Nhi nhà tôi khéo tay lắm. Khác hẳn với Hoài An vụng về hậu đậu, chị là điển hình cho mẫu con gái đoan trang khéo léo. Nấu ăn giỏi này, ăn nói dịu dàng này, lại rất biết làm đẹp nữa... Nhiều lúc tôi thầm than có phải ông trời thấy nhà tôi âm thịnh dương suy quá, nên bố thí cho tôi mấy gen nam tính thô

lỗi thế này cho nó bình đẳng hay không?

Chả biết có cân bằng tạo nào hay không, chứ y như lời mẹ từng phán, tôi quả là “thằng đàn ông có bờ mông đàn bà.”

Sau gần tiếng đồng hồ vật lộn với đầu tóc mặt mũi, sau đó thay chiếc đầm trắng cắt kỹ trong tủ, một năm mặc không quá hai lần. Tôi mới có dịp đứng trước gương nghiêm túc ngắm ngía.

Trước mắt tôi là một cô gái nhỏ nhắn, gương mặt thanh thoát nhẹ nhàng được trang điểm hết sức tự nhiên như có như không. Đôi mắt to tròn linh động, chiếc mũi nhỏ nhắn cao cao, khuôn miệng trái tim duyên dáng được tô thêm màu hồng san hô làm tôn lên nét thuần khiết vốn có. Làn tóc đen mềm mại được uốn nhẹ, thả tự nhiên phía sau lưng, mấy lọn tóc còn buông hồ trước ngực xinh đẹp không gì tả xiết. Chiếc váy pha ren và voan mỏng dài ngang gối làm lộ ra đôi vai trần thon gầy, chiếc eo nhỏ nhắn được các đường vải ôm sát. Ngắm ngía mỹ nhân ở trong gương hồi lâu, tôi mới ngó ra, ủa đây là mình mà. Chỉ biết giờ một ngón tay cái về phía chị Nhi, tán thưởng:

“Qua tay chị, Cú cũng biến thành Công hết.”

Chị Nhi tay chống cằm, gật gù hài lòng về thành quả của chính mình:

“Không ngờ Hoài An thô như cái bê nhà mình cũng có lúc xinh đẹp nữ tính như vậy. Hôm nay không khiến cho mấy thanh niên mất ngủ thì hơi phí.”

7h 30 phút tối. Tôi mở cổng, đợi Mr “quần hoa” đến rước. Vốn định đến đó bằng xe đạp điện, cơ mà phần là không rõ địa điểm, phần là Quân nhất định qua đón tôi bởi theo cậu ta, dự Party cùng đứa lóc cóc xe đạp như tôi là việc vô cùng mất mặt. Gớm, đồ sĩ diện.

Cơ mà không cần đứng đợi vì cậu ấy đã chờ sẵn trước cửa nhà. Quân đứng dựa vào chiếc xe BMW đen quen thuộc. Dưới ánh đèn đường, bóng cậu ấy đồ dài trên mặt đất tạo thành những hình thù không rõ. Khác với vẻ năng động thường ngày, hôm nay Quân mặc một bộ vest thanh lịch, tôn lên vóc dáng cao lớn thon gầy, khí chất sang chảnh thiên bẩm. Tóc tai vuốt keo gọn gàng, gương mặt anh tuấn ngời ngời. Mấy cô bé đi ngang cũng không nhận được lăm lét ngó nghiêng, mấy cô mấy bác lộ liễu hơn, túm năm tụm ba vào bàn tán khen ngợi hết như trông thấy ngôi sao phim “Cô dâu tám tuổi”. Chỉ thấy Quân lười biếng xò hai tay vào túi quần, mặt tự động héch lên một góc 60 độ, chỉ còn thiếu nước vỗ ngực tự hào thôi. Cũng phải thừa nhận, tên nhóc này nhan sắc cũng nghiêng nước nghiêng thùng đồ.

Nghe thấy tiếng cửa mở, cậu ta lập tức quay đầu lại. Sau đó thì đứng ngây như phỗng nhìn tôi. Cậu ta cứ vậy lặng lẽ đứng đó, ánh mắt không kiếng nê mà đánh giá tôi từ đầu đến chân, rồi lộn từ chân lên đầu, sau đó lại lộn từ đầu đến chân. Đến lượt lộn thứ 5,6 gì đó, tôi không kiên nhẫn mà “e hèm” một tiếng, rất không tự nhiên mà mở miệng:

“Mắt cậu sắp rơi khỏi hốc mắt rồi đó. Nhanh đi thôi, muộn giờ rồi.”

Quân chậm chậm bước lại, ánh mắt vẫn như cũ khóa chặt lấy người tôi, trên mặt, vẻ ngạc nhiên, tán thưởng, say mê vẫn còn chưa kịp tan đi. Tôi bắt giác đỏ mặt, cúi đầu tránh ánh mắt nóng rực của cậu ta. Trên đầu, giọng nói lười biếng quen thuộc cất lên, mang theo ý cười vui vẻ:

“Đúng là không thể xem thường sức mạnh của tình yêu, có thể khiến Hoài An rũ bỏ mấy bộ cánh cổ lỗ từ thập niên 90 để khoác lên chiếc đầm một năm ngoái, năm kia gì đó quả là một kì tích.”

Tôi cảm nín. Cậu không nói không ai bảo cậu cảm đâu. Đàn ông con trai gì mà mồm miệng ngoa ngoắt, mồm mồm ra là vui đập con nhà người ta không thương tiếc. Có thể nào tôi cũng là con gái đấy. Bức xúc chưa kịp tan đi, Quân đã vỗ vai tôi cười lớn: “Ừm, chưa đến mức vịt hóa thiên nga nhưng cũng tạm coi là vịt nhà hóa vịt gỏi.”

Tôi cảm nín lần hai. Ok, Ok. Cậu thắng rồi, ai bảo hôm nay cậu là vé vào cửa của tôi cơ chứ. Tôi nhin, tôi nhin.

Dưới ánh mắt hăm mộ của cánh chị em phụ nữ, Quân lịch sự mở cửa xe cho tôi, sau đó ngồi xuống bên cạnh rồi bảo tài xế khởi động xe. Chiếc xe sang trọng chậm chậm hòa vào dòng người tập nập, mang theo một cô gái với tâm trạng hồi hộp kích động cùng một cậu thanh niên đẹp trai lười biếng.

Mười bảy năm từ lúc khóc oe oe ở bệnh viện phụ sản đến nay, lần đầu tiên ngồi trên một chiếc xe có giá bằng cả một căn biệt thự thế này, cho nên Hoài An tôi rất hèn nhát mà ngồi thẳng đơ ở đó, tay chân không dám vung vẩy bừa bãi, hừ cái gì là đền tiền triệu ấy chứ, ai đại. Trông thấy vậy, Quân buồn cười nói:

“Trông cậu như từ từ đang trên đường ra pháp trường xử từ ấy. Ai làm gì mà cậu cứ bất động như bị điểm huyết thế hờ.”

Dứt lời, cậu ấy lấy ra một chai nước hoa quả từ cái tủ lạnh nhỏ trên xe đưa cho tôi. Tôi mừng hóm, đúng loại tôi thích, đang tính uống thì khựng lại. Ôi trời, quên bég mắt, uống xong lỗ trôi mất son thì sao. Không được, phải bảo trì dáng vẻ hoàn hảo này trước mặt Cảnh Minh mới được. Nghĩ vậy, tôi bèn ngậm ngùi lắc đầu, trả lại chai nước cho Quân.

Xe dừng trước cửa một căn biệt thự ở trong một khu đô thị cao cấp. Quân chồm qua người tôi, giúp tôi mở cửa xe. Khoảng cách gần đến độ không thể phân biệt rõ ràng, chỉ thấy nửa khuôn mặt nam tính phóng đại trước mắt tôi, chớp mũi cơ hồ sắp chạm vào gò má cậu ta. Thậm chí tôi còn ngửi thấy hương nước hoa nhẹ nhẹ phả ra từ trên người cậu ấy. Cái không khí ái muội này làm trái tim của tôi đi lạc vài nhịp, sau đó đập thình thịch trong lồng ngực. Bỗng dưng Quân ngừng lại động tác mở cửa, quay sang nhìn thẳng tôi. Bởi vì động tác quá vội vàng, tôi chẳng kịp tránh né, cho nên vô tình đôi môi mỏng đã chạm nhẹ vào cánh môi hồng san hô của tôi. Nụ hôn ngắn ngủi chỉ kéo dài 0.01 giây, có lẽ quá vội để được gọi là hôn nhưng cũng đủ khiến khuôn mặt của tôi nóng bừng như đang ngồi trong nồi nước sôi.

Quân hài lòng nhìn gương mặt đỏ lựng của tôi, chậm rãi nói:

“Nhớ những gì cậu hứa. Phải nhất nhất nghe lời tôi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiễn Ra, Tờ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Nhìn Người Đoán Tên

CHƯƠNG 46: NHÌN NGƯỜI ĐOÁN TÊN

Ánh điện lung linh chiếu lên khoảng sân vườn rộng. Bóng bay, kim tuyến và hoa điểm xuyết cho không gian nhuộm đầy màu sắc tươi sáng, lãng mạn. Hương thơm của hoa và thức ăn quện vào nhau trộn vào trong không khí thứ hương vị dịu ngọt, làm cho con người không tự chủ được thấy âm áp lạ thường. Có vẻ các khách mời đã đến đông đủ, đang đứng tụm lại thành từng nhóm nhỏ, vui vẻ trò chuyện. Tôi nhìn quanh một vòng, toàn là những trai thanh, gái tú, nhìn trang phục trên người và phong thái tao nhã, cao quý kia, không khó nhận ra họ đều thuộc về giai cấp thượng lưu phóng khoáng. Càng nhìn lại cảm thấy, có vẻ như đây không phải là nơi dành cho tôi, nghĩ vậy, chân bắt giắc cũng chậm lại, tụt lại phía sau Quân.

Quân đang đi bỗng khựng lại, nhử mi nhìn tôi. Sau đó, cậu ta cười đến sáng lạn, nắm chặt tay tôi kéo về phía trước. Đến khi tôi phản ứng kịp rút tay về, cậu ta mới không có ý tốt nhắc nhở một câu: “Nghe lời, nhất nhất nghe lời.”

Chúng tôi sánh vai nhau bước đi trong ánh đèn led nhấp nháy nhiều sắc màu sinh động, người đến dự tiệc nhanh chóng nhận ra sự xuất hiện của Quân và cũng ngay lập tức phát giác ra sự có mặt của tôi. Chứng kiến một rừng ánh mắt đánh giá trên người mình, tôi không khỏi ngại ngùng, theo bản năng càng đi sát bên Quân hơn. Không khó để nhận ra vẻ điển trai của Quân hút mắt các cô gái cỡ nào, bởi vì khi nhìn Quân bằng ánh mắt thường thức xong, mấy cô còn khuyến mại cho tôi một ánh mắt ghen tị. Hừ, đồ hoa đào lăng ba lăng ba..

Một anh chàng đẹp trai, cao ráo, trên tay cầm một ly vang đỏ, ung dung tiến lại phía này, tươi cười chào hỏi Quân, sau đó dòi tầm mắt lên trên người tôi, ánh nhìn lóe lên tia thích thú:

“A ha, thằng nhóc này có tiến bộ. Năm nay còn dẫn theo một cô gái xinh đẹp đáng yêu đến. Anh là Vinh, rất vui được biết em.” Anh chàng vui vẻ cười, hào phóng chìa tay về phía tôi. Đang tính chìa tay ra thì cánh tay kia bị Quân không khách sáo hất ra:

“Hừ, chào hỏi là được rồi. Đâu phải đi gặp đối tác...”

Vinh thấy vậy không những không giận, còn cười lớn:

“Haha, nhóc con này chưa gì đã thể hiện chủ quyền ra với anh rồi. Đây hẳn là cô gái cậu từng nhắc đến trước đây. Xem nào...em là...Mai Anh phải không?”

Mặt tôi ngẩn tẩn lại, Quân thì mặt mày nhăn lại một đống, ánh nhìn bắn thẳng về phía Vinh cơ hồ muốn chặt đôi anh ta ra. Trông thấy biểu hiện đặc sắc của một nam một nữ trước mặt, Vinh nấn cầm, làm ra bộ suy nghĩ nghiêm túc:

“Chẳng lẽ anh nhớ nhầm. À đúng rồi, vậy em nhất định là Phương Ly đúng không?”

Dứt lời, mặt Quân thực sự nổi lên giong bão, Vinh làm như không thấy vẻ mặt muốn giết người kia, tiếp tục trò nhìn người đoán tên nhảm chán:

“Thế thì Quỳnh Mai? Đúng rồi, lần trước gặp anh cậu ta nhắc em suốt.”

“Không phải à. Ôi anh xin lỗi, em là Hải Yến phải không. Hôm trước có nghe cậu ấy nói chuyện với em trên điện thoại.”

“Vậy là Tường Vy, em nhất định là Tường Vy đúng không? Cậu ta khen em xinh mãi.”

Tôi đen mặt, rất có thâm ý liếc nhìn Quân: cậu là người hay là ngựa giống thế, may mắn tôi không nằm trong list mỹ nữ dài đẳng đặc như danh sách thi tuyển công chức của cậu ta.

“Thôi đủ rồi. Bớt nhiều chuyện một chút.”

Quân rất không kiên nhẫn cắt ngang lời Vinh, nắm tay tôi bước băng băng về phía trước. Có vẻ anh chàng tên Vinh vẫn không cam tâm cho rằng trí nhớ của mình không tốt, cho nên vẫn cố với theo một câu:

“Minh Ngọc, là em. Anh nhớ rồi. Xin lỗi nhé...”

Tôi quần bách, vừa bực mình vừa buồn cười nhìn Quân. Nhất thời quên đi cảm giác e ngại, lúng túng lúc đầu, ôm miệng cười hí hí. Quân quay người lại

nhìn tôi, giận dữ:

“Có gì đáng cười hay sao?”

Nhìn thấy vẻ mặt đen như đất nòi trước mặt, tôi lại cười càng vui vẻ:

“Cũng may cái anh Vinh đó chưa biết tên tôi, nếu không tôi sẽ thường xuyên hất xì vì được nhắc tên liên tục. Ha ha.”

Đúng lúc này, một khúc nhạc du dương nổi lên. Mọi người đều hào hứng, bắt cặp với nhau cùng khiêu vũ. Tôi ngó ngang ngó dọc, mong tìm được hình bóng Cảnh Minh đâu đó. Nhưng từ đầu đến giờ, anh ấy vẫn chưa xuất hiện. Đang lúc ngáo ngơ, eo nhỏ bị một cánh tay siết chặt lấy. Quân đem tôi kề sát cậu ta, vui vẻ cười:

“Chúng ta khiêu vũ thôi.”

Tôi giãy ra, ai thêm khiêu vũ với cậu, nhưng cánh tay cậu ấy rất mạnh mẽ, ghì chặt lấy tôi, không cho phép phản kháng.

“E hèm, có cần tôi xách cổ cậu ra khỏi đây không?”

Hừ, tôi nhin, ai bảo cậu ta là vé vào cửa của tôi chứ. Thôi coi như là học nhảy trước, lát nữa được khiêu vũ cùng Cảnh Minh cũng sẽ bớt quê.

“Cơ mà tôi không biết nhảy, sẽ giẫm nát chân cậu đấy.”

Quân phớt lờ lời nói của tôi, trực tiếp kéo tôi đến khu trung tâm. Nhẹ nhàng hướng dẫn cho tôi từng bước nhảy. Cả người tôi cơ hồ dán sát vào trong lồng ngực cậu ta, mùi hương nam tính quyến nhẹ trên chóp mũi, làm tôi không tự chủ mà đỏ mặt. Ngẩng lên nhìn, thấy Quân đang cúi xuống nhìn tôi, ánh nhìn đầy dịu dàng, sủng nịnh. Tôi hơi nhích người ra xa, thắc mắc:

“Tôi thấy các cặp khác đâu có dựa sát vào nhau như chúng ta đâu.”

Quân cười xòa, che dấu tia ranh mãnh trong mắt, rất tự nhiên giải thích:

“Chỉ những cặp nhảy giỏi mới làm ra khoảng cách như vậy. Còn như cậu, chưa từng khiêu vũ thì phải dựa sát vào bạn nhảy để mượn lực nâng đỡ lẫn nhau, như vậy sẽ không bị ngã.”

“Ồ, vậy hả?” (Tác giả: An heo, ăn gì ngu thế...)

Sau đó ngẩng đầu nhìn Quân, tiếp tục truy vấn: “Nếu không phải tôi xin đi ké, cậu sẽ dẫn ai đi cùng trong hàng loạt cô gái vừa rồi? Mai Anh, Phương Ly, Quỳnh Mai, Hải Yến hay Minh Ngọc???”

Nụ cười của Quân đông cứng lại trên mặt, cuối xuống thì thảo vào tai tôi:

“Cậu ghen sao?”

“Ghen? Cậu đi tầm hoa văn liễu thì liên quan méo gì đến tôi. Chỉ là tôi thắc mắc, List girlfriends của cậu dài như vậy, mỗi lần lựa chọn để hẹn hò cũng có chút đau đầu đi.”

Khóe miệng Quân giật giật, vòng tay siết eo tôi chặt thêm một chút, cúi xuống nhìn sâu vào mắt tôi, bá đạo tuyên bố:

“Mấy người đó chẳng ai là Girlfriend của tôi cả. Người có đủ tư cách làm bạn gái Minh Quân này, chỉ có một người duy nhất mà thôi.”

Đúng lúc ấy, tiếng nhạc bỗng dừng tắt lịm, các chùm đèn soi sáng bữa tiệc cũng nhất loạt tắt ngấm, mọi người đều đổ dồn về phía căn biệt thự, nơi duy nhất được chiếu sáng lúc này.

Và Cảnh Minh, chủ nhân của bữa tiệc, cũng là lý do duy nhất khiến tôi có mặt ở đây chính thức xuất hiện. Hôm nay anh mặc một bộ Vest kiểu dáng thời thượng, các đường cắt may khéo léo ôm sát vóc người anh tuấn. Cảnh Minh bước đến với nét cười ôn nhu thường trực trên khuôn mặt, trong mắt tỏa ra vẻ dịu dàng quen thuộc, nhưng hôm nay, tôi có thể tinh tế cảm nhận nét hạnh phúc lấp lánh nơi đáy mắt anh ấy- điều mà tôi chưa từng thấy trước đó.

Tôi kích động nắm chặt tay, lúc này, tất cả các tế bào trên người đều hướng về nơi Cảnh Minh đang đứng. Anh ấy đứng đó, đẹp đẽ như vậy, rạng ngời như vậy, dường như ánh sáng của những ngọn đèn đều hồ thẹn với hào quang trên người anh.

Nhìn khắp lượt mọi người, anh mỉm cười, nhẹ nhàng mở miệng:

“Tôi rất vui vì sự có mặt của mọi người trong lần sinh nhật này. Tối nay, ngoài việc kỷ niệm ngày sinh nhật, còn có một việc trọng đại không kém.” Cảnh Minh ngừng lại, ý cười trong mắt càng sâu thêm.

“Hôm nay, tôi xin chính thức giới thiệu với mọi người, bạn gái của tôi. Nhật Linh.”

Một cô gái xinh đẹp chậm chậm bước ra, đứng sòng vai với Cảnh Minh. Cô gái với khuôn mặt thanh tú rạng ngời, nở nụ cười bừng sáng như nắng mặt trời. Cô diện một bộ váy màu vàng, đứng bên Cảnh Minh trông không khác gì một cặp tiên đồng ngọc nữ. Đẹp đẽ đến chói mắt. Trái tim tôi dường như

có ai đó bóp chặt lấy, cảm giác khó thở ập đến khiến tôi không thể động đậy, chỉ mở lớn mắt nhìn cặp đôi trước mặt trao nhau nét cười tình tứ. Trong đầu vẫn còn vang vọng lời nói vừa rồi.

“Bạn gái của tôi. Nhật Linh”

“Bạn gái của tôi. Nhật Linh”

“Nhật Linh...”

Là Nhật linh, không phải Hoài An, tôi biết, sẽ chẳng bao giờ là “Hoài An”.

Các khách mời đều ồ lên, kẻ vỗ tay, người huýt sáo, kẻ hú hét âm ỉ. Nhưng tôi không nghe được gì nữa, tai tôi ù đặc đi. Trong đầu chỉ xuất hiện duy nhất một hình ảnh: Chàng trai cao lớn anh tuấn, nét cười ấm áp như gió xuân, vươn tay xoa đầu tôi khen: “Hoài An, giỏi lắm”

(Tác giả: Cảnh Minh-out.

Một trai đẹp đã rửa tay chậu vàng, rút về làm diễn viên quần chúng, nhường lại cuộc chiến cho Béo ca và sói ca.

Tớ là tớ không giống An heo, không có ưa mấy anh kiểu Cảnh Minh gặp ai cũng ôn nhu dịu dàng làm mấy cô ăn no dựa bờ. Tớ thích mấy anh yêu ghét rõ ràng, yêu thì mặt dày cuốn lấy, không yêu thì ném cho quả “bơ”. Các chế thì sao?..)

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Hoài An Thất Tình

CHƯƠNG 47: HOÀI AN THẤT TÌNH

Nếu như tình yêu mà giống như thức ăn thì tốt rồi, chỉ cần cho vào miệng nhai nuốt, hôm sau sẽ tự động đào thải ra ngoài.

Khó nổi tình yêu lại giống bệnh nan y, một khi mắc phải là suốt một thời gian dài thậm chí cả đời bị nó giày vò không thôi.

Tôi chẳng còn tâm trí nào nhìn hình ảnh đẹp đẽ trước mắt thêm nữa. Tôi đâu phải cao tăng đắc đạo, tôi cũng có hi vọng ái ố. Rõ ràng đau lòng muốn chết, lại bắt mình phải hi hi ha ha cười chúc mừng hạnh phúc, tôi không làm được.

Lặng lẽ lùi lại phía sau vài bước, tôi định cứ vậy không tiếng động mà bỏ đi, tốt nhất là Cảnh Minh không biết đến sự tồn tại của tôi đêm nay. Nhưng mà, “người tính không bằng thằng bên cạnh tính”, tôi vừa định quay lưng, thì cánh tay đã bị níu lấy. Tôi ngẩng lên, đối diện với đôi con ngươi trong suốt, mang theo ý cười nhàn nhạt, ánh mắt thâm thúy xoáy thẳng vào tôi như muốn nhìn ra những suy nghĩ ẩn sâu bên trong. Tôi cúi mặt, không muốn ai khác nhìn ra những cảm xúc đang vỡ vụn của mình.

“Tôi còn ở đây. Cậu tính đi đâu.” Giọng Quân nhàn nhạt vang lên.

“Tôi mệt, muốn về nhà.”

Quân đem lời nói dối vừa rồi ném ra sau đầu, một lần nữa chăm chú nhìn tôi. Đừng nhìn nữa, xin cậu, nếu không tôi sẽ khóc lên mất.

Quân vốn định mở miệng nói gì đó, nhưng sau lưng đã vang lên giọng nói quen thuộc, dịu dàng đầy từ tính:

“Hai đứa đến lâu chưa??”

Thân thể tôi bất giác run lên một cái. Không, tôi không muốn đối diện Cảnh Minh vào lúc này, tôi muốn rời khỏi đây, càng nhanh càng tốt. Nhưng tên vô lại bên cạnh nào chịu buông tha cho tôi. Cậu ta đẩy tôi lên phía trước, thân mật khoác vai tôi. Tôi ngẩng đầu, trước mặt là cặp trai tài gái sắc, nhân vật chính của bữa tiệc hôm nay. Nàng duyên dáng đáng yêu, chàng ôn nhu phóng khoáng. Tôi cup mắt, chợt nhận ra một sự thật đáng lòng: Thì ra ngay từ đầu, tôi đã chẳng có một mảnh cơ hội nào. Bao lâu cứ ảo tưởng mình là nữ chính ngôn tình. Hóa ra, ngay cả nữ phụ cũng chẳng đến lượt. Từ đầu đến cuối vẫn luôn làm tròn vai diễn viên quần chúng, lâu lâu nhảy ra đọc vài ba câu thoại, cái mặt cũng chẳng ai nhớ tới.

Tôi lén thở dài một cái, ngẩng lên nở nụ cười gượng gạo:

“Chúc anh sinh nhật vui vẻ, trông chị thật xinh đẹp.”

Cảnh Minh nhìn tôi, cười dịu dàng, nếu như trước đây, trông thấy nụ cười ấy, tôi sẽ ngỡ ngàng tâm thần mất một lúc, còn lúc này, chỉ thấy vô cùng chua

chất, vô cùng chói mắt.

“Cảm ơn em, Hoài An. Hôm nay trông hai đứa đẹp đôi lắm.”

Quân vòng tay qua ôm eo tôi, ưỡn ngực tự đắc: “Đây là điều không cần bàn cãi.”

Hai người bọn họ đi rồi, tôi thở ra một hơi, khẽ liếc Quân, tôi truy vấn:

“Cậu cố ý đúng không?” Đúng thế, cậu ta biết rõ tôi thích Cảnh Minh, biết rõ Cảnh Minh có người yêu, vậy mà vẫn mang tôi đến đây, biến tôi thành một con ngốc.

Quân giữ lấy hai vai tôi, nghiêm túc nói: “Có những sự thật, chỉ có tận mắt chứng kiến chúng ta mới đủ sức đối mặt với nó, vượt qua nó. Cảnh Minh không dành cho cậu. Nếu bình thường tôi nói câu này, cậu tin sao?”

Hừ, cậu ta cho rằng tôi không tin, tôi u mê, cho nên thay vì lay gọi nhẹ nhàng cho tôi tỉnh, cậu trực tiếp dội thẳng xô nước lạnh vào mặt tôi đúng không. Tôi thảm máng.

Quân lại khôi phục bộ dáng thiếu đấng đấng thường ngày, vỗ vai tôi: “Đến cũng đến rồi, đau lòng cũng đau lòng rồi, bây giờ có phải nên quay bánh nóc nhà không?”

Đúng lúc đấy, phục vụ bung đồ uống đi qua, Quân vói tay lấy một ly nước cam và một ly rượu vang.

“Nâng ly, vì một Hoài An vừa sáng mắt ra.”

Tôi quần bách, đang đau lòng muốn chết còn chúc mừng cái vẹo gì. Tôi giằng lấy ly rượu vang, không chờ Quân ngăn cản, ngửa cổ uống một hơi gần cạn.

“Cay quá, không phải nói rượu vang có vị chua chua ngọt ngọt sao chứ.”

Quân tròn mắt nhìn tôi: “Cô nương, đây là rượu vang nho, đâu phải sốt cà chua.”

Nhưng chất rượu cay nồng chậm rãi chảy xuống cổ họng, thấm vào dạ dày, làm cho tâm tình của tôi tốt lên đôi chút. Tôi kéo tay Quân:

“Nào đi, chúng ta qua bên kia, chúc mừng Hoài An thôi chúc đầu vào bãi phân trâu.”

****

Trên đời có ba thứ đáng sợ:

Thứ nhất là con gái thất tình.

Thứ hai là con gái say rượu

Mà cái thứ ba mới chân chính là thứ đáng sợ nhất: Con gái vì thất tình mà say bết nhè.

Ờ...

Tôi càng uống càng hăng, cảm giác như máu trong người lưu thông với tốc độ chóng mặt, cuộn cuộn từ bụng, trào lên ngực rồi chạy thẳng lên đầu. Thần trí tuy có điểm mờ hồ nhưng tôi có cảm giác lâng lâng nhẹ nhõm khác thường.

Ly rượu trong tay tôi bị thô bạo giằng lấy, tôi bất mãn chu môi kiến nghị:

“Hãy, trả đây, tôi mới uống có hai ly thôi mà”

“Hai ly cái đầu cậu, ly thứ sáu rồi, đồ sâu rượu.” Quân cốc đầu tôi, nhấn nhó nói.

Tôi ôm đầu, ngẩng lên nhìn hình ảnh Quân ngày càng nhòe mờ như màn hình ti vi nhiễu sóng. Tôi ngồi thụp xuống, nức nở mà khóc lên:

“Hức hức. Cảnh Minh không cần tôi...hức... bây giờ đến cả cậu cũng bắt nạt tôi. Hức hức...Cậu nói xem, rốt cuộc tôi làm sai chỗ nào, rút cuộc tôi có điểm gì chưa tốt, sao ai cũng nhìn tôi không vừa mắt như vậy. Hức hức...”

Càng nói càng thấy tủi thân, nước mắt thi nhau lăn chả rơi. Quân xốc tôi dậy, tôi thấy đầu óc ngày càng nặng nề, mặt bốc ra khí nóng phùng phùng, người Quân chao nghiêng trước mắt tôi, sau đó lại làm động tác lộn vòng, sau đó lại nhòe đi. Tôi lắc lắc đầu, cố mở mắt để nhìn cho rõ, nhưng vô ích. Hình ảnh trước mặt nhấp nháy, đến khi tôi nhìn thấy rõ thì hơi sững sốt. Trước mắt tôi là Cảnh Minh đang nhìn tôi với ánh mắt lo lắng, trên tay còn cầm ly rượu của tôi. Mà điều lạ là Quân lại biến mất không thấy bóng dáng, lạ hơn nữa là Cảnh Minh đang mặc trên người bộ vest của Quân, cả kiểu tóc cũng đôi sang giống Quân luôn.

Ừa, có cái gì không đúng ở đây.

Quân và Cảnh Minh đổi đồ cho nhau khi nào thế?

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiễn Ra, Tờ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Cảnh Minh Béo-Cảnh Minh Gầy

CHƯƠNG 48: CẢNH MINH BÉO-CẢNH MINH GẦY.

Tôi nhào vào ngực “Cảnh Minh”, nức nở:

“Cảnh Minh, đừng bỏ em. Em thích anh nhiều lắm anh biết không.”

“Hoài An, cậu lại phát bệnh cái gì đây?”

Hừ, sao giọng “Cảnh Minh” hôm nay lạ quá vậy? Có phần hơi giống giọng “quần hoa”. Cơ mà sao anh lại nói tôi phát bệnh, hay là anh ấy hiểu nhầm tôi, cho rằng tôi có bệnh nên không thích tôi. Nghĩ vậy, tôi càng ôm chặt người trước mặt, cuống quýt giải thích:

“Không có, em không có bệnh. Em mới đi khám sức khỏe hồi đầu năm học mà. Cảnh Minh em chỉ có mỗi một bệnh là yêu anh quá nhiều thôi.”

“Hừ, Hoài An. Cậu đang mè nheo mấy thứ vớ vẩn gì, mau rút ra cho tôi.” Trên đầu vang lên giọng nói ầm chứa tức giận.

Sao lại tức giận? Chẳng lẽ tôi nói gì không đúng. Tôi nghi hoặc buông tay nhìn “Cảnh Minh”. Ô sao bỗng dưng trước mặt xuất hiện nhiều “Cảnh Minh” quá vậy.

Một, hai...

“Cảnh Minh. Hôm nay sinh nhật anh cho nên anh em sinh đôi, à không sinh ba, à không không sinh bốn của anh cũng đến đây sao. Oa, sao ai cũng ăn mặc giống nhau hết vậy. Ồ..Em chào các anh, em xin tự giới thiệu, em là Hoài An, em đầu tương lai của các anh.”

Tôi lao vào bắt tay người bên trái, nhưng lại hụt, người bên phải, cũng lại hụt, chỉ bắt được không khí. Kỳ quái, sao hôm nay ai cũng thoát ần thoát hiện như cao thủ võ lâm hết vậy, đầu tiên là Quân, sau lại đến anh em nhà Cảnh Minh. Tôi kéo tay “Cảnh Minh”, nũng nịu:

“Hôm nay sinh nhật anh, em chưa có tặng quà cho anh. Cho nên em quyết định hát tặng anh một bài. Anh thấy sao? Ước..”

“Hát sao?”

“Vâng, em sẽ khiến anh ...ước... nhớ mãi không quên...ước.. buổi tối hôm nay”.

Hết tiết, sao lúc đang sung lại nắc cục thế này.

“Hoài An, cậu say rồi, não loạn cũng nhiều rồi. Đi, tôi đưa cậu về.”

Tôi giằng khỏi tay anh ấy. Hừ, tôi còn chưa có hát mà, sao anh ấy lại muốn tôi về. Tôi loạng choạng bước về phía sân khấu mini, không đợi được đã ngêu ngao hát lên:

“Đừng nói xa nhau...ước...cho tâm hồn...ước...đau khổ...ước

Đừng nói xa nhau...ước...cho mắt lệ...ước...hoen mờ...ước..

Lời thiết tha...um um um..”

Tôi còn đang gân cổ lên hát say sưa thì một bàn tay đã bưng kín miệng tôi, không cho tôi tiếp tục phát ra âm thanh. Sau đó, “Cảnh Minh” dùng sức chín trâu hai hổ lôi xềnh xệch tôi ra khỏi phạm vi bữa tiệc. Anh ấy ấn tôi ngồi xuống một cái ghế ở công viên cạnh đó, day day trán nói:

“Người ta nói con gái thất tình đều trở thành sinh vật biến đổi gen, hôm nay mắt thấy tai nghe quả không sai chút nào.”

Tôi thoát khỏi tay “Cảnh Minh”, bất mãn nói:

“Em còn chưa hát xong mà. Hay là...anh không thích bài đấy. Được được, em sẽ chuyển sang bài khác, lần này kết hợp cả vũ đạo luôn cho nó bốc. Nếu

cần, em sẽ tặng anh một cái liveshow mini luôn.”

Dứt lời, tôi lao đảo đứng dậy, vừa hát, vừa nhảy mấy động tác tự chế:

“Túp lều lí tưởng của anh và của em.

Đâu đâu nào anh ơi..

Ồ sao anh nhăn nhó vậy. Được rồi, đổi sang Kpop thì thế nào?

Gee Gee Gee Gee baby baby baby

Gee Gee Gee Gee baby baby baby...”

“Cảnh Minh” nhìn tôi nhún nhảy như con động kinh, day day trán:

“Được rồi, cậu có thể tắt loa phát thanh một lúc không. Ngồi yên đây, tôi đi mua nước cho cậu uống...”

“Không đừng rời xa em...” Nhưng người nào đó đã chạy nhanh như một cơn gió, biến mất khỏi tầm nhìn của tôi. Đúng lúc này, điện thoại di động đột nhiên đổ chuông. Tôi chập vọt một lúc mới lòi được nó ra khỏi túi, nhìn vào màn hình mờ mờ nhòe nhòe không rõ là ai, tôi bấm bừa nút nhận cuộc gọi:

“A lô, ai đấy...” Tôi lè nhè.

“Hoài An, tớ, Bảo đây mà. Giọng cậu hôm nay sao thế?”

“Ồ hơ hơ, Bảo hơ, tớ đang rất hạnh phúc cậu biết không? Hôm nay tớ được ở bên người tớ thích vào đúng dịp sinh nhật của anh ấy. Tớ còn hát cho anh ấy nghe nữa, hờ hờ...”

“Hoài An, cậu uống rượu sao? Cậu say rồi, nói xem cậu đang ở đâu, tớ tới đón cậu.” Giọng Bảo sốt sắng.

“Hừ, Tớ đâu có say, sao ai cũng nói tớ say hết vậy. Tớ chỉ uống nước nho...nước nho lên men thôi cậu hiểu không. Đây đâu phải rượu. Ngủ ngốc..”

“Hoài An, nghe tớ nói, cậu đang ở đâu. Hoài An...”

“Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang say đắm bên tình yêu. Xin quý khách đừng cầu nhàu thêm nữa.” Tôi không kiên nhẫn kết thúc cuộc gọi.

Một chai nước lọc mát lạnh được chia đến trước mặt, tôi nhăn nhó gạt đi:

“Sao lại uống thứ này. Hôm nay ngày đặc biệt như vậy, phải nâng ly chúc mừng mới đúng. Cảnh Minh, lấy cho em hai lon Coca. Hôm nay chúng ta không say không về.”

Sau đó, tôi ôm lấy “Cảnh Minh”, bắt đầu mè nheo:

“Cảnh Minh, anh nói thích em đi, nói thật lớn cho cả thế giới này biết đi.”

“Nói thích cậu?”

“Đúng vậy, em thích anh lâu như thế mà không thấy anh nói thích em gì cả.”

Trên đỉnh đầu vang lên tiếng cười khề.

“Nói thích cậu. Được thôi...nhưng tôi có điều kiện.”

Hừ, cái giọng điệu này, câu nói này sao quen thuộc quá vậy. À đúng rồi, giống hệt “quần hoa” hôm trước. Cảnh Minh và Quân hôm nay có nhiều điểm chung quá nhỉ. Lúc này “Cảnh Minh” xoay người tôi lại, khề nói:

“Muốn tôi nói thích cậu, thì cậu phải... thơm tôi.”

Thơm? Anh ấy muốn mình thơm sao? Được thôi, cậu còn chẳng được. Hi hi, tôi rất nhanh chu mỏ qua thơm cái “chụt” vào má trái người trước mặt. Tôi thấy “Cảnh Minh” hai mắt mở lớn, ngốc lảng nhìn tôi. Sau khi khôi phục bình tĩnh, anh ấy lại giờ má phải qua, chỉ trỏ:

“Còn bên này nữa.”

“Chụt”. Tôi lại hào phóng thơm lên má còn lại.

“Trên trán thì sao?”

“Chụt”

“Cảnh Minh” hai mắt long lanh sáng ngời, khoe môi bị kéo căng sang hai bên như sắp rách đến nơi. Không biết có phải do tôi ảo giác không nhưng tôi thấy vẻ mặt mưu mô hiện rõ trên mặt “Cảnh Minh”, anh ấy cúi xuống, ghé sát vai tôi thì thầm “Cậu quên mất một chỗ quan trọng rồi.” Nói xong thì nhắm chặt hai mắt, chu cái mỏ ra.

Tôi cười đến hai mắt híp tịt vào nhau, giờ tay nhéo nhéo hai má người trước mặt:

“Ahihi, anh là đồ tham lam. Nhưng...em thích. Haha”

Nói rồi, tôi không do dự lao đến, thom cái “Choạt” một cái vào đôi mắt vịt đang ngóng đợi. Cảm giác hưng phấn lan tràn từ đỉnh đầu đến ngón chân cái. Hóa ra cảm giác thom người mình thích lại kỳ diệu đến vậy, bất chợt trong đầu nhớ lại nụ hôn trong căng tin với Quân. Hự, sao tự dưng lại nghĩ đi đâu thế, tôi lắc mạnh đầu, nhìn gương mặt cười sáng lạn như ánh mặt trời trước mặt, kích động thom thêm một cái nữa.

“Hi hi. Cái này là hàng khuyến mại, tặng kèm không bán. Hờ hờ..” Sau đó lờ lờ kéo kéo tay người nào đó, nhõng nhẽo nói: “Giờ anh mau nói đi, nói anh thích em đi.”

Ngắm lại thấy cái tên “quần hoa” thối kia tuy vô lại nhưng mà tốt vía quá đi, nay ra cửa gặp hần một cái là bao nhiêu vui vẻ kéo đến. Tôi biết rồi, hôm nay thần Cupid bị xạ thủ Hoàng Xuân Vinh nhập, cho nên bắn mũi tên tình yêu một phát trúng mông Cảnh Minh luôn, hờ hờ.

“Cảnh Minh” yên lặng nhìn tôi, gương mặt chợt ửng hồng, anh ấy luống cuống một hồi, sau đó hít sâu một hơi như rút hết dũng khí ra, nhìn thẳng vào mắt tôi thì thầm

“Hoài An, tôi... thích...”

“HOÀI AN!!!”

Một tiếng thét lớn chặt đứt tiếng thì thầm, tôi nổi cáu, đang tính xạc cho người tới một trận thì cả người đã bị ôm chặt lấy. Tôi ngược tầm mắt mông lung nhìn lên. Ủa, người ôm tôi vẫn là “Cảnh Minh”, nhưng mà “Cảnh Minh” này kì lạ lắm, vẫn gương mặt ấy nhưng lại mập mạp hồng hào, thân hình thì béo ú na ú nần, lại còn đeo kính nữa.

“Hi hi, Cảnh Minh. Anh đổi sang áo phong từ lúc nào vậy. Còn có, sao bụng anh lớn quá vậy.” Nghĩ ngợi vài giây, mắt tôi lập tức sáng choang: “Ahaha, em biết rồi, nhất định là anh vừa nuốt trứng cái cô Nhật Linh gì đó vào bụng đúng không? Làm tốt lắm, em thật ghét cô ta, vừa xinh đẹp lại vừa dịu dàng hơn em, tóm lại là không có ưu điểm gì hết.” Vừa nói tôi vừa khề xoa xoa cái “bụng bầu” của anh ấy.

Nhưng mà cả người lại lập tức bị lôi lôi kéo kéo, thân hình nặng nề va vào ai đó. Tôi ngẩng lên, ủa Cảnh Minh lại gầy rồi này, cũng không đeo kính nữa này. Tôi hoài nghi sờ bụng kẹp lép của ai đó, hải lòng cười hề hề

“Lạ chưa, mới vừa nuốt cái cô Nhật Linh vào bụng xong mà anh đã tiêu hóa hết rồi sao. Anh vừa tống cô ta ra ngoài theo đường đại tiện phải không? Hệ bài tiết của anh làm việc hiệu suất cao quá.”

Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói tức giận:

“Cậu im miệng cho tôi. Còn Bảo, cậu đến đây làm gì vậy?”

Hờ, Bảo béo cũng đến đây sao, đâu đâu, sao tôi không thấy. Quay sang trái, thấy “Cảnh Minh” béo ú đeo kính đứng đó, ngó sang phải lại thấy một “Cảnh Minh” gầy đang tức giận nhìn “Cảnh Minh” béo. Ô hay, thế này là thế nào, sao cùng lúc lại xuất hiện nhiều “Cảnh Minh” quá vậy? Ai mới là Cảnh Minh của tôi. Tôi u mê nhìn hết trái lại đến phải nhưng không tài nào phân biệt nổi.

Hai anh chàng trước mặt bắt đầu lao vào cuộc khẩu chiến, tôi thì ngày một hoa mắt chóng mặt, ngồi phịch xuống ghế. Chỉ nghe phía trước lồm bồm có tiếng cãi nhau:

“Tôi sẽ đưa cô ấy về, tôi là bạn thân cô ấy.” Cảnh Minh béo nói.

“Tôi đưa cô ấy đến đây, tôi có trách nhiệm mang cô ấy về nhà an toàn”. Cảnh Minh gầy gân cổ cãi.

Người ta nói, hai người đàn bà cộng với một con vịt sẽ tạo thành một cái chợ. Bây giờ tôi chân chính bổ sung thêm Hai thằng đàn ông đấu võ mồm cũng dư sức tạo thành một cái chợ đầu mối hẳn hoi.

Haizz, đau đầu quá, sao hai người toàn nói những câu khó hiểu như vậy. Tôi không nghĩ được nhiều nữa vì thấy đầu ngày càng đau, mí mắt ngày càng nặng dần, cho nên bất chấp tất cả lăn quay ra ghế đá...ngủ mất.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tôi Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Cậu Tính Bồi Thường Như Thế Nào?

CHƯƠNG 49: CẬU TÍNH BỒI THƯỜNG NHƯ THẾ NÀO?

Buổi sáng đầu đông, tôi cuộn mình trong chăn, ngủ quên trời quên đất, cho đến lúc bà chị yêu dấu với lòng thương người sâu sắc rất thuần thực lột sạch chăn khỏi người tôi, không quên tặng kèm thêm một tiếng hét rung trời lở đất:

“HOÀI AN, LẤN XUỐNG GIƯỜNG CHO CHỊ.”

Tôi co quắp người lại cho khỏi rùng mình vì lạnh, mắt nhắm tịt, miệng lầu bàu:

“Chị làm cái gì thế. Lâu nay em tu dưỡng đạo đức rất tốt mà, sao sáng nay con sư tử trong chị lại tỉnh giấc vậy?”

“Thứ nhất, em sắp muộn học rồi. Thứ hai, em còn chưa giải trình về sự vụ hôm qua đâu đấy.”

Sự vụ hôm qua? Hôm qua có sự vụ gì. Haizz, bây giờ đầu tôi đau như búa bổ, bên trong cứ ong ong ù ù hết cả lên. Để tôi nhớ xem nào...Đầu óc xoay chuyển, đột nhiên vài đoạn hội thoại tái hiện trong đầu:

“Giới thiệu với mọi người, bạn gái tôi. Nhật Linh.”

“Nâng ly. Vì một Hoài An vừa sáng mắt ra.”

“Đừng nói xa nhau, cho tâm hồn đau khổ..”

“Muốn tôi nói thích cậu thì cậu phải...thơm tôi.”

“Chụt”

“Cái này là hàng khuyến mại, tặng kèm không bán...”

Lúc nào bộ lễ mề của tôi biến tập lại mọi chuyện cũng là lúc một tiếng la thất thanh vang lên trên tầng 2, số nhà 36, ngõ 20 đường X:

“A A A...ĐI CHẾT ĐÂY!!!”

Để mặc chị Nhi với gương mặt bị dọa hết hồn đứng đó, tôi lao vào nhà tắm. Đánh răng, đánh răng, đánh răng. Đánh bay dấu vết mấy nụ hôn đêm qua.

Trời đất, thiên địa, quỷ thần, chúa Giê-su, Đức Phật, Quan Thế Âm, Thánh A la, Đức mẹ đồng trinh oi...Các người ở đâu mau đến cứu vớt cho linh hồn nhiều tội lỗi là con đây.

Tôi vò đầu bứt tóc, đã uống say bết tề lẽ nhe không nói, đằng này lại nói nói cười cười như con dờ hoi, lại còn hát hò nhảy nhót, lại còn mè nheo, lại còn...hôn hít. Ừa, mà đâu chỉ một lần, những năm lần liền. Còn chưa kể nhận nhầm cái tên mình ghét bầm ghét bỏ thành Cảnh Minh, còn hùng hục lao vào ôm hôn thắm thiết nữa chứ.

Tôi ôm đầu. Lần này thì thảm rồi, hôm qua náo loạn một hồi như vậy, hôm nay còn mặt mũi nào đi học chứ. Haizz, chẳng có lẽ kiếp trước tôi tạo nghiệt quá nặng, cho nên kiếp này mới gặp quả báo, vậy ngay hôm nay phải đi chùa thành tâm sám hối, cầu xin các vị có báo ứng thì cho con xin làm thủ tục trả góp, chứ các vị đánh nhanh diệt gọn, đội thẳng một combo tai họa liên hoàn xuống đầu thế này sao con đỡ nổi.

Càng nghĩ càng tức, chung quy cũng tại cái tên vô lại siêu cấp bi ối kia dẫn tôi đến đó, gạ gẫm tôi uống rượu còn giả bộ ra điều kiện làm tôi lỗ vốn mất mấy nụ hôn. Hừ, được lắm. Thù này không trả, Hoài An tôi không làm con chó.

Bước ra khỏi nhà vệ sinh sau năm lần đánh răng, gương mặt thì thê thảm không nhìn nổi, cứ nghĩ đến mấy nụ hôn đêm qua...Eo ơi kinh quá, quyết định quay trở lại nhà tắm, đánh răng thêm 5 lần nữa, tiện thể súc miệng hết nửa chai Listerine đến nỗi khoang miệng mất cảm giác, lưỡi phồng pốp lên mới thấy đỡ hơn.

****

Việc mất mặt thì cứ mất, mà việc đi học vẫn cứ phải đi. Ai bảo Hoài An tôi là người con chăm ngoan học giỏi, mẫu mực điển hình cơ chứ. Gần đến giờ vào lớp, từng tốp học sinh đi lại hối hả trên hành lang. Buổi sáng đầu tuần nên trông ai cũng hơi uể oải, có lẽ dư âm của hai ngày cuối tuần ăn chơi nhảy múa vẫn còn chưa kịp tan đi.

Tôi thất thểu bước trên hành lang, vì mấy nụ hôn đêm trước quá sức chấn động cho nên tôi nhất thời quên đi một sự thật đau lòng: Cảnh Minh là hoa đã có chủ, mà còn là chậu sứ men ngọc chất lượng cao. Còn cái chậu mè lại bần bần xấu xấu như tôi thì bị người ta đá đi tận phương trời nào rồi. Mà tôi thì có tư cách gì để trách cứ đây, ngay từ đầu chỉ có mình tôi tự mình đa tình, cho rằng anh ấy tựa hồ cũng có chút thích mình, cho rằng mưa dầm thấm lâu, chỉ cần kiên trì sẽ có ngày sánh đôi cùng nhau. Nhưng tôi sai rồi, tình yêu không giống như giải bài tập đại số, không có công thức chung được áp dụng cho mọi người. Tình yêu giống như cái quạt và ổ cắm điện, mà nỗ lực của tôi giống như dây điện, dù cố gắng cỡ nào, thử bao nhiêu cách nhưng

không cảm vừa ỏ điện, thì chỉ biết cay đắng nhận về ba chữ: “Bye nha cưng.”

Tôi cười khổ, từ khi nào tôi lại trở nên lẩn thẩn, suy tư như thế. Bỗng dưng bắt gặp mấy ánh mắt lơ đãng nhìn tôi. Tôi chợt dạ. Chết cha, chả lẽ sự vụ Hoài An điên tình nát rượu đã bị lan truyền rần rần trong trường. Không phải chứ, khách mời rất hạn chế chỉ tầm hơn hai mươi người, mà toàn là những gương mặt xa lạ. Tôi lên lút nhìn xung quanh nhưng cảm thấy ánh mắt mọi người chỉ là vô tình lướt qua cho nên cũng ôm ngực thờ phào nhẹ nhõm. Có lẽ do tôi thần hồn nát thần tính rồi.

E hèm một tiếng, ưỡn cao bộ ngực phẳng lì, tôi vênh mặt hùng dũng tiến lên phía trước. Hừ, thất tình thì sao chứ. Đời còn dài, giai còn nhiều. Cứ cố níu kéo một người không thuộc về mình có khác nào dẫm phải bãi phân chó mà còn cố chấp không chịu rửa chân. Mấy hành động bốc mùi đó, Hoài An tôi không nghĩ nổi. Nghĩ vậy, trên môi nở nụ cười ngọt ngào, hiên ngang bước tới.

Thật tiếc là vẻ mặt oai phong hậu thất tình của tôi chẳng duy trì được bao lâu. Bởi vì, phía trước năm mét, một dáng hình quen thuộc mà cả trong khi ngủ, tôi cũng có một khát khao cháy bỏng là được chạy đến... “túm tóc tạt tai tát tới tấp”.

“Quần hoa” xí xa xí xón đi qua phía bên này, hai tay xô túi quần, miệng huyt sáo liu lo theo một ca khúc quen thuộc, không biết có gì vui mà lâu lâu không nhịn được nhảy cẫng lên một cái. Bộ dạng đắc ý giống như mấy cô chân dài náo nhãng vừa câu thành công anh đại gia bụng bự nào đấy.

Nhìn thấy bản mặt kia, trong đầu không tự giác tua lại một đoạn ngắn:

“Chụt”

“Bên này nữa.”

“Chụt”

“Trần thì sao?”

“Chụt”

“Còn một nơi rất quan trọng.”

“Chụt. Chụt.”

Ôi trời đất ơi, tôi lập tức có mong mỗi tốt cùng là biết thành con chuột chũi, xấu hổ muốn độn thổ luôn. Con nhà người ta lù lù một đồng trước mặt thế kia mà mình lại cứ vô vập lao vào hôn người ta đến tới tấp mặt mũi. Hồng rồi, hồng thật rồi. Còn gì là tự tôn, còn gì là sĩ diện nữa.

Không được. Không được. Ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách. Giờ mà còn đứng ngây ngốc ở đây bị cái tên chết bầm kia túm được thì sẽ bị cười cho thoải mái, không ngóc đầu lên nổi. Nghĩ đến đây, tôi dùng năng lượng của cái bánh bao nhân thịt trong dạ dày, chạy hết tốc lực về phía cầu thang bộ.

Mười phút sau. Thấy không có động tĩnh gì, tôi ló mặt ra ngoài nhìn trái nhìn phải. Phù, may mắn là cậu ta lượn rồi.

“Lần sau muốn trốn con trai thì nên vào nhà vệ sinh nữ.” Trên đầu vang lên giọng nói nhàn nhạt lười biếng.

Tôi nấn cầm, gật gù tán thành: “Ừm, nói cũng phải. Oái...”

Gương mặt Quân phóng đại ngay trước mắt làm tim của tôi xém chút nhảy xổ ra ngoài. Trong đầu lại không tự giác vang lên mất âm thanh:

“Chụt. Chụt.”

“Cái này là hàng khuyến mại, tặng kèm không bán.”

Lập tức gương mặt đỏ bừng đến dọa người. Tôi giờ hai tay bung mặt, sợ hãi hét lên:

“A A A. Tôi sai rồi. Tôi sai rồi. Tôi không cố ý. Trời đất chứng giám...Tôi không cố ý.”

Quân nhìn tôi bằng ánh mắt vui vẻ khi người gặp họa, ra chiều suy tư:

“Biểu hiện của cậu sao lại hốt hoảng như đi ngoại tình bị chồng bắt gian tại trận vậy. Mà cố ý, là cố ý cái gì?” Ngừng một chút, Quân làm như hiểu ra: “À, là bởi vì hôm qua cậu hồ...”

“Suyt, nhỏ tiếng một chút.” Tôi cuống quýt.

Quân lại phớt lờ tôi, bày ra bộ mặt đau khổ nói:

“Nhưng mà, tối qua tôi thật là ủy khuất nha. Có lòng tốt dẫn cậu đến đó. Ai dè cậu lại làm chuyện kia với tôi, hết lần này tới lần khác. Trời ơi, phải biết rằng tôi là một chàng trai vô cùng ngây thơ thuần khiết, chưa biết mùi đời. Vậy mà cậu, cậu lại làm cái kia, cái kia. Cậu...chính cậu đã đoạt đi tấm thân trong trắng của tôi. Ahuhu, tôi thật không muốn sống nữa.”

Mặt tôi đông cứng lại, khoe miệng co dặt liên hồi. Thực lòng bái phục sát đất trước tài ăn không nói có, ăn gian nói dối, ăn tục nói phét, ăn xằng nói bậy, ăn tục cần quàng của cậu ta. Có phải chính tôi là người đầu tiên phát hiện ra cái tài năng thiên bẩm về diễn xuất trọn mắt nói dối của tên vô lại này không?

Tôi xoa xoa thái dương đau nhức. Cái gì mà “chưa biết mùi đời”, cái gì mà “đoạt đi tẩm thân trong trắng”. Nhìn cái mặt đau đớn tê tâm liệt phế kia xém chút tôi cũng nghĩ mình thành hái hoa tặc ăn sạch cậu ta từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới. Con mẹ nó chứ, đúng là “có tiếng mà không có miếng”, bà đây nào đã được miếng gì?

Quân nén đau thương, ngẩng mặt nhìn tôi:

“Bây giờ cơ sự đã rồi. Cậu tính bồi thường tôi thế nào?”

“Bồi...bồi thường gì chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tôi Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Từ Bỏ

CHƯƠNG 50: TỪ BỎ

Quân liếc tôi một cái, xem thường nói:

“Còn bồi thường gì nữa. Bồi thường tổn thất tinh thần và thể chất chứ còn gì nữa.”

Quân không kịp chờ tôi gần cổ lên cãi, cậu ta chậm rãi giải thích:

“Này nhé. Sự việc tối hôm qua làm tinh thần tôi chấn động nghiêm trọng, nếu không can thiệp kịp thời có thể gây những sang chấn về tâm lý. Thêm vào đó, hành động sàm sỡ của cậu sẽ khiến tôi sinh ra sợ hãi, lo lắng dễ dẫn đến chứng trầm cảm. Đây là những tổn thương tinh thần. Thêm vào đó, vì quá xúc động nên tôi đã thao thức suốt đêm không ngủ được, tổn hại đến sức khỏe nghiêm trọng, hơn nữa sáng nay tôi đến trường với hai mắt gấu trúc, ảnh hưởng nặng nề về mặt nhan sắc và tính thẩm mỹ. Đây là tổn thương thể chất. Còn nữa...”

“Thôi đủ rồi...” Tôi không thấy cái gã đang thao thao bất tuyệt trước mặt này có dấu hiệu sang chấn tâm lý lẫn trầm cảm chỗ nào cả.

“Hừ, rõ ràng là cậu vừa ăn cắp vừa la làng. Nếu tôi không nhầm thì tối qua là cậu lợi dụng lúc tôi say khướt dụ dỗ tôi làm cái kia mà. Thậm chí trông cậu còn sượng phát rồ lên nữa đấy.”

Quân vênh cái mặt lên, giận dữ nói:

“Sao, bây giờ cậu ăn xong tính bỏ của chạy lấy người hả. Đã vậy, tôi sẽ đi loan báo cho cả cái trường này biết Hoài An cậu sàm sỡ tôi xong chối bỏ trách nhiệm, xem dân tình sẽ đứng về phía cậu hay phía tôi đây.”

Thôi được rồi, tôi thua rồi, chưa ra trận đã bị đánh tã tôi không còn mảnh giáp rồi.

“Rốt cuộc cậu muốn tôi bồi thường thế nào?” Hừ, Quân tử trả thù mười năm chưa muộn, cứ chờ đấy.

Mặt Quân đột nhiên sáng bừng lên, vẻ mặt ủy khuất vừa rồi cũng bị đánh tan không để lại dấu vết. Cậu ta nấn cầm suy tư, cả nửa ngày mới phun một câu:

“Ừm, cái này tôi chưa nghĩ ra. Khi nào tôi cần sẽ báo cho cậu biết.” Nói xong thì tùm tùm cười, xoa đầu tôi một cái rồi lại ung dung xỏ túi quần lượn mất.

Tôi tròn mắt nhìn theo cậu ta, này không phải là nuôi heo đợi ngày làm thịt sao? Muốn đánh muốn giết gì thì làm ngay đi hộ cái. Xong rồi xong rồi, cảm giác trên đầu lơ lửng một sợi dây thông lòng, chỉ không biết là khi nào tròng vào cổ mà thôi.

***

Tha được tẩm thân một mẻ vào lớp, lại đụng ngay ánh mắt chăm chú của Bảo. Tôi chợt dạ rụt cổ lại. Hôm qua tôi không có làm gì quá đáng với cậu ấy đúng không, cùng lắm chỉ là xoa cái bụng bự của Bảo một chút thôi. Đối mặt với ánh mắt kia, tôi chỉ biết nở nụ cười méo mó hơn cả khóc với cậu ấy.

Tính lon ton lại giải thích, cơ mà Bảo đã dành nói trước:

“Đừng nói gì cả, tớ hiểu mà...”

Bảo nhìn tôi bằng đôi mắt buồn chất chứa nhiều tâm sự, tôi thấy dưới đôi con ngươi trong suốt sau cặp kính kia là sự trăn trở, đau lòng và tự trách. Chúng tôi cứ đối mặt nhau như thế, yên lặng mà nhìn vào mắt nhau như muốn xuyên qua nó mà xoáy sâu tìm hiểu nội tâm của đối phương.

Bảo đột nhiên nắm chặt lấy tay tôi, bàn tay mập mạp của cậu ấy bao trọn lấy bàn tay gầy nhỏ của tôi, thậm chí tôi còn cảm nhận được hơi ấm từ tay Bảo truyền sang. Người ta vẫn nói, bàn tay con trai thường ấm áp, bởi vì sứ mệnh của nó là để chõu che, sưởi ấm cho những người họ yêu thương.

“Hoài An, hứa với tớ...Khi cậu buồn, hãy để người bên cạnh cậu là tớ nhé.”

Giọng Bảo kiên định truyền vào tai tôi, như hóa lỏng thành dòng nước ấm áp, len lỏi vào từng mạch máu, chạm tới những ngõ ngách sâu nhất trong lòng tôi. Cậu ấy vẫn như thế, như một cái bóng đi bên tôi, lặng lẽ, chuyên tâm, quan tâm đến tôi dù là những điều nhỏ nhặt, lúc nào cũng sợ tôi buồn, sợ tôi khóc, sợ tôi mệt, sợ tôi đói. Còn tôi thì cứ mặc nhiên thừa nhận những quan tâm ấy, lâu lâu lại còn bắt nạt Bảo nữa. Bởi vì từ lúc nào, cậu ấy đã trở thành trụ lý không lương, không phúc lợi toàn thời gian của tôi rồi. Tôi cười hi hi, nhìn “trụ lý” nghiêm túc nói:

“Tớ hứa”

***

Ngoài việc thất thủ trước cái mỏ lợi hại của Quân, hôm nay có hai tin vui:

Một là, điểm thi giữa kỳ khá cao, tôi đứng hạng 3 toàn khối. Không nói, Bảo nhà tôi hạng nhất. Hơn thế nữa bạn “quần hoa” tặng hẳn 9 hạng so với kỳ trước, xếp thứ ...32, cho nên là....Tôi được tặng điểm thi đua cá nhân rồi haha

Hai là, bằng sự may mắn khó hiểu nào đó, Cảnh Minh có vẻ không biết tôi đã gây ra sóng gió gì ở tiệc sinh nhật anh ấy. Điều này chứng minh cái gì?

Một, tôi đích thực là nhân vật quần chúng trong mắt anh ấy, chính xác là trong mắt anh tôi còn chẳng được chú ý bằng cái gì mất.

Hai, trong lúc tôi náo loạn, bạn Quân đã hạn chế tối thiểu thiệt hại, làm tôi không xuất hiện trước tầm mắt mọi người.

Thực lòng không biết nên vui hay nên buồn, bởi vì sau tất cả, rung động đầu đời tôi giữ gìn bấy lâu chưa kịp nảy nở đã vội chôn vùi. Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Đoạn tình cảm này, tôi đánh tự mình chôn cất. Bởi tôi hiểu, thứ tình cảm đơn phương dai dẳng từ năm này qua tháng khác, đến một lúc nào đó, không còn đơn thuần chỉ là tình yêu như thừa ban đầu mà trở thành một kiểu cố chấp nguy trang dưới lớp vỏ ái tình làm cho ta không đành lòng mà đặt xuống những thứ vốn chẳng bao giờ thuộc về mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Chuẩn Bị Đón Tết

CHƯƠNG 51: CHUẨN BỊ ĐÓN TẾT

Cuối đông, con gió lạnh se sắt làm người ta rụt đầu vào trong những chiếc cổ áo len. Đôi găng tay dày sụ chẳng thể che chõu bàn tay đỏ ửng lên vì giá buốt. Tôi cố gắng vui mình vào chiếc áo khoác khổng lồ, nỗ lực không để hở ra chút da thịt nào ra bên ngoài.

Sau sự vụ thất tình nát rượu mà Hoài An tôi chỉ hận không cắt phăng mấy dây thần kinh để quên bếng nó đi, mùa đông của cô nữ sinh lớp mười một diễn ra khá êm đềm. Dĩ nhiên là êm đềm nếu không tính đến việc bị hội con gái ăn no rừng mỡ lâu lâu đá đều và quý ngài “quần hoa” tặng động lâu lâu thối mồm nhảy vào chọc tức. Mà mấy thứ đó với Hoài An chỉ như “muối đốt inox”, hoàn toàn không ảnh hưởng tới nhịp độ sinh hoạt chuẩn mực “ăn- ở- ỉa” mỗi ngày.

Càng gần Tết Âm lịch, không khí càng khàn trương như hương vị mùa xuân đã tràn vào khuấy động sắc trời đông ảm đạm. Hoa đào, hoa mai, quất, hoa tam xuân ngập tràn trên những tuyến đường điểm thêm chút tươi sáng cho những chiếc áo tối màu. Tôi chậm chậm lướt qua những con đường hoa, vừa hít đầy lồng ngực chút hương xuân đến sớm, vừa suy tư về mình, về người.

Hoài An tôi đã trải qua 17 mùa quýt, và mùa quýt thứ 17 có vẻ là một trải nghiệm rất đáng nhớ của tôi. Học trường mới, quen bạn mới, đơn phương một anh chàng tuyệt vời và sau đó ít lâu thì té ngựa ra mình chỉ là diễn viên quần chúng. Còn có nụ hôn đầu tiên và một chuỗi nụ hôn sau đó nữa. Nói đến đây, khuôn mặt bất giác nóng bừng dù cái lạnh cuối đông vẫn đang chiếm lĩnh bầu không khí. Thật không thể tin nổi, trong ba đối tượng: người mình thích, anh chàng bạn thân và thằng mình muốn đập chết, mấy nụ hôn kia lại dành cả cho một người, mà còn buồn cười hơn là lại rơi trúng đầu đứa mình ghét. Đúng như lời “Tomorrow Corn” (Mai Ngô) phán: Trên đời này, chuyện quái gì cũng có thể xảy ra.

Xe dừng lại trước cổng trường, Bảo béo đã chờ sẵn ở đó, nhiệt tình vẫy tay với tôi. Bảo đang mặc một chiếc áo Măng tô màu xanh nước biển, bên trong mặc áo len cổ tròn để lộ chiếc cổ áo sơ mi trắng trong cùng. Giương mặt dưới cặp kính nhìn tôi dịu dàng chuyên chú. Bảo gầy đi kha khá từ hồi giảm

khẩu phần ăn xuống còn một nửa, và kết quả là nhan sắc đã tăng lên gấp đôi. Bảo bây giờ, dù vẫn còn mập mạp song không khó nhận ra những đường nét trên gương mặt đã dần lộ ra sau nhiều năm ẩn mình dưới lớp mỡ, rất tuần tú, rất thư sinh. Phải thừa nhận rằng, Bảo là điều tuyệt vời nhất mà tôi có từ khi vào Global School tới nay, không có cậu ấy, tôi chắc mình đã trải qua một học kỳ cô độc và buồn bã.

Ngày cuối cùng của học kỳ I, cũng là buổi học cuối cùng trước khi nghỉ Tết, niềm háo hức trước chặng nghỉ dài hiện cả lên mặt tụi học sinh biếng học ham chơi. Tôi và Bảo sóng vai đi trên hành lang, bàn tán vu vơ về mấy scandal trên trang chủ Hội học sinh. Đúng lúc đó thì bắt gặp tay phóng viên của hội đi qua. Góm thiêng thế, sau này đốt hương muối cũng hiện hồn cũng nên. Cậu ấy trao cho tôi cái nhìn dịu dàng say đắm, không quên nháy mắt điệu nghệ. Cái dịu dàng này tuyệt đối không giống cách Bảo nhìn tôi, nó mang theo vẻ nhớ nhung đầy tình tứ. Tin tôi đi, tôi thề là không có ý cầu dẫn cậu ta, cũng không có ý cho cậu ta ăn bữa mê thuốc lú gì, nhưng từ lần đe dọa sẽ cho cậu ta khóa thân chạy quanh trường, cậu ấy đã thay đổi 180 độ, bất cứ khi nào, bất cứ nơi đâu, từ sân trường đến trước cửa...nhà vệ sinh nữ, ánh nhìn đắm đuối con cá chuối vẫn thủy chung khóa chặt lấy người tôi. Sau vụ đim hàng tôi cách đây chưa lâu, cậu ta có vẻ đã tìm được vài nữ hoàng thị phi mới, nên tạm thời tha cho tôi. Hoặc giả, cậu ta không muốn tôi dính scandal với anh chàng cả lơ phát phơ nào khác.

Bất chợt nhiệt độ không khí giảm xuống vài độ, tôi quay sang thấy gương mặt Bảo béo như chìm trong hầm băng, bắn ra tia nhìn lạnh lẽo về phía tay phóng viên. Ô hô, Bảo ít khi thể hiện ra sắc mặt đặc sắc như vậy, và một khi thể hiện ra lập tức có sức sát thương không nhỏ. Chỉ thấy nụ cười gầy sò da gà của bạn phóng viên đông cứng lại trên mặt, sau đó hấn rất là không có phong độ kéo dài khoảng cách với chúng tôi. Trước khi chuồn mất còn trao cho tôi cái nhìn đầy tiếc nuối. Tôi cố nén cười, vẫy vẫy tay tạm biệt cậu ta. Trợ lý không lương thưởng, không phúc lợi xã hội của tôi, bây giờ cậu còn muốn kiêm nhiệm thêm vị trí vệ sĩ phải không?

Đang lúc cao hứng trong lòng thì một cánh tay rất tự nhiên khoác lên vai tôi, theo đó sức nặng của một thân hình mấy chục kí lô cao 1m80 đè nặng lên người, làm cái cổ không tự chủ rút xuống mấy phân. Sau một cái hắt mông uyển chuyển, Bảo Béo bị đẩy ra xa ba chục phân, nhường chỗ cho một thân hình cao lớn chen vào giữa chúng tôi. Hương nước xả vải thơm thơm tràn vào mũi tôi, cái đầu bé xíu đáng thương của tôi bẹp dẹt dưới nách của cậu ta. Ủa, may mà vào mùa đông nếu không chẳng phải tôi sẽ ăn no “rau mùi” hay sao. Tôi bất mãn kháng nghị:

“Ấy ấy, đừng có kẹp tôi như kẹp con lợn thế chứ. Coi chừng có án mạng xảy ra đấy.”

Trên đầu tôi, Quân ngửa cổ cười khanh khách, với tay vò vò đầu tôi cho rối bù lên y như vớ về con cún cưng.

“Ai za, sao có thể chứ. Hoài An cậu, tôi nâng niu còn chẳng hết nói gì làm cậu tổn thương. An An ngoan...”

“Ngừng, cậu có tin cậu gọi thêm một câu buồn nôn như thế nữa là tôi sẽ ói đầy ra cái áo đất tiền của cậu không? Có lời mau nói, có rắm mau thả. Đừng có dùng chiêu tung hòa mù với tôi.”

“Ok, Ok”. Quân nhún vai. “Cơ mà, chuyện của chúng ta, tôi không muốn nói trước mặt người lạ.” Nói xong còn liếc nhìn Bảo đầy thâm ý, rồi mặc tôi phản kháng, kẹp cổ kéo tôi đi xềnh xệch như con chó trộm được khúc xương lớn.

Tôi quần bách. Cái gì “chuyện của chúng ta”, cái gì “người lạ”. Này này, cậu đừng nói mấy câu mờ ám dễ gây hiểu lầm như vậy được không?

Quân thả tôi xuống dãy ghế ở hành lang thư viện, vuốt vuốt lại mái tóc vừa bị cậu ta làm cho rối bời, cười lấy lòng nói:

“Hoài An, mấy ngày nghỉ Tết, cậu tính làm gì thế?”

Nghỉ tết á, thì vẫn như mọi năm, hùn vốn với chị Nhi buôn hoa tết, vát và mảy hôm, nhưng mà siêu lợi nhuận đấy nhá. Sau đó thì dọn dẹp nhà cửa, gói bánh chưng, làm vài món mứt rồi cùng cả nhà quây quần đón tết chứ sao. Tôi thao thao bất tuyệt kể với Quân trong tâm trạng hào hứng mong chờ.

Quân càng nghe càng kích động, sau cùng, nắm chặt lấy tay tôi, quả quyết:

“Minh Quân tôi đã quyết định. Sẽ trao cho cậu một vinh dự lớn lao mà 17 năm qua cậu chưa từng nhận được.” Nghỉ một lát, Quân tiếp lời: “Mấy ngày tới, tôi sẽ đón Tết ở nhà cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tờ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Ngu Lâu, Dốt Dai, Khó Đào Tạo

CHƯƠNG 52: NGU LÂU, DỐT DAI, KHÓ ĐÀO TẠO

Tôi không rõ động lực nào đã kéo được thân hình gầy gò lười chầy thây ra khỏi tấm chăn đầy mê hoặc trong một sáng cuối đông lạnh kinh khủng thế này. Chỉ biết rằng, lúc này đây, tôi đang đứng trước cửa nhà trong trạng thái vũ trang hoàn hảo nhất: Mũ len trùm qua tai, khăn len quanh cổ, áo khoác phao to tổ chẳng, nhồi nhét bên trong là vô số áo len, áo ni các loại, quần Jean và giày thể thao là cặp đôi không thể tách rời.

Mất mười lăm phút, tôi mới xoay sở mở được cánh cổng nặng chịch với đôi tay đỏ ửng tê cứng như miếng thịt bò trong kho đông lạnh. Tôi đứng xo xúi một góc, vội vàng rút hai tay vào túi áo khoác, hai chân không tự giác va vào nhau lập cập. Cảm giác như đang đút đầu vào ngăn đá tủ lạnh khiến tôi càng rụt sâu hơn vào chiếc khăn len khổ lớn. Cầu trời lạy phật xót thương cho tấm thân xông pha trận mạc của con mà phù hộ, độ trì, giúp con buôn may bán đắt, mua một bán mười, sức khỏe dẻo dai, tiền đẻ chết người, đếm tiền không xuể. Tôi vừa nhảy nhót tại chỗ, vừa lẩm bẩm cầu khẩn trong miệng. Dứt lời, bên tai vang lên tiếng cười khùng khục trong cổ họng, theo đó là làn khói từ khuôn miệng ai đó phả vào mặt tôi.

Quân đã đứng sát cạnh tôi từ bao giờ, gương mặt dù ửng đỏ vì gió lạnh cũng không làm độ đẹp trai của cậu ta xi nhê tẹo nào. Quân đi đôi converse cổ cao màu đỏ, quần jean sáng màu, áo dạ màu xanh dương làm nổi bật chiếc áo len màu đỏ thẫm bên trong. Có những kiểu người mặc gì cũng đẹp, không mặc gì lại càng đẹp hơn (ấy là tôi đoán thế). Quân là minh chứng điển hình cho hạng người đó. Cứ thử nhìn chúng tôi mà xem. Nếu như tôi chết ngộp trong đồng vải vóc trông chẳng khác gì cái tủ quần áo di động và phối hợp quần áo theo một phong cách cố định: vợ được cái gì trông vào người cái đấy, thì Quân lại hết như Fashionista chất ngầu, phong cách. Đơn giản mà sành chảnh, gọn gàng mà ấm áp. Tôi không tự chủ mà nhích xa xa cậu ta ra một chút, kéo lát tới chợ mọi người sẽ nghĩ tôi là con bé Osin đi xách đồ cho cậu chủ dạo chơi ngày Tết.

Mà bỏ qua vụ áo áo quần quần thì hôm nay tôi khá ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Quân, trước cửa nhà tôi, vào lúc năm giờ sáng thế này. Chả là hôm trước tôi có vui mồm tiết lộ kế hoạch kinh doanh hoa Tết cho hắn nghe. Ai ngờ nghe xong, hai mắt hắn sáng bừng như vừa trúng chuyến du lịch thám hiểm rừng rậm Amazon, nằng nặc đòi đi theo. Tôi mới nói vu vơ rằng, có bản lĩnh thì dậy từ năm giờ sáng, đến nhà phụ tôi bán hoa xem. Ai dè cậu ta tới thật. Tôi tặc lưỡi, thôi thì thêm một người bớt một việc, coi như cho cậu ta đi để ...làm đẹp đội hình đi.

Chị Nhi mắt nhắm mắt mở khệ nệ chất đầy hoa lên xe máy. Hoa này chúng tôi mua bên chợ đầu mối từ hôm trước, lựa những lứa đẹp nhất, cò kè mặc cả một hồi mới được giá ưng ý, đem về chất đầy một góc nhà. Liếc thấy Quân, chị Nhi nhấp nháy đôi mắt còn ngái ngủ, nhìn tôi bằng đôi mắt tình quái:

“Chị đây vẫn đang ở trong mộng hay sao mà lại thấy trai đẹp đứng cạnh Hoài An vào lúc trời chưa mở mắt thế này?”

Tôi chưa kịp lên tiếng thì đã thấy Quân nhanh nhẩu đáp lời:

“Ồi chào, chẳng những đẹp trai mà còn rất được việc nữa đấy ạ. Em là người có thần may mắn yểm trợ, đánh đâu thắng đó, hôm nay nhất định sẽ cháy hàng.”

Chị Nhi phô trương hết vẻ trọng nam khinh nữ, nhìn Quân như nhìn tập tiền biết đi, phán câu xanh rờn:

“Ờ được. Chị bổ nhiệm em làm gương mặt đại diện cho cửa hàng hoa chúng ta, chứ con bé Hoài An, mặc dù nhanh nhẹn, hùng hục như trâu từ sáng đến tối nhưng phải cái...xấu nả quá. Khách đi qua nhìn nó đâm mất cả hứng thú, ngay đến nhan sắc của chị cũng không cứu vớt được cục diện. Nay có em rồi, cho cái An nó lui về hậu trường làm chân bốc vác thì tốt rồi.”

Nói xong, chị Nhi và Quân hồ hởi bắt tay, ôm vai bá cổ nhận chiến hữu như đúng rồi, bỏ lại tôi với gương mặt ngẩn tُن bên cạnh. Hai cái người này, dù có thù thâm tình thân thì cũng đừng có lòi cái nhan sắc “không chìm cũng tự chìm” của tôi ra bôi bác như vậy chứ. Thôi được rồi, tất cả vì một cái Tết no ấm, tôi nhịn. Người ta đẹp, người ta có quyền mà.

Mất vài chuyến chạy qua chạy lại, ba người chúng tôi mới huyễn hết hoa ra chợ. Chúng tôi chọn địa điểm ở con đường đầu cổng chợ. Đây là nơi các cửa hàng hoa tập trung đông nhất. Quanh chúng tôi, mấy bác nông dân từ ngoại thành Hà Nội cũng tất bật giờ Quất, Đào từ trên ô tô xuống. Về mặt môi hiện rõ trên gương mặt chất phác minh chứng cho nhiều đêm ít ngủ, nhưng nét hy vọng và quyết tâm vẫn hùng hục sáng bừng cả đôi mắt.

Nhìn những bông hoa Ly xinh đẹp còn e ấp cuộn mình, mấy cành Đơn đỏ hồng kiêu hãnh, mấy nụ hoa xinh đẹp bung nở trong chiếc chậu sứ xinh xắn, mấy khóm phát lộc cùng vài chậu bonsai mini xanh mướt trước mặt, trong tôi cũng trào lên quyết tâm cao độ, nhất định sẽ là một vụ làm ăn thắng lợi.

Hơi ấm đột ngột truyền vào lòng bàn tay khiến tôi giật nảy mình. Quân đã đứng cạnh tôi từ bao giờ, dịu dàng nắm lấy đôi tay tê cóng của tôi, đưa lên miệng thổi phồng phồng, miệng không ngừng lẩm bẩm:

“Hừ, nếu không nhìn thấy bàn mặt cười ngô nghê của cậu, tôi sẽ nghĩ mình đứng cạnh ma nữ nào đó ấy.”

Bàn tay cậu ấy rất ấm, bọc trọn đôi tay nhỏ của tôi, hơi thở của cậu ấy phả vào lòng bàn tay tôi ấm ấm lại ngưa ngứa, làm tôi không tự giác mà đỏ bừng cả mặt.

“Chắc chắc. Ta nói hai đứa đừng ở đây diễn mấy trò tình chàng ý thiếp, làm tổn thương tâm hồn quanh năm cô độc là chị đây có được không. Sáng ra chưa kịp ăn gì nhìn hai đứa đã đủ bội thực rồi. Tranh thủ lúc ít khách tụi bay dẫn nhau dạo chợ đi, chị ở đây trông hàng cho. Nhớ là lúc về mua cho chị cái gì bỏ bụng nhá.” Chị Nhi ở bên cạnh chẹp chẹp cái miệng.

Tôi chưa kịp phân bua thì Quân đã hào hứng lôi tôi xềnh xệch đi mất. Lâu lâu tôi hoài nghi có phải kiếp trước tôi và cậu ta có phải là một cặp đôi không thể tách rời kiểu con cún và khúc xương hay không, sao lúc nào cậu ta cũng thích tha tôi đi mọi chỗ như thế.

Nhưng mà đi chợ Tết đúng là một thú vui dễ nghiện, vì cái mặt nhăn như đít khi của tôi đã nhanh chóng bị đá bay bởi vẻ hớn hờ vui thích. Tôi và Quân lê la hết mấy dãy bán hoa, vòng vèo qua mấy khu bán bánh kẹo, ô mai. Không quên lượn lờ ăn hạt dẻ nướng, ngô nướng và khoai lang nóng hôi thơm ngọt. Sự thỏa mãn của cái dạ dày là liều thuốc thần khiến chúng tôi quên đi tiết trời lạnh tê tái. Vui vẻ hòa vào dòng người đang dầm dề trên những con đường rợp sắc màu, hơi thở của chúng tôi hòa lẫn vào nhau, hòa lẫn với mọi người, nhuộm đầy mùi hương của hoa cỏ, của thức ăn làm rộ lên hương xuân dịu dàng ấm áp.

Mua cho chị Nhi mấy củ khoai nướng, lại mua thêm ô mai để nhâm nhi, chúng tôi vượt qua đám người, trở về địa điểm dọn hàng lúc sáng. Sắc trời còn sớm, chợ chưa quá đông đúc, thế mà Quân vẫn cứ nằng nặc nắm tay tôi thật chặt, cứ như ông bố trông chừng đứa con gái nhỏ ngáo ngơ, ham chơi dễ

lạc ấy.

Những suy nghĩ vẫn vơ đang lộn lờ trong đầu, tôi không tự giác mà bước băng băng theo cậu ta, cho đến lúc cái mũi bị đập mạnh vào tấm lưng rộng đau điếng. Tôi ngẩng lên, đang tính tổng xỉ và cho cái tên trước mặt một trận, thì thấy Quân nhìn trân trân vào một gian hàng bên đường. Ở đó, có một bác nông dân đang cầm trên tay cái chậu hoa bé xíu, sắc hoa trắng tinh khiết hòa lẫn trong đám lá xanh trông xinh đẹp lạ thường. Bác bán hàng với thân hình mập mạp phúc hậu, cất tiếng chào hàng bằng chất giọng địa phương cực kỳ đáng yêu, mà tôi nhớ không nhầm thuộc về một huyện nào đó của Hà Tây, để nói được giọng này, rất đơn giản, bạn cứ bỏ hết dấu của các tiếng đi, sẽ ra được một đoạn thể này:

“Mua đi, mua đi. Hoa Tình Nhân đây. Mua Hoa về, vợ chồng hạnh phúc, gia đình hoa thuận, gương vợ lại lành, đánh nhau gay rắng se cung nhau ăn cháo. Đang ghét thành yêu. Đang yêu thành nghiện. Mua ngay, mua ngay....”

Liếc thấy vẻ mặt ham hố của Quân, tôi bĩu môi xem thường:

“Cậu cũng tin mấy thứ thế này? Nếu cái hoa kia thần kỳ như vậy, làm méo gì có Luật Hôn nhân và Gia đình nữa chứ.”

Bác bán hàng thoáng nghe được lời tôi nói, cười đơn đã đáp lời:

“Chau gai noi thê la chưa chuẩn rồi. Con người đến với nhau là ở cái duyên. Hoa này gặp người có duyên sẽ phát huy tác dụng đó.”

Quân chỉ thêm bận tâm mấy lời tôi nói, chọn mua một chậu đẹp nhất. Sau đó gõ đầu tôi lên lớp:

“Cậu chưa thử, sao biết nó không hiệu nghiệm. Chỉ ở đó đoán già đoán non.” Sau đó, Quân thờ dãi một hơi, không hỏi tự khai:

“Nói cho cậu biết một bí mật nhé. Tôi thích một con bé, chả có ưu điểm gì, chỉ giỏi ăn với đếm tiền thôi. Mấy cái chuyện tình cảm trai gái thì ngốc như heo, tôi làm bao nhiêu việc mà chả chịu hiểu tâm ý của tôi. Nhiều lúc phát bực chỉ muốn đánh vào mông cho vài phát.”

Quân quay sang nhìn tôi, chán nản nói:

“Cậu nói xem, nếu tôi tặng con bé đó chậu hoa này, nó có hiểu tôi muốn nói gì không?”

Thấy bản mặt tuyệt vọng của Quân, tôi cũng thấy mấy phần đồng tình, vỗ vai Quân an ủi:

“Số cậu thật khổ. Ai bảo nhan sắc ngồi ngồi như vậy, bao nhiêu đứa thông minh không thích, lại đâm đầu vào con bé khờ khạo như thế? Mà tôi chả tin, trên đời lại có đứa ngu lâu dốt dai, khó đào tạo như cậu nói.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tờ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Trai Đẹp Đối Đầu

CHƯƠNG 53: TRAI ĐẸP ĐỐI ĐẦU

Tia nắng hiếm hoi yếu ớt xuyên thủng tầng mây màu xám, uể oải len lỏi xuống khu chợ Xuân, làm đậm thêm mấy khóm đào bích, đào phai tái nhợt vì gió lạnh. Tôi kéo tay Quân chạy nhanh về gian hàng nơi chị Nhi chờ sẵn, lúc này có vài cô gái trẻ đang đứng ngắm nghía mấy cành phát lộc xinh đẹp. Tôi chưa kịp mở miệng đã nghe thấy giọng Quân ngọt xớt một cách đáng buồn nôn:

“Mấy bạn chọn khéo thật. Phát lộc là loại cây rất phù hợp để trang trí nhà đón Tết, và cái tên thôi cũng đủ đem lại may mắn rồi. Cây này siêu dễ trồng mà nhỏ gọn nữa, bày ở đâu cũng xinh xắn hết.”

Mấy cô gái ngẩng đầu về nơi phát ra giọng nói, lập tức ngẩn người, trên tay còn cầm nguyên chậu phát lộc bụi bầm xanh mượt. Và rõ ràng là, chậu cây đáng thương của tôi đã kém xinh đẹp hơn rất nhiều khi Quân mỉm cười với các cô gái.

Tôi vẫn giữ nụ cười chuyên nghiệp trên gương mặt, hé mắt sang nhìn Quân. Cậu ta đứng đó, cười nhẹ ân cần giải thích về tên, ý nghĩa mấy loại hoa cho khách. Quần áo sành điệu ôm sát vóc người cao lớn, gương mặt hồng hào dù ngoài trời lạnh 12 độ C và không khí như lưỡi dao vô hình liếm vào những nơi da thịt dễ lộ ra. Tôi hừ mũi, bỏ công tôi mạnh tay đả cậu ta tam la cà lâu bao nhiêu thứ trên trời dưới đất. Tôi nhìn Quân bằng ánh mắt thỏa mãn như nhìn con lợn sữa béo tròn mình hết lòng chăm sóc nay đã đến lúc đưa lên làm vận động viên nhào lộn trên lò nướng than hồng.

Kết thúc cuộc chăm sóc khách hàng sắc mùi mỹ nam kế, Quân bán được tới 2 chậu phát lộc và 5 bông hoa ly. Quân quơ tập tiền trước mặt tôi, gương mặt sáng bừng và tự đắc như đứa bé mẩu giáo khoe khoang phiếu bé ngoan, chờ cha mẹ ngợi khen. Tôi cũng híp mắt cười với hắn, gật gù tán thưởng:

“Trước đây tôi từng nghĩ, ngoài đẹp trai ra thì cậu chả được cái nước non gì. Giờ nghĩ lại, thấy chỉ cần đẹp trai, mọi sự thô lỗ, nông cạn, hẹp hòi, ngoa ngoắt đều có thể được tha thứ hết.” Tôi với tay lấy xấp tiền trong tay Quân, hôn hờ cho vào ví.

Quân xịu mặt, rõ ràng rất bất mãn với phát ngôn của tôi:

“Cậu thì biết cái gì, ẩn bên trong vẻ đẹp xuất chúng thể gian khó sánh này là cả một tâm hồn đa sầu đa cảm, giàu lòng bác ái vị tha. Tôi là chàng trai ấm áp như gió xuân, dịu dàng như...”

“...nắng sớm. Gặp người người thích, gặp hoa hoa nở, hoa nhường nguyệt thẹn. Gặp được cậu là phúc phần mà tôi đã tu bảy bảy bốn chín kiếp mới gặp được, cậu tài năng nhưng khiêm tốn, sang trọng nhưng không cánh chó, đôn hậu nhưng không thảo mai, dịu dàng nhưng không bảnh bèo. Cậu là chàng trai mà mọi cô gái trên thế gian này đều khao khát...”

Tiếp theo cậu sẽ nói vậy đúng không?”

Tôi không kiên nhẫn ngắt lời Quân, bắt chiếc cái giọng dờ hơi của cậu ta, đầu hếch lên trời, hai tay chắp sau đít, mắt nhắm hờ, tuôn một tràng dài bài diễn văn đã nghe lần thứ một trăm linh hai đến nỗi thuộc từng câu từng chữ, chỗ nào ngắt nghỉ, nhớ cả đoạn cậu ta dừng lại để lấy hơi. Xổ một tràng dài vào mặt Quân xong. Tôi tranh thủ hít thở điều hòa hô hấp, sau đó cất giọng gần như van xin:

“Được rồi. Cốt cách thanh cao, có một không hai của cậu tôi đã được lĩnh ngộ sâu sắc, phiền cậu lần sau không cần “mở đài” với tôi nữa, được không?”

Quân còn định gân cổ nói gì đó, nhưng bất chợt ánh mắt Quân hướng ra phía sau lưng tôi, lông mày hơi nhíu lại, tỏ ý bài xích nhẹ.

Tôi quay đầu, bắt gặp Bảo đứng ngay đằng sau. Bảo mặc áo len cổ cao bên trong áo dạ dài ngang gối, quần kaki đen kết hợp với đôi boots cao cổ dưới chân tạo thành một tổng thể hài hòa, gọn gàng nhưng ấm áp. Gương mặt Bảo cũng hướng về phía Quân, đôi môi hơi mím lại biểu lộ chút ngạc nhiên cùng không vui, sau đó, Bảo dời ánh mắt sang tôi, nét mặt dịu lại nhưng trong ánh mắt ẩn dưới cặp kính như đang tìm hiểu, chờ đợi thứ gì đó gần như là...một lời giải thích.

Tôi chẳng bận tâm nhiều đến thế. Không ngờ Bảo cũng đến đây phụ tôi, tôi vui sướng reo lên nho nhỏ, sao đó chạy lại ôm lấy cánh tay Bảo, cười híp mắt.

“A ha. Chiến hữu của tôi. Cậu đến thật tốt quá.”

Bảo cười hiền, khoác vai tôi thân mật, cúi người khe khẽ nói:

“Có vẻ như...tớ đến muộn mất rồi.”

Không hiểu sao tôi cảm giác câu nói của cậu ấy còn mang một hàm nghĩa sâu xa nào khác. Nhưng tôi vốn là kiểu người đơn giản, “ăn mắm cáy, gáy o o” nên chả nghĩ ngợi nhiều, lắc đầu nguây nguây:

“Đâu có, đâu có. Bây giờ mới mở hàng thôi. Xem nào, cửa hàng của chị em tớ có hẳn hai mỹ nam. Có nên treo biển “mua một chậu, thom một cái” để thu hút mấy cô gái yêu chuộng cái đẹp không nhỉ?”

“Ý kiến không tồi.” Chị Nhi lúc này mới lên tiếng, với tay đoạt lấy túi khoai lang nướng và hạt dẻ trên tay tôi, tiếp lời: “Hoài An, không hiểu sao chị cảm thấy thời khắc phát tài của chị em mình sắp đến rồi.”

Cả bốn người cùng cười vang. Tiếng cười trong trẻo như tiếng chuông bạc, đánh gãy cái lạnh đang tung hoành ngang dọc, thấp lên những ánh lửa ấm trong đôi mắt mỗi người.

***

Tôi đang rất hoài nghi liệu rằng chị Nhi nhà tôi có phải là truyền nhân đời thứ 108 của Gia Cát Lượng hay không? Phán câu nào chuẩn câu ấy mới tài.

Sự xuất hiện của hai anh chàng bán hàng ngồi ngồi soái khí làm không khí khu chợ có sự chuyển biến rõ rệt. Gian hàng của tôi đặc biệt thu hút mấy cô gái trẻ dạo chơi sắm Tết, ngay cả các cô, các bác gái lớn tuổi cũng tò mò vì hai chàng trai tuấn măt đang cười tươi như hoa cúc lộn, nên cũng lục tục kéo qua bên này hỏi han, xem xét.

Quân và Bảo chia ra đứng hai bên, nhiệt tình giới thiệu với mọi người, mấy cô gái trẻ ngo ngoắt nghe “lời vàng ý ngọc” nhả ra từ miệng soái ca, đầu gật gù lia lịa như được lấp lánh, ánh mắt đờ đẫn, miệng há hốc. Bảo béo cười nhẹ đầy dịu dàng từ tính. “Quần hoa” lâu lâu nháy mắt điệu nghệ với mấy cô gái đang si ngốc nhìn mình. Kết quả, sau một hồi được “thôi miên” trong măn nguyện. Các cô gái sẽ rời khỏi gian hàng trong trạng thái miệng cười ngơ ngê, tay xách theo chậu cây nhỏ hoặc một bó lớn các loại hoa.

Tôi và chị Nhi vừa ngồi xỏm cắn hạt dẻ, vừa không rời mắt khỏi hai thân hình cao lớn phía trước. Mắt chị Nhi di động trên người Quân và Bảo, mắt nổi lên ký hiệu đồng đô la lấp lánh. Đoạn chị quay sang vỗ vai tôi, chân thành nói:

“Hoài An, giờ chị mới chân chính hiểu cái gọi là quy tắc “trái đầu hút nhau”. Thử nhìn em xem, vừa khờ, vừa phàm phu tục tử, ngoại hình như khi đột leo cây thế mà lại thu hút được hai chàng trai duyên dáng, phong độ như ông này, có khác nào hai bông hoa nhài cắm chung bãi ấy trâu đầu. Chắc chắn, ngấm lại chị mà thấy buồn. Ta nói xinh đẹp, yêu kiều, thanh tú, đáng yêu ầu ầu cũng là cái tội.” Chị Nhi thờ dài thườn thượt, bộ dáng đau lòng cho số kiếp “hồng nhan bạc phận” của mình.

Tôi bấu môi “xì” một tiếng, “Nếu ảo tưởng sức mạnh là một căn bệnh thì chị đang ở giai đoạn cuối rồi đó.”

Chị Nhi chả thèm để tâm câu nói của tôi, cười híp mắt nhìn ví tiền ngày một nặng:

“Ta nói “nghêu sò đánh nhau, ngư ông đắc lợi” quả không sai. Với mức độ cuồng nhiệt của các chị em thế này, chị đang nghĩ có nên điều động thêm một xe Container hàng đến thêm không?”

“Nghêu sò đánh nhau”? Tôi đâu có thấy ai đánh nhau ở đâu đâu nhờ. Tôi và chị Nhi đương nhiên không phải rồi. Tôi ngược lên nhìn hai người trước mặt. Đang lúc hiếm hoi ngót khách, hai bên đang đứng đối diện nhau. Ánh mắt Quân nhìn Bảo ánh lên vẻ thách thức, còn Bảo cũng lạnh lùng nhìn lại, quăng cho “Quân” bản mặt “không thèm chấp”. Lạ nhỉ? Hai người này “rảnh rồi sinh nông nổi” hay sao mà đi ganh đua với nhau ác liệt thế không biết. Liếc thấy bản mặt ngơ ngơ như bò lạc của tôi, chị Nhi bày ra bản mặt “biết ngay mà”, ôn tồn giải thích:

“Trong cuộc chiến giữa giống đực với nhau, cuộc chiến khốc liệt nhất không phải để giành lãnh thổ, thức ăn hay quyền lãnh đạo, mà là cuộc chiến giành con cái.”

Nhận thấy gương mặt nhăn nhó khó hiểu của tôi, Chị Nhi thờ dài bất lực:

“Chị quên mất, An “ngơ” có bao giờ coi mình là phụ nữ đâu...”

***

Mới qua nửa buổi sáng, hàng đã được bán gần hết. Lúc này, Quân đang gói hoa Don cho một chị khách. Dáng người chị phốp pháp, gương mặt hồng hào làm nổi bật đôi mắt ti hí gần như bị nuốt trứng bởi lớp mỡ núng nính trên mặt. Không biết Quân nói với chị điều gì, chỉ thấy chị ngửa cổ cười khùng khục như “công nông lên dốc” làm tôi giật mình thon thót. Trước lúc đi, chị còn tranh thủ vỗ cái “đét” vào cặp mông căng tròn của Quân, “Ồi dòi oi, người đâu mà dễ thương thế chứ ỉ”, không quên nháy mắt với mỹ nam.

Tôi sốc đến độ cảm sắp rớt xuống đất, chị Nhi và Bảo phản ứng nhanh hơn, không khách xáo cười ầm lên. Quân quay lại nhìn tôi, gương mặt khóc dở mếu dở, đáng thương nói:

“Hoài An, Không phải tôi đã nói “chỉ bán nghệ không bán hương” hay sao? Cậu tính bồi thường thân thể bị xâm hại của tôi thế nào đây?”

Tôi cố gắng dùng vẻ mặt an ủi nhìn Quân,giật giạt khóe miệng, mặt đỏ bừng vì cố ngăn cho tràng cười không xỏ ra ngoài lồng ngực. Tôi phải mông đứng dậy, vỗ vỗ vai Quân coi như tuyên dương tinh thần “xả thân quên mình” vừa rồi. Đoạn quay sang hỏi Bảo: “Thế nào? Luôn chân luôn tay sáng giờ, cậu mặt lấm đúng không?”

Bảo cười hiền, bước đến xoa đầu rồi thân mật khoác vai tôi. Quân xịu mặt, lôi tôi ra khỏi cánh tay chắc mịch của Bảo, giận dỗi nói:

“Hoài An, sao cậu có thể vô tâm như vậy. Tôi đang đau lòng muốn chết đây này. Cậu có biết là ngoài lần bị cậu cưỡng hôn ra, chưa bao giờ tôi bị thiệt thòi như lúc này không?”

Quân dứt lời, bầu không khí lập tức có chuyển biến lơn. Bảo lập tức ra sầm nét mặt, còn chị Nhi thì giờ tay che miệng, mắt mở lớn, sau đó chị nhìn tôi bằng ánh mắt chứa đầy thông điệp: “Hoài An, khi về chị sẽ cho em biết tay.”

Trong lòng tôi đánh “ầm ầm” hai tiếng. Lúc này, đầu óc quay mòng mòng sau đó chỉ hiện đi hiện lại đúng ba chữ: “XONG ĐỜI RỒI”.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tờ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Cái Quần In Hình Tuần Lộc

Cuộc đời là một chuỗi bi kịch. Tuy vậy, về phần mình, tôi đặc biệt cảm thấy cần phải nhấn mạnh thêm một chút: Cuộc đời là một chuỗi những combo bi kịch.

Tôi chỉ còn nước nở nụ cười méo mó với hai ngọn núi (một lửa, một băng) hai bên, sau đó dùng sức chín trâu hai hổ lôi xềnh xệch cái tên sao chổi đang bày ra bộ mặt đáng thương bên cạnh đến một góc khác.

“Cậu chán sống rồi phải không? Ai cho cậu nói ra cái chuyện kia ở đây. Trời đất thiên địa quý thần ơi, cậu có muốn đây là mùa xuân cuối cùng của cậu không hả?”

Quân cười hề hề, làm ra một dáng “kiên cường bất khuất trung hậu đảm đang”, vỗ ngực bình bịch nói:

“Chết dưới hoa Mẫu Đơn, làm quỷ cũng phong lưu”. Nào đến đây. Minh Quân tôi cả đời lấy lòng, dù chỉ được chết dưới tay bông Mẫu Đơn loại hai như cậu những cũng tạm cho là may mắn hơn ổi người rồi.” Vừa nói cậu ta vừa vỗ lấy tay tôi, dí lên ngực cậu ta.

Tôi ôm đầu đau khổ. Lần này thì thảm rồi, dây vào nhân vật “nhây không đối thủ” như cậu ta, đầu phải tôi mới đại bại lần đầu. Được rồi, coi như cậu lợi hại, tôi buông cờ trắng đầu hàng.

“Chốt lại là cậu muốn cái gì?”

Quân hé mắt nhìn tôi, và chỉ trong một phần nghìn giây ngắn ngủi, vẻ bi thương cùng thấy chết không sờn ban nãy bị đá đít ra xa tắp, thay vào đó là bản mặt nham nhở, đắc ý khi con mồi đã lọt lưới. Cậu ta ngửa cổ cười to một tiếng, sau đó dùng đũa xỏ túi quần đi mất, trước lúc đi không quên bỏ lại một câu:

“Gọi về nhà báo comê. Ba ngày tới, tôi sẽ làm khách nhà cậu.” Ngừng một lúc, cậu ta lại chậm rãi phun thêm mấy chữ: “Cả sáng lẫn tối”.

Mặt tôi ngẩn tẩn lại như vừa nuốt trứng một con sâu khoai to bằng ngón tay. Làm khách ba ngày, cả sáng lẫn tối??? Vô si, đại vô si. Đúng là con nhà tư bản, đụng đến lợi ích một cái là cảm có chịu thiệt mấy may. Nhờ cậu ta ngậm cái miệng mà bị chán lết những sáu bữa cơm, cái này không phải siêu lợi nhuận, một vốn bốn lời trong truyền thuyết sao?

Tôi cắn răng, hậm hực chạy theo Quân về gian hàng, chả biết cậu ta nói vu vơ mấy câu gì đó, mà chị Nhi gật gù không còn nhìn tôi bằng ánh mắt tóe lửa nữa, Bảo cũng khôi phục trạng thái bình thường. Mà chả hiểu sao tôi thấy bầu không khí trở nên quái dị một cách kỳ lạ, cứ như đang ẩn chứa sóng ngầm mãnh liệt, đang chực nhả chìm tôi vào.

Đến gần trưa, nhờ vào sức ảnh hưởng của hai hotboy chợ hoa, số hàng hóa khổng lồ đã được vô số chị em cần quét sạch sẽ như Zara giảm giá 50% bộ sưu tập Đông Xuân. Tôi và chị Nhi nhìn nhau, hai mắt tỏa sáng rực rỡ. Phát tài rồi, haha.

Quân đã ngồi chễm chệ sau xe đạp điện của tôi, bộ dáng cao quý như đang chờ đợi thằng cu li chuyên trách việc đưa đón. Tôi lườm cậu ta suýt thì tròng mắt lộn ngược vào trong, quay sang dịu dàng nói với Bảo:

“Vắt vả cả buổi rồi. Qua nhà tớ đi, tớ sẽ chiêu đãi cậu nhiều một bữa ra trò. Tay nghề của chị Nhi không phải dạng xoàng đâu nhé.”

Chị Nhi hừ mũi chen ngang:

“Ồ lạ chưa, khách của cô, sao lại quảng cáo tay nghề của chị? Mà thôi, cho cô vào bếp thì cả nhà chỉ có nước đón Tết ngoài đường.”

Tôi ngại ngùng sờ sờ mũi, Bảo béo cũng không để tâm, xoa đầu tôi thân thiết. Giọng Quân nheo nhéo vang lên:

“Được rồi, nhanh về thôi, tôi sắp đóng băng thành hòn đá xinh đẹp nhất Vịnh Bắc Bộ rồi.”

Tôi bủi môi, đang tính ngồi lên xe đạp điện phóng đi thì Bảo lôi lại. Bảo đề nghị tôi ngồi xe chị Nhi, để Bảo chở Quân, tôi gật đầu cái rụp. Ai cần làm phu xe cho cái tên vô lại kia chứ.

Căn nhà nhỏ trong ngõ của tôi lần đầu đón tiếp nhiều trai đẹp đến thế. Bố tôi sáng phụ mẹ bán thịt ngoài chợ sau đó thì hai ông bà chở nhau đi sắm Tết chưa về. Tôi chạy ù lên nhà thay bộ quần áo ở nhà thoải mái rồi lập cập vào phụ chị Nhi nhặt rau, rửa thịt. Tuy bếp núc là điểm mù của tôi, nhưng phụ việc thì vẫn có thể. Quân đã cởi giày, xỏ đôi dép Hello Kitty màu hồng của tôi, xông xáo nhảy vào nhặt rau cùng. Nhân lúc chẳng ai để ý, cậu ta nhéo vào hông tôi một cái rõ đau, bắt mẩn nói:

“Hoài An thôi, cậu không giữ lời. Sao Bảo lại ở đây chứ???”

Tôi gõ lên đầu cậu ta, bủi môi nói:

“Con mắt nào của cậu thấy tôi nuốt lời??? Cậu ăn chực ba ngày ở đây thì cứ việc. Ai nói tôi không thể mời Bảo đến nhà chơi. Ừm..Tôi đang nghĩ, có nên xúi Bảo xin bố mẹ cho đón Tết ở đây luôn không ấy.”

“KHÔNG ĐƯỢC!!!”

Tiếng gào của Quân làm con cá trên thớt của chị Nhi giật nảy lên một cái, hẳn là đau tim sẽ là một trong những nguyên nhân chủ yếu dẫn đến tử vong của nó. Chị Nhi buông dao, thờ dãi:

“Hai đứa đừng ở đây mất to trừng mắt nhỏ nữa, trả lại hòa bình cho đầu bếp chuyên tâm nấu nướng dê. Quân, ở đây nhặt rau, An ra phụ Bảo trang trí nhà cửa dê.”

Dưới sự sắp xếp của bếp trưởng, bầu không khí lại yên ả hòa thuận đôi chút. Tôi với Bảo xắn tay lên tân trang nhà cửa, Bảo giúp tôi quét màng nhện trên trần nhà, tôi thì lau chùi bàn ghế, cầu thang, sàn nhà đến láng bóng lên. Trước khi quét dọn, không ngờ thấy quần áo chần chu của Bảo bị lấm lem, tôi

chui vào tủ quần áo của bố, tìm được cái quần thể thao sọc kẻ ưa thích của bố, đưa cho Bảo mặc tạm. May mà vóc người bố tôi cũng to lớn, trông Bảo mặc lên vẫn rất ăn rơi với cái áo len tối màu của cậu ấy.

Dọn dẹp dẹp một hồi, thấy chị Nhi bắt mẫn tổng cổ Quân ra khỏi bếp, cam cái tội, nhặt rau muống lại nhặt lá bở cuống haha. Mà sau khi phát hiện ra Bảo đang mặc quần của bố tôi, cậu ta lại bám dính lấy tôi, mè nheo bằng được:

“Hoài An, cậu không thể bắt công như vậy được. Bộ đồ tôi đang mặc cũng bắt tiện kém gì Bảo đâu. Cậu mau cho tôi mượn một chiếc đi. Nhá nhá...”

Cậu ta cứ nheo nhéo bên tai làm tôi không thể chịu nổi, tôi buông súng đầu hàng, lần nữa cầm mặt vào tủ quần áo phòng bố mẹ, tìm cho Quân chiếc quần khác. Bất giác tôi đứng sững lại trước tủ quần áo, ngó chăm chăm vào một chiếc quần dài. Tròng mắt xoay chuyển một hồi. Hừ, “quần hoa” ời hời “quần hoa” ai bảo cậu đặc tội với tôi, không cho cậu ăn thua thiệt thì Hoài An tôi đầu xứng với danh xưng “thủ lĩnh trẻ trâu” của khu phố chứ.

***

Quân bước ra từ nhà tắm, nhìn chăm chú cái quần vừa thay. Chiếc quần làm bằng vải ni dày dặn, in hình họa tiết con tuần lộc với vài hình thù hay xuất hiện trên trang phục thổ cẩm. Xét một cách khách quan thì nó khá là hợp với vóc dáng của Quân, hai cái ống quần bó sát cặp đùi săn chắc, ôm lấy phần mông phồn thực của cậu ta. Có điều cái quần trông có phần cũn cỡn so với đôi chân mét rười của Quân, thành thử độ dài của nó còn cách mắt cá chân hẳn mười centimet nữa.

Quân ngấm đi ngấm lại chiếc Quần, nhìn tôi hơi khó hiểu:

“Hoài An, tôi cảm thấy cái quần có chỗ nào không đúng lắm. Mặc lên thấy cứ sai sai sao á. Cậu chắc đây là quần của bố cậu chứ???”

Tôi dùng định lực kinh người áp chế tràng cười trong lồng ngực không xổ ra như thác lũ, thậm chí tôi còn không dám nhìn thẳng vào mắt Quân. Hời không tự nhiên “e hèm” một tiếng, tôi ra vẻ hờn giận đáp:

“Có gì sai chứ. Ai bảo cậu cao lớn như vậy. Bố tôi chỉ có 1m65 thôi. Đây là cái quần bố tôi thích nhất. Cậu không mặc thì trả đây.”

Mặt Quân phần khởi trông thấy, thôi không cảm rầm nữa, cậu ta bắt đầu diện chiếc quần con Tuần Lộc ngắn cũn chạy đi mua nước mắm cho chị Nhi.

Tận mắt chứng kiến cậu ta khuất sau cánh cổng, tôi mới ôm ngực cười phá lên, cười như “Công nông lên dốc”, cười như “Liên Xô được mùa”, cười như “Xúi Vân giả dại”, cười đến nước mắt nước mũi tèm lem. Bảo béo đứng khoanh tay trước ngực, nhìn tôi dò xét:

“Hoài An, thực ra tớ cũng thấy cái quần hơi...sai sai.”

Tôi chống tay vào bờ tường, thở hổn hển hồi phục tinh thần, quay sang Bảo, ánh mắt lóe lên vẻ tinh quái, khoe miệng giương lên nụ cười đắc thắng:

“Đương nhiên phải sai sai rồi. Đây là...cái quần yêu thích của mẹ tớ mà.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiễn Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Triệu Chứng Bệnh Tim

Tác giả: Mây đã trở lại sau bao ngày máy tính chập cheng và tâm hồn chập mạch... Ba tháng với hơn năm mươi chương truyện đã ra lò rồi, cảm ơn các cậu đã động viên và ủng hộ Mây trong suốt thời gian qua, mong rằng các bạn sẽ luôn dành tình cảm cho An heo, Bảo béo và quần hoa của tớ nhé. (nghe giống diễn văn đăng quang hoa hậu vãi).

Chúc các cậu luôn vui. Nếu yêu thích truyện thì like phát cho tớ thêm tí động lực nhé.

***

Tiếng xe máy rì rì ngoài cổng, hẳn là hai đại ca đã về rồi. Tôi lấy lại bộ dáng dịu ngoan thực nữ chạy ù ra cửa, đón bố mẹ.

Trên chiếc xe Lead to bè màu vàng nhạt treo linh kinh đủ các thứ từ bánh kẹo, hạt dưa tới gạo nếp, đồ xanh,...lại thêm cây quất to dùng chằng ở đuôi xe. Bảo xông xáo bước tới đỡ mẹ tôi, lễ phép chào hỏi. Khởi nói, Bảo béo được lòng bố mẹ tôi thế nào. Lần nào đến chơi, hai đại nhân cũng nhất quyết giữ ở lại ăn cơm mới thả cho về. Hơi ích kỷ cơ mà đôi lúc tôi chẳng muốn rủ Bảo đến chơi luôn, ai bảo mỗi lần cậu ấy có mặt ở đây, tôi đều bị cho ra rìa không thương tiếc.

Bố tôi đang hí hục gỡ cây Quất khỏi mớ dây co chằng chịt thì một cơn gió “vù” một cái tạt qua, mang theo chiếc quần Tuần Lộc có một không hai:

“Ôi, hai bác cứ việc nghỉ ngơi. Mọi việc cứ để cho cháu.” Quân vội vàng kẹp chai nước mắm vào nách, xông vào gỡ tay bố ra.

Bố tôi quay sang nhìn mẹ tôi, sau đó hai người dùng ánh mắt nghiên cứu pha chút ngạc nhiên đánh giá Quân, từ đầu đến chân và hẳn nhiên là khựng lại ở chiếc quần. Mẹ rất là có thâm ý liếc tôi một cái, bố tôi thì ít ý tứ hơn, lập tức cười phá lên làm “quần hoa” yếu đuối cạnh đấy giật bản mình.

Mẹ tôi áy à, đừng thấy bình thường mẹ phũ phàng dìm hàng không thương tiếc hai chị em tôi mà hiểu lầm. Đối với người ngoài, mẹ tôi là người khách sáo nhất trong những người khách sáo, lịch sự nhất trong những người lịch sự. Mặc dù nhin cười đến nỗi co rút cơ mồm, mặt đỏ bừng lên, khóe mắt giật giật lên tục, nhưng khẩu hiệu của nhà Hoài An là “vui lòng khách đến, vừa lòng khách đi”, cho nên trong lúc bầu không khí có chút bối rối vì tràng cười của bố, chỉ mình tôi thấy mẹ đã bí mặt nhéo vào eo bố một cái rõ đau.

Tiếng cười lập tức im bật. Bố tôi nén cười “e hèm” hai tiếng thật lớn để giữ bình tĩnh, sau đó làm ra vài cái động tác thể dục buổi sáng rất là ngớ ngẩn để bao biện cho hành động khiếm nhã của mình:

“A ha, thời tiết kiểu gì mà rét cắt da cắt thịt, phải cười to một cái như thế nó mới ấm người.”

Thấy vậy, “quần hoa” tội nghiệp mới hoàn hồn, cất giọng đầy quan tâm:

“Đúng đấy, mùa đông năm nay rất lạnh, hai bác lại vừa ra ngoài về. Nhìn xem, mặt hai bác đỏ ửng lên vì rét rồi này. Ô, cả Hoài An, cả Bảo nữa, mặt hai người sao cũng đỏ bừng như vậy.”

Cả bốn người luống cuống cúi mặt, chỉ sợ nhin cười thêm chút nữa sẽ nhiệt hóa công tâm, trực tiếp học máu. Cho nên mỗi người một chân một tay, dùng tốc độ ánh sáng vận chuyển đồ đạc vào trong phòng. Quần hoa vẫn đứng ngoài sân, vui vẻ nói với theo:

“Quên chưa giới thiệu với hai bác, cháu là Quân. Nhân tiện, cháu thích chiếc quần này lắm, bác trai.”

Bố tôi lập tức đứng hình trong giây lát, sau đó trút vội mấy thứ đồ trên tay xuống bàn, ù té chạy lên phòng đóng cửa lại. Rõ ràng tôi đã nghe thấy tiếng cười sáng khoái của bố trên đó hẳn mười lăm phút đồng hồ mới ngừng được.

Sau đó thì hẳn các bạn cũng biết chuyện gì xảy ra, mẹ tôi bí mặt kéo tôi vào phòng, xạc cho một trận vì dám trêu đùa bạn quá đáng, còn nghiêm cấm chị Nhi và bố không được chông ghẹo Quân làm cậu ta xấu hổ. Hừ, mẹ mà thấy cậu ta bắt nạt con thì chẳng bảo vệ cậu ta như thế đâu.

***

Một trong những điều tuyệt vời hiếm hoi mà mùa Đông đem đến là những bữa cơm gia đình quây quần ấm áp, giống như cái lạnh là chất xúc tác cho chúng ta gần nhau hơn, thêm được nói cười, thêm được yêu thương hơn.

Chị Nhi làm đầu bếp thì miễn chê rồi, cả một bàn lớn đầy ắp đồ ăn nóng hổi, đủ cả sắc-hương-vị. Chả mực này, canh mướp đắng nhồi thịt này, chân giò bọc giấy bạc nướng và la liệt các thứ khác. Quân nhón một miếng chả mực trên khay, nhai ngậy ngậy, sau đó hai mắt tròn trĩnh lên biểu thị sự ngạc nhiên tột độ, khỏe mồm kéo ra thành một nụ cười mãn nguyện, giờ ngón tay cái về phía chị Nhi. Tôi bùi bùi xem thường, đúng là làm quá mà. Cơ mà chị Nhi lại rất hài lòng với biểu hiện làm lớn đầy bão tố vừa rồi, còn đút cho Quân một miếng nữa sau đó trình bày cụ thể, tỉ mỉ chỉ tiết cách sơ chế nguyên liệu, cách chế biến, nêm gia vị. Quần hoa ở bên cạnh gật đầu như giả tôi, biểu hiện chăm chú lắng nghe mặc dù tôi biết cậu ta chả để lọt tai chữ nào đâu. Tôi và Bảo chống cằm ngao ngán, không biết từ khi nào bếp nhà tôi lại biến thành trường quay “Món ngon mỗi ngày” rồi.

Bữa cơm ngày cuối năm tràn ngập tiếng cười, mà cười nhiều nhất là cái tên đang mặc chiếc quần Tuần Lộc của mẹ tôi. Cậu ta nói nhiều, cười nhiều gấp ba lần bình thường, rất tự nhiên “biến khách thành chủ” hồ hởi gấp thức ăn cho mọi người. Ngay cả Bảo béo bị cậu ta lườm suýt lè mắt hỏi sáng cũng được tiếp một ụ đầy thức ăn. Quen cậu ta lâu như vậy, lần đầu tôi thấy Quân vui như vậy. Niềm vui đọng đầy cả hai viền mắt, làm sáng bừng cả khuôn mặt rạng ngời của Quân, nó không giống nụ cười bắt cần luôn treo bên môi mỗi ngày, khác với nụ cười nham nhở khi chọc tôi tức giận. Quân lúc này, mới đích thực là một chàng trai ấm áp như gió xuân, dịu dàng như nắng sớm, đúng với những lời cậu ta thường tự sướng bên tai tôi.

Quân bắt chợt quay qua nhìn tôi. Hai ánh mắt chạm nhau trên không trung, cậu ấy cứ thế khóa chặt vào khuôn mặt tôi, triu mến, ngọt ngào làm tôi như bị thôi miên, không tự chủ được chăm chú nhìn lại. Và rồi, cậu ấy bắt chợt mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, nụ cười mang theo một nỗi hân hoan khó tả, lan tràn khắp khuôn mặt điển trai.

Trong lồng ngực, nhịp tim bỗng dừng trật mắt một nhịp, sau đó đập “lup lup” liên hồi. Cảm giác này, thật kỳ lạ. Ôi trời, giờ tôi mới nhớ ra, tỷ lệ người mắc bệnh tim đang tăng đột biến ở Việt Nam. Không lẽ, triệu chứng vừa rồi....Không được, không được, ra Tết tôi phải rủ mẹ đi khám sức khỏe toàn diện mới được.

Chương 56: Bầu Không Khí Kỳ Lạ

CHƯƠNG 56: BẦU KHÔNG KHÍ KỲ LẠ

Qua tiết mục bữa cơm sum vầy là tiết mục uống trà bàn chuyện thiên hạ. Cả nhà ngồi quây quần bên bộ sofa ngoài phòng khách. Trong lúc chị Nhi đi pha trà, tôi ngồi gọt hoa quả, nghe bố và Bảo luận bàn võ nghệ. Bố tôi là võ sư Vịnh Xuân Quyền thì ai cũng biết rồi, còn Bảo là đai nâu Judo thì nay mới phát hiện ra đây. Hai trường phái võ thuật đến từ hai quốc gia võ thuật như Trung Quốc và Nhật Bản quả nhiên là cơ may hiếm gặp để trao đổi, học hỏi và nêu quan điểm. “Quần hoa” sau rất nhiều nỗ lực đề xía mũi vào câu chuyện của hai cao thủ võ lâm nhưng thất bại, bèn ỉu xìu ngồi phụ tôi gọt hoa quả, phụ ít chén nhiều. Mẹ mang thêm ít mút dừa, mút cà rốt chị Nhi làm hôm trước. Trời lạnh mà uống trà nóng, nhâm nhi mút ngọt thì còn gì khoái bằng.

Mẹ bắt đầu mở ti vi xem chương trình phim Đài Loan dài tập. Mẹ đã theo dõi phim này từ hơn hai năm trước, và sẽ còn tiếp tục theo dõi thêm hơn một năm nữa, nghe đâu hơn một nghìn tập cơ mà. “Quần hoa” xấu số mà xui quỷ khiến thế nào lại khen phim hay trước mặt mẹ. Thế là mẹ tôi nhìn Quân bằng ánh mắt tỏa sáng như nhìn trúng con lợn khỏe mạnh nhiều nạc (thông cảm, bệnh nghề nghiệp của bà bán thịt lợn nó ăn sâu vào máu mẹ rồi), hồ hởi kéo tay Quân kể chi tiết tiêu sử các nhân vật trong phim và tình tiết câu chuyện từ tập 1 đến tập 731 làm thẳng bé mặt mũi tái mét.

Tôi ném cho cậu ta cái bản mặt dán rõ ràng thông điệp “chết cậu chưa, cho cậu chưa”, mà chưa kịp đắc ý thì có biến phát sinh...

“BÙM”.

Trong lúc người người đều hăng say với công việc của mình. Chị Nhi vừa cắn hạt dưa vừa nhắn tin với bạn trai, bố và Bảo đàm đạo võ nghệ không mệt mỏi, mẹ thao thao bất tuyệt lôi kéo thêm một fan trung thành cho bộ phim Đài Loan dài cả ngàn tập, tôi thì đang tự đắc nhìn khuôn mặt cười như mếu của Quân, một âm thanh như vậy đã gây nên chấn động có sức công phá cực kỳ lớn hết như sóng thần ở Hawaii.

Mà những người đang nằm trong trung tâm cơn địa chấn lại còn phải hứng chịu thêm một cơn càn quét kinh hoàng của thứ mùi đặc trưng khi người ta thả bom Cacbonic. Cái này, theo thuật ngữ thế giới sử dụng, chẳng phải là “Thảm họa kép” hay sao?

Mà lạ nhỉ, theo những hiểu biết của tôi về cơ chế “xì hơi” ở con người đồng thời qua mình chứng thực tiễn là việc “xì hơi” của chính mình, tôi đã đúc kết ra một chân lý: “Rắm kêu thì không thối, rắm thối thì không kêu.” Việc một quả rắm vừa thối vừa kêu to thế này xuất hiện tại đây quả là một phát kiến vĩ đại, đi ngược lại những luận điểm khoa học đã chứng minh trước đó. Ừm, có lẽ tôi phải bổ sung mệnh đề của mình thành:

“Rắm kêu thì không thối, rắm thối thì không kêu(trừ một số trường hợp đặc biệt như cá thể bị đầy hơi kết hợp với táo bón nặng)”

Tôi còn đang hí hửng vì sự đóng góp lớn lao cho Khoa học thì phát giác bầu không khí có chút quái dị.

Chị Nhi nhìn mẹ, mẹ soi bố, bố thì liếc Bảo đầy ý tứ, Bảo không ngần ngại xoáy thẳng ánh mắt về phía Quân còn “quần hoa” thì đang nhìn tôi đầy ranh mãnh.

Ê cái tên chết bầm kia nhìn tôi như vậy là có ý gì, nhìn cái bản mặt xòa quệt như chắc chắn trăm phần trăm tôi là thủ phạm kia là tôi chỉ muốn nhảy lên song phi cho hần một cước.

“Hoài An, đừng giả vờ ngây thơ nữa, sáng nay tôi thấy cậu ăn nhiều khoai lang nướng lắm.”

“Ê ê, cậu đừng có ngậm máu phun người như vậy. Thế tôi hỏi cậu, sáng nay tên nào ăn hết nửa cân hạt dẻ của tôi. Thủ phạm là cậu mới đúng.” Tôi trừng mắt.

“Mau mau thú nhận để hưởng lượng khoan hồng của pháp luật. Tôi biết mỗi lần cậu làm việc gì sai trái là mặt mày đều ngó ngó nghê nghê như thế hết, cậu còn gì để chối cãi.”

“Tôi...”

“Thôi được rồi....Mấy đứa có thôi ngay cho mẹ không?” Mẹ không kiên nhẫn cắt ngang, tùm tùm nhìn bố cười:

“Mẹ lấy bố con bao nhiêu năm nay, đến nách ông ấy có bao nhiêu cái lông mẹ còn biết nói gì đến quả rắm “đặc sản” không lần đâu được, anh nhi???”

Bốn đạo ánh mắt còn lại đồng loạt chuyển hướng về phía bố. Thấy vậy, bố đành bỏ xuống bộ mặt nghiêm túc không quan tâm đến sự đòi đang treo trên mặt, gãi đầu xấu hổ nói:

“Xì hơi là chuyện bình thường

Không xì để đó mà trương bụng à?”

Thiên hạ lại được thêm một trận cười sảng khoái.

***

Hai giờ chiều, Bảo lễ phép chào mọi người để ra về. Tiễn Bảo xong xuôi, tôi hăng hái đẩy Quân vào nhà tắm:

“Cậu còn lẩn chân ở đây làm cái gì. Mau mau thay quần áo chỉnh tề rồi tàu lượn đi cho tôi nhờ cái.”

“Tàu lượn? Lượn đi đâu?” Quân nhúm mày nhìn tôi, hai chân hai tay dang rộng, nhất quyết cố thủ ở trước cửa phòng tắm.

“Ăn cũng ăn rồi, trà cũng uống rồi. Cậu định ăn vạ ở đây đến bao giờ nữa.”

Quân bỏ ngoài tai lời tôi, đứng đĩnh leo lên tầng hai làm tôi tức đến dậm chân.

“Có nghe tôi nói không hả. Ê, đây là phòng của tôi mà. Ê...”

Chỉ nghe cửa phòng bị đóng “sầm” một tiếng, bên trong phát ra giọng nói lười biếng:

“Cậu quên thỏa thuận rồi sao. Cho nên...ba ngày tới, cậu đừng hòng nhờ được tôi ra khỏi căn nhà này. Giờ tôi đi ngủ, không nhiệm vụ miễn vào.”

Mặt tôi bẹp dúm như quả bóng hết hơi. Rốt cuộc thì ai mới là chủ nhà, ai mới là kẻ ăn chực đây.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Dặt Nhà Đi Bụi

CHƯƠNG 57: DẶT NHÀ ĐI BỤI

Đúng lúc tiu nghỉu như mèo cắt tai thì tiếng nhạc bập bùng vang lên:

“Anh yêu em nhiều lắm và anh sẽ nói cho em nghe là:

Bao yêu thương say đắm, không như gió mây thoảng qua...

Hãy đưa đôi tay anh nắm, hãy cầm tay nhau hạnh phúc trăm năm

Hãy đặt bờ môi lên bờ môi để đôi mi nhắm...”

Nhà thì không mở ti vi, chẳng lẽ là chuông điện thoại. Không phải của tôi, cũng không phải của chị Nhì, mà dám chắc bố mẹ cũng không để quả nhạc chuông xì tin sến sẩm kiểu này. Tôi đóng vai chó nghiệp vụ, lúng sục khắp nhà cuối cùng đánh hơi được cái điện thoại dưới gầm bàn trà. À, của “quần hoa” thối đây mà. Hừ, đi đâu quên đây, có ngày đến cái quần đùi cũng bị người ta chôm mắt cho xem.

Màn hình hiển thị ba chữ to đùng “Dương Quý Phi” mà tôi bị ấn tượng sâu sắc hơn cả bởi hình ảnh đi kèm cuộc gọi. Dương Quý Phi đứng trong bếp nhặt rau và đang quay sang cười tươi tắn. Và nụ cười tươi tắn của chị làm tôi hết hồn vì tận dụng tối đa sự độc đáo trong cách sắp đặt những chiếc răng cho nên hàm răng khắp khềnh cái nhô ra, cái thụt vào của chị được phơi bày không sót tí nào. Sau ba giây định thần, tôi chạy ù lên nhà, đập cửa phòng Quân (à nhầm, phòng tôi mới đúng):

“Quân thôi, mau lẩn ra đây cho tôi. Nàng thơ của cậu gọi này.”

“Thơ thần gì ở đây.” Bên trong vang lên giọng nói ngái ngủ, và tôi tin chắc là cậu ta vừa vui đầu vào cái chăn hình Doraemon của tôi vừa cầu nhàu.

“Dương Quý Phi, là Dương Quý Phi. Nghe đi, có mấy cuộc gọi nhớ rồi đấy.”

“Không nghe, cậu thích thì nghe đi. Phiên phức.” Tiếng lầu bầu nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Tôi bực mình đấm cửa rầm rầm thêm mấy cái nữa. Cảm giác giống hệt con bé giúp việc đang năn nỉ ỉ ôi cậu chủ xuống nhà ăn cơm vậy.

Cuối cùng, tôi cũng bấm nút nhận cuộc gọi trong sự hậm hực vô bờ bến. Chưa kịp phun câu “Alo”, đầu dây bên kia đã xỏ một tràng dài với tốc độ sừng

liên thanh phải gọi bằng bà nội:

“Lầy cậu Quân, tôi nà tôi lói cho cậu biết nhá, cậu không có mặt ở nhà trong vòng 30 phút nữa thì cậu chết chắc. Cậu có chán đời hay bắt mần gì thì phải lói với tôi một tiếng, ai nại đêm hôm 4 rưỡi sáng khăn gói quả mướp treo cổng dạt nhà đi bụi. Ông bà chủ đang no sốt cả vó nên đấy, tôi mà không liên lạc được cho cậu nà ông bà chủ đi báo công an đấy. Cậu có nghe tôi lói cái gì không đấy.”

Tôi đứng chôn chân tại chỗ, đầu óc quay mòng mòng. Thảm cảm tạ trời đất là đợt mưa bom bão đạn vừa rồi ở bên kia đầu dây, nếu không mặt tôi đã bị thùng lỗ chỗ do bom nước miểng bắn trúng rồi. Mà Dương Quý Phi vừa nói cái gì mà “chán đời”, “dạt nhà đi bụi”, cái gì mà “báo công an”. Ôi giờ ời lớn chuyện rồi, lỡ mà bố mẹ cậu ta đi báo công an thật thì cả nhà tôi không phải bị tổng tù vì tội danh “bất cóc” hay sao? Trong khi cậu ta như cái bã kẹo cao su, cầm xà beng cây không đi ấy chứ.

Đầu óc xoay chuyển một hồi, cuối cùng tôi cúp điện thoại, mặc cho đầu dây bên kia mưa bom bão đạn vẫn không ngừng trút xuống. Sau đó thì lén lút gửi cho “Dương Quý Phi” một tin nhắn với nội dung: “Tôi về ngay đây. Đừng mạnh động.” Phù, làm gì thì làm, cứ đảm bảo an toàn cái đã. Tiếp đến là làm đủ mọi cách tống cổ tên sao chổi đang làm tổ trong phòng của tôi ra ngoài đường.

Tôi lấy chìa khóa phòng, mở cửa, ập vào như chiến sĩ đặc công tập kích phần tử khủng bố. Quả nhiên thấy một con sâu ngoại cỡ đang cuộn chặt trong cái chăn yêu dấu của tôi, vui mặt vào gối ngủ quên trời đất. Tức mình, tôi túm cái mép chăn, lói một cái thật mạnh. Con kén khổng lồ bị lăn mấy vòng trên giường rồi rơi cái bộp một phát. Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã thấy mình ngã ngối dưới đất với cái mông tề rần.

Quần hoa sau phút kinh hãi không nói lên lời, ngẩng cái đầu bù xù như tổ quạ về phía tôi bất mần nói:

“Hoài An, cậu có phải là con gái không thế?”

“Tôi thà làm đàn ông còn hơn làm kẻ đồng lõa cho tên dạt nhà đi bụi như cậu. Giờ thì biến, bố mẹ cậu sắp lục tung cả thành phố lên để tìm cậu rồi đấy.”

Quần ngẩn ra, sau đó thì phá lên cười:

“Không lẽ, bố mẹ tôi nghĩ tôi sáng sớm mò ra đường là để đi bụi đời sao. Ha ha ha. Có phải ông bà xem quá nhiều phim khoa học viễn tưởng Mỹ rồi không?” Sau đó, Quần chọt chiếu ánh mắt lên người tôi, ra chiều suy nghĩ: “Bỏ nhà theo gái, lý do cũng không tệ lắm, nhỉ.”

Tôi tức xì khói, tung ra chiêu cuối cùng:

“Tôi cóc cần biết bố mẹ cậu xem phim Mỹ hay Ả rập xê út, cũng chả quan tâm cậu bỏ nhà theo gái hay theo trai. Giờ mà cậu không đi là tôi sẽ báo cáo với bố mẹ tôi việc bố mẹ cậu đang tìm cậu, sau đó thêm nắm đấm muối vào. Dám chắc bố mẹ sẽ tống cổ cậu đi ngay lập tức, có khi bố tôi vui tính còn tặng cậu mấy đường Vịnh Xuân Quyền làm quà chia tay ấy chứ.”

Chiều này quả nhiên có tác dụng, Quần hoa bản thân nghĩ ngợi một hồi, sau đó trưng ra bộ mặt ỉu xìu đầy tiếc nuối:

“Tôi về, tôi về. Cậu thật là không có chút tình người nào hết. Hay là giờ tôi gọi về báo tin cho bố mẹ tôi, không cần về nữa, được không?”

Chứng kiến vẻ mặt “lạnh như tiền”, quyết không thương lượng của tôi, Quần bỏ cuộc, đổi quần áo chỉnh tề rồi xin phép bố mẹ tôi ra về. Mẹ tôi bịn rịn như tiễn chân tri kỷ, gói cho Quần bao nhiêu là mứt xong còn dặn dò khi nào rảnh lại qua đây cùng xem phim với mẹ nữa.

Trước khi chiếc taxi chuyển bánh, Quần còn thò đầu gào lên với tôi, giọng điệu hệt như anh lính phải xa vợ đẹp con khôn, lên đơn vị đóng quân vậy:

“Ngày mai tôi lại qua bán hoa giúp cậu. Đừng nhớ tôi quá, OK?”

Tôi chỉ còn nước cạ lời với cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tôi Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Xạc Pin Cho Tình Yêu

CHƯƠNG 58: XẠC PIN CHO TÌNH YÊU

Tác giả: Hôm nay sinh nhật tớ các cậu ạ. Sinh nhật tớ không có nến, có hoa, cũng chẳng có Soda ca bên cạnh, các cậu thấy có buồn không cơ chứ.

Hehe, “bán than” tí thôi. Nhân tiện, ngày mai là 20/10 rồi, chúc các bạn nữ luôn hạnh phúc, được ở nơi mình thích, ăn món mình yêu và làm điều mình muốn nhé. Yêu thương bản thân mình thì 365 ngày, ngày nào cũng là 20/10.

****

Câu nói đầy bịn rịn của Quân chả làm tôi vướng bận bao nhiêu, bây giờ mới qua trưa một chút, phải đánh một giấc đã, sáng nay mò dậy từ bốn rưỡi còn gì.

Tôi đứng đĩnh xỏ tay vào túi quần nỉ, mò lên phòng ngủ. Vạt nắng hiếm hoi của mùa đông uể oải lườn qua khe rèm cửa hắt lên bờ tường những tia sáng ảm áp. Đang tính làm một cú tung mình lên chiếc giường yêu dấu thì tầm mắt tôi bị thu hút bởi một vật đặt trên bàn học. Tôi bước lại, cầm chậu hoa với những cánh trắng thanh thuần và thơm ngát lên ngắm nghía. Cái tên ngọc kia bị đăng trí hay sao. Rõ ràng sáng nay còn ôm khư khư, một bước không rời chậu hoa Tình Nhân quý hóa này, còn hùng hồn tuyên bố sẽ tặng cho người hân thích, vậy mà bây giờ bỏ nó bơ vơ ở đây. Tôi xoay xoay chậu hoa trên tay, vuốt ve mấy cái lá xanh nõn nà, thủ thủ:

“Xấu số cho em vợ được tên chủ cả thềm chóng chán, hắn ta đúng là có mắt như mù không nhìn thấy vẻ đẹp thuần khiết của em. Yên tâm đi, từ giờ chị sẽ chăm sóc em thật tốt. Cái này gọi là: Chỉ có phải đẹp mới mang lại hạnh phúc cho nhau, nhì.”

Tôi cẩn thận đặt cây hoa ra ngoài ban công, bên cạnh mấy cây xương rồng, hoa Tóc Tiên, hoa Tú Cầu cạnh đấy, dùng bình xịt tưới một lượt các chậu cây. Xong xuôi mới trở vào, rúc vào chăn đánh một giấc.

Chiếc giường êm ái, hơi ấm Quân để lại vẫn chưa kịp tan đi, mang theo mùi hương nam tính nhẹ nhàng, cảm giác cứ như được ôm ai đó ngủ ý. Ôi ôi, mình nghĩ lung tung cái gì thế, tôi tự và mặt mình hai cái, cổ xua đuổi mấy ý nghĩ vừa đi lạc trong não. Hơi ấm mang tôi đến giấc ngủ rất nhanh, dù mùi Romano vẫn thoảng thoảng quện quanh chớp mắt.

***

Tết này chị em tôi đặc biệt ăn nên làm ra, vì có hai gương mặt đại diện cho nhãn hàng hoa Tết kiêm luôn chân bán hàng, do đó, tôi và chị Nhi chỉ làm đúng hai việc: Ăn quà vặt và đếm tiền. Cứ mỗi lần nhìn mấy cô gái trẻ đứng xúm xít quanh gian hàng nhỏ, hai mắt tỏa sáng im thin thít lắng nghe hai trai đẹp dụ dỗ là chị Nhi lại quay sang nhìn tôi gật gù, mà tôi thừa biết cái ngôn ngữ hình thể vừa rồi có nghĩa là: Mười bảy năm vô dụng, không ngờ Hoài An nhà mình cũng có ngày được việc như thế. Tôi chả để tâm cái nhìn đầy nghi ngờ của bà chị, vì trong đầu còn đang nghĩ phương án “giải ngân” khoản lợi nhuận khổng lồ đang cuộn cuộn chảy về túi, rồi còn phải trả lương cho hai nhân viên mẫn cán kia nữa. Lần đầu tiên trong đời tôi có cảm giác làm chủ, mưu toan đại sự như thế, tư vị đúng là ...khoái không tả nổi.

Nhân lúc vắng khách, tôi lon ton chạy lại, tiếp tế đồ ăn vặt cho hai đại công thần không tiếc hy sinh nhan sắc mời gọi khách hàng. Quần hoa đã tón lên theo chị Nhi mua lá dong và lạt tre để chiều về gói bánh chưng, tranh thủ tạt qua gian hàng thịt lợn của mẹ xem có cần phụ giúp gì không.

Tôi với Bảo ngồi cạnh nhau, nhăm nháp mứt gừng, lặng lẽ nhìn hơi thở vừa ló ra đã hóa thành làn khói trắng mỏng manh. Bảo yên lặng một cách kỳ lạ, và sự lặng yên cứ thế lây lan sang cả cái loa phát thanh chạy hết công suất trừ lúc ngủ là thôi. Tôi lén lút liếc cậu ấy bằng khước mắt bên trái, nếu là trước đây, thật khó có thể tìm thấy góc cạnh nào trên gương mặt tròn trịa phúc hậu kia, bởi đâu đâu cũng là hình tròn, nét cong, mờ, mờ và mờ. Hiện tại, xương quai hàm đã dần lộ diện, hé ra sườn mặt cương nghị nam tính, sống mũi cao thẳng và đôi mắt nâu nhạt dịu dàng ẩn dưới hàng mi dài. Rất đẹp, rất thu hút. Tôi ngắm nghía Bảo chăm chú đến mức, quên bồng miếng mứt ngâm đã lâu trong miệng.

Bảo bất chợt quay sang, đụng phải cái nhìn đăm đăm của tôi, cậu ấy phì cười:

“Sao vậy, có gì thắc mắc hả?”

Tôi lắc đầu, rồi lại gật đầu, ậm ờ một lúc mới phun một câu:

“Động lực nào làm cho người coi đồ ăn là lẽ sống như cậu quyết tâm giảm cân thế?” Đừng nói vì lí do sức khỏe nhé, đâm chết cũng chả tin.

“Thế cậu có biết vì sao tớ lại biến hình thành con lợn tăng trọng như ngày trước không?” Bảo cúi xuống ngắm nhìn mũi giày, như thể cậu ấy đang trò chuyện với ngón chân cái của mình chứ không phải tôi. “Lúc tớ còn bé, bố mẹ tớ vắng nhà suốt, ngoài lúc đi học thì thứ tớ tiếp xúc nhiều nhất là đồ ăn và đồ chơi. Đăm ra lúc nào buồn lại chạy vào lục tủ lạnh, cứ vậy đến lúc giật mình nhìn lại đã thấy bản thân lùn nhanh hơn đi rồi.” Bảo thở dài một cái, làn khói trắng từ miệng cậu ấy xoáy vòng rồi tan ra rất nhanh. “Ban đầu, tớ chẳng thấy buồn phiền gì về thân hình đồ sộ của mình đâu. Nhưng gần đây, tớ phát hiện mình ngày một ghét cay ghét đắng lớp mỡ dày cả gang dưới da này.”

Tôi nghiêng đầu chờ đợi, Bảo cười khẽ, nhìn thẳng vào tôi:

“Lần đầu tiên trong đời, tớ muốn giành lấy một thứ cho riêng mình. Đối thủ của tớ rất đáng gờm. Mà thân hình mập ú này chẳng giúp gì được cho tớ, thậm chí còn làm tớ tự ti và lép vế trước đối thủ nữa. Cho nên...” Bảo dừng lại một lát, như đang sắp xếp lại câu chữ trong đầu cho hợp lý. “Béo không phải cái tội, nhưng làm mất cơ hội của chính mình thì thật đáng tiếc.”

Bảo càng giải thích tôi càng mơ hồ như rơi vào mê cung không lối thoát. Trừ phi cậu ấy muốn giành huy chương vàng Olympic bộ môn thể thao nào đấy, còn không thì béo với gầy, xấu với đẹp thì có gì quan trọng nhì? Tôi còn đang mải hồ nghi với mớ lý luận thiếu tính logic của Bảo thì tầm mắt rơi trúng vào

đôi tay ủng đỏ của cậu ấy. Vì phải bán hàng, gói hoa cho khách nên không thể đi găng tay, cứ phơi ra ngoài trong tiết trời lạnh giá thế này thì chẳng mấy chốc mà thành miếng thịt đông lạnh. Tôi cầm lấy tay Bảo, áp vào má nóng của mình để kiểm tra nhiệt độ. Tòe giấy này như phải bỏng, rụt cổ lẽ lười, cứ như vừa lòi một tảng đá trong tủ lạnh ra ộp lên mặt ấy.

Thấy vẻ quan tâm cùng áy náy của tôi, Bảo đứng dậy, làm vài động tác vận động thân thể, trấn an tôi: “Không sao, đàn ông con trai, lạnh cỡ này có là gì.” Bảo nhìn tôi, ánh mắt ánh lên vẻ tinh nghịch bông đùa. “Nhưng mà dạo này tớ ăn rất ít, cho nên ngoài thức ăn ra cần nạp thêm năng lượng đặc biệt, nếu không tự dung đồ đựng ra đây là cậu mất đi một nhân sự cao cấp đấy.”

Năng lượng đặc biệt? Tôi đứng dậy, đầy bụng thắc mắc, chỉ thấy Bảo dang rộng hai tay, nụ cười rạng rỡ làm mấy khóm hoa cạnh đây phải thất sắc đôi phần. “Hoài An, tớ sắp cạn pin rồi, mau qua đây sạc pin cho tớ.”

Tôi chưa kịp tiêu hóa hết lời nói của Bảo, cũng không biết mình phải sạc pin cho cậu ấy như thế nào, thì đã thấy mình rơi tòm vào vòng ôm của Bảo. Cậu ấy thu hẹp vòng tay, giữ chặt tôi trong lòng. Chúng tôi gần nhau đến nỗi, gương mặt tôi áp hẳn vào vòm ngực vững chãi, chớp mũi cọ nhẹ vào áo len mềm mại. Không giống mùi hương nam tính của Quân, Bảo mang chút hương thơm dịu nhẹ của nước xả vải, nồng ấm và ngọt ngào như chính con người cậu ấy. Tôi thả lỏng người, luồn hai tay vào trong áo khoác dạ không cài cúc, vòng ra sau lưng ôm lấy Bảo. Hóa ra đây là cách sạc pin mà cậu ấy nói sao?

Chúng tôi cứ giữ tư thế như vậy, vòng tay ấm của Bảo cho tôi cảm giác yên bình, ấm áp và được chở che. Vóc người nhỏ bé của tôi lọt thỏm giữa dáng hình to lớn của Bảo, có lẽ nhìn từ phía sau lưng Bảo, tôi hoàn toàn biến mất luôn.

Và để kiểm chứng cho suy đoán của tôi, phía sau lưng Bảo vang lên giọng nói nháo nhác của Quân: “Ồ hay, Hoài An chạy đi đâu mất rồi nhì.”

Tôi thôi hít hà hương nước xả vải thơm thơm trên người Bảo, ló cái đầu ra đáp lời Quân: “Tôi ở đây.”

Quần xịu mặt ngó tôi tách khỏi người Bảo, bản mặt phụng phịu dỗi hờn hết như bị người yêu phản bội làm tôi buồn cười ghê ghớm. Cậu ta khoanh hai tay trước ngực, mím chặt môi biểu thị sự không hài lòng:

“Hoài An, đây là cách cậu trả công cho nhân viên phải không? Nào, qua đây, tôi bị cậu nợ lương hai ngày rồi đó.” Sau đó, Quân cũng dang hai tay, nhắm mắt chờ đợi.

Mặt tôi quần thành cái lò xo, cái tên ngốc trẻ con này, tôi chỉ làm cục pin dự phòng của Bảo một lát thôi mà hắn đã bất bình như vậy. Đang không biết phải làm sao thì giọng nói vui vẻ của chị Nhi truyền tới:

“Được. Để chị. Lương cộng thưởng trả một thẻ luôn nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Ai Là Con Rể Hoàn Hảo

Hắn nhiên lời đề nghị của chị Nhi làm thằng bé tái mét mặt mũi, tình nguyện làm việc không lương không thưởng không phúc lợi đến Tết luôn. Nhưng chị Nhi đâu phải nhân vật dễ chơi, chị nín Quân lại, trách móc:

“Sao vậy, chị mới là đại Boss ở đây. Thêm nữa, so về tài sắc, công dung ngôn hạnh chị hơn đứt con bé An, em còn chê bai cái gì?” Nói rồi hùng hục xắn tay áo lao vào Quân.

Thằng bé tội nghiệp mặt mày xanh lét, kiểng có bỏ của chạy lấy người:

“À...ờ, hoa héo hết rồi, em đi lấy nước tưới đây”. Một giây sau đã biến mất không dấu vết.

Chị Nhi nháy mắt với tôi mấy cái, ôm bụng cười khanh khách. Từ đó về sau, không bao giờ thấy Quân bất bình đòi công bằng cho người lao động nữa.

***

Thắng lợi nói tiếp thắng lợi, bốn đồng chí luôn về nhà trong trạng thái cháy hàng, miệng cười rộng ngoác đến tận mang tai. Cứ bán hàng ở chợ về, Quân với Bảo lại qua nhà tôi ăn cơm như một lệ bất thành văn. Đứa trẻ bụi đời là Quân cũng được bố mẹ hợp pháp hóa việc lên khỏi nhà lúc sáng sớm để buôn hoa với tôi, cho nên hắn ta thường lê la chơi bời ở nhà tôi tận chiều mới nhỏ rể ra về. Ngoài lúc bị mẹ bắt cóc xem phim Đài Loan dài tập, thời gian còn lại thấy hắn khoan khoái vui vẻ như đi nghỉ dưỡng ở đảo Bali không bằng.

Chiều nay đã là 27 Tết, bố tôi sửa soạn lá dong, gạo đỗ gói lấy chục tấm bánh chưng cho đúng với phong vị ngày Tết, Bảo phụ bố gói bánh chưng. Bảo gói rất khéo, nghe đầu học được từ mấy năm về quê ăn tết với ông bà nội. Quân hoa hậu đầu thì hắn nhiên không thể gói một cái bánh ra hồn, phụ chị

Nhiều ăn thì chưa đầy năm phút đã bị tổng cổ ra khỏi bếp vì làm cháy khét con cá điều hồng của bà ấy, đành phải lui về làm công tác hậu cần như là rửa sân, cắt lá bánh, lâu lâu thì làm xe ôm chở mẹ đi sắm sửa thứ nọ thứ kia. Cũng bởi sự xuất hiện của hai chàng trai đặc biệt này mà Tết này ai cũng vui tươi hơn hẳn, tiếng nói, tiếng cười chưa bao giờ vắng bóng ở ngôi nhà hai tầng trong con ngõ nhỏ.

Chiều tối, khi Bảo và Quân đã về hết, com nước xong xuôi, cả nhà ngồi quây quần bên ghế sofa xem một chương trình chào mừng năm mới trên tivi. Mèo Ú lười biếng nằm trong lòng tôi, dụi dụi vào áo len, thư thái rên hừ hừ. Tôi lướt lờ Facebook gặp ngay ảnh Quân tự sướng cùng với mẹ tôi bên cây Đào trong phòng khách, mẹ tôi cười hiền, còn Quân thì toét toè loe như bông loa kèn, lại còn kèm thêm caption: “Seo-phi cùng nhạc mẫu đại nhân.” Hừ, ai là mẹ vợ của cậu ta chứ.

Tôi vào mục comment, phết vào đấy cái nhãn dán là bản mặt tức giận cau có, Quân bèn reply lại bằng khuôn mặt cười tít nham nhở không chịu nổi. Tôi hừ mũi, không thèm chấp hân.

Bố rời mắt khỏi màn hình ti vi, mở màn một chủ đề tranh luận mà với tôi thì kỳ quặc vô cùng:

“Trong hai đứa, mẹ nó thấy đứa nào làm con rể nhà này tốt hơn.”

Phải mất một lúc tôi mới hiểu “hai đứa” mà bố nói là đứa nào, lập tức mặt đỏ tía tai, bất mãn: “Bố buồn cười quá à.” Quân và Bảo, một người là bạn thân, còn lại là người tôi từng ghét cay ghét đắng, bây giờ không ghét nữa, cũng không hẳn là bạn thân, đại khái là không phải là người tôi thích. Nhưng mà ba người còn lại trong nhà vô tư đá bay bất bình của tôi vào sọt rác, nghiêm túc nghiên cứu đối tượng, lập luận và giải thích sôi nổi. Đầu tiên là bố:

“Tôi thấy Bảo ra dáng đàn ông chí lớn, việc gì cũng thông thạo, giỏi dang. Tính tình lại điềm đạm, hiền lành. Sau này sẽ là chỗ dựa vững chắc cho con bé An nhà mình.” Không biết ý kiến bố đưa ra có bị ảnh hưởng bởi tình đồng đạo trong võ học với Bảo chút nào không.

Mẹ lại không cho là như thế:

“Anh chả chịu cập nhật xu hướng gì cả. Đàn ông bây giờ cần phải sôi nổi, tâm lý. Thành Quân lúc nào cũng vui vẻ, lại đẹp trai cứ như diễn viên Hàn Quốc ấy. Con mình nhan sắc có hạn, phải tìm gen nào trội một chút thì sau này thế hệ con cái mới là trai tài gái sắc được.” Mẹ vừa nói vừa liếc tôi.

Nhận được cái nhìn sấm soi của mẹ, tôi chỉ còn biết dờ khóc dờ cười. Mẹ à, có cần mang nhan sắc của con ra chà đạp như vậy không chứ. Hơn nữa, tôi nghi ngờ rằng nhận định của mẹ nghiêng về Quân chẳng qua muốn tìm thêm cạ cứng xem phim truyền hình dài tập với mẹ thôi.

Mẹ và bố tranh qua cãi lại, ai cũng mang những ưu điểm vượt trội của ứng viên mình ủng hộ ra làm dẫn chứng. Cứ như đang vận động tranh cử tổng thống Mỹ cho ông Donald Bảo với bà Hillary Clin-Quân không bằng. Cuối cùng mẹ phạt ý chấp tay trước ngực, thờ phỉ phò nhìn bố:

“Có phải anh không coi lời em nói ra gì nữa phải không?”

Bố đang khí thế đấu tranh phùng phùng bỗng rụt cổ rụt vai lại, cười hi hi xoa dịu mẹ bằng chất giọng không thể tin là nó lại phát ra từ thanh quản của một võ sư Vịnh Xuân Quyền lẫy lừng:

“Đấy chỉ là ý nghĩ nhảm nhí của tôi mà thôi. Đương nhiên mẹ nó đã phán cái gì là chỉ có chí lý trở lên ấy.”

Chị Nhi giải quyết xong gói bông ngô, mới xuối xuối tay thông thả nói:

“Con ở phe trung lập. Cả hai đứa đều là những chàng trai tuyệt vời. Xem ra ai là con rể của nhà mình phải phụ thuộc vào quyết định của An rồi. Hoài An, trong hai đứa, em thích đứa nào hơn?”

Lập tức tôi bị cả sáu đạo ánh mắt sấm soi như xuyên thủng 6 cái lỗ trên người. Tôi bỗng trở nên lúng túng, nếu là trước đây, tôi sẽ chẳng ngần ngại tuyên bố tôi thích Cảnh Minh. Nhưng bây giờ, Quân với Bảo, hiện tại có lẽ tôi chẳng thực sự thích ai cả, sau này có thích một trong hai người không thì còn chưa rõ, nói gì đến con rể, chồng tương lai của tôi. Nói đến chồng con, trong đầu tôi bất giác hiện lên hình ảnh quần hoa đang mặc tạp dề màu hồng phấn, mặt lấm lem khói bếp, trên tay là con cá điều hồng rán cháy khét lẹt, nhìn tôi cười rạn rờ: “Vợ yêu đi làm về rồi hả?”

Á, Á,...Tôi đang nghĩ lung tung cái quái gì vậy? Tôi dùng tay gõ mạnh vào đầu vài phát, xua đuổi mấy hình ảnh kỳ quặc vừa rồi. Ngẩng lên, mấy đạo ánh mắt vẫn đăm đăm ngó tôi, âm mưu đục mấy cái lỗ trên người tôi ngày một lớn.

Tôi chẳng có cách nào đưa ra câu trả lời thỏa mãn tất cả, do đó, phải tính bài chuẩn cái đã. Giả vờ vờn vai ngáp dài một cái:

“Sáng nay dậy sớm, giờ con phải đi ngủ bù đây.” Sau đó chưa kịp để bàn dân thiên hạ thối mác, tôi đã ù té chạy lên phòng, tốc độ còn nhanh hơn lúc bị Tào Tháo đuổi.

Khi đã yên vị trong chăn, tôi yên tâm thở ra một hơi. Ngoài ban công, ánh đèn thành phố hắt vào làm hiện rõ mấy khóm hoa Tóc Tiên, hoa Tú cầu và cả chậu hoa Tinh Nhân trắng của Quân, thậm chí hương thơm dịu dàng của nó còn thoảng thoảng đưa vào trong phòng. Tôi ngắm nghía lũ hoa một lát, cũng nghĩ về chủ đề bố vừa đề cập tới nhưng chẳng có gì sáng tỏ. Cuối cùng, giấc ngủ ủa đến kéo rèm cho đôi mắt tôi. Trong con mộng mị, hình ảnh Quân mặc tạp dề hồng cứ chập chờn xuất hiện trong những giấc mơ.

Chương 60: Bí Mật Của Bảo Béo

CHƯƠNG 60: BÍ MẬT CỦA BẢO BÉO.

Vào một cái đã là 39 Tết, Hà Nội thưa vắng hơn hẳn bởi những người lao động xa quê, những sinh viên trọ học xa nhà tất tả đổ ra bến xe từ mấy hôm trước. Trời vẫn lạnh căm căm, độ ẩm trong không khí ít ỏi khiến làn da khô sạm nứt nẻ nếu không cậy nhờ kem dưỡng ẩm. Hôm nay hai chị em tôi nghỉ bán, ở nhà xả hơi một hôm với cả giúp mẹ sửa soạn.

Tiếng réo gọi của Quân âm ỉ cả một đoạn ngõ. Tôi xỏ vội đôi dép lê, chạy vội ra ngăn cái mồm đất vệt đang gào lên như cháy nhà.

Quân xo xúi trong cái áo khoác kiểu dáng thời thượng, hai tay thọc sâu vào túi áo, hai chân nhảy nhót không ngừng, nhác thấy bóng dáng tôi đã gào lên:

“Nhanh cái chân lên, cậu có muốn bê một tảng đá vào nhà không hả?”

Cánh cổng sắt cũ mềm vừa hé mở, Quân đã chạy ủa vào nhà như một con gió. Tôi lườm cậu ta đến nỗi suýt thì lòng đen lộn ngược vào trong, đến nhà người ta chơi mà cứ như gọi ô sin ra mở cửa không bằng.

Việc đầu tiên Quân làm là chạy lại ôm choàng lấy vai mẹ tôi, cái lưỡi dẻo hơn kẹo kéo trở tài nịnh hót bậc thầy:

“Bác gái, cháu đến rồi. Ôi trời, cái áo này hợp với bác quá. Cháu hỏi thật nhé, Có thật bác 50 tuổi rồi không vậy? Sao cháu ngắm đi ngắm lại, cứ định nịnh bác chỉ ngang tuổi Lý Nhã Kỳ thôi à.”

Tôi rùng mình hai cái, một cái vì gió lạnh, một cái vì những lời vàng ý ngọc mang lại cảm giác bủn rủn đỉnh cao và còn cào ghê tởm.

Người duy nhất không bị mấy lời tăng bốc chém trọng thương hẳn nhiên là mẹ tôi. Mặt mẹ rạn rờ như bán hết thịt lợn trong vòng nửa tiếng đồng hồ, hai mắt cười híp tịt, cong cong như vầng trăng. Đúng là “con đẻ” của cụ có khác.

Tôi bủi môi khinh thường, đúng lúc ấy thì Bảo béo gọi ra mở cửa. Tôi vui vẻ chạy ra đón, sau lưng là tiếng quần hoa cầu nhàu: "Tôi gọi cửa thì mặt nhăn như đất khô, Bảo bấm chuông thì hớn hờ như được mùa. Cái đồ trọng béo khinh gây."

Việc bữa cơm gần đây đều xuất hiện thêm hai chàng trai đã trở thành “chuyện thường ngày ở huyện”, cho nên có hôm một trong hai tên có đến muộn một chút, chị Nhi cũng không quên nấu cả cơm cho sáu người.

“Hôm nay làm gì đây?”

Quân nằm dài trên ghế sofa, vừa nhồm nhoàm nhai mứt vừa hé mắt sang nhìn tôi.

“Còn làm gì nữa, đương nhiên là mua quần áo đẹp để chưng diện rồi.” Tôi vỗ hai tay vào nhau, mắt sáng long lanh như con mèo được cho miếng thịt mỡ.

Quân thờ dãi đánh thượt một cái: “Vô ích thôi. Người ta bảo “người đẹp vì lụa, lụa tốt vì phan”. Tuy thế, cậu là trường hợp hiếm hoi trên thế giới diện hàng hiệu hay trông cái thùng các tông vào người cũng chả khác nhau là mấy.”

Tôi đã quá quen với phong cách chê bai thô lỗ của hắn, không phải cái hồi sinh nhật Cảnh Minh, có người nhìn tôi mê mẩn đến sắp rớt hàm xuống đất đây à. Bỏ ngoài tai lời khó nghe vừa rồi. Tôi lên phòng thay đồ, không quên nhắc Bảo với chị Nhi chuẩn bị. Trước khi đi không quên ném lại một câu:

“Tốt quá, đỡ bị nhức đầu vì cái loa rè của cậu. Chúc cậu xem phim Đài Loan nghìn tập vui vẻ, sắp đến giờ chiếu phim buổi chiều rồi.”

Nghe đến hung thần “phim Đài Loan”, Quân bật dậy khỏi ghế sofa như bị chích điện, ánh mắt tha thiết cầu xin hướng lên phía cầu thang:

“Hoài An, cậu là lẽ sống của tôi. Cậu đi đâu có tôi đi theo như bóng với hình, trọn đời trọn kiếp không rời. Đừng bỏ tôi lại nơi đây...”

***

Cuối năm, các trung tâm thương mại là thiên đường cho các tín đồ săn hàng giảm giá Tôi và chị Nhi hùng hực lao vào một đám đông các bà các cô đang hùng hực khí thế, nhất quyết bám trụ đến lúc tìm ra món đồ ưng ý. Quân với Bảo bắt đầu đi trở thành chân bốc vác bắt đầu đi. Sau khi càn quét một vòng các gian hàng sale off. Chúng tôi hạ cánh ở một nhà hàng thịt nướng. Đánh chén no nê về đến nhà đã là xế chiều. Bảo xin phép ra về. Quân thì cứ chần chừ không thôi.

Sau khi bị tôi không khách sáo đuổi về, cậu ta mới meo meo:

“Hôm nay bố mẹ tôi đi chúc tết đối tác ở tận Đà Nẵng. Buổi tối một mình tôi trọ trọ trong cái nhà to đùng ấy. Trông trải làm sao. Đáng thương làm sao. Hoài An, hôm nay cho tôi ngủ lại đây được không?”

“Một mình con khi. Dương Quý Phi nhà cậu đâu?”

“Chị ấy về quê ăn tết với bạn trai rồi.”

Ồ nhỉ, tôi nấn cầm nghĩ ngợi, để hân ở nhà một mình cũng tội nghiệp. Suy đi tính lại, tôi chạy ù ra ngõ, níu tay Bảo đang rậm rịch ra về. Sau một hồi thương lượng, tôi đã tổng cổ thành công quần hoa sang nhà Bảo. Dù vô cùng bất mãn nhưng trước sự kiên quyết của tôi, thằng bé đành buồn bực theo Bảo về dinh.

***

Sáng sớm hôm sau, Quân đã có mặt ở nhà tôi, bộ mặt rầu rĩ như vừa đánh mất tờ vé số độc đắc. Chẳng đợi tôi hỏi han, nhân lúc Bảo vào trong nhà, Quân kéo tôi ra một khúc, thủ thủ:

“Hoài An, tôi nói cậu nghe một bí mật. Nghe xong đừng lẫn ra bất tỉnh nhá.”

“Sao sao?”. Bản tính tò mò tọc mạch trời dậy, mắt tôi dán chặt vào cái miệng rộng của Quân, chực có lời nào phun ra là nuốt trửng luôn.

Quân lén lút nhìn vào trong nhà, nhỏ giọng thì thầm: “Không thể trông mặt mà bắt hình dong được. Bảo béo đúng là người không đơn giản.”

Bảo béo? Không đơn giản? Đừng nói với tôi là cậu ấy là ông trùm xã hội đen như trong truyện nhé. Không để tôi tò mò lâu hơn, Quân quàng vai tôi, kẻ sát tai nói nhỏ:

“Đêm hôm qua, cậu ta....đái dầm”

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tờ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Tình Duyên Không Thể Cầu Cạnh

CHƯƠNG 61: TÌNH DUYÊN KHÔNG THỂ CẦU CẠNH

Tôi sốc, lão đảo xem thì ngã dúi dúi. Biểu cảm kinh ngạc còn hơn cả khi nghe tin Angela Phương Trinh lộ hàng. Động não một hồi, tôi mới hừ mũi liếc Quân:

“Thôi đi, dìm hàng người ta cũng phải tìm nguyên nhân nào logic một tí chứ. Lớn tông ngồng ra còn đái dầm, ai mà tin.”

Quân ấn đầu tôi xuống sâu hơn nữa, cơ hồ dùng cả cánh tay trắng kiện kẹp đầu tôi bẹp dùm dưới nách cậu ta.

“Chính bởi nó phi thường vô lý, phi thường hiếm gặp nên mới đáng lưu tâm chứ.” Ra về thần bí, cậu ta nhìn trước ngó sau xem có người xung quanh không rồi hạ thấp thanh âm thì thào vào tai tôi: “Mà không phải chỉ có đái dầm đâu nhé. Cậu ta còn bị mộng du nữa. Khoảng một giờ đêm qua, lúc tôi đang ngủ say thì cậu ta bật dậy, lờ đờ đi đến cạnh tôi, sờ soạng khắp người, mắt nhắm tịt, miệng không ngừng lầm bầm: “Đùi gà, đùi gà của tôi”. Lúc đấy, ba hồn bảy vía lên mây hết, may mà tôi nhanh nhẹn tránh đi, nếu không hôm nay đã bị cậu ta cắn thủng mấy lỗ trên người rồi.” Nói xong, Quân rùng mình khe khẽ, cảm giác như cậu ta mới vừa trải qua một đêm kinh hoàng nhất trong cuộc đời.

Tôi Hoài nghi nhìn Quân, nghe giọng kể đầy ly kỳ hấp dẫn cộng thêm bản mặt sợ hãi kia cũng rất có sức thuyết phục, chẳng lẽ Bảo thực sự....

Có vẻ Quân tình ý nhận ra nét hoài nghi trên mặt tôi. Cậu ta chấp hai tay lại, giọng cao quá đầu, hùng hồn tuyên bố:

“Hôm nay là ngày 30 tháng 12 âm lịch. Thẻ có thần cây khế chứng giám, nếu con nói sai nửa lời sẽ bị khế chua roi vờ đầu.”

“Hừ, khế chua roi làm sao mà vờ đầu được chứ. Đổi sang viên gạch đi rồi tôi sẽ tin cậu.”

“Cái này...” Mặt hân bỗng ngưng ngẩn tẩn lại, miệng mấp máy không thốt ra lời, đang định gân cổ lên cãi gì đó thì đằng sau vang lên giọng nói đầy tức giận:

“Quân thối chết tiệt. Cậu có muốn ngày này sang năm là gối đầu của cậu không hả?”

Tiếng gầm của Bảo làm quần hoa bất giác rụt cổ lại. Hừ, xem chút tôi đã tin cái tên nói dối không chớp mắt này rồi. Quân máy móc giương cao khoe miệng, nặn ra một nụ cười chẳng được tươi cho lắm: “Haha, bọn tớ đang bàn về đề tài trái đất nóng lên khiến cho khế chua chứa hàm lượng axit cao hơn bình thường thôi mà. Hoài An nhớ.”

“Quân thối, khôn hồn đứng lại đó cho tôi. Dám bịa chuyện nói xấu tôi. Hừ, tôi cho cậu trải nghiệm tuyệt chiêu lấy thịt đè người của tôi. Nào, qua đây.”

Vù, một con gió ào ào thổi qua mặt tôi, cuốn theo thân hình quần hoa chạy trốn chết như một con lốc, không quên gào to:

“MẸ VỢ ĐẠI NHÂN...CỨU MẠNG.”

***

Ngày cuối cùng của năm, chút nắng hiếm hoi hăng hái xuyên qua mây xám rọi chiếu xuống mặt đất. Dù cái lạnh tê tái vẫn chưa kịp tan đi nhưng mây khóm hoa xuân uống được chút nắng hồng trở nên tươi thắm hơn nhiều lắm. Nắng hân hoan tràn qua từng góc phố, đánh thức hàng cây ủ dột sau một mùa đông dài. Cuối năm là thời điểm người người lên chùa dâng hương lễ Phật, những mong Thánh Thần phù hộ cho gia đình bình an vui vầy.

Cổng chùa Trấn Quốc tấp nập người xe, mấy bà mấy cô linh kinh nào hoa, nào quả, nào giấy tiền nháp nhúm đứng chờ nhau. Tôi, Bảo, Quân và chị Nhi hối hả hòa vào dòng người đông đúc ấy. Quân nghiêm trang quỳ ở cửa Tam quan, Chắp tay làm rằm khăn vái. Tôi cũng kính cẩn thành tâm khăn lễ, miệng lầm nhảm không ngừng:

“Con Nam mô a di đà Phật. Con Nam mô a di đà Phật. Con lạy chín phương trời, con lạy mười phương đất, con lạy chư Phật tứ phương. Hôm nay là ngày 30 tháng chạp Âm lịch, con đến đây thành tâm khăn lễ, mong đức Phật cùng các vị bồ Tát từ bi hỷ xả, phù hộ độ trì cho gia đình con được bình an mạnh khỏe. Bản thân con học hành tấn tới, không bị rớt học bổng, buôn đầu lãi đó, tiền vào như nước, tiền ra từ từ. Con xin cảm tạ trời Phật...” Sau đó không quên chổng mông đập đầu vái ba vái.

Quần hoa tròn xoe mắt nhìn tôi cười khúc khích: “Hoài An, sao cậu không cầu xin Phật tổ cho cậu làm tỉ phú đi. Cái gì mà tiền vào như nước, tiền ra từ từ chứ...”

Tôi hừ mũi, đứng đĩnh đạc bước ra cửa, đến góc bờ đề trước sân ngồi nghỉ:

“Phi phui cái mồm cậu chứ, còn cười nữa là thánh thần phạt cậu méo mồm gờ. Thế tôi hỏi cậu, đi chùa không cầu sức khỏe, tiền tài thì cầu cái gì?”

Quân cũng thông thả ngồi xuống, cốc tôi mấy cái rổ đầu, cậu ta ra về người lớn chè môi giảng giải:

“Cậu ấy à, ngoài đồ ăn ra thì trong đầu chỉ toàn tiền với tiền. Có những điều còn quan trọng hơn cả tiền bạc, biết không?”

“Được rồi được rồi, tôi chịu thua, thế vừa rồi, cậu xin trời Phật phù hộ điều gì thế?”

“Tôi ấy à?” Quân nắm cằm ngắm nghía, như thể đang đắn đo không biết có nên thú thật với tôi không. “Tôi chỉ mong cái con bé tôi thích bớt vô tâm một chút, bớt ngu ngốc một chút, muốn danh chính ngôn thuận trở thành bạn trai của con bé đó. Như thế, tôi có thể đăng hoàng đá đít mấy tên con trai lớn vồn quanh nhóc ấy ra.”

Câu nói tưởng như ngây ngô trẻ con của Quân lại được phát ra bởi một chất giọng từ tính đầy chân thành. Rút cuộc con bé kia là ai mà có thể khiến quần hoa ham chơi đặt hết tâm tư vào như thế. Chưa bàn về nhan sắc, những hẳn là 100% thành phần cấu tạo nên não của nó là bã đậu hoặc củ chuối mới có thể ngu ngốc đến thế. Cơ mà trở thành bạn gái của quần hoa là họa hay phúc? Cái đó thì tôi thật sự không xác định được. Khẽ thở dài, tôi xoa đầu Quân, bộ dáng cô chủ vỗ về cún con buồn bã:

“Tôi nói này, tiền tài có thể xin xỏ, chứ tình duyên thì không thể cầu cạnh. Nếu thích người ta thì cứ đứng cảm mà tiến lên. Người ta nói, “đẹp trai không bằng chai mặt” còn gì. Cố lên, tôi ủng hộ cậu.”

Nghe mấy lời động viên đầy tâm huyết của tôi, Quân thối không cảm kích thì thôi, lại giận giữ nhìn tôi như thể tôi vừa dẫm bẹp hai quả thận của cậu ta. Hắn đứng phắt dậy, ngừng ngay bỏ đi, trước khi đi không quên nghiêng răng phun một câu:

“Hoài An, nhiều lúc trí thông minh của cậu làm cho tôi có xúc động muốn giết người.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tôi Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Cao Thủ Chọc Tiết Gà

Tối ba mươi, Quân dường như vẫn chưa có dấu hiệu muốn rời đi. Mấy lần tôi có ý, à không công khai đuổi khách, hẳn đều bày ra bộ mặt thiếu thốn tình thương mà rằng: “Tôi nay bố mẹ tôi bận chúc Tết các đối tác, Dương quý phi cũng về nhà rồi, một mình tôi trong căn nhà to đùng này, cô quạnh làm sao, trông trái làm sao. Cậu cho tôi ở lại nhé, tôi hứa sẽ về nhà trước giao thừa.” Đây, mà bản tính Hoài An trước nay vốn hiền lành thánh thiện, tấm lòng từ bi sánh ngang Quan Thế Âm Bồ Tát, thấy người bất hạnh há lại không giang tay cứu giúp. Thêm nữa, không biết Quân đã lên lút cho mẹ tôi ăn thứ gì, bây

giờ Mama đại nhân một tiếng “Quân ơi”, hai tiếng “Quân à”, cứ như Hoài An tôi mới chính là cái đứa ăn nhờ ở đậu không bằng.

Cơm nước xong xuôi, bố tôi tranh thủ ghé chơi mấy ông bạn chiến hữu, thân nhau từ thuở còi truồng tắm mưa. Mẹ bắt đắc dĩ phải gọi “chàng rể quý” xuống bếp giúp mẹ cắt tiết gà. Mẹ à, có một sự thật vô cùng tàn nhẫn mà con phải đau lòng báo cho mẹ biết: “Con đẻ” của mẹ trừ cái mặt ưa nhìn ra thì từ trong ra ngoài đều là một tên vô dụng chính hiệu. Mà ví dụ minh họa rõ ràng nhất mẹ sẽ được chứng kiến sau vài phút nữa.

Lúc tôi đang nằm gác chân lên ghế sofa vừa xem phim vừa cắn hạt dưa thì nghe dưới bếp tiếng con gà trống kêu “éc” một tiếng, sau đó mấy âm thanh tạ từ cuộc sống của chú gà tội nghiệp bị lấn át một cách triệt để bởi tiếng la hét, gào thét đầy dữ dội và ám ảnh từ cái thanh quản dạng khủng của một thanh niên. Các bạn đoán đúng rồi, thanh niên to mồm kia chính là “quần hoa”. Sau nhiều phút đồng hồ, tiếng la hét mới ngưng lại, trước cửa bếp, quần hoa thất thủ bước ra, tóc tai rữa rùi, mặt trắng bệch không còn một giọt máu, giữa mùa đông mà trán cậu ta vã mồ hôi lấm tấm. Trông cậu ta hết như nhân vật còn sống sót sau cùng của một bộ phim kinh dị.

Cậu ta bần thần ngồi xuống cạnh tôi, miệng lắp bắp: “Máu...rất nhiều máu...Con gà giấy đánh đập, sau đó mềm nhũn ra, nó chết. Khùng khiếp quá.”

Thanh niên to cao đẹp trai đang tuổi trưởng thành mà nhút nhát như thỏ đế, cậu đầu còn trong tuổi vừa mút tay vừa ngồi bò nữa đâu. Nhưng mà cái tên quần hoa cả ngày ngồng nghênh vênh vác cũng có lúc rúm ró như cái vó thể này cũng khá là vui mắt. Cho nên tôi rất không lương thiện mà “vỗ vè” người bạn nhỏ:

“Được rồi, chắc cậu sợ lắm đúng không? Ăn mút đi, lấy sức lát nữa giúp mẹ tôi chọc tiết lợn, con lợn này to lắm, bố tôi sắp bắt về rồi.”

Cơ mặt quần hoa đột nhiên cứng ngắc lại, khuôn mặt hết chuyển từ đỏ sang xanh hết như cái biển quảng cáo gắn đèn Led nhấp nháy cả ngày trên phố. Có lẽ miếng mút vị Kiwi trong miệng hần giờ đã biến hình thành cục cứt gà rồi.

“À...ừm...Giờ tôi mới nhớ ra, tôi chưa dọn nhà chuẩn bị đón Tết. Cho nên...giờ tôi phải về...à ừm...quét mạng nhện đây. Việc chọc tiết lợn gì đó, cậu vào giúp bác gái đi nhé.”

Quần hoa ù té chạy ra chỗ để giày dép, cứ như bị con bò tót Tây Ban Nha rượt sau lưng.

Mẹ tôi vừa lúc ở dưới bếp lên, ngó thấy Quần hoa trên bậc cửa mới mới gọi vói theo:

“Quần có việc gì gấp à. Sao nghe An nói mấy đứa định ra bờ hồ đón giao thừa.”

Quần hoa quay phát người, đá văng cái giấy đang đi dở vào góc tủ:

“Bác nói sao cơ. Thế còn con lợn, con lợn chuẩn bị chọc tiết thì làm thế nào?”

“Thằng nhóc ăn nhầm cái gì mà nói nhăng nói cuội thế. Tối ba mươi rồi ai rảnh mà lòi một con lợn ra mổ chứ. Thôi, Quần bạn thì cứ về đi, cái An rù Báo đi cùng cũng được mà.”

Nghe đến tên Báo, Quần giấy nẩy như bị sét đánh, quẳng nốt chiếc giày còn lại, Quần lập tức hét um lên:

“KHÔNG!!! ...À, ý cháu là cháu sẽ đi cùng với An, bác đừng lo.”

Thấy vẻ mặt thay đổi còn nhanh hơn cả đèn tín hiệu giao thông của Quân, tôi bèn đá đêu: “Mẹ ơi, thôi bỏ đi. Cậu ấy còn bận quét mạng nhện nữa, không đi được đâu. Để con gọi điện cho Báo.” Nói rồi, tôi vớ lấy cái điện thoại, giả vờ làm động tác bấm

Vù, lại một con gió với tốc độ kinh hoàng thổi qua. Chiếc điện thoại trong tay đã bị Quân đoạt được. Cậu ta nhìn tôi, hai mắt tỏa sáng như đứa trẻ được kẹo:

“Quên mấy con nhện đi. Hoài An...Xách mông lên và đi thôi.”

***

Trong một ngày đặc biệt như thế này, Hồ Guom bình lặng hiền lành cũng tranh thủ “lên đồ” để hô biến thành một cô nàng tiệc tùng sôi nổi. Ánh đèn chiếu sáng quanh bờ hồ hắt lên những chậu hoa được sắp đặt cầu kỳ hiện lên dòng chữ nổi bật “Happy New Year”. Dòng người từ bốn phương tám hướng cuộn cuộn đổ về hồ như sóng. Những đám bạn tụ tập nói cười, những cặp đôi tình cảm lồng tay nhau sóng bước, nụ cười phả ra làn khói mỏng như sương. Tiếng nhạc EDM hòa lẫn với tiếng trống dồn của một sân khấu truyền thống xa xa làm đầy lên âm thanh náo nức đầy hứng khởi của khoảnh khắc giao thời.

Quần lặng lẽ nắm tay tôi, xuyên qua dòng người mà bước đi. Bàn tay cậu ta rất ấm, mang lại cảm giác bình yên đến lạ. Sau một hồi lượn lờn, lách lách, chúng tôi cũng chen vào gần sân khấu EDM của Helliken Countdown. Ánh đèn chớp nhoáng chói mắt, tiếng nhạc ào diệu tuôn ra không ngớt dưới đôi tay của DJ làm cho chúng tôi có cảm giác phấn khích khó tả. Quần quang tay qua vai tôi, chúng tôi hòa chung với đám đông, thả mình trong tiếng nhạc linh động đánh thức mọi giác quan. Chợt Quần kéo tôi sát lại gần, rồi cậu ấy hét lên mấy từ gì đó. Nhưng tai tôi đã sớm ù đi bởi tiếng nhạc bập bùng đâm ra cậu ta có hét thêm mấy lần nữa, tôi cũng không hiểu mấy từ ngắn ngủi kia là gì. Quần tỏ ra bức bối, cậu ta kéo tôi lại gần hơn, đặt lên trán tôi một nụ hôn đầy giận dữ.

Ê cái thằng nhóc này, có ai biểu lộ sự giận giữ một cách kỳ quặc như vậy không hả.

Chương 63: Sự Vắng Mặt Đáng Ngờ

CHƯƠNG 63: SỰ VẮNG MẶT ĐÁNG NGỜ.

Cảm xúc của con người quả thực có sức mạnh kỳ diệu chi phối mãnh lực của thời gian.

Khi bạn làm mọi việc với nỗi hân hoan hạnh phúc, thời gian cứ vù vù chạy qua như quán quân của Giải đua Công thức 1.

Khi lòng bạn ngập nỗi muộn phiền và lo lắng, thời gian ịch tới nỗi, nên gọi nó dưới một cái tên khác: “Ông tổ của Ốc Sên”.

Mười ngày nghỉ ngập tràn tiếng cười và đồ ăn ăm ắp chạy qua, tôi cảm tưởng mình còn chưa kịp ăn hết cái bánh chưng, nói nốt mấy câu bông đùa đã thấy Tết ngập ngừng nói lời tạm biệt. Chậu quýt trong nhà cũng được bố cho mấy bác tận bên Nhật Tân xin về trồng lại. Mẹ đã bắt đầu mở hàng ngoài chợ từ mừng bốn. Chị Nhi cũng rục rịch sách vở chuẩn bị cho một học kỳ mới ở trường Đại học. Con mèo lười là tôi đây dù vô cùng không tình nguyện nhưng phải đành lòng từ giã chiếc sofa êm ái mà cái mông tôi đã gắn bó suốt tuần. Mai phải đến trường rồi, tôi để dành buổi tối hôm nay để làm cái việc mà bất kỳ “đứa bé” nào cũng khoái nhất đời: đếm tiền mừng tuổi.

BẢNG KÊ THU NHẬP TẾT NGUYÊN ĐÁN 2017 (LÊ HOÀI AN)

- 1, Lợi nhuận buôn hoa: 4.5 triệu đồng.
- 2, Bố mẹ mừng tuổi: 600 nghìn đồng.
- 3, Quần hoa mừng tuổi: 500 nghìn đồng. (à quên, đáng lý phải thu thêm tiền sinh hoạt của tên ăn bám này).
- 4, Bảo béo mừng tuổi: 500 nghìn đồng.
- 5, Chị Nhi mừng tuổi: 200 nghìn đồng (năm nay hào phóng ghê, đúng là dân làm ăn có khác).
- 6, Họ hàng hàng hốc li xì: 1 triệu hai trăm ngàn đồng.

TỔNG THU: 7 TRIỆU NĂM TRĂM NGÀN ĐỒNG CHẴN.

Muhahaha !!! Phát tài rồi. Năm nay được hai mỹ nam yểm trợ cho nên tiền tài kéo vào ùn ùn như lũ. Tôi cẩn thận bỏ chỗ tiền đã đếm kỹ vào con lợn đất béo nằm trên bàn học. Cũng được khá khá rồi, có lẽ tôi nên làm một cuốn sổ tiết kiệm dặt lưng cho chắc ăn, cũng coi như có tí vốn lúc kết hôn cho thẳng chồng nó đỡ kinh. Thời buổi này ấy à, riêng với đám đàn ông, chả cần thiết mặt ngang mũi dọc thế nào, cô có mười triệu thì xinh hơn cô hoa khôi tổ dân phố mà tay trắng, cô có một trăm triệu thì nhan sắc hơn đứt cái cô có mười triệu kia, mà riêng cái cô có tiền tí trong tay mà một tý ấy lại kẹp trong cuốn sổ đồ biệt thự ba tầng trên Hồ Tây thì Hoa Hậu Hoàn Vũ cũng chỉ đáng xách dép. Bản thân tôi đã ý thức về nhan sắc của mình từ rất sớm, cho nên nhất quyết không để bản thân rơi vào thảm cảnh: Ngoài xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành thì chả được cái nước non gì. Thế mới nói, xấu mà biết phấn đấu còn hơn là đẹp mà cái ví lép kẹp.

***

Cô nàng sôi nổi “mùa hè” báo hiệu sự có mặt của mình bằng những cơn mưa bất chợt. Tôi ngồi cạnh cửa sổ, chống cằm yên lặng ngắm những vạt mưa rào rào tấp vào ô cửa kính. Khung cảnh ngoài sân trường mờ đục đi dưới màn mưa dày đặc. Trong không khí ngập tràn thứ mùi ngai ngái nóng ẩm quen thuộc do đất gặp mưa bốc hơi.

Tôi lẩm nhẩm mấy câu ca quen thuộc, nghe lòng nhẹ bẫng như chú chim thành thoi bay lượn dưới bầu trời, mặc kệ mặt đất dưới chân, nhưng tàng cây xanh mượt, cứ bay bay cao mãi...

“Bốp!”

Một nửa viên phấn phi trúng đầu chú chim với một tốc độ kinh hoàng. Chú chim mơ mộng ngây thơ rơi cái “oạch” từ chín tầng mây xuống mặt đất, mà cụ thể hơn là cái bàn cuối lớp, dấy thứ hai từ cửa ra vào.

“Hoài An, ngăn ngor cái gì. Cậu cô vừa nói được chia ở thì nào?” Cô giáo Tiếng Anh cất cao giọng, đôi lông mày của cô nhú chặt dưới cặp kính.

“À, ờ...” Tôi cuống quýt cả lên. Lúc cô nói câu ấy, tôi còn mãi làm chú chim tự do bay lượn, tâm trí có đặt ở đây đâu mà nghe. Đang lúng ta lúng túng thì

một mẫu giấy được đặt trên bàn, trong ấy là nét chữ rắn rỏi cứng cáp của Bảo.

“Em thưa cô, thi hiện tại hoàn thành ạ.” Tôi đồng dạc trả lời.

Cô giáo hừ nhẹ một tiếng, và tôi thừa hiểu, cái “hừ” đó mang theo thông điệp “Lần sau còn ngáo ngơ thi liệu hồn.”

Tôi thờ phào ngồi xuống, quay sang cười hi hi với Bảo. Bảo cốc đầu tôi, mắng yêu: “Đang nghĩ đến người tình trong mộng hay sao mà miệng thì há hốc, mặt nghệt hết cả ra thế.”

“Đâu có, tớ đang nghĩ đến cậu mà.” Hoài An tôi ưu điểm nhiều vô kể, nhưng nổi bật nhất vẫn là dùng miệng lưỡi làm cho đối phương ngất ngây vui sướng hoặc tức đến sùi bọt mép. Và rõ ràng, nụ cười híp tịt của Bảo là minh chứng cho việc cậu ấy rất hài lòng với lời nịnh nọt của tôi.

***

Sáng nay đến lớp, tôi hí hửng mang hộp com cuộn rong biển và sữa ngô tôi tự làm tới. Món này Bảo thích nhất, một lần tình cờ làm cho Bảo ăn, thế là cậu ấy cứ năn nỉ mẹ nheo bắt tôi làm cho cậu ta ăn suốt. Tiếc rằng tôi lại là con sâu lưỡi chuyên ngủ nướng quên giờ giấc. Nhiều khi dậy muộn còn chẳng kịp chải đầu đã ba chân bốn cẳng lao đến trường, trừ khi lộn biết bay, còn không thì đừng mong Hoài An tôi dậy sớm chuẩn bị đồ ăn sáng.

Hôm nay chả hiểu có con lợn nào cất cánh không, nhưng Hoài An tôi lại dậy sớm. Cho nên hộp com cuộn ngon lành mới ra lò.

Bình thường Bảo đến sớm lắm, ấy vậy mà sát giờ vào lớp rồi mà vẫn chẳng thấy mặt mũi đâu.

“Oàm..Trông vụng về hậu đậu mà làm món này ngon ra phết.” Bên cạnh, tiếng quần hoa nhéo nhéo vang lên, cậu ta vừa nói vừa nhai nhồm nhoàm thứ gì đó.

“Cái gì ngon cơ???” Tôi lơ đãng hỏi, lòng vẫn băn khoăn không hiểu sao Bảo chưa tới.

“Thì com cuộn rong biển đó. Hóa ra cậu còn quan tâm đến sức khỏe của tôi như vậy. Cảm động quá.”

“Á á. Ai cho cậu động vào đó. Đây là tôi làm cho Bảo mà. Trả lại 3 miếng com cho tôi, mau.”

Quần hừ mũi kinh thường, héch cái mặt lên đây thách thức:

“Hừ, cậu đúng là đồ thiên vị, trọng béo khinh gầy, trọng xấu khinh đẹp. Nói cho cậu biết, com của cậu vừa mặn vừa khô, khó ăn chết đi được.”

“Ai phiền cậu ăn. Nhè ra, mau nhè ra đây...”

Quần hoa giãy nảy lên, quay đít ngúng nguẩy trở về chỗ ngồi, không quên bỏ lại một câu:

“Tôi cũng muốn trả lăm, nhưng hiện tại chưa buồn đi vệ sinh. Cậu chờ chút. Khi nào có nhu cầu tôi sẽ liên hệ với cậu để lấy lại chỗ com tôi đã ăn.”

Cái tên ôn dịch ấy, không chọc tôi tức chết là không yên tâm học bài đây mà. Tiếng chuông báo hiệu giờ học vang lên khiến tôi thảng thốt. Cả buổi học hôm ấy, Bảo vắng mặt không lý do. Đến cả tiết học phụ đạo buổi chiều, cậu ấy cũng không thấy bóng dáng. Điện thoại không liên lạc được, nhắn tin trên Facebook không thấy hồi đáp...

Rốt cuộc Bảo béo đã đi đâu?

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Thân Thế Của Bảo

Kết thúc giờ học buổi chiều, sự lo lắng của tôi đã lên đến đỉnh điểm. Trong đầu tưởng tượng ra vô vàn khả năng xấu có thể xảy ra: Bảo béo bị tai nạn? Bảo béo bị bắt cóc? Bảo béo bỏ nhà đi? Vô vàn câu hỏi cứ xoay vần trong đầu làm nổi bất an trong tôi ngày một lớn dần. Đang tính qua nhà tìm Bảo mới phát hiện, trước giờ tôi không biết nhà Bảo ở đâu. Mấy lần muốn sang nhà chơi, mà thấy Bảo chần chừ đánh trống lảng nên lại thôi. Trời ạ, sao tôi có thể vô tâm đến như thế.

Chạy lên phòng công tác sinh viên gặp Cảnh Minh, anh ấy mới tra giúp địa chỉ liên hệ của Bảo. Cầm mẫu giấy Cảnh Minh đưa trong tay, tôi lấy xe phóng một mạch đến Quận Ba Đình.

Tôi dừng xe trước cổng một căn biệt thự sơn màu trắng, chiếc cổng sắt cao đến ba mét ngoằn ngoèo những hình trang trí cầu kỳ ngăn cách tôi với ngôi

nhà. Căn biệt thự xinh xắn bao quanh bởi cây cỏ được chăm chút cầu kỳ, trước nhà, hai cây Ngọc Lan đang mùa trổ hoa ngan ngát cả một khoảng phố. Tôi hoài nghi nhìn lại mẩu giấy trong tay, rồi lại nhìn số nhà in trên cổng. Trước giờ tôi cứ nghĩ Bảo sinh ra trong gia đình bình thường, bởi cũng như tôi, cậu ấy vào được Global School nhờ học bổng toàn phần. Hóa ra, cậu ấy cũng là con nhà đại gia, thuộc tầng lớp thượng lưu trong xã hội, vậy là chỉ có mình tôi là kẻ thường dân lọt thỏm giữa rừng tiểu thư, thiếu gia. Vậy tại sao cậu ấy lại giấu tôi về gia thế của mình? Vì sợ rằng tôi sẽ mặc cảm? Hay sợ tôi lợi dụng cậu ấy? Tôi lắc mạnh đầu, cố xua mấy ý nghĩ tiêu cực về Bảo ra khỏi đầu. Cậu ấy là bạn thân của tôi cơ mà, cậu ấy đã cùng tôi trải qua bao nhiêu khó khăn. Có lúc tôi nghĩ, người hiểu tôi nhất trên đời này không ai khác ngoài Bảo.

Tôi e ngại bấm chuông. Một lúc sau, một bác gái về ngoài giản dị, có vẻ như là người giúp việc, chạy ra mở cửa. Thấy tôi, bác nở nụ cười hiền hậu, đơn giản hỏi: “Cháu tìm ai?”

“Cháu chào bác. Cháu là bạn của Bảo. Hiện giờ Bảo có nhà không ạ?”

“Bảo hả?” Bác gái nhắc đến Bảo với một sự dịu dàng không che giấu trong đôi mắt. “Bảo không có nhà, cháu vào nhà uống trà, chờ một lát nhé.”

“Dạ thôi, một lát nữa Bảo về, bác nhắn Bảo liên lạc với cháu nhé. Tại vì cả ngày nay cháu không liên lạc được với cậu ấy.”

Bác gái không tỏ ra ngạc nhiên, nhưng gương mặt hiền hậu lại phảng phất một nỗi buồn khó diễn tả.

“Thực ra thì...” Bác gái ngập ngừng, như là cân nhắc xem có nên nói cho tôi biết không, “Hôm nay là ngày giỗ của mẹ cậu Bảo”

***

Nghĩa trang heo hắt buồn...

Con gió đầu hè ulla tới đưa mấy cành cây Đại. Tôi rất yêu hoa Đại bởi vẻ xinh đẹp thuần khiết và hương thơm dịu dàng của nó, tiếc là loài cây này không thường trồng ở các khu dân cư, thay vào đó là đình, chùa, miếu, mạo hoặc nghĩa trang. Mẹ tôi nói, hương thơm của hoa Đại có thể vỗ về tâm hồn người chết, xoa dịu nỗi cô đơn của họ. Có lúc tôi nghĩ: Chết là hết, người chết thì nào có linh hồn, người chết làm sao có thể cảm thấy cô đơn, kẻ đáng thương cần được xoa dịu và chờ che chở chính là những người còn sống, những kẻ tiếp tục cuộc hành trình dài đằng đẵng mà trong tim lại khuyết mất một bóng hình.

Cuối cùng tôi cũng tìm thấy Bảo đang đứng trước một ngôi mộ nhỏ xinh được chăm chút cẩn thận, trên đầu cậu ấy, cánh cây Đại sà xuống bên vai, mấy bông hoa năm cánh trắng muốt điểm chút vàng dịu dàng nấp trong kẽ lá tỏa hương. Bảo đứng bất động ở đó hồi lâu, cúi đầu làm tôi không nhìn ra cảm xúc trên gương mặt của cậu ấy. Dưới nắng chiều, chiếc bóng của Bảo đổ dài trên mặt đất, cô đơn đến lạ, buồn tẻ đến lạ làm cho tôi có xúc động muốn ôm cậu ấy vào lòng mà vỗ về.

“Mẹ cậu đẹp thật đấy.” Tôi đặt một tay lên vai Bảo, trên mộ, một người phụ nữ trẻ tuổi mang những nét đẹp thuần khiết dịu dàng, khỏe mỗi khe kéo lên thành một đường cong mà ánh mắt lại đượm một nỗi buồn mệnh mang vô định. Bảo giống mẹ nhất ở đuôi mắt buồn ấy.

Nghe giọng nói của tôi, Bảo giật mình như chợt bừng tỉnh khỏi cơn mộng mị, cậu ấy lúng túng quay lưng về phía tôi.

“Sao cậu biết tớ ở đây?” Giọng Bảo thật lạ, cứ như vừa trải qua một cơn cảm lạnh. Tôi hoài nghi vòng ra đằng trước, và phát hiện ra hai mắt của cậu ấy đỏ hoe.

Bảo khóc. Lần đầu tôi thấy cậu ấy yếu đuối như vậy. Chị Nhi thường bảo: Khi một người đàn ông rơi lệ, giọt nước mắt ấy không chỉ đại diện cho nỗi buồn mà còn là minh chứng cho sự tuyệt vọng và cô đơn đến cùng cực. Cái miệng hoạt bát lanh lợi có thể nói 24 giờ một ngày như tôi bỗng dưng cảm thấy áp úng chẳng thốt ra lời. Tôi cứ đứng chôn chân một chỗ, lặng yên bên Bảo, cho cậu ấy biết rằng, cậu ấy còn có tôi bên cạnh. Bóng nắng chiều ửng oải hắt lên người chúng tôi, đổ tràn ra mặt đất những chiếc bóng dài hiu quạnh. Tôi thở dài một hơi, quay sang nhẹ nói với Bảo:

“Đi nào, chúng ta về nhà.”

Tôi đang định quay bước thì cánh tay bị một lực rất mạnh kéo giật lại, đến khi tôi kịp hiểu ra thì đã thấy mình lọt thỏm trong cái ôm của Bảo. Cậu ấy siết chặt cánh tay vây lấy tôi, đầu cậu ấy gục nhẹ lên đôi vai gầy đầy xương xẩu của tôi.

“Cho tôi mượn bờ vai cậu. Chỉ một chút thôi.” Câu nói của Bảo luồn nhẹ qua mái tóc mềm rồi rơi vào tai tôi. Đôi vai cậu ấy run nhẹ, và trên vai tôi, có những giọt buồn rơi xuống ướt nhòe một mảnh áo.

Thời gian như ngừng lại...

Dưới ánh chiều tà, nơi những ngôi mộ nặng nề bên nhau đếm thời gian chậm chậm trôi trước mặt, có cô gái vụng về chỉ biết dùng trái tim chân thành mà vỗ về nỗi đau của kẻ cô đơn...

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Hiểu Rõ Ngọn Nguồn

CHƯƠNG 65: HIỂU RÕ NGỌN NGUỒN.

Tôi chờ Bảo về nhà bằng chiếc xe đạp điện của mình, cậu ấy vẫn yên lặng suốt cả quãng đường làm tôi có cảm giác Bảo ngồi ngay sau tôi mà thân xác đã lạc đến một miền trời đầu đầu.

Bác giúp việc hiền hậu đón chúng tôi với nụ cười triu mến, sau lưng bác, ngay trên bậc cửa là một người phụ nữ khoảng 40 tuổi. Người phụ nữ mặc chiếc áo chùng rộng rãi cùng quần lửng bó sát. Bộ trang phục thoải mái này không làm lu mờ đi vẻ đẹp quý phái, mặn mà của cô dù những vết hằn của thời gian đã thấp thoáng trên khuôn mặt trái xoan.

“Bảo về rồi đấy à. Vào nhà đi con, ngoài trời lạnh lắm.” Người phụ nữ cất giọng đầy từ tính, ánh mắt nhìn Bảo mang theo một nỗi quan tâm đầy chân thành.

Mặt tôi nghệt ra hết như đứa bé đang ngồi bơ. Tại sao lại có thêm một người mẹ ở đây. Mẹ của Bảo không phải đã...

Nghĩ ngợi một lúc, tôi mới bừng tỉnh, lấy tay gỡ đầu mấy cái...Mẹ Bảo mắt sớm như vậy, bố Bảo đi bước nữa cũng không có gì lạ. Người phụ nữ này quan tâm Bảo như vậy, âu cũng là may mắn. Hy vọng bà ấy có thể phần nào bù đắp được sự thiếu hụt tình thương của một cậu bé vắng mẹ từ thơ bé.

“Cô bé xinh xắn này là bạn con à. Lần đầu thấy con dẫn bạn về nhà chơi đấy.” Người phụ nữ quay sang cười với tôi, bao dung như nhìn cô bạn gái lần đầu ra mắt người yêu.

Tôi đang tính lên tiếng đáp, thì bị giọng nói lạnh tanh của Bảo ngắt lời:

“Đi không cần quan tâm.”

Bầu không khí tự nhiên ngưng đọng lại, người giúp việc len lén cúi gằm mặt, nụ cười thường trực trên môi người phụ nữ cũng cứng đờ trong giây lát. Cái khối băng di động, kẻ gây ra mọi chuyện vẫn không có ý định xoa dịu căng thẳng, thậm chí còn âm mưu hạ thấp nhiệt độ xuống dưới mức 0 độ C. Thôi thì trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chết. Tôi không muốn bị kẹp giữa sự khó xử chết tiệt này cho nên “36 kế, chuồn là thượng sách”, cười hihi một cái, lên tiếng phá tan bầu không khí:

“Thôi chết, muộn rồi. Cháu phải về kéo bố mẹ lo. Chào bác, chào cô cháu về.”

“Cháu ở đây ăn cơm cùng cho vui, đến bữa rồi còn gì.” Người phụ nữ nhẹ giọng nói với tôi, trên mặt vẫn mang nét cười, nhưng chẳng được tự nhiên cho lắm.

“Dạ thôi, cháu...”

“Hoài An, mai gặp ở trường nhé.” Một lần nữa, tảng băng di động lại chặn đứng cổ họng tôi. Hừ, tức chết được, sao hôm nay tên này lại thô lỗ như thế.

***

Cơm nước xong xuôi, ngồi vào bàn học mà tôi không tài nào tập trung được. Tôi nghĩ đến Bảo, đến gia thế hoành tráng của cậu ấy, đến người mẹ đã mất, đến người mà Bảo gọi bằng dì. Chợt nghĩ một con người tưởng chừng giản đơn như Bảo lại chất chứa trong lòng nhiều tâm sự đến vậy. Cậu ấy đã sống thế nào suốt bao nhiêu năm với nhiều nỗi niềm như thế. Hóa ra, không phải cứ ở trong một ngôi nhà đẹp thì sẽ có ngày ngày an vui, không phải cứ ngồi trên xé sang là cuộc đời sẽ bẻ lái theo ý mình. Thôi thì giàu cũng được, bình dân cũng chẳng sao, cứ sống hết mình, nhiệt thành cho và sẵn sàng đón nhận yêu thương thì mỗi ngày đều là một ngày đáng sống.

Chuông báo tin nhắn lời tôi ra khỏi đồng suy tư lộn xộn. Hai chữ “quần hoa” to oạch trên màn hình.

“Con heo ngốc. Học bài sớm rồi đi ngủ đi. Cấm chỉ thức khuya xem phim Hàn Quốc nghe không.”

Tôi tùm tùm cười, cất điện thoại đi học bài. Ngoài ban công, chậu hoa Tình nhân đã qua mùa trổ hoa, từng tán lá mon mồn đan xen vào nhau, mờ sáng dưới ánh đèn đường.

***

Bảo lại trở về với con người trước kia của cậu ấy, hiền lành, vui vẻ cứ như khối băng di động hôm qua đã tan đi dưới nắng hè. Tôi bàn thần đất xe ra công, vừa đi vừa nghĩ ngợi.

Chiếc xe Audi A6 đậu trước cửa thu hút sự chú ý của tôi, cạnh xe, người phụ nữ tôi gặp ở nhà Bảo đang sốt sắng chờ ai đó. Tôi có nên lại đó chào hỏi không nhỉ? Nhưng nghĩ đến tình huống khó xử hôm qua, thôi bỏ đi, xem như tôi không nhìn thấy cô ấy là được rồi. Nghĩ vậy, tôi âm thầm quành xe qua hướng khác, đang định đặt móng lên phóng đi thì nghe đằng sau có tiếng gọi dồn dập:

“Hoài An, Hoài An ơi...”

Tôi giật bản mình, quay đầu lại, thấy dì Bảo đang cười hiền với tôi.

Quán cà phê gần cổng trường.

Đang tầm giữa trưa nên thưa vắng một vài người khách. Chọn một bàn nhỏ gần cửa sổ, tôi ngai ngừng thu mình trên chiếc ghế nỉ êm ái, vừa nhấm nháp chocolate vừa lén lút nhìn dì Bảo. Cô ấy nâng ly Capuchino lên nhấp một ngụm, động tác tao nhã như nữ hoàng Anh uống trà, đoạn cô đặt chiếc tách xuống, nhìn sâu vào mắt tôi:

“Chắc cháu ngạc nhiên lắm đúng không?”

“Dạ...vâng, cũng có một chút ạ.”

“Hôm nay cô đến là để nhờ cháu giúp cô một việc.” Cô thông thả mở lời.

Giúp? Tôi thì có thể giúp được gì. Có lẽ nhận thấy ánh mắt hoang mang của tôi, cô khẽ thở dài, ánh mắt cô lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, lại giống như đang nhìn về đoạn ký ức xa xăm nào đó.

“Bố của Bảo là mối tình đầu của cô thời đại học. Người ta nói, tình đầu thường hay giang dở quả không sai. Cô và ông ấy yêu nhau ba năm thì cô mở lời chia tay dù trong lòng còn yêu ông ấy rất nhiều, và thú thực, cho đến bây giờ, cô vẫn không hề giành tình cảm cho ai khác ngoài ông ấy. Lần hồi mấy năm không gặp, đến khi nghe được tin tức thì mới hay ông ấy đã có vợ và con trai. Cô cũng buồn, nhưng mừng nhiều hơn vì ông ấy đã có một cuộc đời viên mãn. Mười năm trước, hai người vô tình gặp mặt trong một hội nghị khách hàng, lúc ấy cô mới bàng hoàng nhận ra, trước nay tình cảm của cô vẫn không suy chuyển, một lòng hướng về ông ấy. Lúc này, mẹ Bảo vừa mất chưa lâu, trông ông ấy tiêu tụy và già đi nhiều. Cô đau lòng cho ông ấy, muốn bên cạnh chăm sóc ông ấy suốt phần đời còn lại, cũng là tìm cho mình một bến đỗ.” Cô lại nhấp một ngụm cà phê, đôi mắt rung rung đầy xúc động.

“Cô yêu người đó nhiều như vậy, tại sao hồi trẻ, cô lại nói lời chia tay?” Tôi ngập ngừng hỏi, trong lòng vô cùng thắc mắc, nếu đã yêu, sao lại phải cách xa...

“Tại vì...” Cô nhắm chặt hai mắt, gương mặt bỗng chốc ánh lên nét buồn khổ đến tiêu tụy. “Tại vì, cô...không có khả năng sinh con.” Cô thở hắt ra, như vừa nuốt xuống khối nghẹn tức nơi cổ họng. “Ông ấy còn cả tương lai ở phía trước, không thể bắt ông ấy cả đời sống bên một người đàn bà vô dụng, vĩnh viễn không thể gọi một tiếng con, xưng cha. Như thế thật tàn nhẫn.” Cô phải dừng lại để lấy tay lau vội nước mắt lăn dài trên gò má, gương mặt sắc sảo, mặn mà được tô vẽ bởi lớp trang điểm cầu kỳ cũng không khóa lấp được nỗi đau đang cào xé trong tâm can, chực trào trên hai viền mắt.

“Mười năm sau gặp lại, ông ấy lại vừa mất vợ, trong cảnh gà trống nuôi con. Lúc ấy, bỗng dưng cô muốn sống ích kỷ một chút, muốn ở bên ông ấy, yêu thương con trai ông ấy như chính con ruột của mình, ba người cùng nhau xây dựng một tổ ấm hạnh phúc, nơi mỗi người có thể san sẻ yêu thương mà xóa mờ những vết thương xưa cũ.”

“Thế nhưng, số phận quả là biết treu người. Bảo không ưa cô, nói đúng ra là nó căm ghét cô. Mặc cho cô quan tâm lo lắng, nó vẫn lạnh nhạt, hờ hững với cô. Nó xa lánh bố. Bảo nghĩ bố nó ngoại tình với cô cho nên mẹ nó mới đau buồn ngã bệnh mà qua đời. Đối với Bảo, cô chưa bao giờ là người nhà, thậm chí người dung cũng không bằng.”

Hai chúng tôi đều im lặng, dì Bảo giương như vẫn chưa dứt ra được nỗi buồn đã ám ảnh cô nhiều năm ròng. Còn tôi, tôi còn đang bận tiêu hóa dòng tâm sự dì Bảo vừa mới giải bày. Thời gian chậm chạp trôi qua...

“Vậy...cháu có thể giúp gì cho cô?” Sau cùng, tôi phá vỡ bầu không khí nặng nề, bẽn lẽn hỏi.

Dì Bảo nắm chặt lấy tay tôi, trong mắt ngập tràn sự kích động, và một chút gần như là...cầu xin.

“Hoài An, cháu có thể hóa giải khúc mắc giữa Bảo với cô được không? Chỉ có cháu mới giúp được.”

Tôi ư? Tôi đâu phải chuyên gia tâm lý, lại càng không có họ hàng hang hốc gì với gia đình Bảo. Tôi có tư cách gì để can thiệp đây? Đường như đọc được mấy dấu hỏi to đùng trong đầu tôi, dì Bảo nhẹ nhàng giải thích:

“Trong lòng Bảo, ngoài mẹ ra, có lẽ cháu là người quan trọng nhất. Cô chưa bao giờ thấy nó đối xử với ai đặc biệt như cháu.”

“Nhưng...”

“Xin cháu, cô chỉ có thể trông cậy vào cháu thôi.”

“Vâng, cháu sẽ...”

“HAI NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ Ở ĐÂY?” Bảo hầm hầm bước tới, mặt cậu ấy nóng bừng như vừa bị nhúng vào miệng núi lửa. Tôi chẳng kịp ú ớ câu gì đã bị Bảo kéo tay lôi xềnh xệch. Dì Bảo níu tay cậu ấy, cất giọng khò sở:

“Bảo, con đừng như vậy được không?”

Bảo vùng tay hất dì té nhào xuống ghế, mặt cậu ấy bắn ra tia lửa căm hờn:

“Tôi không phải con của dì.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiễn Ra, Tôi Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Gửi Răng Xa Nhớ

Tác giả: Do trục trặc kỹ thuật nên thời gian qua lịch post truyện hơi thất thường. Thêm nữa, thời gian này tớ bận tối tăm mặt mũi mà bản thân thì không muốn viết truyện một cách hơi hợt, à uôm cho xong. Các cậu thông cảm cho tớ nhé.

Đừng bỏ rơi con bé, tội nghiệp...

***

“Bảo, Bảo...nghe tớ nói đã.”

Cậu ấy vẫn hùng hục kéo tôi đi hết như kéo một chiếc vali ra phi trường, trốn chạy khỏi mọi thứ.

Tôi thôi vung vẩy, cứ mặc cậu ấy lôi đi, cứ mặc cho sức ghi ngày một chặt trên cổ tay giúp cậu ấy voi bớt phần nộ. Chẳng biết qua bao lâu, cậu ấy dừng lại dưới một gốc cây, lực tay đã nói lòng. Bảo thở hồng hộc, tiếng thở dốc dồn dập như là đang cố gắng kiềm chế cảm xúc đang chực trào trong lồng ngực.

“Bảo, nghe tớ nói...” Tôi dè dặt kéo tay cậu ấy, và ngạc nhiên nhận ra bàn tay mũm mĩm đầy thịt đã không còn nữa, thay vào đó là đôi tay mảnh với những ngón thon thả dài.

Bảo đột ngột quay người, bằng một động tác mau lẹ, cậu ấy vòng tay ôm lấy tôi, siết chặt lấy cơ thể tôi như kẻ chết đuối vớ được cọc, ra sức mà bầu vùi. Tôi bị bất ngờ, theo phản xạ giờ hai tay ra đỡ, nhưng tiếng thì thầm trên đỉnh đầu làm tôi bất chợt đứng ngây như phỗng.

“Hoài An, cứ như thế này, chỉ một lát thôi...xin cậu.”

Dưới tàng cây già cỗi, gió lùa khe khẽ vào tóc tôi mát rượi, ở khoảng cách này, tôi có thể ngửi thấy rõ ràng mùi hương trên người Bảo, nghe thấy cả nhịp tim đang thốn thức đau của người kia. Thù hận như một cái gai nhọn, nó cắm sâu vào trái tim ta, rỉ máu và nhói buốt. Người ta không thể chết với một vết thương như thế, nhưng nỗi nhức nhối cứ đeo bám dai dẳng hết năm ngấn qua tháng dài, hại ta chẳng có lấy một phút giây thanh thản. Bảo, cậu ấy không đáng bị dằn vặt như thế, nhất là lòng hận thù kia, lại xuất phát từ một mối hiểu lầm. Khẽ tránh thoát khỏi cái ôm của Bảo, tôi dụi dằm nhìn vào mắt cậu ấy, dè dặt mở lời:

“Chuyện nhà cậu, tớ nghĩ cậu nên...”

“Không, Hoài An, cậu không hiểu...Cậu cũng đừng nên xen vào.”

“Không, tớ nghĩ cậu đã hiểu lắm rồi.”

Bảo giật phắt khỏi tay tôi, cậu ấy loạng quạng lùi xa vài bước, như không thể tin:

“Tại sao...Tại sao cậu lại đứng về phía bà ta. Bà ta đã hại chết mẹ tớ. Vậy mà cậu...”Bảo giờ tay nắm tóc, vẻ mặt cậu ấy là sự pha trộn giữa bất lực, hoảng hốt và đau đớn. Tôi tiến lại gần hơn, hai tay đặt lên vai Bảo, thì thầm, gần như là cầu xin:

“Bảo, bình tĩnh lại đi. Mọi chuyện không như cậu nghĩ đâu.”

“KHÔNG...” Bảo gào lên đầy phần nộ. “CẬU ĐÃ BỊ BÀ TA LỪA DỐI. BÀ TA LÀ KẺ DỐI TRÁ. BÀ TA LÀ QUÂN GIẾT NGƯỜI...”

Bảo vùng tránh thoát khỏi tay tôi, cậu ấy quay người bỏ chạy, mặc cho tôi ra sức đuổi theo, khản cổ kêu cậu ấy dừng lại. Tôi ngồi phịch xuống một cái ghế đá trong công viên, không biết nên làm gì lúc này. Có lẽ những hiểm nguy trong lòng cậu ấy đã quá sâu, mà sự khuyên nhủ của tôi, chẳng mang lại tác

dụng gì, thậm chí còn nhen nhóm lên nỗi đau đang âm ỉ cháy trong lòng cậu ấy.

Nắng tháng tư oi ả bủa vây lấy tôi, tấm lưng gầy đã dính ướt mồ hôi nhưng điều ấy chẳng mấy may khiến tôi bận tâm. Có một câu hỏi đang xoáy vòng và lặp đi lặp lại trong đầu tôi lúc này: Làm thế nào để hóa giải hiểu lầm giữa Bảo và di đây?

***

Chín giờ tối, tôi ngồi vào bàn học mà không tài nào tập trung được, vẻ mặt đau đớn như bị phản bội của Bảo cứ vít chặt lấy tâm trí tôi, đục một cái lỗ ở trong ấy. Đang bàn thần với những suy nghĩ thì chuông điện thoại reo vang, điệu nhạc vui tươi rơi vào tai tôi lại thành ra một khúc ca lâm li bi đát. Số điện thoại lạ lắm, tôi nhận cuộc gọi, nghe bên đầu dây bên kia, giọng người phụ nữ thẳng thốt như sắp khóc:

“Hoài An ơi, giúp cô...Tim Bảo giúp cô với. Nó bỏ nhà đi rồi.”

Tôi chạy như bay xuống nhà, rút ổ cắm xe đạp điện đang sạc dở, vội vội vàng vàng xin phép mẹ, tôi cứ thế mang nguyên bộ đồ ngủ với đôi dép lê mà phóng như bay khỏi nhà.

Bảo có thể đi đâu. Nghe di nói, hồi chiều hai người có cãi nhau một trận, Bảo nóng giận mất khôn vùng vằng bỏ đi. Di không biết tìm Bảo ở đâu. Bố cậu ấy đi công tác xa nên cô ấy không dám báo, cho nên chỉ có thể nhờ cậy tôi. Tôi vừa điều khiển xe vừa hồi tưởng lại đoạn đối thoại gấp gáp vừa rồi, trong đầu không ngừng suy nghĩ xem Bảo đang ở đâu.

Tôi đạp xe qua những quán ăn mà tôi và Bảo thường tới đánh chén, ghé qua trường học và cả nhà sách chúng tôi thường lượn lờ khi rảnh rỗi, nhưng Bảo cứ biến mất như một làn khói, loăng ra rồi tan đi không để lại dấu vết. Tôi bắt lực ngồi sụp xuống lề đường, lòng không thôi ân hận vì lúc chiều đã không giữ cậu ấy lại. Nhìn vào màn hình điện thoại tôi thui không có lấy một chút hồi âm dù tôi đã nhắn cho cậu ấy hàng chục tin, gọi cho cậu ấy không biết bao nhiêu lần. Bảo không còn tin tưởng tôi nữa sao?

“Ding doong. Ding doong.” Chuông báo tin nhắn vang lên, tôi vội lấy cái điện thoại nhanh hơn cả tốc độ ánh sáng. Nhưng rồi tôi hụt hẫng ghé góm khi trên màn hình hiện thị hai chữ “quần hoa” to oạch. Tôi chẳng buồn mở nó ra đọc, đầu vùi sâu vào giữa hai đầu gối và cánh tay. Nhưng rồi tôi ngồi thẳng dậy, gọi cho Quân nhờ hẩn giúp. Hai dù sao cũng tốt hơn một, nhất là khi tôi đang chết ngột trong đồng tâm tư rối bời và trí thông minh của tôi giảm xuống dưới mức 0.

Quân xuất hiện trước mặt tôi sau hai mươi phút, tôi mừng quýnh, níu chặt tay cậu ấy, giọng đã gần như sắp khóc:

“Giúp tớ, giúp tớ với...”

Quân nhẹ nhàng vỗ vai tôi, hơi ấm nơi bàn tay truyền tới làm tôi thoáng chút yên tâm.

“Đừng lo, tớ sẽ tìm Bảo về cho cậu.”

Chúng tôi chờ nhau vòng vèo qua các con phố. Tôi vắt óc nghĩ ra vài nơi khả dĩ Bảo có thể tới, nhưng đã vòng đi vòng lại cả tiếng đồng hồ rồi, cậu ấy vẫn không thấy bóng dáng.

Quân dừng xe bên lề đường, tháo chiếc mũ trên đầu đội cho tôi tránh sương muối, hẩn ta quay lại hỏi: “Cậu có nghĩ ra nơi nào nữa không?”

Tôi bắt lực lắc đầu, cả hai rơi vào yên lặng. Quân đột nhiên nhảy dựng lên, cậu ấy gõ vào đầu mấy cái rồi đau, mừng rỡ bảo:

“Tớ biết một nơi...Có thể Bảo đang ở đấy.”

Quân vội vàng gạt chân chống, chở tôi lao vút đi. Nhưng chẳng được bao lâu thì hẩn buồn rầu thông báo: “Xe hết điện rồi, phải đạp thôi...”

Tốc độ của chúng tôi giảm còn một phần tư. Ôi cái tên quần hoa lười biếng suốt ngày ăn no rửng mỡ này, chân thì rõ dài mà đạp xe thì chậm như máy thẳng bé đi xe cút kít ấy. Lúc tôi sốt ruột muốn nhảy xuống chạy bộ, thì cậu ta phanh kít xe lại làm mũi tôi đụng trúng lưng cậu ta đau điếng. Đang một bụng ức chế lại còn ăn đau, tính xỏ một tràng tổng xỉ và cái tên đằng trước cho bồ tức thì nghe giọng cậu ta reo lên:

“Bảo, Bảo kìa...Tớ đã nói mà.”

Tôi giật mình nhìn sang bên kia đường. Trên bãi cỏ trống gần công viên thống nhất, Bảo đứng tựa vào lan can, dáng người cậu ấy mờ đi dưới ánh đèn đường, cô đơn đến lạ. Tôi quên cả đau, nhảy phắt xuống xe, vừa học tốc chạy, vừa gọi to: “Bảo, Bảo ơi...”

“Hoài An, cẩn thận...”

Quần hoa và Bảo hét lên cùng một lúc, tôi chỉ kịp nhìn thấy ánh đèn xe máy lóe lên và ngay một chói mắt, tiếp theo là gương mặt tốt cùng hoảng hốt của Quân bay tới, cậu ấy lao như bay đến chỗ tôi, hai tay túm chặt lấy người tôi đau điếng. Sau đó mắt tôi nhòe đi, và chút nhận thức cuối cùng báo cho tôi biết rằng cả người tôi bị va đập rất mạnh vào người Quân, tiếp đó tôi bị hất văng lên lề đường, đầu gối lê một đoạn trên nền bê tông cứng ngắt.

Tôi choáng váng nhắm tịt hai mắt, cố gắng điều hòa nhịp thở sau cú ngã, cảm giác đầu tiên tôi nhận thức được là cơn đau buốt nơi khuỷu tay, đầu gối và bàn chân do va quệt với mặt đường.

Tôi lồm cồm bò dậy, chợt nhớ đến Quân. Cậu ấy đâu rồi, vừa nãy đỡ tôi hẩn rất đau, liệu Quân có bị thương nghiêm trọng không. Ý nghĩ thoáng qua đó

khẩn tìm tôi thất lại, dạ dày quặn thắt như bị người ta vắt khô. Bảo chạy lại đỡ tôi đầu tiên, cậu ấy lúng túng kiểm tra vết thương của tôi, hoảng hốt một hồi mới lắp bắp mấy chữ:

“Hoài An,...Cậu...không sao chứ...Nói cho tớ biết...cậu đau ở đâu. Mau, mau trả lời tớ.”

Nhưng tôi không kịp trả lời câu hỏi của Bảo, bởi cậu ấy đã bị một sức mạnh chưa rõ nguồn gốc hất văng ra:

“Hoài An. Tốt quá, cậu còn sống. Tớ là Quân đây. Cậu có nhận ra tớ không?” Rồi cậu ta chìa hai ngón tay trước mặt tôi, quơ quơ: “Số mấy đây, hả...Mau nói đi.”

Tôi dờ khóc dờ cười nhìn cậu ta, sao cái nghịch cảnh này lại giống mấy phân cảnh lâm li bi đát trong phim Hàn Quốc thế chứ lại, cả lời thoại cũng giống nữa. Tôi chỉ bị xây xát người một chút, chứ có bị nứt đầu đâu mà quên mất cậu ta. Tôi buồn cười nhìn Quân, mới phát hiện người Quân có nhiều vết trầy xước, nói khòe miệng rỉ ra dòng máu đỏ tươi. Tôi nhìn Quân, lo lắng hỏi: “Cậu có đau lắm không?”

Thoạt đầu, Quân ngó ra nhìn tôi, sau đó biểu hiện kia thoáng chốc đổi thành vui sướng, cậu ấy toét miệng cười, ánh mắt sáng lấp lánh dưới ánh đèn đường.

Dù gương mặt lấm lem và đầu tóc xù ra như cái ổ gà, tôi vẫn thấy cậu ấy khôi ngô đến lạ. Nhất là nụ cười tỏa nắng kia.

Khoan đã...Nụ cười...

Có gì không đúng lắm. Có gì đó rất lạ lẫm trong nụ cười của Quân.

Phải rồi...

Hai cái răng cửa...

Nó đâu mất rồi?

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Truy Tìm Ký Ức

Bệnh viện Xanh-Pôn.

Vết thương bắt đầu bông rớt. Tôi cố gắng giữ hình tượng bằng việc nặn ra một nụ cười đầy quả cảm nhưng xem chừng còn vẹo vọ hơn cả khóc. Quân thì đã nhập viện, không phải do vết thương nghiêm trọng, mà bởi một lần nữa, thanh niên “quần hoa” lại lẩn tránh ra ngất vì thấy máu.

Bác sĩ đổ thuốc sát trùng vào vết thương làm tôi xém chút nhảy cẫng lên vì xót, Bảo nắm chặt vai tôi, bộ dáng thống khổ như ông chồng đang cho vợ đi đẻ. Thấy tội quá, tôi bèn lên tiếng xoa dịu:

“Không sao...Á...đau. Tớ chỉ...Á...trầy da chút xíu...Á...Á...thôi mà.” Anh bác sĩ có tâm đã chặt câu nói của tôi làm bốn khúc sau khi nhanh nhẹn đổ hết một chai oxi già lên người tôi.

Thở phào một hơi sau quá trình tra tấn, mặt con bé đau đến cắt không còn một giọt máu. Giờ thì bàn chân, đầu gối, khuỷu tay chẳng chịt bông băng, chưa kể cái mông tê nhức mà không dám xoa vì sợ mất hình tượng. Bảo dìu tôi ra ngoài, bóng tối đã phủ tràn khắp sân bệnh viện, trong không gian ngan ngát hương hoa ngọc lan quện lẫn với mùi thuốc sát trùng đặc trưng.

“Cậu về nhà đi. Dì lo lắm đấy.”Tôi mờ lờ, vừa nói vừa lo Bảo sẽ nổi khùng lên như hồi trưa.

Nhưng cậu ấy im lặng. Cả người cậu ấy chìm vào sắc đêm yên tĩnh, hương Ngọc Lan lại xoáy vòng trong không khí, cuốn Bảo đi tận miền trời đầu đầu. Đến tận khi tôi cứ ngỡ chủ đề cuộc nói chuyện đã chìm ngấm đâu đó giữa dòng suy tư của cậu ấy, thì Bảo chợt thở dài một hơi:

“Tớ biết rồi. Chi là...tớ không yên tâm về cậu.”

Tôi cười toe, lắc đầu nguầy nguậy:

“Đa tớ dày lắm, vài vết xước thì có hề gì. Về đi, lát nữa chị Nhi qua đón tớ rồi.”

Bảo nán nã thêm một chút, rồi ngập ngừng quay đi. Tôi tính trở vào thăm thẳng nhóc gãy răng thì cánh tay bị níu lấy. Bảo ôm chặt lấy tôi, cả thân hình to

lớn như đổ cả vào vai tôi, thân hình cậu ấy hơi run lên để ngăn nỗi xúc động không trào ra. Tôi loạng quạng lùi lại nửa bước, nghe phía trên giọng Bảo hơi khàn khàn:

“Xin lỗi...Hoài An, xin lỗi cậu. Nếu hôm nay có chuyện gì xảy ra, tớ sẽ không thể tha thứ cho bản thân được.”

Tôi mỉm cười, đưa tay xoa nhẹ tấm lưng Bảo như vỗ về một cậu bé:

“Không phải tớ vẫn lành lặn đứng trước mặt cậu sao. Nếu cậu thấy có lỗi, vậy thì...hứa với tớ một việc nhé.”

Tôi tách khỏi người Bảo, khề lùi lại, nhìn sâu vào mắt cậu ấy:

“Hãy cho đi một cơ hội, và cũng là...cho chính mình một cơ hội.”

Bảo đắm đắm nhìn tôi, còn tôi thì hồi hộp quan sát từng diễn biến nhỏ nhất trên gương mặt Bảo. Rất lâu sau đó, tưởng như đám mây ngoài sân đã qua vài mùa thay lá, Bảo mới thở hắt ra một hơi, xoa đầu tôi dịu dàng:

“Được, tớ nghe lời cậu.”

Tôi lặng nhìn Bảo biến mất khỏi tầm mắt, lúc này chỉ hy vọng một điều: Người có lòng ắt sẽ tìm đến nhau.

“HO..ÀI ...A..N.”

Tiếng thét man rợ, cào xé màn đêm phát ra từ thanh quản của một thanh niên mà dù có bị nhét hai tạ bông vào tai tôi cũng có thể nhận ra. Đây, mãi nói chuyện với Bảo mà quên mất thằng nhóc này.

Tôi hấp tấp chạy xuyên qua hành lang, đến phòng chăm sóc đặc biệt, qua khung cửa sổ, tôi thấy “quần hoa” trong bộ quần áo bệnh viện màu xanh nhạt, đang níu tay bác sĩ, gào lên trong hoảng loạn:

“Hoài An, Hoài An của em đâu? Cô ấy có sao không? Gãy chân? Gãy tay? Hay dập lá lách? Mau nói cho em biết, cô ấy ở đâu?”

Tôi bật cười, đứng đĩnh đi vào.

“Quần thối, cậu mong tôi què hay dập lá lách lắm hả?”

Quần hoa thoi quấy đập, cậu ta nhảy phốc xuống giường, ôm ghì lấy tôi, chẳng may chạm vào vết thương làm tôi đau đến chảy nước mắt. Thấy thế Quân rít cả lên, cuống đến độ hai chân nhảy tung tung trên mặt đất, cậu ta quay đầu, gào vào mặt cô y tá vốn đã hoang mang không nhẹ:

“Có ai không? Giúp chúng tôi với. Mau đưa cậu ấy vào phòng cấp cứu. Nhanh lên, cậu ấy chết mất. Cậu ấy mà có mệnh hệ gì em cũng không thiết sống nữa huhu.”

“Quần hoa” ngoác mồm ra khóc, hai cái răng cửa phản chủ bỏ nhà ra đi để lại một vùng trời trống toác trên khoang miệng. Cái miệng vốn đã rộng ngoác nay lại thiếu đi sự yểm trợ của hai cái răng càng thêm bành trướng, tưởng chừng có thể nuốt trọn một chục trứng gà liền lúc.

Tôi đang đau đến co rúm cả người, nghe mấy lời kia mà dờ khóc dờ cười. Tôi chỉ bị xây xát thôi, dù có đau nhưng đâu đến mức đi cấp cứu chứ. Cậu ấy bù lu bù loa lên như thể não tôi vừa bị lời ra hấp cách thủy vậy. Tôi gõ lên đầu tên động kinh bên cạnh, thấp giọng mắng:

“Cậu mong tôi chết lắm hả? Chết đây chỉ bị trầy da tróc vẩy tí thôi. Có phải lên bàn đẻ đâu mà cậu gào lên.”

Nghe vậy, “quần hoa” mới thôi kích động, gục vào vai tôi nức nở nghẹn ngào.

Sau màn gào thét khuấy động bệnh viện vào lúc 11h đêm làm cô y tá trực mặt lúc xanh, lúc đỏ, lúc tái, và mặc dù hai cái răng cửa đang dắt tay nhau tung tăng dạo chơi ở công viên Thống Nhất, âm lượng của “bộ loa Tàu” nghe chừng cũng không thuyên giảm là mấy. Cô y tá ban nãy vừa lấy lại được bình tĩnh, rón ra rón rén rửa vết thương cho Quân, nhưng xem chừng, hôm nay bước chân phải ra đường, cho nên vận xui vẫn ráo riết đeo bám:

“Á Á Á...đau quá, muốn giết người sao?”

“Ồi...đau...Rửa vết thương hay chặt thịt gà thế hả?Á Á”

“Ồi...tôi không muốn sống nữa.Á Á...Thà tôi chết vì nhiễm trùng còn hơn”

“Á Á...Tôi nguyên rửa thuốc sát trùng.”

Cô y tá lấy tay quệt mồ hôi trên trán, bộ dáng nghiêm trọng như vừa hoàn thành một ca phẫu thuật ghép đầu. Phòng bệnh tạm thời trở lại vẻ thanh bình.

Quần nửa ngồi nửa nằm trên giường, thở phì phò do hồi nãy vẫn hơi nhiều công lực. Tôi ngồi trên mép giường, có chút xót xa nhìn đồng bóng băng trắng hếu chằng chịt khắp người Quân. Bố mẹ hẳn đang đi công tác, cho nên tôi đành phải báo tin cho “Dương Quý Phi”.

“Đau lắm hả?” Tôi hỏi, giọng đầy quan tâm. Dù biểu hiện gào thét kia có phần hơi lố, nhưng thương tích của Quân so với tôi thì nặng hơn nhiều.

“Đau.” Quân mếu máo, tranh thủ dựa đầu vào vai tôi. Chỉ chĩ vào đầu, Quân rên rĩ:

“Tôi đau ở đây này. Xoa bóp cho tôi đi.”

Gãy răng mà sao lại thấy đau đầu, chẳng lẽ dây thần kinh bị ảnh hưởng? Tôi thôi thấc mắc, lấy tay xoa nhẹ hai bên thái dương Quân. “Quần hoa” khẽ nhắm mắt, mặt không che dấu vẻ mặt hưởng thụ, khóe môi kéo lên một đường cong nhẹ nhẹ. Đột nhiên, cậu ta mở to mắt, ngó tôi chẳm chẳm:

“Cậu là ai? Tôi là ai? Tại sao tôi lại ở đây?”

Tôi còn chưa hiểu đầu của tai nheo gì, đã thấy hắn ồm mặt gào lên: “Trời ơi! Tôi bị mất trí nhớ rồi. Thật thê thẳm. Đã mất răng lại còn mất trí nhớ huhu.” Rồi cậu ta vỗ lấy tôi, hấp tấp nói:

“Mau mau, mau hôn tôi đi, trong phim Hàn Quốc, không phải chỉ cần nữ chính hôn nam chính là ký ức từ 18 đời tổ tông về trước cũng đều nhớ rõ ràng hay sao? Mau hôn tôi đi, hôn thật lâu vào.”

Đến đây thì tôi biết tên phá thói kia lại dở trò lừa bịp rồi. Ai đời chính mình còn chẳ nhớ là ai mà tình tiết phim Hàn Quốc còn thuộc đến từng milimet như thế.

“Này này, cậu chạy đi đâu thế. Còn chưa hôn cái nào mà.” Quần hoa vội vàng níu tay khi thấy tôi có ý định bỏ ra cửa. Tôi quay lại, ném cho hắn cái bắn mặt đầy ắn ý.

“Tôi đi mượn kim sắ.”

“Ừ, để làm gì thế”. Quân ngắ ra như phồng, lối diễn xuất dở tệ làm cái mặt hắ vừa ngắ lại vừa buồn cười.

“Còn làm gì nữa”. Tôi giải thích. “Trong phim người ta quá yêu mà đánh rơi ký ức cho nên hôn nhau mới có thể nhận ra nhau, còn cậu vì gãy răng mà mất đi trí nhớ nên không còn cách nào khác.” Tôi nhún vai, làm ra bộ dáng bất đắc dĩ:

“Mỗi lần cậu không nhớ ra mình là ai. Tôi sẽ lấy kim vắn gãy một cái răng của cậu. Để xem cậu còn dám quên không?”

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tôi Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Thiên Hạ Đệ Nhất Thú Cưng

CHƯƠNG 68: THIÊN HẠ ĐỆ NHẤT THÚ CUNG.

Sáng sớm, vết thương trên người bắt đầu sưng phồng và ướt nhèm, lên viện thay băng mà cảm giác vừa bị anh bác sĩ có tâm lột mất một lớp da trên người. Mặt tôi cứ gọi là nhăn nhó như tấm bia các-tông nhàu nát. Dĩ nhiên, tôi vẫn cần răng giữ lấy hình tượng can trường quả cảm, lúc đau quá thì hít một hơi thật sâu. Nhưng bạn “quần hoa” yêu dấu không cho thế là đúng, toàn bộ carlo vừa nạp qua bát cháo buổi sáng được bạn ấy hoang phí vào việc gào thét, gầm rú, ni non, ai oán. Thay bông băng xong cũng là lúc hai lỗ tai tôi đau nhức, cảm giác giống hệt như người ta vừa mới chọc tiết một con lợn ngay cạnh.

“Hờ hờ, Hoài An, tôi đau quá. Tay đau, chân đau, mông đau, mồm đau,...Hờ hờ.” Quần hoa lết xác ra ngồi ghé đá cạnh tôi, cái mồm móm mém vẫn không ngừng rên rĩ.

Tôi lộn tiết cáu nhặng xì cả lên:

“Cậu mà còn ni non thêm một câu nữa thôi là tôi sẽ bỏ về cho cậu độc thoại đấy nhé.”

Quần chia cho tôi cái bắn mặt cún con làm nũng: “Nhưng tôi đau. Vì ai mà tôi bắm dập khắp người như thế chứ.” Quần nhắm tịt mắt, ồm đầu: “A..Đầu tôi như muốn nổ tung. Được rồi, nếu cậu đã vô tình như vậy thì cứ về đi. Cứ mặc tôi đau thương đến chết ở đây đi.”

Được rồi, tôi thừa nhận, đẳng cấp ắn vạ của tên này người bình thường không thể so sánh, và lại nếu không có hắ, có khi giờ này tôi đang ngự trên bàn thờ ắn chuối xanh ngắng gà thoát ý rồi. Tôi nhẹ giờ tay xoa xoa hai bên thái dương tên đầu xù bên cạnh, nhẹ giọng hỏi:

“Đau lắm à. Qua đây An thương...”

Đây, chỉ chờ có thế, tên ắn vạ thừa thắng xông lên nằm gối đầu lên đùi tôi, ngắng cổ cười toe như trẻ con được kẹo, khoảng trống trên hàm răng trắng đều đặn làm cậu ta trông ngộ nghĩnh hơn bao giờ hết, tôi phải cố gắng lắm mới không phì cười:

“Cậu là trẻ con sao? Lúc nào cũng nhõng nhẽo như vậy..”

“Không có. Tôi là siêu nhân biến hình. Với người ngoài, tôi là hotboy hoàn mỹ lạnh lùng; với bố mẹ, tôi là chàng quý tử ăn sung mặc sướng. Nhưng mà chỉ riêng với cậu...” Quân nghe cổ lên nhìn tôi, hai mắt cười híp lại đầy mãn nguyện: “Với cậu, tôi là con mèo Ú, thích được cô chủ cưng nựng. Cho nên cậu phải có trách nhiệm chăm sóc tôi cả ngày, chiều chuộng tôi cả đời nghe không?”

“Xì”. Tôi bật cười ra tiếng. “Thú cưng gì mà ăn như heo, cô chủ nói một câu lý sự mười câu lại còn ăn vạ như com bữa. Nuôi cậu vừa thiệt hại về kinh tế lại vừa nhức đầu một ốc, phiền chết được.”

Quần hoa bấu môi dài thườn thượt, không cho là đúng:

“Meo meo. Thế cậu có thấy thú cưng nào xinh đẹp như tôi, hát hay như tôi chưa? Hừ, đúng là không biết phân biệt phải trái. Giận rồi, giận rồi..Trà hai cái răng cửa cho người ta đi...”

Tôi đang dở khóc dở cười chẳng biết đối đáp như thế nào, thì trên đỉnh đầu vang lên tiếng hừ khê. Bảo đứng trước mặt tôi làm ánh mắt trời bỗng chốc bị che lấp, gương mặt trắng hồng lấm tấm mồ hôi. Cậu ấy nhìn tôi cười dịu dàng nhưng quay sang Quân lại là vẻ mặt công chúa băng giá:

“Đồ bánh bèo vô dụng, qua bên kia hờn dỗi đi.”

Bảo gạt phăng quần hoa bé nhỏ sang một bên, thân nhiên xen vào giữa chúng tôi, chiếc ghế chật chội nhét tận 3 người to đùng, thành thử chỉ có nửa cái móng của Quân còn dính vào thành ghế.

Mặc kệ quần hoa la ó ầm ĩ, Bảo thân nhiên mang hộp Gà rán thơm lừng cho tôi ăn.

“Ê này, đồ vô lương tâm. Cậu không thấy tôi cũng thương tích đầy mình đây sao? Gà của tôi đâu?”

“Tôi đâu phải vợ cậu..” Bảo bình tĩnh đáp, mặt không đổi sắc.

“Với lại..”, tôi bổ sung thêm “đau răng không được ăn thịt gà.”

Nắng vàng xuyên qua tán ngọc lan, nhảy nhót trên vai chúng tôi. Nắng bùng sáng nụ cười của Bảo, lấp lánh thêm mắt tôi nhưng chẳng thể nào xi nhê bộ mặt tối mù của Quân.

“Ê, cô nhóc kia có vẻ thích cậu đấy.” Tôi mãn nguyện chùi mép, hóng theo cánh tay Bảo chỉ về phía chiếc ghế không xa. Cô bé ước chừng kém chúng tôi 2,3 tuổi, mặc trang phục bệnh viện giống Quân, tóc buông hờ đến vai, cánh tay bị gãy được băng bó kỹ lưỡng. Con bé tùm tùm cười e thẹn, chốc chốc lại liếc sang phía này.

“Ừa, tớ cũng thấy mắt con bé sắp dán chặt vào mặt cậu rồi đấy, Quân thôi.”Tôi phụ họa theo.

“THÍCH CÁI GÌ MÀ THÍCH. PHIỀN CHẾT ĐƯỢC!!!” Quần hoa bùng nổ. Tôi hoài nghi không biết là con bé ấy phiền thật, hay cậu ta vẫn còn hậm hực nghĩ về cái đuôi gà?

Quần hoa đứng phắt dậy, bắn một tia nhìn không nẩy thiện cảm về phía cô bé, ngoắc tay ra hiệu:

“Này nhóc, qua đây anh bảo”.

Cô bé giật bản mình, trên gương mặt, nét hân hoan trộn lẫn với lo lắng làm nóng bừng đôi má và đỏ ửng cả hai tai. Hít một hơi dài, con bé dũng cảm đứng dậy, chậm chạp đi qua phía này. Tôi và Bảo đều nín thở cầu nguyện cho cô nhóc, bởi tôi biết, với bản tính đánh đá trời sinh của thằng nhóc gây răng, hẳn là một loạt mỹ từ điều ngoa sẽ được trút ra.

Con bé đã đứng ngay trước mặt Quân, nó bối rối dùng bàn tay lạnh lặn vò vò gấu áo, lén lút ngó quần hoa.

Mắt tôi và Bảo hoạt động với công suất tối đa, hết liếc sang Quân lại ngó sang cô bé.

Trước sự ngạc nhiên của tôi và Bảo cùng sự bàng hoàng đến tột độ(có lẽ còn hơn thế) của cô nhóc. Quần hoa nhà ta đột nhiên nở một nụ cười chuẩn hoa hậu đủ 8 cái răng (nhưng do nguyên nhân khách quan, tôi chỉ đếm được có 6 chiếc).

Con bé ngã bổ ngửa ra sau, mắt nó dán chặt vào khoảng trống mênh mang giữa hàm răng trắng sáng của Quân. Mồm nó há hốc như bị điểm huyết. Cái vẻ mặt vừa bàng hoàng vừa sợ hãi của nó làm tôi vừa thương vừa buồn cười. Mắt một lúc lâu, nó mới cựa quậy khỏi con chấn động, nó khó nhọc nuốt nước bọt,lồm nhồm bò dậy, bò chạy mất hút bằng một tốc độ kinh hoàng.

Tôi bất lực lắc đầu, ngắm nhìn điệu cười trống hoác của Quân. Bây giờ tôi mới chân chính hiểu rõ: hai cái răng cửa ảnh hưởng sống còn đến nhan sắc của một người đàn ông.

Chương 69: Cháy Nhà Mới Ra Trốn Trại

Các cụ dạy rằng: “Qua con bĩ cực đến hồi thái lai”. Xem ra cuộc đời “quần hoa” nhà ta đang tiến gần đến giai đoạn “thối tai” à nhằm “thái lai” rồi.

Bởi vụ bỏ nhà đi bụi của hai cái răng cửa đã gây hệ lụy nghiêm trọng đến nhan sắc và tâm sinh lý của “quần hoa”, bên cạnh đó còn ảnh hưởng tiêu cực đến tình hình “trị an” trong trường do các bạn nữ sinh lũ lượt kéo nhau về 11A2 chiếm ngưỡng dung nhan tụt dốc của “soái ca móm” đồng nghĩa như xếp hàng mua đồ giảm giá ngày “Black Friday”. Vô cùng quan ngại trước hiểm họa trên, cộng thêm việc nhà chẳng có gì ngoài điều kiện, Quân đã đi trông lại hai cái răng cửa, nhân tiện bọc sứ cả hàm luôn. Đương nhiên sau khi trùng tu, nhan sắc lại thăng hoa gấp bội và dù bị điểm kém môn Văn, “quần hoa” vẫn nở nụ cười sáng chói.

Học kỳ hai sắp kết thúc, bọn học trò như chúng tôi cả ngày chỉ có hai việc: Ăn và vực mặt vào sách vở. Những ngày này, hình ảnh dễ bắt gặp nhất là: các cô cậu học sinh, tay ôm chồng sách cao ngập mặt, hai mắt thâm đen, dáng đi uể oải, vật vờ trong thư viện như những âm hồn bất tán. Hoài An tôi cũng gia nhập vào binh đoàn “hòn mả”, bon chen mãi mới tìm được một cái bàn trống trong thư viện, tôi đặt sách vở sang bên cạnh, chống lại cơn buồn ngủ đang dồn dập xâm lấn bằng một cái ngáp dài. Trong đầu có một giọng nói du dương êm ái vang lên:

“Ngủ đi nào, Hoài An...Ngủ đi nào...”

Mặt bàn mới êm ái làm sao...Cái cặp kia mà gối đầu thì hết ý...

Ngủ đi...Ngoan...”

Đầu tôi tự giác gật gù mấy cái “Có lý lắm”, nhưng rồi tôi giật nảy mình bởi tiếng quát tháo the thé của lý trí:

“Mở to mắt ra...Tỉnh táo lại...Học bài...Học bài...”

Bài tập Đại số, 5 đề Hóa, 4 đề Lý, một bài tập làm văn...

Cô mà ngủ thì ai xử lý cái đồng ấy? Hà? Hà?”

Tôi lắc mạnh đầu, cố giữ hai mắt mở to nhưng không thể cưỡng lại sức hấp dẫn của mặt bàn, bên tai lảng vảng tiếng lý trí và nội tâm cãi nhau ỏm cù tôi:

“Ngủ đi...Ngoan nào...Nghe lời thằng Trí làm gì?”

“Ngoan con khi, không chịu học hành mai kia cặp đất mà ăn à. Con “Tâm” kia, đừng có mà “xúi trẻ con ăn cứt gà sát” nhé!”

“Ngủ đi...”

“Học bài...”

“Ngủ đi...”

Lỗi tai tôi ngày một ù đặc đi, không được, thực sự không thể chịu đựng thêm được, tôi vực mặt vào balo, ngủ vùi...

Trong cơn ngủ chập chờn, tôi cảm giác đầu tôi được kê nâng lên sau đó nhẹ nhàng đặt xuống thứ gì mềm mại lắm, tôi khẽ dụi đầu vào thứ “êm êm” ấy, miễn nguyện nở nụ cười. Đột nhiên, có hơi thở ấm nóng của ai phả lên gương mặt tôi, và trên đôi má, có thứ gì vừa rơi xuống, mềm mại và ngứa ngáy. Tôi mặc kệ cả thế giới, lao vào ngủ quên trời quên đất. Cho đến khi...

“CHÁY...ỒI LÀNG NƯỚC ƠI...CHÁY...”

CHÁY TO QUÁ...CHÚNG TA SẮP BỊ NƯỚNG CHÍN RỒI...”

Tiếng ai đó gào lên, tiếng bước chân dồn dập. Òn ào quá. Tôi khẽ nhăn mặt. Cháy cái gì mà cháy...Hà? Cháy? Là cháy nhà sao?

Tôi bật dậy như cái lò xo, vơ đại cái balo, bỏ quàng bỏ quàng tháo chạy ra ngoài, miệng kinh hãi:

“Cháy...Cháy rồi...Cửa? Cửa ở chỗ nào?”

Đôi mắt nhòe nhoẹt nước không nhìn rõ một thứ gì, tôi đánh liều lao bừa về một hướng, nghe cái “Bộp” một cái. Đầu tôi đụng trúng giá sách gần đấy, té ngửa ra sau. A ui đầu sắp nứt đôi rồi, nhưng tôi chả còn thời gian để tâm, phải chạy trước đã. Tôi liền chụp lấy cái balo, lồm cồm bò dậy, phi theo một hướng khác nhưng thân hình bị hai cánh tay bên chặc giữ chặt lấy. Tôi hoảng hốt gào lên:

“A...Bỏ tôi ra, tôi không muốn chết...Tôi còn chưa có bạn trai...Tôi không muốn làm bà cô Tổ. A...bỏ ra...”

Đang lúc tôi còn cố sống cố chết vùng vẫy, nghe trên đầu ai đó cười sằng sặc. Ban đầu chỉ là mấy tiếng khùng khục trong cổ họng, sau ngày càng to dần, cả thân người phía sau theo giọng cười mà rung lên bần bật. Tôi khôi phục lại chút lý trí, phát hiện chung quanh mọi người đang chăm chăm nhìn tôi như thể bệnh nhân trốn trại, chẳng có đám cháy nào, cũng chẳng có ai bị nướng chín. Tôi cảm giác mặt mình nóng bừng lên, tôi chậm chậm quay đầu, và khi thấy gương mặt nham nhở của “quần hoa” ở phía sau, tôi mới chân chính hiểu rõ thể nào là “bùng nổ”.

Tôi đẩy mạnh “quần hoa” làm cậu ta mất đà lùi lại vài bước, chưa há giận, tôi co giò song phi cho hắn hai cước. Xong xuôi, tôi vớ lấy chồng sách trên mặt bàn và cái áo của Bảo (thì ra đây chính là thứ “mềm mềm” hồi nãy), một mạch phi ra cửa. Sau lưng, tiếng mè neho của Quân còn lảng vảng trong tai: “Hoài An, giận rồi à? Thôi nào...”

“Bốp”. Tôi không do dự phang nguyên chồng sách vào đầu tên lưu manh phía sau, quay đít đi thẳng. Đùa kiểu gì vậy? Hại tôi mất hết cả hình tượng, chưa kịp chết cháy đã chết vì nhồi máu cơ tim rồi.

Quân đuổi với theo sau tôi, giọng cậu ta lạnh lạnh cuộn vào trong tai:

“Hoài An, Hoài An chờ tôi với...”

Quân vượt lên chặn trước người tôi, câu nói của hắn đứt quãng giữa những làn hơi hỗn hển:

“Đừng giận...Tôi chỉ muốn giúp cậu thôi mà...”

Giúp? Giúp cái mốc gì...Tỉnh giờ tay phang cho hắn một phát nữa thì đã thấy Quân nhắm tịt mắt, ôm đầu gào lên:

“Hoài An thôi, cậu phải cảm ơn tôi mới đúng đó. Không phải cậu đã hết buồn ngủ rồi sao?”

Ờ nhỉ, bây giờ tôi hoàn toàn tỉnh táo, và còn có thể đánh người rất sung nữa. Nhưng mà có ty ty cách, có cần dùng phương pháp vừa điên khùng vừa đau tim thế này không? Tôi hừ mũi lạnh nhạt, mặt vênh một góc 45 độ, trực tiếp bỏ qua. Quân níu chặt lấy tay tôi, mặt hể hể đáng thương:

“Thôi mà...Hoài An đừng giận nữa. Mà thi cuối kỳ xong, cậu có đi du lịch với lớp không? Đi nhé, cậu nhất định phải đi đấy...”

“Tại sao?”

“À ờ...” Quân gãi gãi đầu “Ham chơi như cậu sao có thể bỏ lỡ cơ hội này.” Nói xong còn nhe hàm răng trắng ra cười phớ lớ “Thế nhé...Cậu không đi là tôi đến tận nhà xách cổ đi đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tôi Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chuyến Xe Rắc Rối

Nắng nhẹ hắt qua rèm cửa sổ, dội thẳng vào mặt con nhóc tóc tai bù xù, ngủ quên trời đất trên giường. Cái mặt nhom nhem đầy gỉ mắt và nước dãi man rợ và nhếch nhác không thể tưởng tượng nổi. Amem, người ta bảo được cái nọ mất cái kia, sao Chúa trời có thể ưu đãi cho con cả Combo “Xấu người + xấu nét” như thế.

Tôi lẩn qua lẩn lại mấy lần trên giường, cuối cùng cũng chiến thắng cuộc vật lộn với con buồn ngủ, lồm cồm bò dậy. Lấy tay lau nước dãi còn vương trên khóe miệng, ngó qua cái đồng hồ để bàn. Hừ, mới bây giờ thôi mà, còn sớm chán.

Tôi thờ phào một hơi, một lần nữa rơi tự do vào chiếc giường êm, định bụng đánh một giấc nữa.

Mà khoan.

Hôm nay là thứ mấy nhỉ?

Thứ Bảy. Ờ đúng rồi thứ Bảy.

Hả?

THỨ BẢY?

MÌNH TIÊU RỒI.

Chị Nhi phải phóng hết tốc lực con xe đạp điện ghê của tôi mới kịp giờ xuất phát. May mà tôi kịp dậy để chuẩn bị đi du lịch hai ngày với lớp. Phi lên xe với tốc độ của một tia chớp. Tôi ngã rạp vào cạnh ghế bác tài, thở hồng hộc. Nhìn quanh thấy mọi người đã ổn định chỗ ngồi hết, tôi chậm chạp kéo lê cái Vali dáo dác kiếm một chỗ trống.

“Hoài An, ở đây!”

“Hoài An, ở đây!”

Hai giọng nói đồng thời vang lên, một the thé như vịt đực, một dịu dàng từ tính.

Bảo và Quân rướn người lên, hăng hái vẫy tay. Hai chiếc ghế bên cạnh chưa có chủ, mặc dù tôi thấy được sự thèm muốn rõ ràng trong ánh mắt của tụi con gái cho vị trí cạnh quần hoa. Tôi chẳng nghĩ ngợi nhiều, kéo thẳng Vali lại chỗ Bảo, thấy vậy, Quần hoa bắt mắt phi tới, bấu mỗi hờn dỗi:

“Này Hoài An, cậu đúng là không biết tốt xấu. Có biết tôi phải cố gắng thế nào mới dành được vị trí đẹp như thế không hả?”

“Không.” Tôi tỉnh bơ đáp. “Vị trí đẹp thì mình cậu hưởng đi. Niềm vui nhân đôi còn gì.”

Ly Ly vui vẻ chạy tới, thân mật kéo tay Quân. “Ồi dào, người ta đã kiêu ngạo như vậy, cậu cần gì để tâm. Tớ cũng chưa có chỗ này, cho tớ ngồi cùng nhé!”

Quần trừng mắt nhìn cô bạn tóc nâu bên cạnh, mặt đờ đờ sát khí. Tôi thầm cảm ơn trời phật vì cậu ta đã bỏ sung kịp thời hai cái răng cửa, nếu không hàm răng móm mà song kiềng hợp bích với bản mặt mắt sỏ gao sẽ ra bộ dáng đứ đừ con nít phiền muộn vì ị đùn mà chưa được rửa mông, haha.

Thế nhưng, mây xám trên mặt nhanh chóng tan đi, Quân lại nở nụ cười sáng chói điện đảo chúng sinh không thể điện ảnh hơn, thủ thi ngọt ngào với Ly Ly:

“Tất nhiên là được rồi. Mình về chỗ thôi kẻo ở đây có người ghen tị lòì cả mắt ra đấy!” Nói xong còn thâm ý liếc tôi mấy cái.

Tôi cóc thêm quan tâm, giờ gói xôi xéo mua vội hời nãy ra ăn cùng Bảo.

Xe bắt đầu chuyển bánh, cảnh vật nổi đuôi chạy vùn vụt ngoài cửa kính, tôi và Bảo lập team chém gió xuyên quốc gia từ vụ thi học kỳ đến việc làm part time, từ Ngôn tình đến Thiên văn học, hoặc một bộ phim sập ra rạp hoặc một thảm họa thời trang mới. Quần hoa phía trên nghe tiếng cười giòn giã của chúng tôi có vẻ đứng ngồi không yên, chốc chốc cậu ta lại ngó xuống thêm một câu nhưng bị bơ toàn tập, lâu lâu lại “e hèm” một tiếng, hoặc là húng hắng ho mấy cái. Ho, ho mãi vẫn không được ai chú ý, hần hậm hực lòi điện thoại ra chơi điện tử, bấm mạnh tương sập xuyên thủng cái màn hình.

Xe dừng ở một trạm nghỉ tầm 15 phút, tôi xuống xe, lóc cóc chạy đi mua xoài dầm chua ngọt. Lúc trở lên, lục tục lách qua đám đông để về chỗ ngồi thì bất ngờ bị kéo mạnh một cái tôi tằm mặt mũi. Lúc định vị được tín hiệu thì phát hiện mình đang ngồi trên thứ gì mềm mềm, và bản mặt nhăn nhó muốn ăn đòn của quần hoa phóng đại trước mắt. Lắc mạnh đầu một cái, tôi đã đủ tể bào thần kinh để suy luận ra cái thứ “mềm mềm” kia chính là cặp đùi thon dài của ai kia.

“Này, bỏ tôi ra để tôi còn về chỗ ngồi.”

“Không bỏ. Cậu phải ngồi chỗ này với tôi cơ.”

Tôi khóc dờ mếu dờ nhìn xung quanh, may là mọi ng đang bận rộn không chú ý: “Tôi không phải mẹ cậu, mà cậu cũng chả phải thằng bé chưa cai sữa, cứ phải dính kè kè lấy tôi làm gì. Bỏ ra không mọi người thấy bây giờ.”

“Không bỏ, không bỏ. Một là cậu ngồi cạnh tôi, hai là ngồi trên lòng tôi thêm 2 tiếng nữa. Chọn đi!”

Tôi thầm mắng một câu “khốn kiếp” trong lòng. Như thế mà còn bày đặt “chọn đi”, rõ ràng là ép buộc mà.

“Được, tôi ngồi, tôi ngồi là được chứ gì.”

Quần nghe vậy cười toe, nói lỏng tay để tôi ngồi vào trong. Thừa dịp ấy, tôi phóng vút ra ngoài, tranh thủ tẩu thoát. Nhưng do kế hoạch vượt ngục được thực hiện quá gấp rút cho nên tôi rất nhanh bị tóm lại. Với lợi thế là cánh tay dài, Quần chỉ vờn nhẹ là túm được tôi, mắt dờ, tôi ngã ngửa về sau. Trong nửa giây hoảng loạn ấy, tôi thấy mình tung người vào trong lòng Quần, và cái môi đáng chết của tôi, đã vô tình xướt qua gò má nóng hổi của tên chết bầm kia. Cha mẹ ơi, đã bị bắt nạt còn khuyến mại cho một cái hôn. Lỗ, lỗ nặng rồi.

Thả tôi ngồi xuống cái ghế bên trong, mặt Quần phấn khởi như vừa trúng số số Vietlot mấy chục tỷ. Ghế sát tai tôi, tên lưu manh thâm thi:

“Hoài An, thật không ngờ cậu là mẫu phụ nữ chủ động như vậy. Tôi thích, haha.”

Chủ động cái con khi, là vô tình, vô tình chịu thiệt thôi hiểu không.

“Ai cho cậu ăn xoài dầm hả? Cái đấy tôi mua cho Bảo đấy.”

Quần chề môi, nhại theo giọng điệu của tôi:

“Bảo, Bảo...Suốt ngày Bảo. Tên béo đấy thì có gì hay ho chứ. Chỉ tính riêng địa hạt nhan sắc đã không có cửa với tôi rồi. Hai ngày tới, cậu đừng hòng rời khỏi tôi. Tôi đi đâu, cậu đi đấy, tôi ăn gì, chơi gì cậu cũng phải làm theo. Thử không nghe lời xem, cậu sẽ phải dùng nửa đời còn lại để hối hận, hiểu không?”

***

Sau mấy tiếng ngồi ô tô, cả bọn cũng tới được đảo Cô Tô. Nắng đẹp và mặt biển yên bình xoa dịu bao lắng lo phiền muộn. Khách sạn xinh xắn hướng mình ra biển nằm lưng chừng đồi. Phòng xông hơi, bể bơi, phòng gym, phòng karaoke, phòng ăn, phòng ngủ, tất cả đều rất hiện đại. Tôi nằm thư thả trên giường, lười biếng tận hưởng cảm giác thư thái.

Tiếng gõ cửa lách cách, Chưa kịp mở cửa ra đã thấy một con gió vù vù thổi qua mặt. Quần áo ung ung ôm một bọc gì tiến vào, ném lên giường rồi phi thẳng vào nhà tắm, trước khi đóng cửa chỉ kịp bỏ lại một câu: “Tắm nhé.”

Cái gì cơ. Tôi có nghe lầm không đấy. Tôi chống hai tay vào mạn sườn, quát um lên:

“Tắm nhé? Cậu điên à. Cậu nghĩ phòng tôi là cái nhà vệ sinh công cộng của cậu chắc. Cho cậu 3 phút biến khỏi đây.”

Cửa nhà tắm bật mở, Quần áo lười biếng tựa bên cửa, Quần áo dài đã bị trút bỏ, trên người chỉ có độc cái quần đùi. Trời đất thiên địa, body đẹp quá. À không không, tôi nghĩ đi đâu vậy. Tôi đỏ mặt quay đi, nghe giọng cười khúc khích phía sau:

“Đừng căng thẳng thế chứ. Phòng tắm bên tôi bị tui nó chiếm dụng hết rồi. Cậu không muốn tôi ra khỏi phòng cậu trong trạng thái “mát mẻ” thế này chứ.”

Hừ, vô xi, vô xi. Tôi nghe tiếng cửa phòng tắm đóng sầm mà tức tối vô cùng, nhưng sự chú ý của tôi nhanh chóng bị chuyển hướng sang thứ xanh xanh đỏ đỏ mà tên Quân thổi vừa ném lên giường.

Tò mò nhặt lên coi thử, mới té ngửa cái thứ màu mè man rợ kia là nguyên cây quần áo hoa siêu phù hợp với tính cách bánh bèo của Quân. Cái quần hoa huyền thoại mà tôi tặng không ngờ Quân vẫn mặc đến giờ, thậm chí còn tậu thêm một cái áo hoa rực rỡ không kém cho nó “tông xoẹt tông” nữa chứ. Mặt tôi không tự giác nhăn thành một đống. Đây là thứ mà một thanh niên tuấn tú nên mặc sao? Cho mẹ tôi bộ này có khi còn bị lôi 18 đời tổ tông ra mỉa mai chứ. Trừ khi gu thời trang đi trước thời đại vài thập kỷ, nếu không, mấy từ “biến thái” và “dị hợm” là không đủ để hình dung phong cách ăn mặc của tên này.

Trong phòng tắm, Quân đang huýt một điệu sáo vui vẻ. Hừ, thoải mái ghê nhỉ. Hôm nay tôi bị tên này cho ăn hơi nhiều thua thiệt, nếu tôi để yên thì tôi chẳng còn là Hoài An nữa. Tâm mắt xoay chuyển quanh bộ quần áo trên giường.

À há, có rồi có rồi.

Nghĩ một hồi, tôi lục tung phòng khách sạn, tìm được một cây kéo sắc.

Quần thôi, là cậu đắc tội tôi trước đấy nhé!

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiễn Ra, Tờ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 71: Cô Tô Mát Hơn Đất Liền?

Bãi cát vàng trải dài dưới nắng như một chiếc khăn lụa, mấy ghềnh đá còn giữ nguyên vẻ hoang sơ chồng chất lên nhau gối đầu lên bờ biển ngắm trời ngắm đất. Ngoài kia, thấp thoáng mấy con tàu bận rộn chở khách từ đất liền ra thăm đảo. Cảnh vật mê hoặc đến nỗi, tôi chỉ muốn nằm dài trên cát, hòa lẫn mình vào thiên nhiên nơi đây...

Rời khỏi khách sạn với bộ váy Baby doll hoa nhí màu xanh dương và đôi sandal buộc dây, tôi tung tăng nhảy trên bờ cát, hít hà hương vị mặn mòi của biển cả. Tôi chẳng ngờ được, mấy hình ảnh tăng động này đã được thu lại toàn bộ trong một chiếc máy ảnh Canon mà chủ nhân của nó là ai, 6 tháng sau sẽ có câu trả lời...

“HOÀI AN”

Hai tiếng hét đồng thời vang lên. Bên trái tôi, Bảo đang chạy tới, nét cười hiện rõ trên khuôn mặt thư sinh. Tôi phát hiện Bảo ngày càng lên đời nhan sắc, đôi khi tôi xém quên một Bảo Béo mập ú trước đây. Vóc dáng cao lớn, làn da hồng hào, kết hợp với mái tóc bồng bềnh và gương mặt dịu dàng, trời đất thiên địa ơi, đẹp trai lộng lộn cứ như tài tử Hàn Quốc đang chụp ảnh Lookbook trên bãi biển ấy. Tôi mãi mê ngắm cậu bạn thân đến ngây người, xém thì quên mất chủ nhân của tiếng hét thứ hai.

Quần hoa trông hết như một vườn hoa di động đang chạy nhảy tung tăng. Dáng điệu tự tin tuyệt đối như khẳng định với cả thế giới rằng: thương hiệu “quần hoa” màu mè sến súa đã được cậu ta đăng ký bản quyền. Khuôn mặt cân đối với những đường nét tuấn tú bị lu mờ hoàn toàn bởi nụ cười toang hoác có phần quá đà của Quân. Tôi biết là cậu mới bỏ một núi tiền ra lên đời cho hàm răng, nhưng có cần ăn cũng cười, uống nước cũng cười, đi bộ cũng cười, làm bài kiểm tra cũng cười, xin cô ra ngoài đi vệ sinh cũng cười, cứ như hai khõe miệng của cậu được lập trình ở chế độ lúc nào cũng kéo dẫn sang hai bên ấy. Trông cái áo hoa kia, có khác gì con vệt Rio không? Còn cái quần kia nữa, mặc sắp mòn đứt rồi còn chưa vứt đi.

Mà khoan... Cái quần...

Thôi chết, nếu cậu ta mà phát hiện tôi động tay động chân với cái quần đùi kinh dị kia, có khi hấn phát khùng lên, chặt tôi ra làm 10 khúc cho vào tủ lạnh ăn dần mất. Mà cậu ta còn cầm theo hai quả dừa to oạch kia làm gì thế nhỉ. Ồi không, lẽ nào đây chính hung khí cậu ta dùng để táng tôi bầm dập. Nghĩ đến đây, tôi rụt cổ lè lưỡi, nhìn “rừng hoa” đang ngày một đến gần, lại nhìn cái bản mặt nhăn nhó quái đản kia...Thôi thôi, vẫn nên chuẩn lẹ thì hơn.

Nghĩ bụng, tôi quay phắt người về phía Bảo, cầm cổ chạy một mạch, nhân tiện kéo tay Bảo đi cùng. Sau lưng, “Quần hoa” nhéo nhéo réo gọi. Tôi toát mồ hôi hột, càng cầm đầu chạy thực mạng. Nhưng sức lực có hạn, tôi bị “Quần hoa” chặn đứng trong giây lát, nhìn nụ cười chói mắt kia tôi lại có cảm giác mấy vạn lông tay lông chân đồng loạt dựng đứng lên.

Quân từ từ đưa hai quả dừa lên. “Thôi xong”. Tôi nghĩ bụng, “Không biết lần này phải khâu mấy mũi trên đầu đây. Mà có thể Bảo hiểm thì được chi trả bao nhiêu phần trăm khi nhập viện nhỉ? 25 hay 50%?” Trong lúc tôi còn băn khoăn không biết mình phải trả bao nhiêu tiền. Đã thấy Quần hoa chìa quả dừa ra trước mặt, cười hề hề:

“Này, uống đi. Tôi mua cho cậu đấy. Tự dung lại bỏ chạy làm gì. Tôi có bắt cậu uống nước mắm đâu.”

Hả, miệng tôi há hốc ra đủ để nhét quả dừa trên tay Quân. Chứ không phải cậu ta định lấy dừa đập bẻ sọ tôi hả. Ôn giời... Tôi giật phắt lấy quả dừa, mắt chùn chụt. Đã quá, biết thế chẳng bỏ chạy thực mạng làm gì.

Ngay bên cạnh, Quần hoa nhàn nhạt liếc Bảo, rồi bỗng dung cậu ta làm bộ sốt sắng hỏi:

“Ồ, Bảo. Sao cậu còn ở đây. Lớp trường đang tìm cậu khắp nơi đấy.”

Lúc Bảo đã đi khuất tầm mắt, cậu ta mới ôm bụng cười khanh khách. Hóa ra là kẻ điệu hồ ly sơn. Tôi hừ mũi khinh thường, quay đi bỏ đi.

Quần hoa đứng đĩnh theo sau lưng, cánh tay trắng kiêu thân nhiên đặt lên vai tôi, nhưng do quá chênh lệch về chiều cao, hành động khoác vai thân mật bị biến tướng thành kẹp cổ thô lỗ. Đầu tôi như bị bẹp dóm dưới nách cậu ta. Còn may hấn không bị “rau mùi”, không thì tôi bị đột tử do trúng khí độc không biết chừng.

“Này này, cậu sắp kẹp chết tôi rồi đấy.”

Quần hoa phớt lờ bất mãn của tôi, vui vẻ huýt một điệu sáo vui. “Hòa An này, hôm nay hình như mát hơn mọi khi hay sao ấy. Tôi thấy gió cứ xoáy vào người tôi ầm ầm ra.”

Cả người tôi bỗng chốc cứng đờ. Bị khoét thủng hai lỗ ở mông cái quần đùi thì đương nhiên phải mát hơn bình thường rồi. Chết cha, không phải hấn ta phát hiện ra điều gì bất thường đây chứ.

Tôi dùng hết sức bình sinh, giẫy ra khỏi nách Quân, đang tính bỏ của chạy lấy người thì đã bị Quân kéo tay chạy vụt đi. “Nhanh qua bên kia, chúng ta chơi trò chơi đi.”

Tôi bị lôi đi xềnh xệch như con chó tha khúc xương, đến chỗ một đám người trẻ đang tụ tập trên bãi biển để tổ chức các trò chơi ngoài trời. Mặc cho tôi ra sức phản kháng, Quân đã dùng vẻ đẹp trai thừa thãi của mình xin được một xuất trong trò chơi sắp tới. Luật chơi vô cùng đơn giản: bạn nam công bạn nữ chạy 30m đến chỗ lá cờ, bạn nữ cúi xuống nhặt lá cờ để bạn nam nhanh chóng quay trở lại vạch xuất phát, ai hoàn thành một lộ trình đầu tiên sẽ là cặp đôi đoạt giải.

Tôi bắt lực nhìn Quân khởi động chân tay đầy khí thế, sau đó hiên ngang cúi người xuống, quay lưng về phía tôi. Động tác đó vô tình đã làm cặp mông tròn chắc nịch của Quân ưỡn cao lên, lộ ra hai lỗ tròn bằng quả quất được khoét thủng bằng kéo, lộ ra bờ mông trắng mịn thấp thoáng nội y đỏ choét.

Mặt tôi nóng ran như thả vào chảo dầu sôi, lưng ta lưng túng không biết phải làm gì. Thật may mọi người đang hào hứng chuẩn bị cho cuộc thi nên không ai để ý đến bờ mông bất thường của Quân. Đúng lúc ấy, các cặp đôi bắt đầu công nhau lên, chuẩn bị thi tài. Quân cũng kéo tôi lên lưng cậu ấy, hực hực khí thế chiến đấu.

“Tuyệt”.

Tiếng còi hiệu vang lên, Quân vọt lên trước như một tia chớp, các cặp phía sau cũng bám sát phía sau. Đột nhiên, đám người cổ vũ ôm bụng cười phá lên, không chỉ có vậy, các bạn nam đang cầm mặt chạy cũng bất ngờ ngã ngửa ra cát, sau vài giây bàng hoàng cũng lăn ra đất cười không dứt. Quân hoài nghi ngoái đầu lại, không khỏi thắc mắc: “Mọi người làm sao thế nhỉ? Có gì buồn cười đâu?”

Tôi cũng nén cười đến đỏ mặt. Nếu cậu trông thấy một chàng trai 18 tuổi mặc quần thùng đít lộ cả nội y mà vẫn vô tư bay nhảy thì có buồn cười không? Nhưng tôi không dám ho he nửa lời, sợ cậu ta điên lên, cồng tôi ra vạch đá ném cái “tôm” xuống biển thì khốn. Cứ thế, chúng tôi ung dung dẫn trước lấy cờ, rồi lại nhàn nhả trở lại vạch xuất phát vì các đối thủ khác đang mãi ôm bụng cười.

Anh trưởng đoàn mang hai vòng hoa tươi chạy tới, mắt một lúc mới có thể ngừng cười mà trao giải cho tôi và Quân. Tội nghiệp thằng bé, vẫn còn quay sang tôi hồ nghi:

“Hoài An này, cậu có thấy bầu không khí ở đây rất lạ không? Tôi biết mình đẹp trai nghiêng nước nghiêng thành, nhưng mọi người có cần đồ xô vào nhìn tôi như thế không? Mà nhất là, cứ ngó chăm chăm vào mông tôi như thế.”

Đúng lúc ấy, có một thanh niên sáng sủa tiến lại vỗ vai Quân cười sáng lạn:

“Chúc mừng nhé chàng trai mặc quần thùng dít. Có vẻ như Sexy đang là xu hướng thời trang của năm nay. Cậu rất táo bạo. Tôi thích.”

“SAO CỐ???” Quần hoa mặt mũi tái mét, run run lấy hai ngón tay sờ phía sau mông. Đám đông lại được dịp cười lớn hơn nữa. Cậu ta run run chỉ vào mũi tôi:

“Hoài An...Là cậu phải không? Được lắm, vậy mà tôi cứ nghĩ ở đảo mát hơn đất liền. Đứng lại đó cho tôi.”

Tôi mà đứng lại thì nào tôi làm bằng đậu phụ thối à. Còn lâu nhá. Chưa đợi Quân nói hết câu, tôi đã co giò chạy mất dép, Quân nào chịu để yên bám sát phía sau tôi hồng đôi lại món nợ máu.

“Hoài An, cậu làm hồng hình tượng của tôi, tôi phải đánh nát cái mông của cậu.”

“Á Á Tôi sai rồi, đừng qua đây, đừng qua đây.”

Cảnh tượng một chàng trai mặc quần thùng dít vừa rượt đuổi một cô gái vừa la ó ầm ĩ trên bãi biển tạo cho đảo Cô Tô thanh bình một khung cảnh vừa buồn cười vừa náo loạn.

Quần hoa à, tôi sai rồi, lần sau tôi sẽ không bắt nạt cái mông của cậu nữa. huhu

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Hát Nhép Khó Hơn Bắt Tép

CHƯƠNG 72: HÁT NHÉP KHÓ HƠN BẮT TẾP

Cuối cùng cũng thoát khỏi móng vuốt của thanh niên quần thùng dít, tôi nhón nhó dạo chơi ở khu bán đồ lưu niệm, ăn vài món đặc sản miền biển cùng các bạn. Thiên nhiên có sức mạnh kỳ diệu trong việc xoa dịu những tâm hồn mệt mỏi và kiệt sức, giống như chức năng của nút “Delete”, xóa sạch mọi ưu phiền trong lòng mình. Tôi hít đầy lồng ngực hương vị mặn mòi của biển, ngắm mặt trời với gương mặt ửng đỏ như gấc nát rượu từ từ vùi đầu xuống mặt biển, đánh một giấc quên trời đất.

Tôi cứ ngồi thần thờ ngắm nhìn bầu trời ngả từ màu xanh biếc sang đỏ gạch rồi nhá nhem tối, gió biển lồng lộng thổi vào mồm đá làm tôi khê co mình vì lạnh. Vai chột nặng, quanh thân đã được phủ thêm một chiếc áo khoác. Bảo ngồi xuống cạnh tôi trên tảng đá, hai chân thon dài buông thõng xuống dưới. Gió biển làm rối tung mái tóc màu nâu hạt dẻ của cậu ấy, gương mặt nhìn nghiêng với những đường nét cứng rắn cương nghị, hoàn hảo đến từng milimet. Ô, từ bao giờ cậu bạn mập ú của tôi lại biến thành mỹ nam thế này nhỉ? Có lẽ tôi đã quá vô tâm với anh chàng này rồi. Ban đầu đến gia cảnh cậu ấy còn mù mờ không rõ, đến giờ nhan sắc được nâng cấp cũng không nhận ra. Trước giờ vẫn luôn là Bảo quan tâm đến tôi từ những điều nhỏ nhặt nhất, từ ngón tay bị đứt đến cái mụn đột nhiên mọc vô duyên trên mặt. Cậu ấy giống như cái ô vậy, lặng lẽ che nắng, che mưa, chẳng phàn nàn, chẳng ca thán, mỗi khi tôi mệt mỏi, mỗi khi tôi ủ rũ thì cậu ấy lại xuất hiện, cười dịu dàng, nói những câu chuyện vui, dẫn tôi đi ăn món ngon quanh Hà Nội. Những người bạn thân như Bảo là món quà của thượng đế dành cho đứa trẻ ngoan, là ly sữa nóng khi trời lạnh giá, là cốc trà đá khi nắng chói chang, là ly rượu vang uống kèm bò bít tết, là quả bồ kết gội đầu với hương nhu,...

“Nghĩ gì mà nhìn tớ chăm chú vậy?”

Câu hỏi của Bảo làm đứt đoạn dòng suy nghĩ miên man của tôi. Tôi cười hi hi, quấn chặt thêm chiếc áo khoác, lắc đầu:

“Tớ thấy mình tệ quá. Nhìn xem, bạn thân của tớ thay đổi chóng mặt như vậy, hóa thành mỹ nam rực rỡ chói mắt như vậy. Ấy thế mà tớ cái gì cũng không biết. Cậu nói xem, tớ có phải là người bạn tồi lắm không hả?”

Bảo cười hiền, xoa đầu tôi, nụ cười ấm áp như nắng xuân để lộ ra hàm răng trắng bóng, cặp mắt đen ẩn dưới cặp kính chứa đầy yêu thương và bao dung.

“Từ trước tới giờ, ngoài mẹ ra, cậu vẫn luôn là điều tuyệt vời nhất, quý giá nhất trong cuộc đời tớ. Cho nên, chỉ cần cậu ở bên cạnh tớ như thế này, tớ đã

thấy quá may mắn rồi.”

Tôi ngửa cổ cười haha, trời ạ, ở bên cậu ấy lâu chắc tôi thành kẻ tự cao tự đại cũng nên, lúc nào cũng mang tôi lên tận chín tầng mây như thế. “Nhưng mà, động lực nào khiến cậu thay đổi như vậy?”

“Động lực hả. Ừm...” Bảo làm ra vẻ nghĩ ngợi, nhìn xa xăm về phía những ghềnh đá rướn mình ra biển. Bất chợt, cậu ấy quay sang, nhìn thật sâu vào đôi mắt tôi, thì thầm những lời mà chỉ có tôi và biển nghe được:

“Là vì cậu, vì chính cậu đấy, Hoài An.”

Vì tôi? Tại sao lại vì tôi cơ chứ? Tôi nhớ rằng mình chưa bao giờ than phiền về ngoại hình của Bảo, cũng chẳng bao giờ lấy làm phiền lòng về tình trạng thừa cân và ăn uống vô tội vạ của cậu ấy cơ mà?

Để lý giải cho thắc mắc to đùng đang hiện rõ mồn một trên mặt tôi, Bảo lắc nhẹ đầu, khề khàng nói: “Bởi vì, tớ muốn bản thân trở nên thật hoàn hảo, để có thể...xứng đáng đứng bên cạnh cậu, để cậu có thể tự hào vì tớ, i lại vào tớ. Mười năm, 20 năm, 50 năm, tớ vẫn muốn ở bên cậu mãi như vậy. Cho nên...tớ đã rất cố gắng, cố gắng trở thành phiên bản tốt nhất của chính mình.”

Lời của Bảo tan vào không gian, len lỏi trong những mồm đá, theo gió biển thổi vào tai tôi. Tim tôi đập gia tốc trong lồng ngực, vội vàng, hấp tấp như muốn nhảy xổ ra ngoài. Tôi thực sự bị lời nói của cậu ấy làm cho cảm động. Lần đầu tiên tôi cảm thấy bản thân quan trọng như vậy, như oxi cho sự sống, như ánh nắng cho cây xanh, như mưa rào cho sa mạc. Con bé vô dụng chỉ giỏi đúng hai việc ăn và ngủ lại có ngày trở thành động lực cho ai đó trở nên tốt hơn, với tôi mà nói đó là một thành tựu vô cùng đặc biệt, vô cùng đáng tự hào. Tôi hít vào một hơi thật sâu, cố ngăn cái mặt tự mãn của mình vênh lên cao tít. Chợt lòng bàn tay lạnh lạnh, Bảo khề khàng đặt vào tay tôi sợi dây chuyền bạc bé tẹo xinh xắn, trên mặt là hình con sao biển xòe năm cánh, đính kèm hai chú ốc nhỏ xíu hình dáng ngộ ngộ. Tôi thích thú reo lên, giọng cao sột sọt dây lên ngắm nghía.

“Cái này cho cậu.” Bảo cầm lấy sợi dây. “Hứa với tớ, luôn mang nó bên mình nhé.”

Tôi gật đầu cái rụp, thích thú khi Bảo đeo sợi dây lên cổ. “Được, trừ khi đầu tớ không còn dính với cổ, không thì nhất không tháo xuống.”

Bảo gật gù miễn nguyện, khề ngồi xuống cạnh tôi.

“Hoài An này...”

“Hả?”

“Tớ...tớ có chuyện muốn nói.”

“Ừ, cậu nói đi.”

“Thực ra...thực ra từ lâu rất lâu tớ đã...tớ đã rất thích...”

“HOÀI AN! HOÀI AN! MAU QUA ĐÂY!!!”

Tuần gào lên sau lưng tôi, bộ dáng hốt hải nóng vội. Tôi giật bản mình, ngờ ngác hỏi:

“Hò, có gì hót?”

“Mau qua bên kia. Nhanh lên. Sang đó cậu sẽ rõ.”

Ô hay chưa, có gì mà cứ úp ớ như thế. Tôi đứng dậy phui mông, quay sang Bảo: “Chắc tớ phải qua bên kia một lát. À hồi nãy cậu đang nói gì thế?”

“À, ờ.” Bảo lúng túng ậm ừ. “Không có gì đâu, cậu mau đi đi.”

Tôi gật đầu chào cậu ấy, nhanh chân chạy qua bên kia. Sau lưng, tôi vẫn cảm thấy ánh mắt của Bảo dõi theo tôi rất lâu.

Từ xa nhìn lại, thấy mấy người trong lớp đang túm tụm quanh một đồng lửa lớn được đốt lên, trên đầu là những chuỗi bóng đèn tỏa thứ ánh sáng vàng urom ấm áp, bóng bay chụm lại thành từng chùm rực rỡ như những bông hoa không lồ. Chuyện gì đang diễn ra thế nhỉ? Tôi đang ngờ ngác ngó xung quanh thì bị Tuấn lôi xềnh xệch vào bên trong.

Đám đồng đội ngọt rề sang hai bên để lộ ra Quần hoa ở dưới cùng, cậu ấy mặc một cây quần áo hoa sặc sỡ (dĩ nhiên cái quần thùng đít buổi chiều đã bị thay thế) một tay ôm bó hoa hồng, cậu ta cười với tôi bằng khuôn mặt đẹp trai chói mắt.

Cái quái gì đang diễn ra thế?

Trong khi tôi đứng chôn chân một chỗ hỏi đi hỏi lại trong đầu câu hỏi chưa có lời giải đó thì tiếng nhạc đột nhiên vang lên. Quần hoa và một nhóm bạn 6 người cả nam cả nữ trong hội “Angle” bắt đầu nhảy flasmot theo nền nhạc vui tươi. Ô, hóa ra là tổ chức ca nhạc ngoài trời sao, làm tôi cứ nghĩ chuyện gì nghiêm trọng lắm. Mà khoan khoan, Tuấn vừa đưa cho quần hoa một cái Micro. Đừng nói...đừng nói với tôi là cậu ta chuẩn bị hát đấy nhé. Nghĩ đến những màn khoe giọng trước đây của cậu ta, da gà da vịt da trâu da bò vô thức nổi lên rần rần. Vẫn nên bảo toàn cái lỗ tai bé nhỏ của mình trước, nghĩ vậy, tôi lùi lại sau vài bước, đang tính quay đầu lùi mất thì tiếng hát phía sau đột ngột nổi lên:

Thoắt một cái đã trở thành cô học sinh cuối cấp. Kỳ nghỉ hè hai tháng rưỡi thì hết hai tháng cắm mặt vào ôn thi đại học. Bây giờ đến cả làm thêm ở quán

cà phê cũng phải nghỉ, cả ngày chỉ có hai việc ăn và học đến nỗi đầu căng như mông cô Kim siêu vòng 3, hai tròng mắt nhứt mỏi như sắp rớt ra khỏi hốc mắt. Bây giờ mỗi lần buồn ngủ mà gục xuống, lại có lẽ lết đến cái gương trong phòng ngủ, soi vào thể xác thân tàn ma dại, hai mắt đen sì, tóc tai rối bời mà ám ảnh kinh hoàng đến tỉnh cả ngủ. Cà phê thì uống thay nước, ngay cả đi vệ sinh cũng không dám la cà. Nếu chẳng may nhặt được cây đèn thần ở cửa hàng đồng nát, tôi chỉ ước một ngày dài 48 tiếng để còn dùng hết 24 giờ thừa ra để ngủ, ngủ và ngủ.

Năm học mới đón tôi bằng một cơn mưa tầm tã. Hại tôi vất chân lên cỏ chạy, cuối cùng vẫn bị ướt một mảng áo, tóc tai vốn chẳng mượt mà nay lại xù lên như cái tổ chim. Tôi lết tằm thân tàn tạ trên hành lang, trong miệng lẩm rầm khăn vải cho năm học này nhanh nhanh chóng chóng mà qua đi. Một đám đông cả trai lẫn gái rần rần kéo qua, í ới gọi nhau, chen chúc xô đẩy làm tôi xém thì ngã sấp mặt xuống sàn nhà.

“Học sinh chuyển trường đến rồi. Xinh lắm, mau ra nhìn.” Tên con trai mặt mày hơn hờ lòi kéo mấy thanh niên cùng lớp.

“Biết gì chưa, học sinh mới là thiên kim tiểu thư đích thực đây. Hình như là ái nữ nhà MAXIMCO.” Một bạn nữ hót hơ hót hải vừa chạy vừa tám chuyện với mấy cô nàng bên cạnh.

Hờ? Lại có học sinh mới đến sao? Nghe giảng hồ đồn thì có vẻ là đại nhân vật đây. Mặc dù việc có 1 hay 100 học sinh chuyển tới cũng chẳng thể làm giảm số giờ tự học ở trường, nhưng bản tính tò mò thích hóng hớt của tôi lại trỗi dậy, cho nên chân bắt giác bước về phía sảnh tòa A, nơi đám đông trai gái đang tụ tập.

Chật vật lăm mới chen được một góc, vừa ngẩng mặt đã bắt gặp ngay chiếc BMW màu đen vô cùng quen mắt, quần hoa mở cửa xe, bước ra với một nụ cười tươi rói làm mấy cô bạn đứng cạnh tôi phải hít vào một hơi thật sâu cho khỏi chóng váng. Nhưng cửa xe không đóng lại ngay, quần hoa từ tốn xoay người, lịch thiệp chìa tay ra, bắt lấy bàn tay trắng muốt với những ngón tay được chăm sóc kỹ lưỡng. Một cô gái với mái tóc nâu sáng bước ra khỏi xe, chiếc váy hoa nhí cùng đôi giày búp bê có dây cài trên cổ chân càng tăng thêm vẻ đáng yêu, gương mặt xinh xắn với những đường nét hài hòa khi kết hợp với lúm đồng tiền mỗi lúc cười lại càng khiến cho người đối diện phải xao xuyến. Tôi rõ ràng cảm nhận được sự chuyển biến rõ rệt trong tâm lý của bọn con trai bên cạnh, mấy anh chàng định lực kém hơn thì cái cằm còn rớt xuống tận ngực mà không buồn ngậm lại.

Nam thanh nữ tú sánh bước đi về phía thang máy, chốc chốc lại nhìn nhau cười tình tứ. Hừ, tưởng đây là thăm dò nhà các người chắc. Chường mắt, vô cùng chường mắt. Nỗi buồn bực không rõ nguyên do trào dâng trong lòng, làm tôi bỗng dưng có ước muốn có một bao cát để đâm đá. Tôi lách khỏi đám đông, tránh xa khỏi nơi này.

“HOÀI AN!!!!”

Giọng quần hoa nheo nhéo ở sau lưng, tôi ước là tai mình nghễnh ngãng đến độ có thể phớt lờ dàn loa cơ khủng của tên nào đó. Quay đầu lại, đã thấy cặp đôi tiểu thư-thiếu gia đứng sừng sững trước mặt. Quần áo nắm chặt lấy vai tôi, ngấm nhìn chăm chú.

“Hoài An, rốt cuộc mấy tháng hè cậu đã đi lao dịch khổ sai ở đâu? Sao lại để bản thân trở nên người không ra người, ngòm không ra ngòm như thế? Còn nữa, sao tôi gọi điện cũng không buồn nghe máy, rốt cuộc cậu đã chết ở đâu, hả?”

Hừ, được lắm, cái tên đáng ghét này, hai tháng không gặp, câu đầu tiên lại giáng một nhát búa vào nhan sắc vốn đã khiêm tốn của tôi. Đang tính gân cổ lên ca một tràng dài vào mặt tên thối tha vô lại kia, thì giọng nói ngọt ngào nhỏ nhẹ đã trực tiếp chặt đứt âm thanh trong cuống họng:

“Quân à, con nhỏ xấu xí này là ai thế?”

Gì chứ? Con nhỏ xấu xí? Tôi tức đến nỗi quên bồng bài tổng xỉ và quần hoa lúc trước, mọi carlo trong người dồn hết vào thân hình mỹ miều xinh đẹp phía trước, cảm giác mình là chiếc dùi, đục thủng mấy lỗ trên người nào đó cho bồ tức. Cơ mà, chợt nhớ đến một câu nói: “Trong mọi cuộc tranh luận, kẻ im lặng là kẻ thắng.” Nghĩ đến đây, tôi bèn hếch cao đầu một góc 45 độ, nhìn con công kiêu ngạo bằng lỗ mũi bên trái, làm ra một tư thế sang chảnh đầy khinh bỉ, dứt khoát quay người. Hừ, tưởng đẹp là có quyền chắc, xưa rồi điểm!

Sau lưng tôi, Quân dùng chất giọng vịt đục chua loét ra sức réo gọi, trộn lẫn trong ấy là giọng nói của cô nàng kẹo ngọt nũng nịu với hân. Tôi ghét kẹo, ghét luôn con nhỏ đấy.

****

Ngồi phịch xuống chỗ ngồi mà con bực vẫn chur tan, quần hoa sà xuống ôm vai bá cổ, giọng nói ngọt ngào sến sẩm ụa vào tai làm tôi giật mình thon thót: “Hoài An ơi, Hoài An ơi! Tôi nhớ cậu biết bao. Hai tháng nay cậu đi đâu, làm gì? Ồi xem này, hai cái bánh bao nhân thịt trên má cậu biến đâu mất rồi. Trông mặt cứ ngơ ngác ngác như vừa ở trại về thế này. Đau lòng chết đi được.” Quần hoa lôi kéo tay tôi, dụi dụi đầu vào vai như thể đứa con lâu ngày được gặp mẹ.

“Cậu có tin tôi vo viên cậu lại rồi ném ra ngoài cửa sổ không hả? Tôi béo gầy, đen trắng, xinh xấu thì có ảnh hưởng gì đến lỗ mũi của cậu không mà cậu phải quan tâm? Lượn đi, đi mà săn sóc công chúa kẹo ngọt của cậu đi.”

Quân nghe vậy cười hề hề, giơ tay vò mái tóc tôi, nâng cằm nó từ tờ quạ lên tờ đại bàng: “Thanh Vy ấy hả? Nhóc ấy trông có vẻ xa cách nhưng thực ra rất tốt bụng đấy. Với lại, Vy chỉ...thấy sao nói vậy thôi mà.”

Cô gái tốt bụng ấy vừa gọi tôi là “con nhỏ xấu xí” trước mặt bao người đấy. Dù tôi có xấu thật thì cũng đừng thẳng thắn quá như vậy chứ. Hừ, tên thối tha này một câu “Thanh Vy”, hai câu “Nhóc ấy”, lại còn bênh chằm chập như thế. Cũng phải, tôi có là gì đâu mà cậu ta phải bênh vực chứ. A a a, bực mình quá đi mất.

Quần hoa năn nỉ một hồi, đột nhiên hai mắt sáng bừng: “Hoài An, không phải cậu...ghen đấy chứ?” Nói xong ngửa cổ cười một tràng dài.

Ghen? Nghĩ gì tôi phải ghen với viên kẹo hết hạn sử dụng ấy, tôi không thừa hơi rồi việc như thế, ok?

“Này, tôi nói cho cậu biết...”

“Cô giáo đến, cả lớp đứng.” Tiếng hô của lớp trưởng chặt đứt con thịnh nộ của tôi. Quần hoa tùm tùm cười, trước khi về chỗ còn lẻ lười tặng tôi một cái mặt xấu, phải cố gắng lắm tôi mới ngăn bản thân rút giày ném lệch mặt tên cả chón ấy.

Cô chủ nhiệm đón chúng tôi bằng nụ cười niềm nở, những những tháng hè chạy đua cho kỳ thi đại học làm bọn học trò mệt mỏi, chả thể nặn ra một vẻ mặt hưng phấn hứng khởi cho nên hèn.

Sau khi lên giây cót tinh thần thất bại, cô giáo “e hèm” một tiếng lấy giọng, vui vẻ tuyên bố với cả lớp:

“Hôm nay cô còn một tin sốt dẻo muốn thông báo và cô chắc rằng, các bạn nam sẽ rất cảm ơn cô vì điều này.” Cô nhìn khắp lượt các bạn nam trong lớp, mỉm cười thích thú. “Năm nay, lớp chúng ta sẽ đón một bạn học sinh mới nữa. Mong là các em sẽ giúp bạn sớm thích nghi với môi trường học tập mới. Thanh Vy, mau vào đi em”.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiễn Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Xấu Cũng Là Cái Tội

CHƯƠNG 74: XẤU CŨNG LÀ CÁI TỘI

Hội con trai trong lớp mắt dán chặt vào bóng hình xinh đẹp trên bục giảng, mắt sáng trưng như bà đồng nát vớ được cái xe đạp cũ.

Cái mặt của tôi là sự phản ánh của hai tâm trạng trộn lẫn với nhau: ngán ngẫm và chán nản. Thanh Vy nở nụ cười ngọt ngào như bánh quy kem với cả lớp, sau cùng, nụ cười ấy dừng lại nơi quần hoa và khóa chặt ở đó. Rất tự nhiên, đôi môi Quân kéo dài sang hai bên, khắc họa một nụ cười vui sướng. Hai ánh nhìn cứ thế xuyên qua không gian chạm tới nhau, như thể cái lớp ồn như chợ vỡ này là một vườn hoa oải hương tím ngắt yên bình. Và cảm giác của tôi ngay lúc này là: CHUỐNG MẮT. Gớm, lớp học là nơi cho hai anh chị liếc mắt đưa tình đấy chắc. Tôi buông thõng vai, đánh một tiếng thở dài thật mạnh, sau đó mặc kệ tình ý của cặp trai xinh gái đẹp nào đó, tôi vực mặt vào quyển sách Ngữ Văn như cô “vợ nhặt” vực mặt vào nồi cám lợn.

Khi tôi còn đang xoay sở với con thuyền của “Người lái đò sông Đà” đồng thời chết chìm trong nỗi muộn phiền chính tôi cũng không thể giải thích, thì trong lớp vang lên tiếng hút khí liên tục, tiếng “ồ”, “á” nhón nháo. Lại chuyện quái gì nữa đây, một con mura kẹo ngọt nữa sao? Cho xin đi, một viên kẹo đã làm tôi muốn nôn rồi. Tôi vừa cầu nhàu trong miệng, vừa lười biếng ngẩng lên nhìn, lập tức cái cằm rớt xuống tận rốn. Chàng trai với phong thái điềm đạm, bộ đồng phục không thể che đi vóc dáng cao ráo khỏe khắn, mái tóc nâu nhạt bóng bệh càng tôn lên khuôn mặt thư sinh dịu dàng ẩn dưới cặp kính. Và anh chàng tuyệt vời đó, đang nhìn tôi cười rạng rỡ như gió xuân.

Sau khi ngơ mắt 5 giây, trong đầu tôi nổ cái “đoàng” một tiếng. Bảo béo của tôi, cậu ăn gì mà trở nên lằng lằng chết người như thế?

Giờ ra chơi, tôi và Bảo ngồi trên chiếc ghế quen thuộc tưởng như hai đứa đã đăng ký sổ đỏ, vừa uống trà sữa vừa tán dóc quên trời đất. Hai tháng nay, không chỉ Quân, ngay cả Bảo tôi cũng không gặp được, cậu ấy qua Canada tận hưởng mùa hè ở nhà đi ruột. Không ngờ, cậu ấy lại bỏ quên đáng về vụng về nhút nhát và vài căn mỡ thừa ở phòng chờ sân bay. Cuộc hàn huyên của đôi bạn nhỏ bị gián đoạn liên tục bởi những tốp năm tốp ba nữ sinh lượn lờ trước mặt, vô tình hoặc cố ý liếc qua gương mặt Bảo. Nhiều cô bạn còn không che dấu sự say mê, hai gò má ửng hồng như uống rượu. Tôi ngửa cổ than trời một tiếng:

“Thời thế thay đổi nhiều quá. Chỉ cần đẹp là bạn đã thành công một nửa rồi.”

“Nhưng Bảo này, cái đất Canada ấy quả là vi diệu nhé. Người ta nói “giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời”, vậy mà vừa về nước một cái, không chỉ ngoại hình thay đổi xuất sắc, đến khí chất cũng toát ra vẻ nam thần hoàn mỹ. Nói xem, có phải bên ấy cậu đã ăn thần dược gì không hả?”

“Cạnh tranh công bằng.”

“Hả?” Bảo đột nhiên phun ra một câu không đầu không cuối làm tôi nhất thời không phản ứng kịp.

“Trước đây tớ hèn nhất vô cùng, những thứ bản thân mình khao khát muốn nhưng lại không đủ dũng cảm để giành giật. Nếu tớ để vụt mất thứ đó, tớ sẽ phải dùng nửa đời còn lại để hối hận, vì vậy tớ nỗ lực thay đổi bản thân để có thể cạnh tranh công bằng, cũng là cho mình thêm một cơ may chiến thắng.”

Bảo càng nói mặt tôi càng tối thui như rơi vào một mê cung không ánh sáng. Rốt cuộc cậu ấy muốn thứ gì mà phải lột xác thành nam thần mới có thể đạt được? Không lẽ là...Giải Vàng siêu mẫu Việt Nam???

Tôi “à” lên một tiếng, vỡ lẽ ra mọi chuyện. Hóa ra Bảo béo khờ của tôi vì muốn tranh giải siêu mẫu Việt Nam mà phải khổ cực giảm cân từ nửa năm trước. Cậu ấy quả là con người có ý chí tuyệt vời. Nghĩ vậy, tôi vỗ vai Bảo bộp bộp, khẳng định chắc nịch: “Với năng lực và ngoại hình xuất sắc hiện tại, tớ tin là cậu sẽ giành được thứ mình mong muốn sớm thôi. Tớ tuyệt đối tin tưởng vào chiến thắng của cậu.”

“Thật chứ?” Bảo đột ngột quay sang mặt đối mặt với tôi, hai mắt cậu ấy sáng bừng như bóng đèn Compact. “Cậu nghĩ tớ nhất định sẽ chiến thắng chứ?”

“Nhất định.” Tôi gật đầu cái rụp, khẳng định chắc nịch. Mặc dù tôi chẳng có người nhà ở trong ban tổ chức cuộc thi siêu mẫu, nhưng với tôi, Bảo luôn là người tuyệt vời nhất và xứng đáng để chiến thắng nhất.

“Anh chụp với em một tấm ảnh được không ạ?” Giọng nói lí nhí phát ra từ một nữ sinh bé nhỏ có mái tóc tết đuôi sam xinh xắn. Cô gái rụt rè giờ chiếc điện thoại ra phía trước, đầu cúi gằm. Qua phản tác mái lòa xoa tôi thấy gương mặt xinh xắn đang ửng hồng một cách bất thường. Ahihi, Bảo nhà mình đã bắt đầu có fangirl rồi cơ đấy.

“Xin lỗi em, anh không...”

“Đề chị chụp cho...” Tôi nhanh tay chụp lấy cái điện thoại, đẩy cô bé đang ngại ngùng đến ngồi cạnh Bảo, khéo léo chặt đứt sự khước từ của nhân vật chính.

Một bức ảnh boy lạnh lùng- girl ngại ngùng ra đời. Cô bé nhận lấy điện thoại từ tay tôi, phấn khích như trúng vé số Vietlot.

****

Tôi nhìn chòng chọc bát com một hồi, cảm thấy tinh thần ăn uống sa sút nghiêm trọng. Từ trước tới giờ, tôi vẫn hoàn toàn tự tin với vẻ ngoài không xinh cũng chả xấu của mình. Thì vốn dĩ trời sinh đã vậy, mặc cảm tự ti đâu có giúp mình đẹp lên. Ngược nhìn bộ ngực phẳng lì như đã được là ủi cẩn thận. Tôi đánh một tiếng thờ dài thật lớn. Nhìn Quân, Bảo và các bạn trong lớp xem, ai cũng xinh đẹp thanh tú đáng yêu, chỉ có mình tôi là như con bé học sinh cấp 2, vừa lồi thối lại vừa tùy hứng. Ấy mới nói: Không có người xấu chỉ có người dậy thì không thành công mà thôi. Nghĩ đến bản mặt xinh đẹp khiến bọn con trai thêm nhỏ dãi của Thanh Vy, và khuôn mặt nham nhở đầy rạn rở của Quân khi nhìn cô ta, tôi lại có cảm giác ghen ứ ở cổ, không thể nuốt trôi.

“Sao”. Chị Nhi nuốt ực miếng com trong miệng, quay sang hỏi khi trông thấy bộ mặt bánh mì gặp nước của tôi. “Người coi đồ ăn là lẽ sống như Hoài An nhà mình nay đánh rơi ví tiền hay sao mà sức chiến đấu sụt giảm như vậy?”

“Chị Nhi này, theo đánh giá chủ quan của chị thì nhan sắc của em được mấy điểm trên thang điểm mười?”

“Hử?” Cả bố mẹ và chị Nhi đều ngừng đùa, quay sang ngó tôi bằng ánh mắt kinh ngạc xen lẫn một chút...thương cảm. Tôi không nhìn nhầm đấy chứ? Sao lại có thương cảm ở đây?

“Chuẩn bị thi hoa hậu Hoàn Vũ hay sao mà kêu người ta chấm điểm nhan sắc?” Chị Nhi mở lời trước nhất, sau lưng chị, hai vị phụ mẫu gật đầu như gãi tôi, trên mặt đánh hai dấu hỏi to đùng.

“Không không. Mọi người nghiêm túc một chút có được không?”

Cả ba người đồng thời buông đùa, quay sang nghiêm túc nghiên cứu tôi từ đầu đến chân.

Chị Nhi “e hèm” một tiếng lấy giọng, tuôn ra một tràng giang đại hải:

“Da bánh mật, ngực lép, tóc hư tổn, mặt Việt gian, phong cách thời trang kinh dị, điệu dáng chẳng thấy, thô lỗ có thừa, tham ăn thành tính, nhu mì hiếm hoi, còn nữa....”

“Được rồi, được rồi...” Tôi ôm đầu. “Chị có thể đưa ra kết luận cụ thể được không?”

“Được.” Chị Nhi sáng khoái đáp ứng. “Để chấm điểm con người Hoài An, bản thân chị sẽ cho em 9.5 điểm.”

“Thật á???” Tôi nhảy cẫng lên sung sướng. Đấy, mình cũng đâu đến nỗi nào đúng không, chỉ kém chút nữa là hoàn hảo rồi. Nhưng mà chưa phần khởi được bao lâu thì chị Nhi đã đứng đĩnh phun nốt câu nói đang bỏ dở:

“Thang điểm 100 nhé.”

Cảm giác như một xô nước đá vừa dội ào ào xuống đầu. Được rồi, được rồi, sao tôi có thể nhẹ dạ cho rằng bà chị thân yêu sẽ đánh giá cao mình chứ. Quay sang nhị vị phụ mẫu với gương mặt tương chừng sắp khóc, những mong nhận được những ánh nhìn cảm thông sâu sắc, nhưng chỉ thấy bố mẹ tôi quay sang nhìn chị Nhi với ánh mắt sùng bái cùng đồng tình, hai gón cái giờ cao thật cao.

Bà mụ ơi hỡi bà mụ, người có đặt con vào nhầm nhà không vậy?

Chương 75: Ghen

Nắng ngập tràn khắp nơi, như ông trời lơ tay đánh đổ hũ mật ong khổng lồ xuống nhân gian. Tôi ưỡ oải lê chân trên hành lang vừa dài vừa rộng, trong lòng vẫn còn hậm hực về vụ dim hàng tập thể tối qua. Còn 20 phút nữa mới tới giờ vào lớp, phệt mông xuống ghế đá dưới gốc hoa sữa ropy bóng mát, tôi ngửa cổ, nheo nheo mắt mặc cho văng dương rọi những tia nắng chẳng chút kiêng dè.

Một luồng khí lạnh buốt chạy từ má phải xuyên thẳng lên bán cầu não trái làm tôi bừng tỉnh khỏi cơn uể oải ban sáng. Chai sữa đậu nành xinh được nhẹ nhàng đặt lên lòng bàn tay, Bảo thư thái ngồi xuống cạnh tôi, vốc dáng cao gầy phủ phục xuống như chiếc ô chụp lên đầu trong buổi chiều trời mát ướt. Tôi hí hóp mắt cười, vừa ngửa cổ tu một hơi thứ đồ uống chua chua ngọt ngọt yêu thích, vừa lén lút ngắm nhìn góc nghiêng thần thánh siêu đẹp trai của cậu bạn. Nhưng có cậu, muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm. Hành vi vụng trộm của tôi bị nam chính bắt quả tang tại trận. Đúng là xấu hổ, có ai mê giai đẹp mà lại lộ liễu như tôi không. Bảo phì cười, vươn bàn tay to lớn ra xoa đầu tôi, và rồi không hề báo trước, cậu ấy lấy hai tay giữ chặt lấy gương mặt của tôi, đến độ đôi môi bị hai má dòn ép mà cong tón lên. Gương mặt đẹp trai không góc chết của Bảo tiến sát gương mặt méo mó của tôi: “Lần sau muốn nhìn, cứ nói với tớ một câu, tớ tình nguyện để cậu ngắm nhìn cả đời luôn.”

Ngắm nhìn cả đời. Ý cậu là cho đến lúc mặt cậu nhăn như cái bánh đa, răng lõm khòm chiếc còn chiếc mất ấy hả? Cho xin đi, lúc đấy xấu quắc có các thêm tiền tớ cũng chả ngắm đâu nhé...Nhưng mà khoảng cách này, cùng gương mặt gần trong gang tấc này.Bảo đang nhìn tôi bằng gương mặt hiền lành trĩnh mền, mặt cậu ấy chuyển chủ như đang ngắm nhìn một bông hoa đẹp, một quyển sách hay...Những kiến nghị cho hai má bị oéo quá đã bỗng dừng đình công trong cổ họng, nhất quyết không chịu lủ lượi trào qua đôi môi đang chau ra của tôi.

Gần quá...Gần đến độ mùi hương nhẹ nhàng êm ái trên người Bảo đang lơ lửng vờn quanh chớp mũi tôi. Mặc dù tôi thừa nhận bản thân mình rất có bản lĩnh, nhưng chẳng hiểu sao tôi không thể ngăn luồng khí nóng tràn lên hai má và chẳng thể quát nạt trái tim đang vì bối rối mà đập liên hồi.

Gương mặt Bảo dường như có dấu hiệu ngày một gần hơn, mà tôi thì như bị thôi miên vào đôi mắt nâu nhạt ấy. Tình huống này làm tôi nhớ tới mấy bộ phim lãng mạn trên truyền hình. Mà theo mô típ quen thuộc thì...Àu-mai-gót...Chẳng lẽ chúng tôi sắp môi chạm môi???

“Á...”

Tiếng hô thất thanh như thể vừa mới chui ra từ cổ họng của một con gà mái già đang rặn đẻ đã thành công phá hoại khoảnh khắc ngón ngang cảm xúc vừa qua.

Tôi giật bản mình khỏi cơn mộng mị, trở mắt nhìn về nơi phát ra thanh âm kỳ quái vừa rồi.

Thanh Vy cúi húi cúi người xoa xoa bàn chân trắng muốt, gương mặt xinh đẹp nhăn dúm lại như cái rèm cửa bị kéo sang một bên. Mất một lúc, cô nàng mới ngẩng đầu nhìn Quân hoa đứng cạnh, vói tay nắm lấy cánh tay cậu ta, buông lời oán trách: “Quân ơi, sao cậu lại dẫm vào chân mình như thế?”

Bức tranh mỹ nhân nũng nịu với đôi mắt ngấn nước mông lung đủ khiến bất cứ trái tim cứng rắn nào tan chảy.

Quần hoa vẫn đứng ngây như phỗng, mặc kệ Thanh Vy lời lời kéo kéo, cứ như đôi chân bị đổ bê tông tại chỗ, hai mắt cậu ta trần trối nhìn thẳng vào tôi, gương mặt là tổng hòa của tức giận, sững sờ và...tôn thương. Tôi đâm ra chột dạ. Ể này, tôi đâu có dẫm lên chân bảo bối Thanh Vy nhà cậu, sao lại quăng cho tôi gương mặt tràn đầy ủy khuất như thế. Nghĩ đến đây, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác cực kỳ, cực kỳ không thoải mái. Hừ, không cần cho cả thế giới biết cậu nâng niu bảo bối của cậu như thế nào đâu. Ai thêm quan tâm chứ.

Tôi bấu môi một cái dài thượt, đứng dậy làm một động tác phui đít đầy dứt khoát, đang tính chuẩn khỏi nơi chướng tai gai mắt này càng nhanh càng tốt.

Quần hoa phía này bỗng dưng nhúc nhích cơ thể bị dừng hình nãy giờ, ân cần đỡ Thanh Vy dậy, vừa dịu dàng vuốt tóc, vừa trầm ấm nhận sai: “Xin lỗi Vy nhé, cũng tại tớ bất cẩn quá. Cậu đau lắm phải không? Để tớ kiểm tra xem.” Nói đoạn Quân ngồi xổm xuống, đưa tay tỉ mỉ xem xét bàn chân của cô nàng.

Đến đây thì tôi chỉ ước có một cái động cơ phản lực cắm thẳng vào mông để biến khỏi chỗ này. Tôi nhăn mũi như thể hai người trước mặt là hai bãi phân trâu di động, một tay cầm theo túi xách, một tay giữ lấy cánh tay Bảo băng băng đi về phía hành lang.

Sau lưng, tôi cứ luôn cảm giác có một ánh mắt tràn đầy oán trách đang chăm chú dõi theo.

Chỉ là cảm giác thôi mà, tôi ngửa cổ tu thêm một ngụm sữa đậu, sừng sốt nhận ra thức đồ uống ngọt ngào lại trở nên chua loét trong miệng.

***

Môn thể dục chẳng khác nào một hình thức tra tấn giữa tiết trời nóng như lò luyện linh đan của Thái Thượng Lão Quân, nhất là hôm nay thầy lại ưu ái cho lũ học trò chạy cự ly ngắn.

Tôi lấy tay quạt mồ hôi lấm tấm trên trán, rất không tình nguyện bước khỏi bóng râm của hàng ghế có mái che. Cô nàng hot girl Thanh Vy đang ung dung ngồi trên hàng ghế chờ, trên người vẫn mặc nguyên áo sơ mi và váy đồng phục, nơi bàn chân trắng trẻo, miếng Urgo vàng chói bé như đốt ngón tay nổi

bật hẳn lên. Tôi hừ mũi bụng đầy khinh bỉ. Hừ, vết thương bằng cái lỗ mũi mà cũng viện cớ nghỉ tiết thể dục, cứ như bị búa tạ phang vào chân không bằng.

Tôi bước vào vị trí vạch xuất phát khi được thầy giáo thể dục với mái đầu bỗ luống kiểu Đan Trường xướng tên. Làm vài động tác khởi động xoa cổ chân cổ tay, tôi cúi rạp mình về phía trước, chuẩn bị lao vọt lên. Tư thế ấy vô tình đã thu vào mắt tôi một cảnh tượng làm tôi vô cùng bức bối dù chả hiểu tại sao: Quần hoa đứng phía trước hàng ghế chờ, vóc dáng cao lớn nghiêm nghị đứng thẳng, ánh nắng chói chang của mùa hè chiếu lên thân người vạm vỡ, khiến cho cô nàng e lệ phía sau không còn bị nắng làm sạm đen làn da ngọc ngà. Vẻ thu mình lại bên trong chiếc bóng của Quân, hết như cô con gái nhỏ bé cần được che chở, nụ cười xinh đẹp sáng ngời tràn qua kẽ răng, rõ ràng hai người bọn họ đang nói chuyện gì vui vẻ lắm. Trước khi thu hồi lại ánh mắt khinh bỉ, tôi vô tình va phải ánh nhìn của Quân. Cậu ấy đang chuyên chú nhìn về phía này, có lẽ để theo dõi các bạn nữ lần lượt thực hiện bài chạy 200m. Tôi không buồn dừng ở khuôn mặt của cậu ta thêm giây nào, mắt dán chặt vào mặt cô dưới chân.

“Tuýt”

Tiếng còi hiệu của thầy vang lên, tôi cố đè nén tâm tư bức bối chẳng rõ nguyên do của mình bằng cách tập trung vào hơi thở khi đôi chân ngấn tòn của mình đập liên tục lên mặt sân. Tôi vượt lên trên một, hai, ba rồi năm bạn nữ cùng lượt chạy. Dù đang dẫn đầu, tôi vẫn phóng hết tốc lực như một đứa mất trí. Hình ảnh Quần hoa dịu dàng cười nói với Thanh Vy, nhẹ nhàng hỏi han vết thương của nàng, hay sừng sững hiện thân làm bóng râm cho cô nàng cứ liên tục xuất hiện trong đầu tôi, vùn vụt như cánh vật hai bên đường chạy. Tôi lắc mạnh đầu. Tại sao tôi lại để những hình ảnh vẩn vơ chẳng chút liên quan đến mình nhiễu loạn tâm trí như vậy. Chẳng lẽ, chẳng lẽ tôi... ghen sao?

Không thể nào.

Tôi tự cười giễu mình, cố lách khỏi tâm tư ngổn ngang trong lòng bằng việc đánh mắt sang hai bên. Đúng lúc ấy, mắt tôi rơi vào băng ghế chờ trên sân, và thấy Thanh Vy đang ăn cần lau mồ hôi trên trán Quân bằng chiếc khăn màu trắng. Tôi không nhìn rõ biểu hiện của quần hoa lúc ấy, nhưng tôi khẳng định một điều, Quân vừa nắm lấy bàn tay đang bận rộn của Thanh Vy.

Mặt trời đang rọi sáng trên cao, ánh nắng xuyên qua bộ đồng phục làm lưng áo tôi ướt đẫm. Mồ hôi của tôi đọng thành từng giọt rớt liên tục khi tôi nâng chân chạy. Con tức ngực trào lên không rõ vì vận động quá sức hay vì lý do nào khác nữa, nó làm tôi cố sức hít thở hy vọng giảm bớt cảm giác khó chịu. Mình làm sao vậy?

Tôi chẳng kịp trả lời câu hỏi ấy, vì chân trái của tôi đang loạng choạng quàng vào chân còn lại. Người tôi văng mạnh về phía trước sau cú vấp, cánh tay phải áp chặt vào mặt sân, bóng râm.

Trên cao, mặt trời vẫn thản nhiên thổi lửa xuống nhân gian, tôi thấy mắt mình nhức mỏi đến độ giàn giụa nước.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Thanh Mai Trúc Mã Đến Tình Yêu Sâu Đậm

CHƯƠNG 76: THANH MAI TRÚC MÃ ĐẾN TÌNH YÊU SÂU ĐẬM

Mùi thuốc sát trùng lớn vờn quanh không khí xoáy vòng quanh chớp mũi tôi. Tôi đưa tay gãi gãi mũi, chán nản nhìn đồng băng gác trên cánh tay. Cảm giác bông rớt ở cổ chân còn buồn rầu báo cho tôi biết, ngoài vết trầy xước ở bàn chân thì cái cổ chân của tôi cũng vừa bị trật khớp sau cú ngã không thể ngờ ngán hơn hồi nãy.

Bảo béo à nhầm Bảo gầy vừa chạy ra ngoài mua đồ ăn cho tôi. Giờ này đã tan học rồi, phòng y tế vắng lặng như tờ. “Lạch cạch, lạch cạch...” Tiếng động đột ngột vang lên nơi cửa ra vào phá tan bầu không khí yên ắng.

Bảo đã về rồi ư? Không thể nào, cậu ấy vừa chạy đi cách đây vài phút thôi mà.

Cho đến khi nhìn thấy mái đầu nâu nhạt rẽ ngôi 3/7 quen thuộc, tôi mới biết nguồn gốc tiếng động ban nãy là vì đâu.

Nhưng mà...

Cậu ta làm cái quái gì ở đây?

Tôi nhắm nghiền đôi mắt, che giấu nội tâm kích động cùng tò mò của mình. Tiếng bước chân rất khẽ, nện nhịp nhàng trên nền nhà. Có bàn tay ấm, khẽ vuốt đám tóc rối bởi vô tổ chức của tôi. Những ngón tay lướt trên vùng trán rộng bừng bình, xuôi theo sống mũi xuống nhân trung. Phải cố gắng lắm tôi mới kiềm chế không đưa tay lên gãi mũi.

“Con bà nó”. Tôi rủa thầm. “Bỏ cái tay khốn khiếp của cậu ra khỏi mặt tôi ngay.”

Quả nhiên ngón tay lập tức rời khỏi, nhưng lại chuyển hướng sang cánh tay đang bị xây xát của tôi. Một tiếng thở dài khẽ buông trong không khí, nhanh chóng bị mùi vị thuốc sát trùng hòa tan.

“Được rồi.” Quân đột nhiên cất tiếng. “Đừng giả vờ ngủ nữa. Đôi mi run run của cậu đã tố cáo tất cả rồi.” Cậu ta cười khẽ, trộn cả vè đặc thẳng vào cùng.

Tôi dứt khoát mở choàng mắt, héch mặt lên chất vấn:

“Cậu làm gì ở đây? Cô y tá ở phòng bên cạnh cơ?”

Quân không để ý tới thái độ xua đuổi rõ ràng của tôi, kéo một chiếc ghế lại cạnh giường. “Sao lại vụng về làm chính mình đau như thế.” Cậu ấy nói thế kèm một ánh nhìn dịu dàng đầy quan tâm xoáy thẳng vào gương mặt tôi.

“Không cần cậu bận tâm. Về mà lo lắng cho cái đuôi của cậu đi.”

“Hoài An...Nếu cậu cứ đối xử với tôi bằng thái độ đó thì tôi sẽ mặc định là cậu đang ghen đấy.”

Câu nói ấy làm tôi chột dạ không hề nhẹ, nhất thời chẳng biết nói gì. Ghen sao? Tôi đâu có là gì của Quân đâu. Bạn gái cậu ta là Thanh Vy cơ mà. Nhắc đến cái tên này, trong lòng tôi đột nhiên trào lên cảm giác bức bối không nhẹ. Mà kể cũng lạ, cô ấy nào có động đến sợi lông nách nào của mình đâu.

Quân nhích lại gần, đưa tay xoa nhẹ chỗ cổ chân sưng vù của tôi, thủ thủ:

“Đạo này cậu sao thế? Sao lại xa lánh tôi?”

Xa lánh? Cậu ta đang dở giọng oán trách tôi sao? Là ai? Là ai có bạn gái mới là biến người xung quanh thành không khí? Là ai nâng niu bạn gái bỏ rơi bạn bè. Tôi hậm hực trong lòng không nhẹ, muốn xỏ một bài trường ca dài oán trách với tên này nhưng chợt nghĩ lại, thấy mình đâu có là cái thá gì với cậu ta mà có quyền than thở chứ. Cho nên, dù đầy một bụng tức trong lòng, tôi chỉ có thể không đành lòng mà than:

“Tại vì tôi không thích dây dưa với mấy tên đã có bạn gái, phiền chết đi được.”

“Bạn gái?” Quân sững sốt mở lớn hai mắt. “Ai nói với cậu chuyện đó.”

Còn cần ai nói nữa sao. Tôi nghĩ bụng. Có nhìn thể giới bằng lỗ mũi cũng biết cậu với Thanh Vy là một cặp đũa thối.

“Hoài An này...” Quân dịu giọng. “Hình như cậu đang hiểu lầm chuyện gì đó. Đúng là tôi đã có người mình thích...”

Đấy, chính cậu cũng thừa nhận mình thích Vy còn gì. Thực tính, dù sự thật đã sáng tỏ như đèn pha trong đêm, tôi vẫn cảm thấy một nỗi khó chịu vô hình khi nghe chính miệng Quân nói ra điều ấy.

“Nhưng...” Quân dường như còn muốn tiếp tục nói ra suy nghĩ của mình nhưng tiếng lạch tách ngoài cửa chính đã thành công cắt đứt lời khai của bên nguyên. Thanh Vy xuất hiện trong phòng ngay sau đó. Như ông thần đèn chà xát vài cái là thò cái mặt ra. “Thiêng thế.” Tôi nghĩ bụng. “Mai kia thắp hương đốt hương muỗi cũng hiện hồn cũng nên.”

Cô nàng nhẹ nhàng bước đến cạnh Quân, hai tay thân mật đặt lên đôi vai rộng, nở nụ cười dịu dàng đến chính tôi cũng ngạc nhiên.

“Hoài An thấy sao rồi. Còn đau lắm không?”

Nhận được sự quan tâm không ngờ tới, tôi chỉ biết há hốc mồm ra mà ngạc nhiên, như thể cái bản mặt ngổ nghĩnh của mình lúc này đại diện cho câu hỏi: “Tôi không nghe nhầm chứ?” hay “Cậu có bị sốt không Vy?”

Nhưng cậu ta có vẻ chẳng bận tâm lắm đến vẻ mặt của tôi. “Tớ nghe Quân nhắc cậu rất nhiều. Nói là lúc đầu hai người ghét nhau ghê lắm. Giờ đỡ rồi.” Vy cười. “Cậu là bạn Quân nên đương nhiên chúng mình cũng là bạn phải không?”

Khỏi cần. Bạn bè hiện tại của tôi đã đủ dùng rồi. Ở đâu ra cái kiểu: bạn của bạn trai cũng là bạn mình như thế.

Cô gái xinh đẹp tự nhiên ngồi xuống mép giường, tiếp tục tuôn ra một tràng giang đại hải dù chả ai hỏi.

“Tớ với Quân quen nhau từ hồi hai tuổi. Bố mẹ bọn mình có mối quan hệ rất thân thiết với nhau. Chính vì thế, tớ và Quân cùng lớn lên bên nhau. Người này không thể tách rời với người kia. Năm tớ lên lớp Tám, do công việc bận rộn, bố mẹ tớ chuyển đến Thành phố Hồ Chí Minh định cư. Thế là tớ phải xa Quân vào ấy học. Dù hai bọn tớ vẫn bay qua bay lại để gặp nhau nhưng nói thật, ba năm xa nhau tớ nhớ cậu ấy đến phát điên.”

Hóa ra là thanh mai trúc mã. Thì ra, Quân đã trải qua gần hết thanh xuân của mình bên cô nàng xinh đẹp dịu dàng này. Khỏi cần nghĩ cũng biết hai người có sự gắn kết đặc biệt đến nhường nào. Từ thanh mai trúc mã đến tình yêu nam nữ chỉ cách nhau vài bước chân thôi mà.

Tôi len lén trút một tiếng thở dài. Chẳng hiểu sao lại thấy ghen tị với Vy. Ngoài thông minh, xinh đẹp, con nhà giàu, cô ấy còn chứng kiến Quân lớn lên, đã ở bên cậu ấy trong những khoảnh khắc tuổi đẹp nhất hoặc có thể tăm tối nhất. Nếu như phải chọn ra cô gái thích hợp và xứng đáng đứng bên cạnh Quân, thì đâu còn lựa chọn nào khác ngoài Thanh Vy?

Sau khi kể một lô một lốc những kỷ niệm vui buồn ngày thơ ấu. Vy nhìn Quân đầy triu mến, ánh nhìn chứa đầy sự yêu thương không che dấu. “Nói thật, nhiều lúc tớ nghĩ, Quân còn hiểu tớ hơn chính bản thân mình nữa.”

“Cho nên..” Thanh Vy vui vẻ choàng tay ôm lấy cổ Quân. “Giờ tớ đã trở về bên cạnh cậu ấy rồi. Đùng hòng có ai có thể mang cậu ấy cách xa tớ.”

Khi nói đến câu cuối cùng, không biết là vô tình có ý nhưng tôi nhận thấy ánh nhìn của Vy xoáy thẳng về phía tôi.

Một lời cảnh cáo chẳng?

Tôi không biết nữa...Cũng chẳng bận tâm. Giữa tôi và Quân trước giờ chỉ là bạn. Chẳng ai có thể thay thế Thanh Vy trong lòng Quân.

Không gian nhỏ hẹp của phòng y tế bỗng dưng chật chội sau màn kể lể dài dòng của Thanh Vy. Như thể không gian bị nhồi nhét đầy những hồi ức đẹp đẽ của bọn họ. Tôi có cảm giác, mình như đứa trẻ trong công viên, cảm thấy thừa thãi và ngơ ngác khi chứng kiến đôi tình nhân hôn nhau trên ghế đá vậy. Nổi bức bối làm tôi có xúc động muốn xông ra khỏi chỗ này ngay lập tức.

Và sự xuất hiện của Bảo ngay sau đó càng thêm một bằng chứng chắc nịch rằng: cậu ấy chính là cứu tinh của đời tôi.

Tôi như kẻ chết đuối vớ được cọc, hấp tấp níu lấy tay Bảo:

“Bảo ơi, tớ muốn về nhà. Cậu dìu tớ được không?”

Bảo đỡ tôi ngồi ngay ngắn trên giường, phớt lờ hai người lạ trong phòng, khẽ vuốt tóc tôi: “Tớ sẽ đưa cậu về. Nhưng trước hết...” Bảo chia hộp đồ ăn thơm phức ra trước mặt tôi “Cậu hãy ăn chút gì đó đã.”

“Không cần...” Tôi lắc đầu nguây nguẩy. Cảm thấy không muốn ở lại đây một phút giây nào nữa. “Tớ sẽ ăn trên đường về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Hiểu Lắm Thêm Sâu

CHƯƠNG 77: HIỂU LẮM THÊM SÂU

Con tim thật sự là sinh vật kỳ quặc, khó hiểu, quái gở và dờ dại nhất trên đời...

Rõ ràng giữa tôi và Quân chỉ đơn thuần là bạn, thế nhưng mỗi khi thấy Quân quan tâm ai khác, mỗi khi cậu ấy nhìn ai đó mỉm cười, trái tim khó bảo của tôi lại cứ bứt rứt liên hồi, không ngừng hối thúc tôi làm gì đó, như là chạy đến đá đít con bé Thanh Vy đó, hoặc ít nhất cũng lườm lác mắt tên quần hoa đáng ghét kia. Nhưng tôi nào có tư cách cũng chẳng có động cơ gì để làm thế. Thậm chí nếu có đi chăng nữa thì tôi có đủ can đảm để làm thế không?

Ban công ngập ánh đèn che mờ cả ánh trăng, tóc tôi bị thổi tung bởi gió và những muộn phiền không rõ trong lòng...

***

Lết xác đi học với cái chân tập tễnh và mớ rối rắm trong lòng, tôi biết rằng đây không phải là thời điểm một cô nữ sinh cấp ba nên tỏ ra uể oải, nhưng biết làm sao được, cảm giác chán nản cứ lờn vờn quanh đầu không dứt, có cố gắng thế nào cũng chẳng thấy khá hơn.

Tâm trạng không thể khá hơn, nhưng tệ hơn là điều hoàn toàn có thể. Và nó xảy ra ngay lập tức khi tôi đâm rầm vào người mà tôi nghĩ về mỗi đêm. Quần hoa ư? Không không, các bạn nhầm rồi. Đó là Thanh Vy.

Hôm nay Thanh Vy diện đồng phục với đôi giày búp bê có quai quấn quanh cổ chân. Quả là một sự kết hợp tuyệt vời tôn lên đôi chân dài trắng trẻo như Bún lăm bằng hàn the hay thạch cao để bó bột lúc gãy tay. Vy lúc lắc mái tóc nâu nhạt được sấy tạo kiểu đẹp đẽ, thân mật một cách không cần thiết đến khoác tay tôi.

“Này An, chân cậu đỡ nhiều chưa?”

Thực tình Vy chưa hề làm gì quá đáng với tôi, và về bề ngoài cũng chẳng giống như một cô nàng xấu tính, thế nhưng dù cố gắng thế nào tôi cũng không thể chia cho Vy một nụ cười tử tế, đành phải kéo dài khoe miệng, trao cho cô ấy cái bản mặt nhàu nhĩ như bìa các tông.

“Cảm ơn Vy, tớ vẫn ổn.”

“Ừm, Quân nói không cần để ý tới cậu, mấy vết thương kiểu này chẳng thấm vào đâu với Hoài An nhưng tớ thì không yên tâm lắm. Nhưng thấy cậu như vậy, tớ thấy Quân nói cũng chẳng sai. Xem ra Hoài An là một cô gái rất dũng cảm đúng không?”

Quân nói không cần để ý sao, tôi nhếch miệng cười, với bản tính vô tâm của hắn ta, đương nhiên mấy vết trầy xước nhỏ này có là gì? Tôi cố tách khỏi cánh tay Vy đang quấn quýt không buông, điều chỉnh giọng nói sao cho bình tĩnh nhất có thể:

“Ừ, đừng bận tâm. Tớ khỏe lắm, vẫn đi học đều và ăn như thường lòng bị bỏ đói.”

Vy cười rộ lên, ngay cả lúc cười to như thế, nét duyên dáng và dịu dàng vẫn không hề thuyên giảm:

“À, tớ quên mất. Sắp đến sinh nhật Quân rồi. Tớ muốn tổ chức cho cậu ấy một bữa tiệc thật hoành tráng, giống hệt như một buổi vũ hội ấy. Hôm ấy, tớ sẽ công bố một tin tức vô cùng đặc biệt. Hoài An, hôm ấy cậu nhất định phải có mặt đấy.”

Tin tức đặc biệt? Nhìn khuôn mặt sáng bừng của Vy, tôi cũng lờ mờ hiểu được cái tin đặc biệt kia là gì. Muốn tôi người đầy thương tình tập tễnh bước đến chén đồ ăn, nhìn hai người thối nên, khiêu vũ và nói câu chúc mừng? Quên cái mùa xuân ấy đi.

“Xin lỗi Vy, tớ không có hứng thú lắm với các buổi Prom. Có lẽ hôm ấy, tớ không thể tham gia được.”

“Sao có thể!” Vy thốt lên, nắm lấy cánh tay tôi lắc lắc điên cuồng: “Cậu nhất định phải đến đấy. Cậu là bạn của Quân, giờ khắc hạnh phúc của bạn mình, sao cậu có thể vắng mặt.”

Tôi không rõ do cánh tay mình sắp bị kéo lìa sau động tác đầy quá khích của Vy, hay bởi vài thông tin hay ho vừa nghe được, một cơn bực tức không rõ từ đâu kéo đến khiến tôi nóng giận đến sôi người. Tôi dứt khoát hất tay Vy ra. Có lẽ do bất ngờ, Vy bị mất đà ngã dúi dụi xuống đất, khi ngẩng lên, tôi thấy ánh mắt đầy kinh ngạc không thể tin của Vy xoáy thẳng vào mặt tôi.

“HOÀI AN!!!”

Tiếng hét lớn khiến tôi thoát khỏi cảm giác có lỗi với cô bạn gái. Phía trước hai chúng tôi, Quân hoa cao lớn lù lù đứng đó, hai cánh tay bắt chéo lại trước ngực, đôi môi cậu ấy mím chặt vì tức giận và ánh mắt cậu ấy phóng lại về phía tôi như những mũi tên.

Quân đang giận tôi làm đau bạn gái cậu ta sao?

Nhìn ra bầu không khí căng thẳng đang lan tràn, Vy vung về đứng dậy, một tay ôm lấy cánh tay bị đau, cố gắng mỉm cười bước về phía Quân:

“Xin lỗi để cậu chờ lâu nhé Quân. Mình và Hoài An đang trò chuyện một chút.”

“Trò chuyện?” Quân cười mỉa mai. “Các cậu trò chuyện theo cách chẳng giống bình thường cho lắm nhì? Hoài An, xem ra Vy lo lắng cho cậu là thừa thãi rồi. Nhìn xem, cậu chỉ cần một tay cũng thừa sức khiến Vy ăn đủ rồi.”

“Ý cậu là tôi có tình làm thế?” Khi thanh âm thoát ra khỏi cổ họng, tôi mới phát hiện ra âm lượng giọng nói có phần lớn hơn bình thường. Nhưng thế thì sao? Cậu ta chỉ chứng kiến sự việc ở vài giây cuối cùng đã vội chụp mũ cho tôi là kẻ xấu tính ư bạo lực sao?

“Có tình hay vô ý, hẳn cậu phải là người rõ hơn ai hết chứ.” Quân vẫn không thôi nhìn chòng chọc vào tôi, cái nhìn đầy bất bình, cái nhìn đang mất dần kiên nhẫn, cái nhìn đòi hỏi một lời giải thích.

Tôi chẳng có gì phải giải thích với cậu ta. Nếu đã có sẵn thành kiến, thì có nói gì cũng đều vô dụng.

Tôi dứt khoát quay người, gắng hết sức lết đôi chân tập tễnh thật nhanh ra khỏi chỗ này. Sau lưng tôi, tiếng Thanh Vy nhỏ nhẹ yếu mềm không ngừng truyền vào tai:

“Tớ không sao, Quân à, cậu đừng giận Hoài An nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Năng Khấp Lối Nhưng Mây Giăng Kín Lòng

CHƯƠNG 78: NĂNG KHẤP LỐI NHƯNG MÂY GIĂNG KÍN LÒNG

Bị hiểu lầm chưa bao giờ là cảm giác dễ chịu, nhất là với một đứa con gái có sĩ diện cao ngất, không muốn giải thích, cũng chẳng cần cảm thông.

Quả nhiên trong mắt của kẻ đang yêu, ngoài người thương ra, tất cả chỉ là phân chó mà thôi. Nhưng tôi chắc chắn một điều rằng, cho dù có là phân chó, tôi vẫn phải là một đồng phân có sĩ diện. Hừ, nhất định không được tha thứ cho cậu ta.

Đồng bài tập tích phân kinh khủng chẳng giúp vực dậy tinh thần của tôi là bao. Tôi ngồi phịch xuống ghế đá quen thuộc, chờ Bảo lấy xe chờ về nhà. Dù

chỉ một chút trầy xước tí teo, nhưng cậu ấy nặng nề đòi làm vệ sĩ đưa tôi đi học. Đôi khi tôi có cảm tưởng mình là cô tiểu thư được chiều chuộng sinh hư, suốt ngày mè nheo, bắt nạt Bảo.

Bảo đỗ phịch chiếc xe đạp điện trước mặt, đặt vào tay tôi một cốc trà sữa khoai môn mát lạnh. Xong xuôi, cậu ấy lục trong balo một túi nilong chứa dung dịch rửa vết thương và miếng dán Urgo, ti mằm ngồi xuống xem xét vết thương trên đầu gối và cánh tay của tôi.

“Ồi dào, tớ không sao đâu. Mấy vết thương kiểu này với tớ chỉ như muỗi cắn thôi, vài ba ngày sẽ tự lành mà.”

Bảo nhất quyết không chịu, cẩn thận dùng thuốc sát trùng vệ sinh miệng vết xước: “Thật tình chẳng thấy cô gái nào giống cậu. Bấy giờ mười cô thì đến chín cô rườì luôn tỏ ra yếu đuối mong manh, cần người che chở. Còn cậu thì một câu “Không sao”, hai câu “đừng lo”, cứng cỏi mạnh mẽ như con trai ấy.” Bảo cười hiền, nhìn sâu vào mắt tôi mà nói “Chẳng cho người khác có cơ hội quan tâm đến cậu.”

Mấy lời nói của Bảo rót vào lòng tôi mát lạnh như cây kem giữa mùa hè, như chén trà nghi ngút khói ngày đông giá. Tự hỏi tôi phải may mắn đến nhường nào, ăn ở tốt ra sao mới tìm được một người bạn chân thành và đáng yêu như cậu ấy. Tôi đáp lại ánh nhìn trêu mếu của cậu bạn bằng một nụ cười rạng rỡ thật lòng, cảm thấy nổi bật bội âm i suốt ngày dài đã vội bớt đi nhiều lắm. Hừm, tại sao phải buồn lòng, dù cả thế giới có quay lưng, tôi vẫn luôn có Bảo kề vai sát cánh cơ mà.

Trong lúc tôi còn đang nhìn Bảo với ánh mắt trêu mếu thân thương hiếm gặp, một phần tư con mắt bên trái của tôi đã liếc thấy một dáng hình quen thuộc. Vẫn là thân hình cao lớn trong bộ đồng phục, vẫn là gương mặt đẹp trai sáng sủa thu hút nhưng đặt trong mắt tôi lúc này lại thành ra một đồng nhòen mắt không hơn không kém. Quân đứng đó, nhìn chòng chọc đôi bạn đang tình thân mến thân săn sóc nhau, không nói gì, cũng không nhúc nhích. Dáng vẻ hoạt bát, nhí nhố thường ngày đã biến đâu mất sau đôi lông mày nhú chặt, phảng phất nét tức giận không che giấu.

Bảo hoàn toàn mải miết làm nhiệm vụ của một cô y tá, dán xong miếng Urgo cuối cùng, Bảo cẩn thận dìu tôi đứng dậy ra về. Nhưng chưa được hai bước chân, cánh tay của tôi bị nắm lấy rồi kéo giật lại vô cùng thô bạo. Lúc này Quân đứng sừng sững trước mặt tôi, tay phải còn nắm chặt lấy cánh tay, ngày một ghi chặt.

“Hoài An, tôi muốn nói chuyện riêng với cậu.”

Bảo không đủ kiên nhẫn để nghe hết câu nói ấy, cậu ấy sấn lại, túm lấy cổ áo của Quân mà hét lên: “Minh Quân, cậu điên rồi sao?? Bỏ An ra mau.”

Nhưng Quân dường như mất điếc tai ngơ với sự có mặt của Bảo, cậu ấy vẫn nhìn chòng chọc vào mắt tôi, chờ đợi câu trả lời.

Tôi đau đến nhú chặt chân mày, vết thương vừa lên da non vì động tác của Quân mà bị kéo rách đau rát. Tôi cố gắng giật khỏi tay Quân nhưng vô ích. Nổi tức giận vừa nguôi ngoai nay bùng phát mạnh mẽ gấp trăm lần.

“Tôi không có gì để nói với cậu hết.” Tôi nhìn thẳng vào mắt Quân, lên tiếng đầy thách thức.

“Sáng nay, chuyện xảy ra giữa cậu và Vy...”

Vy, lại là Vy. Hóa ra cậu ta đến đây để đòi công bằng cho bạn gái. Muốn tôi đến chăm sóc vết thương của cô ấy, hay phải cúi người xin tha thứ?

“Tôi chẳng làm điều gì quá đáng cả. Nếu cậu muốn tôi xin lỗi cô ta thì tôi cũng trả lời thẳng thắn luôn: Không đời nào.”

“Hoài An. Tại sao cậu lại trở nên như vậy?”

Tôi giật mạnh cánh tay mình thoát khỏi vòng kim kẹp của Quân, xoáy thẳng vào cậu ấy mà đáp:

“Không phải tôi thay đổi, mà vốn dĩ tôi đã như vậy rồi. Bản chất của tôi vốn là một đứa con gái thô lỗ, ưa bạo lực. Nếu trước đây cậu có cái nhìn khác về tôi thì xin lỗi, đã làm cậu thất vọng rồi.”

Quân có vẻ rất sốc sau khi nghe những lời cay nghiệt của tôi, cậu ta lùi hẳn người lại, đăm đăm ngó tôi bằng vẻ mặt đau đớn xen lẫn bàng hoàng.

Bầu không khí ngột ngạt như đang ở trong chiếc túi nilong, tưởng chừng nếu nấn lại thêm một phút giây nào nữa, tôi sẽ bị bóp chết như một con chim. Kéo tay Bảo, nhanh chóng thoát khỏi chỗ này, bỏ lại sau lưng là vóc người cao lớn mà cô đơn dưới tàng cây hoa sữa, hết như bóng lưng tôi đã thấy trong một buổi chiều mưa một năm về trước.

***

Nắng rệu rã thả mình xuống mặt đường, thờ hắt ra từng vạt mong manh, nhạt dần rồi tắt hẳn. Mặt trời lười biếng ngáp dài một cái, chậm chậm thả mình xuống chiếc giường mây êm ái tít tận chân trời phía Tây. Khung cảnh âm ỉ buổi chiều tà xô vào lòng cô gái nhỏ thêm nhiều phiền não. Đến nỗi, con đường về nhà đã qua hàng nghìn lần bị đổi sang hướng khác, khổ chủ vẫn đang bận mải vui mình vào những suy tư mà chẳng thể nhận ra.

Chiếc xe đạp điện chạy chậm dần rồi ngừng hẳn. Lúc này, tôi mới ngơ ngác phát hiện mình đang đứng trước bãi đất trống um tùm cỏ dại, xa xa dòng sông Hồng mờ mờ sáng trong ánh đèn thành phố ít ỏi còn vờn đến. Tôi quay sang Bảo, nghe rõ giọng mình có chút mờ mịt:

“Này Bảo, khai mau, cậu đang có âm mưu gì hả?”

Bảo cười hiền lành, đôi mắt sáng ngời sau cặp kính.

“Này, đừng nhìn tớ như thể sói đói nhìn thỏ non như thế chứ.” Tôi lấy vừa lấy hai tay che chắn trước ngực vừa cảnh giác lùi ra sau. “Không lẽ, cậu định bắt cóc tớ lấy nội tạng hà???”

Bảo cố ý tiến sát về phía tôi, ghé sát bên tai thì thầm:

“Hoài An của tớ thông minh lắm. Thứ tớ muốn đánh cắp đang nằm sâu trong lồng ngực của cậu đấy.”

Hà? Nằm sâu trong lồng ngực? Tôi đắm chiêu suy nghĩ, ruột cuộc là thứ gì nhỉ? Ôi trời, không lẽ...không lẽ là... Tôi phải lấy tay bịt miệng vì hoảng hốt:

“Này Bảo, không lẽ, không lẽ cậu...” Ôi trời, sao cậu ấy có thể đối với tôi như vậy. Vậy mà trước giờ tôi không hề nhận ra...Thì ra đó là điều mà bao lâu nay Bảo vẫn đang giữ kín sao?

Bảo chỉ lắc đầu cười, khe khẽ nắm lấy bàn tay tôi “Đi theo tớ nào...” Giọng nói của cậu ấy bị pha loãng trong cơn gió heo may, pha lẫn mùi hoa cỏ và phù sa mằn mặn. Tôi thoáng chốc rùng mình, phát hiện da gà nổi đầy hai tay. Thế nhưng bàn chân vẫn không ngừng hối thúc bước theo cậu ấy. Tôi vừa hậm hực bước tới, vừa lớn tiếng kêu than:

“Không được đâu. Tớ hay buồn đi tè nên thận yếu lắm. Cậu mà đánh cắp thận của tớ thì bán cũng không được giá đâu huhu”

*Lời tác giả: Với bộ não to ngang ngửa quả Óc Chó và tốc độ xử lý của các nơ-ron thần kinh nhạy bén chẳng khác gì...con rùa, An heo đã thành công trong việc biến một chàng trai yêu đơn phương đầy dịu dàng thành một tay buôn nội tạng khét tiếng. Kaka...

Theo các độc giả với bộ não có kích thước bằng quả bưởi Năm Roi(hàng loại 1 tong siêu thị), Bảo béo muốn đánh cắp thứ gì trong lồng ngực của nàng An ngọc nghéch??

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Hoàng Tử Đom Đóm

CHƯƠNG 79: HOÀNG TỬ ĐOM ĐÓM

Trời từ nhá nheo đã chuyển sang tối hẳn, gió heo may nhẹ nhàng lướt qua tóc, khe khẽ hát một khúc dịu dàng. Tôi dợm bước theo Bảo, cổ tay được bao chặt bởi bàn tay rộng vững chãi của cậu bạn. Tay Bảo rất ấm, đến độ cồi lòng nhiều lần băn khoăn chọn rón của tôi cũng chậm rãi được sưởi ấm. Có ai từng nói với tôi thế này: Chủ nhân của một đôi tay ấm thường sở hữu một trái tim giá lạnh và ngược lại. Nhưng tôi hoàn toàn tin tưởng rằng, trái tim của chàng trai đang nắm lấy tay tôi ấm áp và chân thành hơn bất cứ ai trên đời.

“Này Bảo, cậu mau nói cho tớ biết rốt cuộc cậu đang suy tính gì hả? Nếu không chịu nói tớ sẽ....”

Nhưng tôi buộc lòng phải bỏ dở câu nói vì cái miệng đang mải há hốc ra không sao ngậm lại được. Mắt, miệng, tai thậm chí cả lỗ mũi cũng vì sừng sốt mà mở to hết cỡ. Trước mặt tôi là cảnh tượng mà 18 năm sống trên đời, tôi chưa từng được chứng kiến. Đẹp...đẹp đến ngạt thở.

Trước mắt tôi, dưới tấm màn bóng đêm huyền ảo, hàng ngàn đốm sáng lấp lờ điểm xuyết như những bóng đèn led nhỏ xíu lấp lánh bay lượn, giống như có một tấm thảm nhung khổng lồ đính những viên pha lê lấp lánh đang phủ rợp lấy hai mắt tôi.

Đom đóm...

Chao ôi...cả một rừng đom đóm đang lấp lờ ẩn hiện, ngỡ như đang lạc trong một khu rừng cổ tích đầy phép màu.

Tôi nhảy cẫng lên sung sướng, quên bồng cái chân đau, kéo Bảo chạy ù về phía trước.

Tụi đom đóm giạt mình vì người lạ, tán loạn bay xung quanh chúng tôi, vừa rụt rè, vừa phản kích. Tôi bật cười đầy phấn khích, chạy vòng vòng quanh Bảo, mặc cho bầy đom đóm lộn xộn bay chung quanh.

Tôi quay sang nhìn Bảo, ánh mắt ẩn chứa lòng biết ơn sâu sắc. Bảo đứng đó nhìn tôi cười dịu dàng, trong không gian kỳ lạ với những ánh sáng của đom đóm điểm xuyết, gương mặt cậu ấy ánh lên nét rạng ngời và hạnh phúc, vóc dáng cao ráo làm cậu ấy nổi bật giữa cánh đồng lau tỉnh lặng, hoàn mỹ đến ngệt thở. Bất chợt tôi nhận ra, Bảo kỳ thực rất giống một chú đom đóm, dù không phải lúc nào tôi cũng nhận biết được sự hiện diện của cậu ấy, nhưng Bảo vẫn luôn ở đó, ngay bên cạnh tôi, cẩn mẫn và trầm lặng như một chú đom đóm. Cậu ấy mang đến thứ ánh sáng dịu dàng ấm áp, cậu ấy mang đến niềm vui, xua đi nỗi buồn, là liều thuốc giảm đau của tôi. Sâu trong lòng, Bảo lúc nào cũng chiếm một vị trí đặc biệt, trên cả một người bạn, đó là tri kỷ.

Giờ đây cậu ấy đứng đó, giữa rừng đom đóm, nhìn tôi bằng ánh mắt triu mến không dành cho ai khác. Tim tôi lại trào lên một cảm giác biết ơn và tự hào sâu sắc. Biết ơn vì có Bảo luôn bên cạnh, tự hào vì Bảo coi trọng tình bạn giữa chúng tôi đến vậy. Tôi chậm chậm bước về phía cậu ấy, đến khi chỉ còn cách chàng Hoàng tử Đom Đóm của tôi chỉ một bước chân. Tôi nhòe một nụ cười chân thành nhất với cậu ấy, vóc dáng cao lớn làm tôi phải nghiêng cổ

lên mới có thể mặt đối mặt:

“Cảm ơn Bảo, vì đã mang tớ đến nơi tuyệt vời này. Cảm ơn cậu vì những điều đẹp đẽ mà cậu đã mang đến cho cuộc đời tớ.”

Tôi thấy mắt Bảo sáng bừng bởi niềm hạnh phúc, cậu ấy cúi xuống, đến khi khoảng cách giữa hai khuôn mặt gần trong gang tấc, cậu ấy khẽ khàng đặt lên trán tôi một nụ hôn, nhẹ nhàng như gió heo may cuối mùa. Trong phút giây ấy, tôi cảm thấy trái tim mình vừa quên phập phồng trong lồng ngực, tâm trí hoang mang bỗng nhiên nhẹ bỗng, bỗng bình như một áng mây. Đặt hai tay lên vai tôi, cậu ấy cười rạng rỡ, thân nhiên giải thích cho hành động vừa rồi:

“Quả cảm ơn. Chúng ta hòa nhé.”

Dứt lời, cậu ấy xoay người tôi lại, để ánh sáng của rừng đom đóm tràn ngập trong mắt.

Giữa cánh đồng cỏ lau hoang vắng ven sông Hồng, có một cô nhóc và cậu học sinh cao ráo, kẻ vai nhau yên lặng ngắm nhìn khung cảnh nên thơ. Trước mắt họ, những đốm sáng lấp lờ vẫn không ngừng bay lượn, xay vùn và đùa nghịch.

***

“Tại sao cậu lại biết chỗ thú vị này???” Tôi hỏi vậy khi đã yên vị sau yên xe của Bảo.

“Đây là nơi...bố mẹ tớ gặp nhau lần đầu tiên.” Bảo khẽ nói, chất giọng bình thản nhưng thấp thoáng một nét buồn man mác.

“Vậy, tại sao cậu lại dẫn tớ tới đây?”

Bảo thả chậm tốc độ, thanh âm của cậu ấy hòa lẫn vào gió đêm:

“Mẹ tớ nói, khi buồn nhìn những đốm sáng lấp lờ của Đom Đóm sẽ thấy lòng bình tâm lại. Giống như Đom Đóm bật tắt liên tục công tắc bóng đèn trên thân nó, bản thân ta cũng ngắt cầu giao cho nỗi buồn mà bật lên niềm vui. Hoài An, tớ không muốn nhìn cậu trong bộ dáng ủ dột một chút nào. Hoài An mà tớ biết là một cô gái lạc quan, vui vẻ, luôn nhìn nhận vấn đề theo cách tích cực chứ không phải người con gái với gương mặt thất thần và ánh mắt đượm nét buồn.”

Tôi tính nói câu gì để phản bác, rằng tôi đâu có ủ dột như Bảo nói thì chiếc xe đạp đột nhiên dờ chừng, bánh xe bon bon bỗng lì lợm bám lấy mặt đường, đạp thủ công cũng không xong. Bảo quay lại nói với tôi:

“Chắc không thể đi tiếp được nữa. May là gần về đến nhà cậu rồi. Chờ tớ ở đây, tớ dắt xe đến quán sửa xe ngay bên kia đường rồi mình cùng về nhé.”

Bảo quay lại chỉ 5 phút sau đó, cậu ấy nằng nặc công tôi về dù tôi cố gắng giải thích rằng, mấy vết xước ở chân không xi nhê gì đến khả năng đi lại của mình. Lung Bảo rất rộng, lại vững chãi, giống như đang tựa đầu vào bức tường kiên cố. Bảo công tôi qua những góc phố quanh co. Tôi chậm chậm nhắm nháp hương thơm dịu nhẹ từ áo sơ mi của Bảo, huyền thuyên kể cho cậu nghe về thời thơ ấu ngây ngô của mình đã in dấu qua những con ngõ nhỏ này. Bảo yên lặng lắng nghe, lâu lâu cười rộ lên sáng khoái. Cứ vậy mà chẳng mấy chốc, cánh cửa sắt cũ kỹ quen thuộc nhà tôi hiện ra trước mắt. Nhưng hôm nay tôi chẳng hề bận tâm đến cánh cổng xin màu thời gian ấy, bởi tâm mắt tôi bị soán lấy bởi vóc dáng một chàng trai cao lớn đang tựa lưng vào tường chờ đợi, chiếc xe hiệu BMW 750i đến quen mắt lặng lẽ túc trực bên cạnh. Dưới ánh đèn đường, gương mặt góc cạnh của chàng trai ánh lên những đường nét đẹp đẽ đầy nam tính. Cậu ta làm gì trước cửa nhà tôi, một mình, vào lúc 9h30 tối như thế này?

“Cậu đến đây làm gì?” Tiếng Bảo đột ngột vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ miên man của tôi. Tôi cũng nhìn chăm chăm vào chàng trai trước mặt, chờ đợi một câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiền Ra, Tớ Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Mình Là Gì Của Nhau?

CHƯƠNG 80: MÌNH LÀ GÌ CỦA NHAU?

Quần thôi dựa lưng vào tường, quay sang đối mặt với tôi. Cậu ta đứng đó, hai tay xỏ sâu vào túi quần, ngó đắm đắm bộ dáng tôi đang được công trên lưng Bảo, môi mím chặt như thể vừa thấy con mèo của mình bị tên hàng xóm vuốt ve.

Tôi tụt xuống khỏi lưng Bảo, cà nhắc đi về phía Quân. Quân ngó vết thương trên đầu gối tôi với một cái nhíu mày, lưng cậu ấy hơi ngả về phía trước, như là muốn tiến về phía trước nhưng đôi chân còn chần chừ chưa muốn bước đi.

Bảo tiến lên kéo tôi lại, định nói gì đó nhưng tôi đã kịp cản lại:

“Bảo à, khuya rồi, cậu về nhà đi. Cảm ơn cậu vì buổi tối hôm nay.” Tôi tạm biệt Bảo bằng một nụ cười đầy biết ơn.

Sau khi chỉ còn lại hai chúng tôi, bầu không khí trở nên gượng gạo, Quân lặng lẽ nhìn tôi bằng đôi mắt buồn rầu và trầm ngâm, còn tôi cảm mặt xuống lòng đường theo dõi một chú gián loay hoay gặm nhấm một mẩu bánh mì. Tại sao trên đời lại có thứ sinh vật quái dị khó hiểu như cậu ta chứ. Rõ ràng hồi chiều vừa lớn tiếng bênh vực cô gái khác, vậy mà bây giờ lại tới đây, nhìn tôi bằng ánh mắt hậm hực hờn dỗi như thế. Tôi là người gây sự hay sao?

Cuối cùng, người hết kiên nhẫn nổi lại là tôi, thôi dựa lưng vào tường, tôi lấy tay làm một động tác phui quần đầy bực dọc. “Nếu cậu không có gì để nói, thì xin thứ lỗi, tôi phải về đi ngủ.”

Khi vừa bước được một nửa bàn chân bên trái qua cánh cổng, cánh tay phải của tôi bị một vật ấm nóng mềm mại níu lấy. Tôi nhìn xuống cánh tay đang bị giữ chặt, lại nhìn lên gương mặt Quân dò xét. Cậu ta trở nên thiếu quyết đoán như này từ khi nào thế?

“Cậu giận tôi??” Quân thôi lững thững, nhìn xoáy vào mắt tôi mà chất vấn.

“Không”. Tôi thoát khỏi tay Quân, buông một câu trả lời cũng quyết đoán không kém. Tôi không giận mà nếu có muốn giận, tôi cũng không đủ tư cách. Tôi với Quân rút cuộc là gì của nhau?

Bạn bè?

Nếu là bạn thì quả thực thứ tình bạn của chúng tôi có hơi kỳ lạ.

Tình yêu?

Không đời nào. Chính tôi cũng thấy nực cười trước ý nghĩ ngu ngốc vừa chạy xẹt qua đầu. Tôi với cậu ta khi nào lại phát sinh quan hệ đó chứ. Không sẽ chia, không lo lắng, không cả những cử chỉ quan tâm. Chẳng ai không thể sống mà thiếu người kia, chẳng có những phút giây lãng mạn,...

Vậy mỗi liên kết kỳ quặc giữa tôi và Quân được gọi tên là gì? Tôi chẳng thể cắt nghĩa, mà cũng chẳng buồn cắt nghĩa. Dù gì cũng chẳng đi đến đâu, cũng chẳng ích gì với tôi.

Nghĩ đến đây, không hiểu sao một cảm giác hệt hẫng cứ lan tràn trong con người tôi, từ nơi cánh tay vừa tiếp xúc, qua bả vai rồi chạy thẳng tới trái tim. Rút cuộc mày làm sao thế hả Hoài An. Chẳng phải mày vẫn dương dương tự đắc về bản lĩnh của mình sao? Chẳng phải mày thường tự tin chỉ cần đồ ăn ngon và một cái WC là mày sống cả đời bình an mặc trời long đất lở hay sao? Hoài An vui vẻ, lạc quan, tham sống sợ chết trước kia nghĩ hừ rồi sao?

Nếu quả thực như vậy, thì đã đến lúc gia hạn hợp đồng rồi. Tôi muốn trở lại làm Hoài An như xưa, trước khi gặp Quân, một Hoài An đúng nghĩa.

Trút một hơi thở dài. Tôi vượt qua Quân, lạnh lùng bước vào nhà. Nhưng một lần nữa, nỗ lực của tôi lại chẳng đi đến đâu.

Quân ôm lấy tôi từ sau lưng, giữ tôi lại bằng cả hai cánh tay vững chãi. Cậu ấy tựa cằm lên vai tôi, thì thầm với tôi bằng làn hơi run rẩy đầy tuyệt vọng. Câu nói của Quân xoáy thẳng vào lòng tôi, càn quét trong đó rồi rút đi để lại một lỗ hổng sâu hoắm. Thú thực, tôi mềm lòng, tôi không cách nào lạnh lùng với lời thì thầm đó, với thanh âm thôn thức đó. Mặc kệ quan hệ giữa chúng tôi là gì, mặc kệ những người chần ngang, mặc kệ những chuyện đã qua,... Tôi chỉ biết rằng, tôi không thể tiếp tục căng thẳng với người đang giữ tôi lại bằng vòng tay rộng rãi và...bằng cả tâm hồn này.

Ánh đèn đường thả những vạt sáng vàng hắt hiu xuống lòng đường. Chú gián gặm bánh mì đã biến đâu mất, chỉ còn lại hai người lặng thinh bên nhau. Chẳng ai nói với ai câu gì. Nhưng sâu trong mỗi người, những đợt sóng ngầm cứ trào lên mạnh mẽ....

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Tiễn Ra, Tôi Còn Thích Cả Cậu Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.